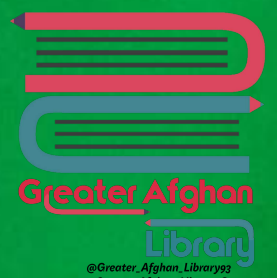

د پښتنو قبيلو شجرې

مؤلف م، ج "سيال" مومند

Ketabton.com

يونيو رستي پاك ايجنسي
خيبر بازار پلېنېور

@Greater_Afghan_Library92
@Greater_Afghan_Library_Group

دخينو پښتو قبایلو
روایاتي نبي شجرې
اود
مغومېني اولند تاريخ

مؤلف :

م، ج «سيال» مومند

۱۹۸۶ع / ۱۳۶۵ هـ ش

خورونگی،

یونیورسټی بک ایجنسي پېښور

دکتاب پېژندنه

د کتاب نوم : د پښتنو قبیلو شجرې
مؤلف : م، ج «سیال» مومند
د چاپ کال : ۱۹۸۸ع - ۱۳۶۷هـ.ش
د چاپ شمیر : ۱۰۰۰ زرتوکه
بیه : -/۵۰ کلداری
خطاط : خان بهادر «سُرچوال»

«انتساب»

د خپل شهيد تره خان جانخان کا کا ۱۹۱۴ع کال
او د بل تره شهيد عمرخان کا کا ۱۹۳۳ع کال او د
خپل شهيد پلار حاجي ميا جان خان ، د خناورچيني
د سرفاتح ۱۹۳۵ع کال ، او د خپل گران شهيد نروى
محمد طاهر خان ۱۳۵۸ هـ ش جوزا په درنو او فنګيالو
نومونو .

«اهداء»

د خپل مجاهد او غازي وروڼو محمد جعفر خان حضور ،
ته چې د خناورچيني په جنګ کښې يې دکاڼد پلټنې ته
ماتې وړکړې وه ، ۱۹۳۵ع کال ، چې د دغه انگريز
فوج مشر جنرال عملتن ؤ .

۲، ج "سکيال" مومند

«الف»

فهرست

مخ	عنوان	مخ	عنوان
۳۴	اُر مهر	۱	تقریظ
۳۵	د خورشیدون شجره	۳	سریزه
۳۷	د مند شجره	۵	د کتاب ماخذونه
۳۹	داکوبن یوسف شجره	۶	قیس عبدالرشید
۴۲	سربني قبایل	۹	قیس عبدالرشید شجره
۴۳	کشران زی شجره	۱۰	د سربن او شرحبون شجره
۴۴	مشران زی شجره	۱۲	مشرفانی بن شرحبون شجره
۴۵	اتحان شجره	۱۷	بارکزی شجره
۵۰	د ری زی	۱۹	د محمد زمانخان رئیس هرات شجره
۵۱	خد و خپل	۲۲	د بارکزو دویبه حکمرانه کورنۍ
۵۲	رخځر	۲۳	میانی بن شرحبون شجره
۵۳	خاتون خپل	۲۴	اُر مهر بن شرحبون شجره
۵۴	اکو خپل	۲۵	ترین
۵۶	ماهوری	۲۵	ابد الیابان
۵۷	سربني قبایل، غوری شجره	۲۳	په پښت

ع	عنوان	ع	عنوان
۱۱۱	کاکر (شجره)	۵۹	کوکو بن هومند شجره
۱۱۵	پیزی	۶۵	کسی بن شرحبون بن سرین شجره
۱۱۶	دگدون نسب نامه	۸۱	دخانی خیل و غور یا خیلو تعلقاً
۱۲۰	بهتینی قبایل - بهت نیکه شجره	۸۵	یوسفزی
۱۲۴	متوزی قبایل	۹۰	دیر
۱۲۵	دبی بی متراوشاه حسن اولاده	۹۵	مندراود هغوی خانگی
۱۲۸	حاجی میرخان (میرویس نیکه)	۹۶	رخپ
۱۳۱	غلبی قبایل : برهان اولاده	۹۲	ترکانی
۱۳۳	علی خیل شجره	۹۷	باجور
۱۳۵	مندوزی //	۹۹	گیگیانی
۱۳۶	اندر //	۹۹	غور یا خیل
۱۳۹	ترکی //	۱۰۱	داووزی - خلیل
۱۴۲	لردی قبایل : ابراهیم لودی	۱۰۲	خوکنی
۱۴۹	میان خیل - دولت خیل شجره	۱۰۲	زهرانی
۱۵۱	مروت شجره	۱۰۴	دخمند اولاد
۱۵۴	موسنی خیل شجره	۱۰۶	کسی
۱۵۵	سور	۱۰۸	غور غشتی قبایل
۱۵۶	شهر شاه سوری (فرید خان)	۱۰۹	دغور غشتت نسب نامه

ع	عنوان	ع	عنوان
۱۸۶	مهرپز خیل - ملک نری	۱۵۸	نیازی
۱۸۷	منگو خیل - خان خیل	۱۶۰	سروانی
۱۸۷	د مر و توپه علاقہ کی نور قامونہ:	۱۶۴	غلیجی اولودی پستانہ قبایل
۱۸۷	د شیخ شاہ روحانی اولاد	۱۶۶	ترکی
۱۸۸	میچن خیل، عیسیٰ خیل - مشواہی	۱۶۷	خدر نری
۱۹۰	سروانی	۱۶۸	ناصر
۱۹۲	کرلانی قبایل: کرلانی شجرہ	۱۷۰	خروہتی
۱۹۶	اپریدی (شجرہ)	۱۷۴	زہرمانی - خدونی
۱۹۹	خدران //	۱۷۶	لودی قبایل
۲۰۱	خٹک //	۱۷۷	د و تاجی
۲۰۴	د چنچو //	۱۷۷	پرنگی قبیلہ
۲۰۵	خٹک - بولاق //	۱۷۸	لوانی - دولت خیل
۲۰۸	اتمان خیل //	۱۸۰	د میا خلو خانگہ
۲۱۲	خوگیامنی	۱۸۱	نتور - نیازیان
۲۱۳	(وزیر) = مسعود	۱۸۲	د و تاجی
۲۲۵	(وزیر) احمد نری	۱۸۲	خپسوری - بلیچ یا یلیچ
۲۲۸	مسعود	۱۸۳	مروت
۲۳۵	شیتک: (دوسرا) شجرہ	۱۸۶	ملا خیل

عنوان	عنوان	عنوان	عنوان
۲۴۷	وزیر	۲۷۵	بنگش (بنگنی)
۲۴۹	گربز	۲۸۱	دلہ زاک
۲۵۱	لالی وزیر - شیٹک	۲۸۱	اورکزی
۲۵۱	تہتی	۲۸۳	منگل
۲۵۲	بنوٹی	۲۸۳	ہنی
۲۵۲	گنداپور	۲۸۵	وردک
۲۵۴	بنگنی	۲۸۶	اپریدی
۲۵۷	بابر	۲۸۷	کوکی خیل - ملک دین خیل
۲۵۷	د پستونخوانہ د باندی پستانہ	۲۸۹	اکا خیل
۲۵۸	پہ یوپی کبی پستانہ	۲۹۴	خٹک
۲۶۰	پہ بہار او بنگال کبی //	۲۹۷	د خٹکور ریاست
۲۶۸	پہ راجپوتانہ کبی //	۲۹۷	د قطبی خٹکو خانان
۲۷۰	منحی ہند کبی //	۲۹۷	حدران
۲۷۰	د حیدر آباد ریاست	۲۹۸	اٹمان خیل
۲۷۱	پہ بمبئی او پرودہ کی پستانہ	۲۹۸	خوگیانی
۲۷۲	پہ مدراس کبی //	۲۹۹	پرہہ
۲۷۳	د جیسور پہ ریاست کبی //	۲۹۹	درمان - خاخی
۲۷۴	د کشمیر پہ ریاست کبی //	۲۹۹	تور یان
۲۷۴	پہ برہما کبی	۳۰۰	

تقریظ :

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ماد بناغلي سيال صاحب ليکلی کتاب «د پښتنو قبایلو د نسب شجرې» وکوت، رښتیا چې فاضل لیکوال د دې کتاب په لیکلو او تدوین کې پوره زیار ویستلی دی او د پرې مطالعې به یې کړې وي، اولکه ده چې په ګوته کړي دي د موثقه ماخذونو نه یې استفاده کړې ده او په دې موضوع د قبایلی علاقې د پښتنو نه مخکې چاڅه کار نه دی کړی، نو په دې مهم کار کې زه دې یواځینې او لومړنۍ لیکوال پېژنم او د ده د قومي خدمت کولو ستاینه کوم او د زړه د اخلاصه مننه یې کوم او د لوی خدای (ج)، نه د بناغلي پوه لیکوال سيال صاحب د پاره، توفیق غواړم چې د پښتنو د تاریخ په خواړشا کې نور هم زیار وکالی او عالمانه او محققانه لیکنې وکړي چې

پښتو ته د خپل قومي تاريخ نور تياره گوټونه هم رناشي
او د پښتون قوم راتلونکي نسل ته نور پوره تاريخي سرمايه
او مواد په لاس ورشي ، انشاء الله تعالى ، —
وما توفيق الا بالله على العظيم .
مسعود الرحمن مسعود
پي- اي مومند ايجنسي .

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ط

سریزه:

مادخه لیکلواو ځینو معلوماتو او تاریخي یادداشتونود راټولولو او لیکلود ډېر پخوانه شوق او مینه وه او دغه مینه لاشته دی او چې کله فرصت په لاس راځي نوڅه کتابونه چې د مودو مودونما د عمر سرمایه ده «اوڅه ډېره برخه یې په انقلا بونو کښی د مخه تلې هم ده چې زما په ټولو شتو کښی یواځې هم هغه قیمتي کتابونه تل زما په زړه وي» نو کتابونه لولم او ځینې مهم یادداشتونه (په زړه کوڼې) د ځان سره بېل لیکم، او په دې لړۍ (سلسله) کښې هې څه ناڅه کار هم کړی دی او ځینې کتابونه هې لیکلي او چاپ شوي هم دي، اوزه به پخپل زړه کښې د خپل قام دا هم یو خدمت گڼم. په همدې سلسله کښې دا د پښتو د ځینو قبائلو د نسب شجرې او د اوسېداني مېنې هې لیکلي دي، خوزه په دې خبره پوهېږم چې دا د ټولو پښتو قبائلو د نسب شجرې نه دي

او داروایاتی شجرې یواځې د قیس عبدالرشید بابا روح، نه را
روانې دي او ځینې کرلابني قبائل هم پکښې راغلي دي خو د
پښتنو د هغه لویو پاچاهانو- امیرانو- سوریانو او بهمنیانو -
شدن بیانو، تمینو او نورو پښتنو د نسب سلسلې نوڅه شوې؟
او په هغې کارنه دی شوی چې لوی- لوی سلطنتونه یې تشکیل کړي
و و او د هند نه تر ایرانه پورې او د عرب د بحیرې نه واخله تر
خوارزم، خپوا او بخارا پورې یې حکمرانی کړې وې، هغه نوڅوڅ
و و، او څه شول؟ پرته د څو نامتو اشخاصو لکه علاؤالدین (جهانپور)
او محمد سام غوري مجاهد نه پرته لوی پاچا، او نور خوا د وڅوڅ
پېژني هم نه. په هر حال موږ به کوښښ او سې او هاند به کوو چې
خپلې قومي نیمگړتیاوې ورو- ورو پوره کړي شو او دا د زده کړو
او تعلیم یافته ځوانانو کار دی، چې خپل قومي تاریخ او پاتړتیا
او کلتور- قصو او افسانو او د خپل نسب شجره ته په پام شي او
دا کار عملاً وکړي.

موږ: خو پخپله وسه پره یو، دادی څه ناڅه څو کوو او
دالز کار هم یې زحمته او بې پلټنې نه دی شوی او خپله ستړیا
موکالې ده، زموږ روح به هله خوښ وي چې زموږ دالز
خدمت کوونکي پښتانه ومني او په کار یې راشي او پوره یې
کړي.

په اخر کښې د خپل قام حضور ته د لى - د لى سلامونه او احترامونه
وړاندې کوم او د دوى برى او برم له خدايه غواړم .
م . ج « سيال » مومند

د کتاب ماخذونه

- ۱: پښتانه د تاريخ په رڼا کښې د سيد بهادر شاه ظفر کاخېل تاليف .
- ۲: تاريخ مرصع ، د افضل خان خټک تاليف ، د وست حمد کامل محنتى .
- ۳: تاريخ خان جهان لودى ، يا مخزن افغانى ، د خواجه نعمت الله هر وى تاليف .
- ۴: پټيان ، د سرالف کيرو تاليف د محبوب على شاه ترجمه .
- ۵: يوسفرى افغان ، د يوسفى تاليف .
- ۶: تذکره د نوى کلي د روشن خان تاليف .
- ۷: مومند بابا ، د سيال مومند تاليف .
- ۸: د کابل سلطنت بيان ، د مونت سټورانت الفنستين تاليف او د
پوهنوال حسن کاکړ ترجمه .
- ۹: پښتون قبائل ، د ليفټنټ کرنل احسان الله خان تاليف .

« قيس عبد الرشيد »

ځينې وايي چې قيس عبد الرشيد د کسي په غره کښې اوسېده،
خود خالد بن وليد په ترغيب او تشويق د محمد رسول الله د -
شرف حاصلولو د پاره په سنه / ٨ / هجري کښې مدينې منورې او
مکې معظمې ته ورغلی ؤ او د رسول الله (ص) په حضور مشرف
شوی ؤ، او خپل نوم يې قيس ؤ خود خدای (ج) پخمبر په قيس
باندي عبد الرشيد هم ور ډېرکه، او د هغې نه پس په قيس
عبد الرشيد مشهور شو او دا هم ويلى شي چې د مکې د فتحې پر
وخت کښې دى د غازيانو ملگری او په مجاهدينو کښې شامل او
بڼه توره يې هم کړې وه، نوځکه ورته حضرت محمد رسول الله (ص)
د (پتهان) خطاب هم ورکړی ؤ!^(١)

او دا هم په ځينو کتابونو کښې ليکلي شته دي چې قيس عبد الرشيد

(١) پتهان د کشتي لاندې نه غټې ته ويلى شي، اکثراً د کلک لرگي نه جوړيږي.

بابا په $\frac{۵۴۱}{۶۶۳ع}$ کښې په کسي غره کښې وفات شوی دی او هم هلته
بنخ دی .

د قیس بابا د پلار نیکه سلسله د تاریخ خورشید جهان په
قول او د تاریخ مرصع ، افضل خان خټک ، په قول په اسرائیلی او
آدم علیه السلام پورې رسیږي ، خواوسني پښتانه او وروستني
کول د اقصي نه مني نومایې حکه دلت د لیکلونه څنگ کړي دی ،
وایي چې قیس بن عیص بن سلول
... .. بن افغنه ارمیا ، بن ساول ملقب به -
ملک طالوت او ...

خوزه ترې تر شوی یم ، او د خورشید جهان مؤلف هم دا
سمه خبره نه مني ، چې په دې سلسله کښې عبدالرشید تر افغانه
پورې په (۳۵) پښته کښې رسیږي او حال دادی چې دغه موده
یو زرو ، شپږ سوه کاله کیږي او په سلو کلونو کښې درې پښته
منځ ته راځي ، نو دا سمه خبره نه گڼي .

پښتنو د کسي غره نه ځنکې خدای (ج) خبر خو مره موده په
نور و ځایونو او غوراو تېره کړې ده ، او چا به دا یادداشتونه
لیکلي وي او که لیکلي هم وي سم به نه وي . په هر حال مونږه له
دې نه تیریم و او خپل مطلب ته راځو .
د پښتنو د او سخی او پاتې شجرې او قصې هم اکثر آد هند

پښتنو مشرانو په فرماينه د پښتونخوا نه لري خوا و شاليکي شوي
خو معلوميري چې د دغو معلوماتو په راټولولو پسې پښتنو مشرانو
لگښتونه کړي دي او ليکوال يې هرڅوک چې ووا، خودا معلومات
يې راټول کړي دي او دادی نن زمونږ په لاس کښې د هغوی د
کوښښ او ستړيا په نتيجه کښې څه خوشته دی، کنه مونږه بايد
د هغوی احسان و منواو مننه يې وکړو او د هغوی کړاو او ستړيا
ته په درنه سترگه وکړو.

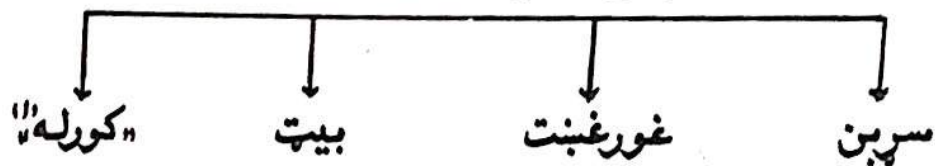
۰۴ ج «سيال» مومند

عقرب - ۱۳۶۴ هـ . ش

نومبر - ۱۹۸۵ ع کال

۱، د هغه وخت مشهور ليکوال نعمت الله هروی دی .

قیس عبدالرشید

د قیس با یاد مشر زوی سړپن دوه زامن وو، «خلک وایي چې مخکښې یې اولاد نه و، نو خپل ورور بیت ورته خپل زوی اسمعیل ورکړو»، چې د یونوم یې مشرخبون یا شرکبون یا شرف الدین و، او د دویم نوم یې خرشبون یا کرشبون یا خیرالدین و.

۱)؛ د الفنستین کتاب، د پوهاند محمد حسن کاکړ ترجمه، په ۱۸۲ مخ کښې (کورله)

د قیس خلوم زوی بولي او دا صحیح خبره ده - «سیال».

۲)؛ نور لیکوال د قیس عبدالرشید درې زامن کښې چې سړپن، غورغښت او بیت

نیکه دی. خوانگریزي مؤرخ الفنستین (کورله) هم د قیس با با زوی بولي.

او مخزن افغاني هم په ۸۸۰ پاڼه کښې دغه خبره کوي.

دیکر و کتاب د پټان په ۴۳ مخ کښې یې ذکر شته، مخزن افغاني په ۸۸۰ پاڼه کښې

دامني او سرالف کیر و پخپل کتاب کښې کړلای د غورغشتی خلوم زوی بولي او حیڼي

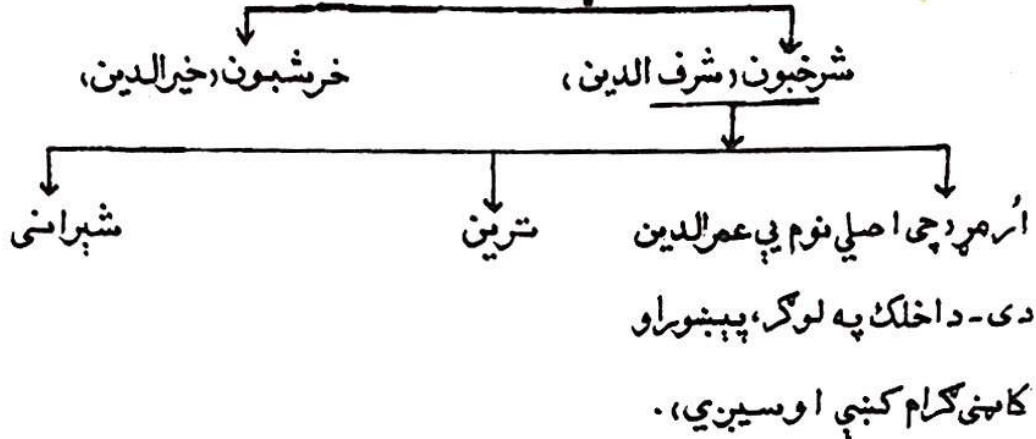
نور وایي چې نه دی د عبدالله ار مېتې زوی او هیندلی هلک دی. خوماته په

ټولو کښې د الفنستین خبره درته او سمه بنکاري.

خوشحال خټک وایي:

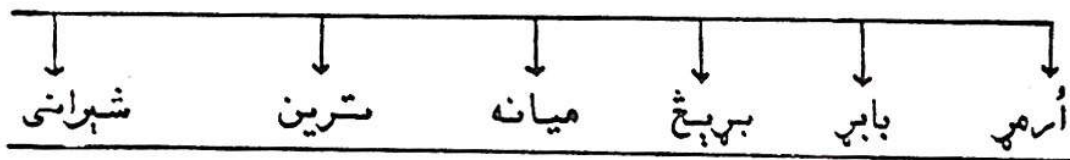
پښتون په اصل کښې سړپنی دی یا غورغشتی یا بیتنی دی
غلیجی - لودی له بیتنی له لوره په سړپن پورې بیا کړلای دی

سرین بابا (ج)

خونور شجره ليکونکي ليکي چې د شرحبون يا شرف الدين نامن دا وو:

شرحبون

نوټ: شيخ خورشبون بڼه سرې او شاعر هم ؤ، څه وخت چې دې دکسي غره نه غوږې مرغی ته تللو نو دا شعرونه يې ويلی وو:

بېلتان نارې وشوه په کور باندې - نه پوهېږم چې به څه دې پېښې په وړاندې

د خپلوانو نه بېلېږم په سرو سترگو - د واره سترگې هې په وينو دې ژراندې

اسمهيله ستاناروې زړه سورې کي - په چرود ویرې پرې سي د زړه مراندې

ځمه - ځمه او بزديون هې دکومخ ته - د يانه خورې به اچوم و ترخ ته

ستا ياد به هې وي بس د زړه سخ ته - که دا ځمکه اسمان ټول سي لاندې باندې

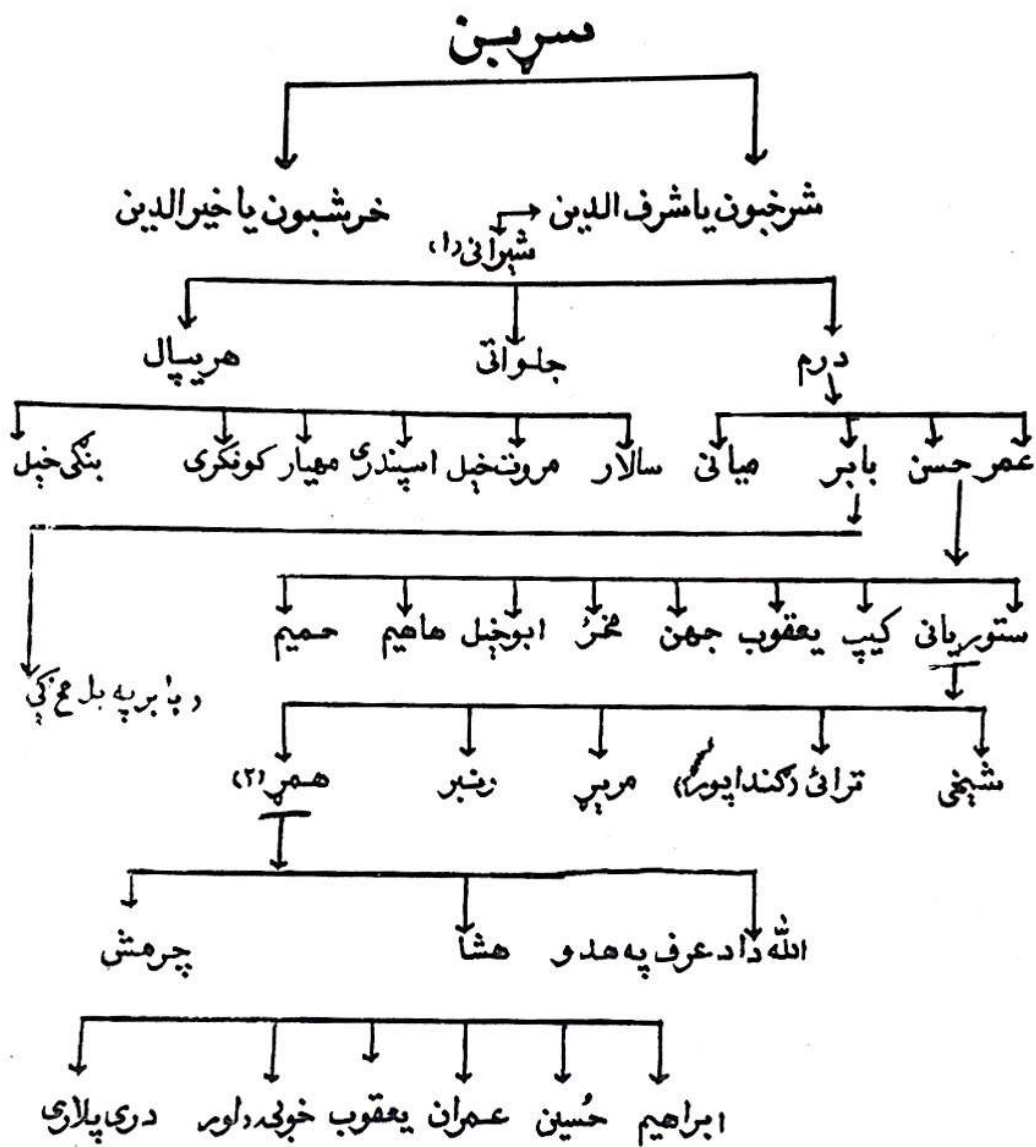
اسمهيل دده وماره و.

د شېخ خرشبون په باب:

د پټې خزانې په استاد محمد هوتک ليکلي دي . سرپن او بيت نيکه سکني ورونه هم دي . داخبره اکثراً شجره نويس مني او داخبره هم منلي شوي ده چې خرشبون او شرخبون د سرپن زامن وواو ويلى شي چې خرشبون په کال ۳۰۵ هـ کبني زېږېدلى دى او د شرخبون د زېږېدنې نېټه نه ده معلومه ، خوځينې وايي چې ممکنه ده چې دى به هم د خلورې هجري پېړۍ په اغاز کبني زېږېدلى وي او دا هم ويلى شي چې د خرشبون د شرونه په زمانه کبني د هغه پلار او تره (سرپن او بيت نيکه) لاشرفندي وو . په دې خبره د تذکره ليکونکوڅه شکونه شته ، خو د واياتو برابر داخبره همدغسې پرله پسې راغلي ده ، او مرکزي حيثيت يې ميندلى دى او د پښتنو ټول قبائل له همدې مرکز چورلي اکر چې دا وروستى خبره او د پښتنو د سياسي شهرت اغاز د دې نه پخوا شوى دى او د اتمې عيسوي پېړۍ په نيمايي کبني لاپښتانه د سپين غره شاوخوا الغمان او ننگرهار ته راغلي وو او د سبکتگين په پوځونو کبني پښتانه د پرگړې شوي وو .

د پښتنو تشکيلات اکثر په دې څلورواصولو بنا دى : (۱) : د وينې نسب ، (۲) ، خپلوي ، دخور- لور و رکړه راکړه ، (۳) ، گوندي ، (۴) ، الحاق او يود بل سره تړون دى .

اوس به د شرخبون د نړوى شېراني شجره وليکو:

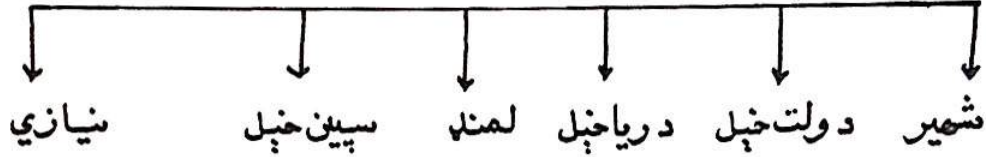
نوټ: شهرانی د شرخون مشر، روی اود کاکړ خوری و و نو د شهرانو او

کاکړ و تل یو والی له دې امله دی.

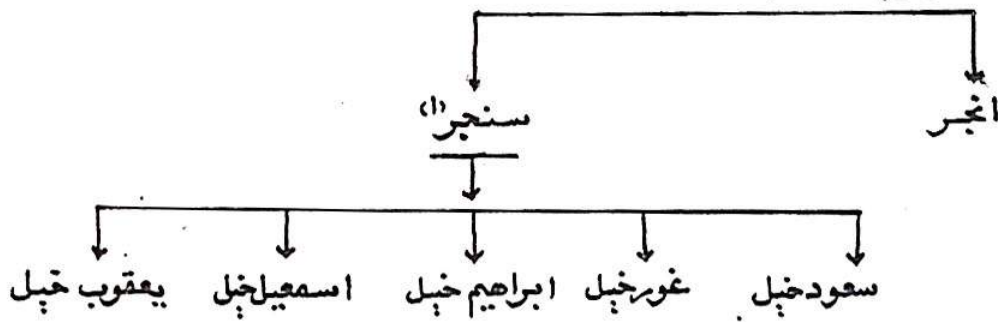
(۱): د پښتنو ټولې ذیلې ۴۰۵ دی. دغسې (۱): سرسین ۱۰۵ - غورغشتی قبایل ۹۵

بیسین قبایل ۲۵، مستونزی، غلبي، لودی ۵۲ - کرلاخی ۱۲۸ دی او ټولې خانګې ۴۰۵ دی.
(۲): ستوریانی خو عمر په روی ولج نیولی و.

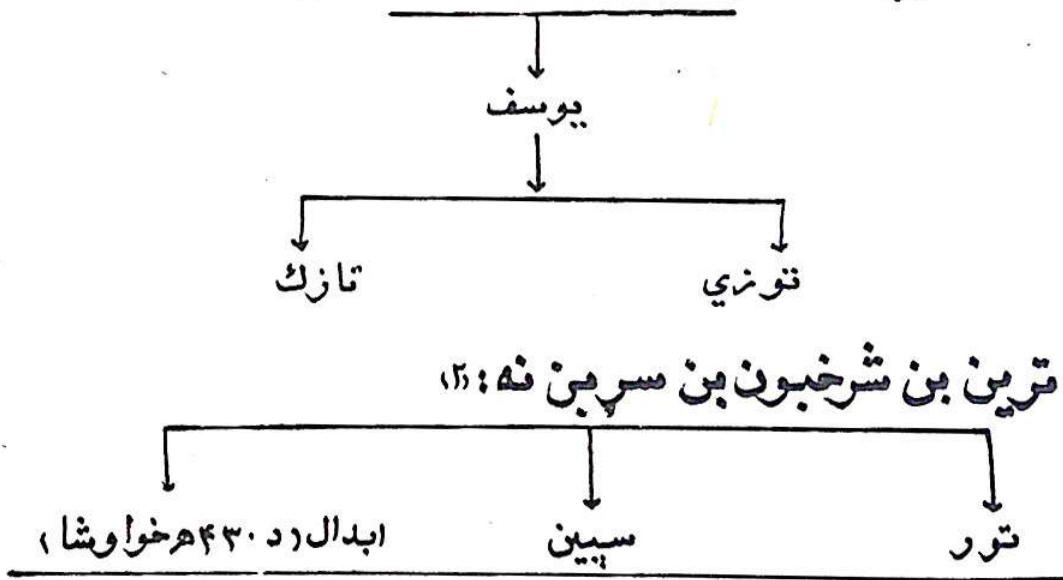
اود ابراهيم ستورانی نه:

د بايرين درم نه:

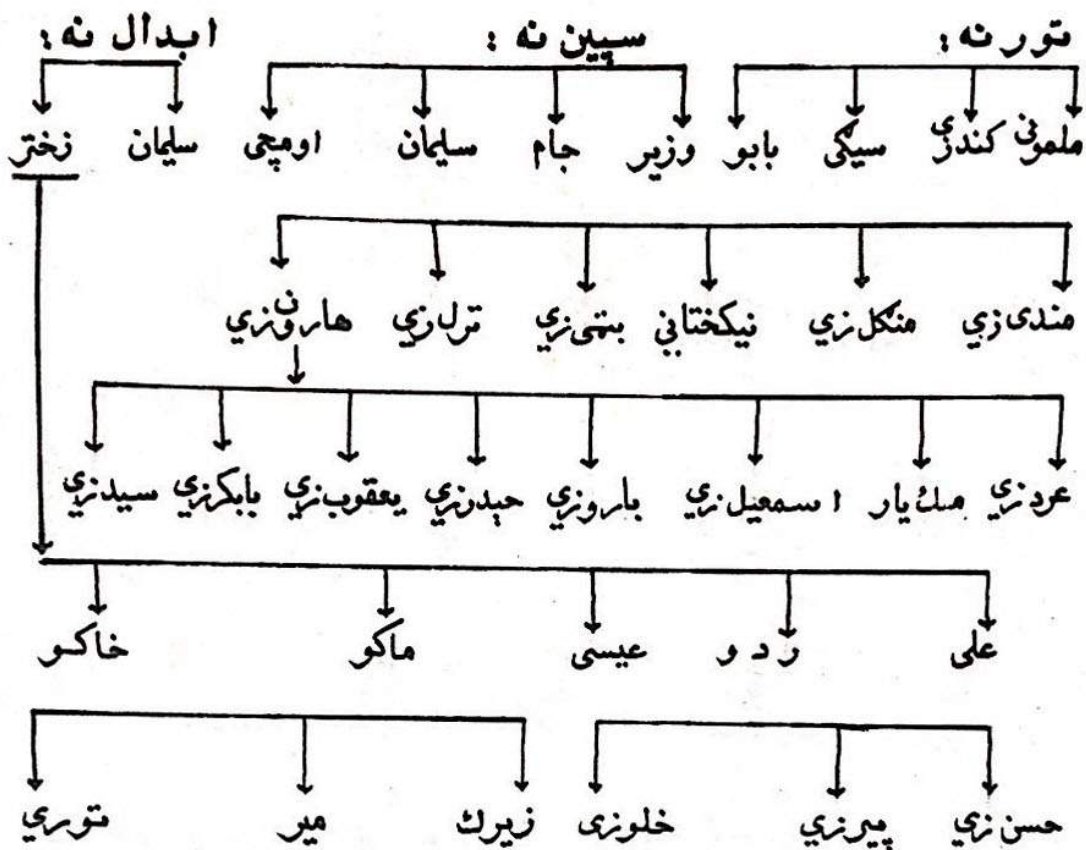
اود هريپال بن شهرانی بن شرخبون بن سرپن نه:

۱: سنجر د پخو واپو و زامنوا ولا ده په سعود خېل او غور يا خېل يا ديري .

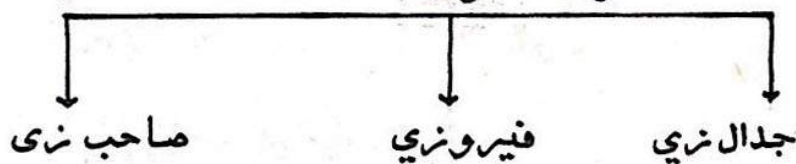
۲: ترين نه تور او سپين ليکلي مشوي ، خورسيال کاکړ خېل کتاب (د سويلي پښتونخوا)

کښې نرېر ، نقرې هم ياد کړي دي او بور ترين هم وايي .

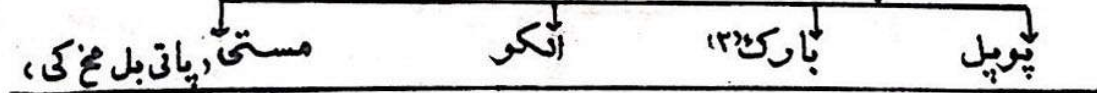

او د ميرنه اسماق چي اولاده يې اسحق زى بللى شي او تفصيل به يې وروسته راشي.

او د ماگونه :

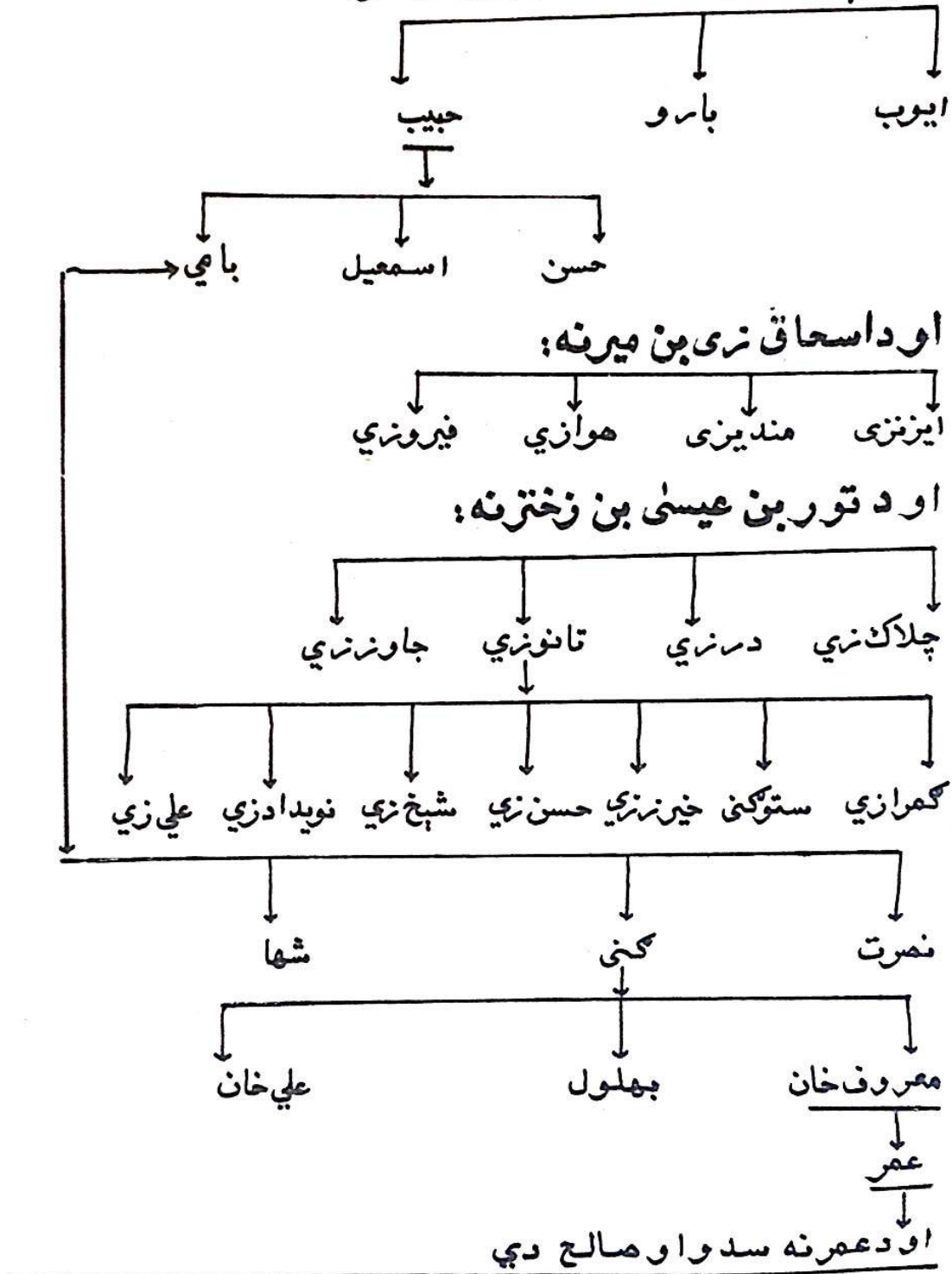
او د زيرك 'بن عيسى بن زختر نه :

نوټه: ۱۱۱، كيرو د خپل كتاب پټان په ۳۴ مخ كې وايي د ابدال زامن پنجيا او زيرك

دي او د زيرك زامن اشكنى، بارك زى، پوپل زى او على كوزى دي .
 ۱۲۱: بارك په ۷۶۰ هـ خوا و شاكي و.

د پوپل بن زيرك بن عيسى بن زخترنه:

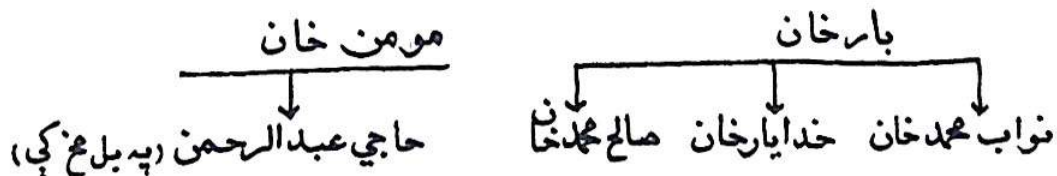

۱۰: پوپل د ۷۸۰ هـ خوا و شاګې شروندی و.

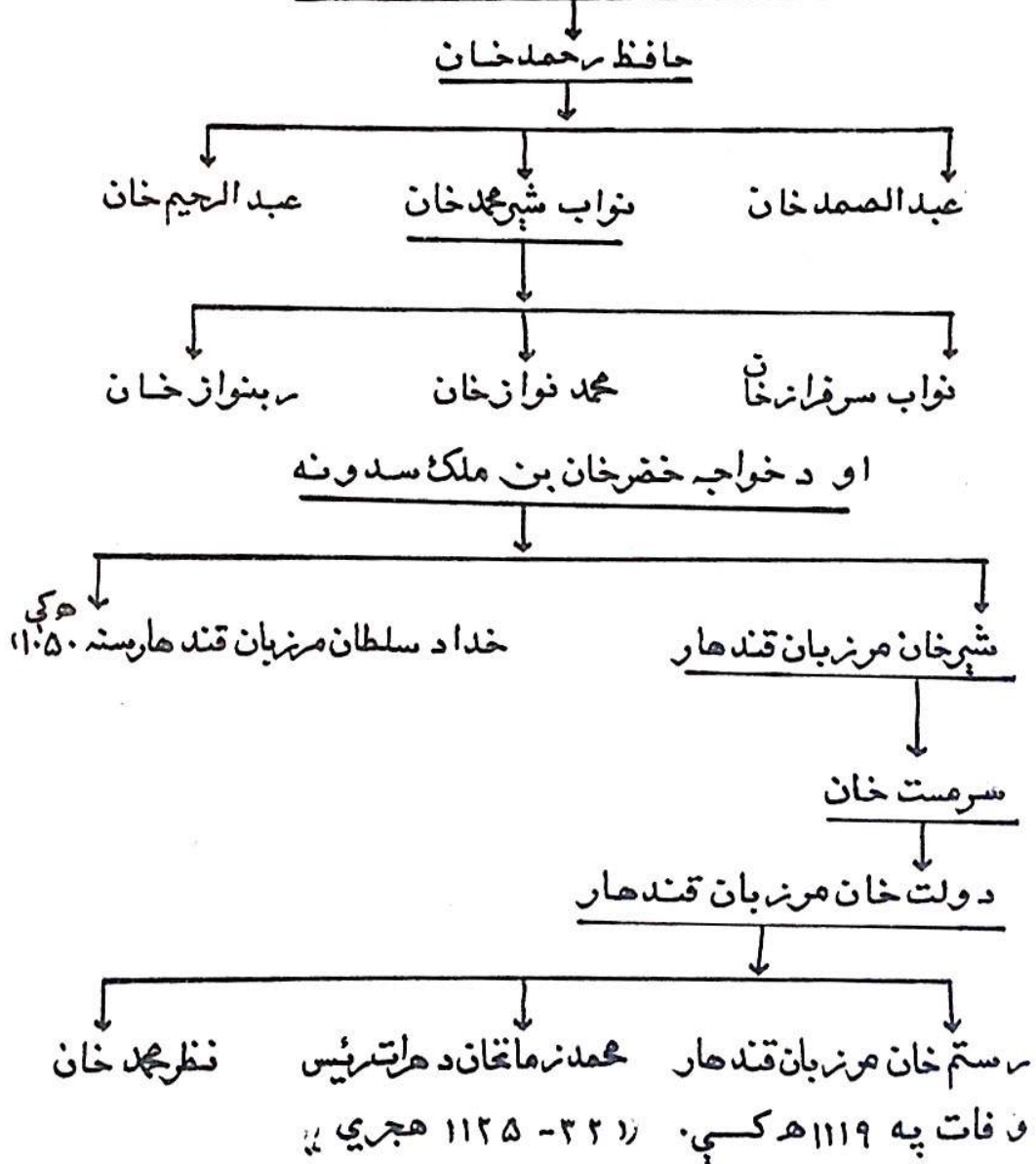
د عمر بنه ملك سدو د سد و نرو مورث اعلى د قندهار مرزبان متولد
 په ۹۶۵ هـ كېني متوفي ۱۰۲۱ هـ او بل نروى يې ملك صالح د ۹۵۰ هـ
 د شېرشاه معاصر او د احمد شاه دراني وزير اعظم شاه ولي خان د ده
 د ده په اولاده كېني و .
 او د ملك سدونه ، « خواجه خضر خان مرزبان قندهار متوفي
 ۱۰۳۶ هـ و .

(۲) : مردود خان وفات ۱۰۵۲ هـ او د مردود خان نه حسين خان
 وفات ۱۰۶۹ هـ . د ملتان د ناظمانو مورث اعلى و .
 (۳) : زعفران خان ، كامران خان وفات ۱۰۵۰ هـ كېني .
 (۴) : بهادر خان او د بهادر خان نه اسماعيل خان او د هغه نه
 كمال خان ، محبت خان او علي خان .

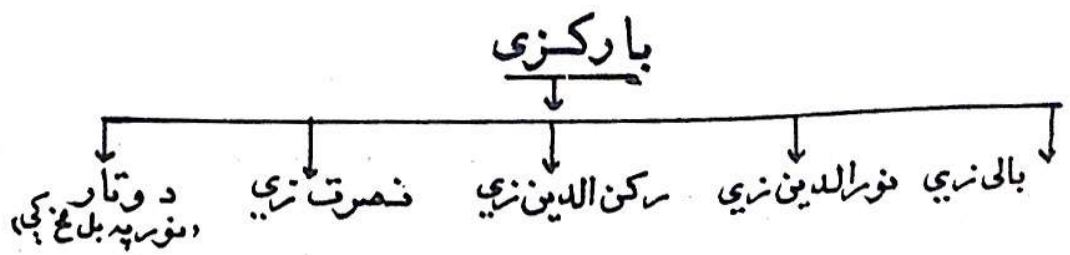
د كامران خان نه : (۱) ، عيسى خان (۲) : موسى خان او د موسى خان
 نه هارون و ، د هارون نه فتح الله د هغه نه رحمت الله خان
 د شاه زمان سد و نري و نري ملقب په وفا دار خان و و .
 او د محبت خان د اسماعيل خان بن بهادر خان د نروى نه
 جعفر خان ، غازي خان ، عظمت خان ، حليم خان او د غازي خان
 نه بارخان او مومن خان .

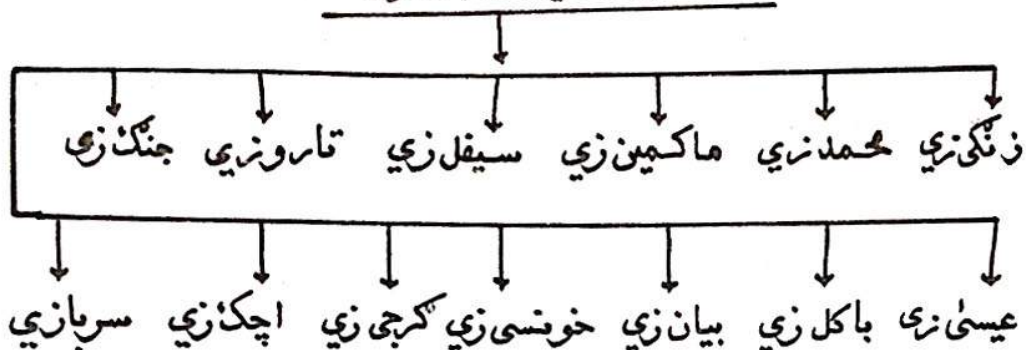
د حاجی عبدالرحمن بن مومن خان نه؛

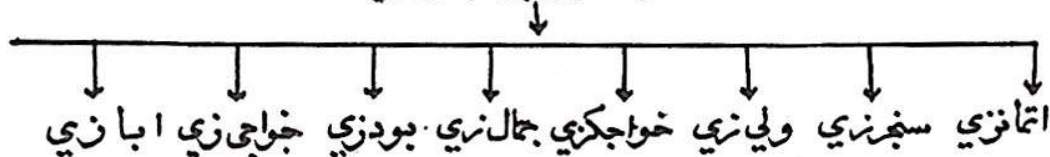
د باركزی بن عیسیٰ بن زختر بن اول بن قرین شجره نسب؛

د رکن الدین زی بن بارکزی نه؛

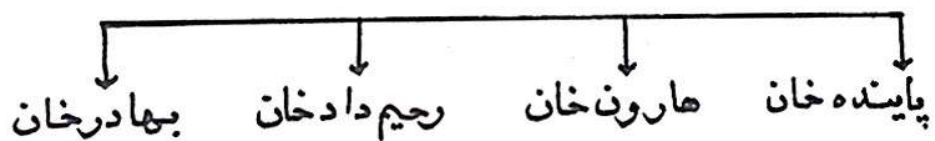

د نصرت زی بن بارکزی نه

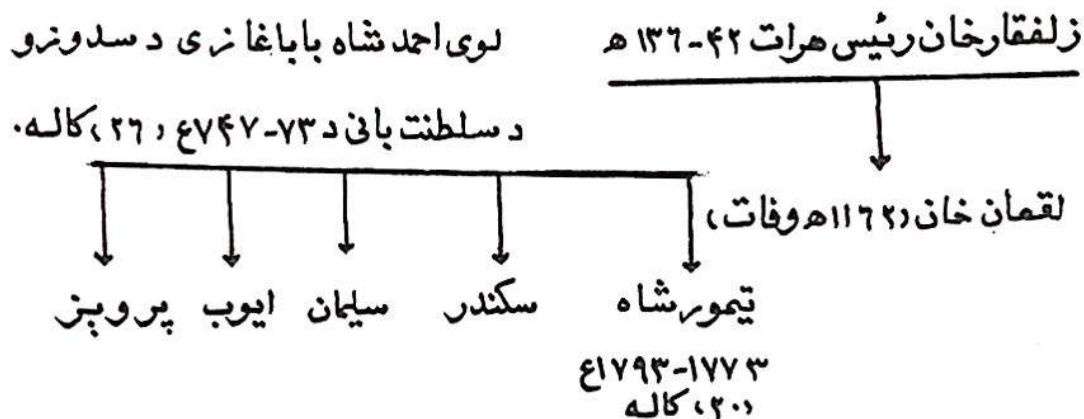
د محمد زی بن رکن الدین زی نه؛

بارونی او د هغه نه حاجی یوسف او د هغه نه جمال خان او جمال خان
نراهن دادی؛

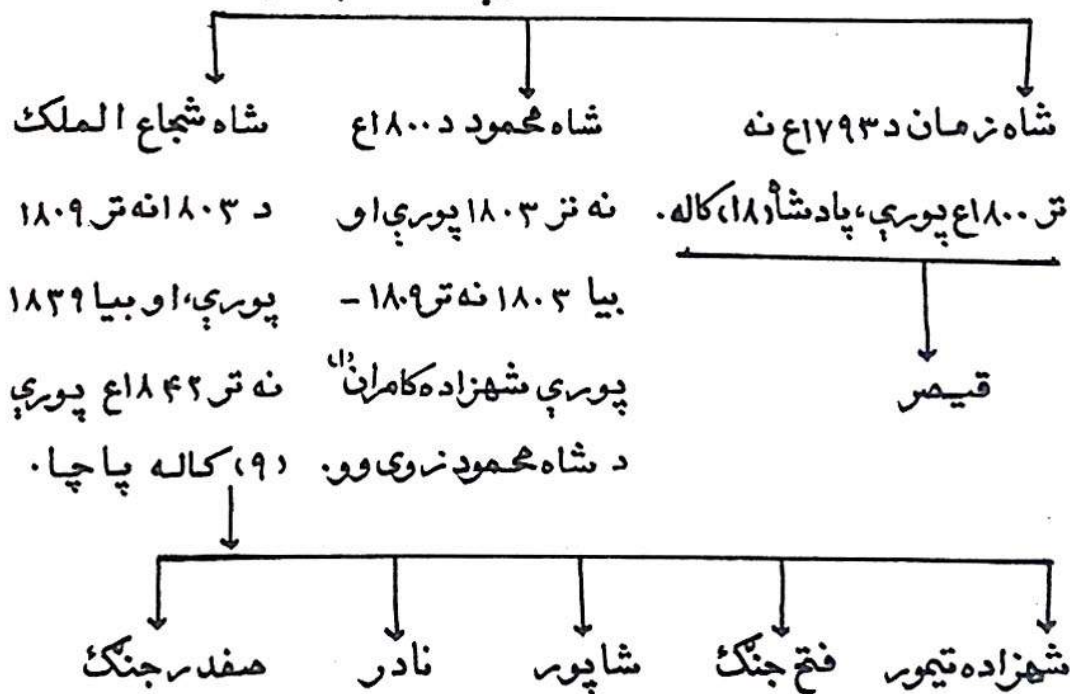

د پاینده خان لومړی بڼې نه نراهن وو: و نریر فتح خان، عظیم خان
او تیمور خان دي.

د محمد زمان خان رئيس هرات (۳۲-۱۱۲۵ هـ) نه :

د تیمور شاه (۲۶) زمان وو، مشهوریې دالاندې دي :

۱: وزیر فتح خان هم د شهزاده کامران په هرات کې په اعتبار نیولی او وند
کې یې و او بیا یې په غزني کې مرکه - او شاه محمود خان م حاضر وود هغه په امر فتح خان
و وژلی شو.

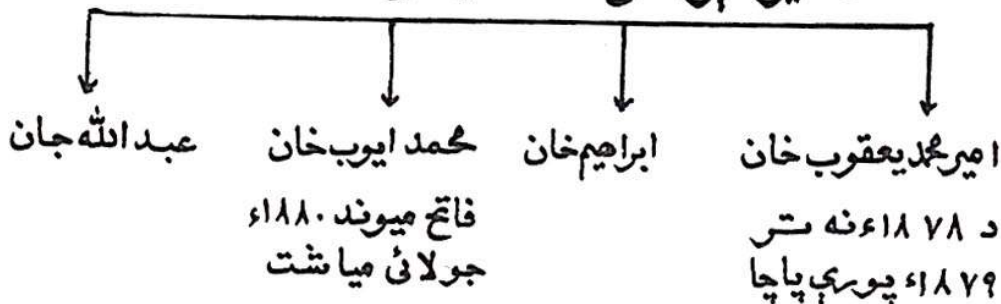
او د عظیم خان نه سلطان احمد خان، حبیب الله او سکندر خان دی .
او د پاینده خان د دویمې بڼې نه؛ پور د ل خان، شہر د ل خان،
کوئندل خان، رحمدل خان او میرولی خان د قندھار سرداران وو .
او د پاینده خان د بلې (۳) بڼې نه؛ امیر دوست محمد خان، امیر محمد خان
او جمال خان وو .
او د خلوری بڼې نه یې؛ یار محمد خان، سلطان محمد خان، پیو محمد
خان، سید محمد خان د پېښور سرداران وو .
د بارکز و حکمران تېراوله کورنۍ امیر دوست محمد خان د
۱۸۲۶ع نه ۱۸۶۲ع پورې یاد شاه .

د دوست محمد خان زامن

- ۱، محمد اسلم خان .
- ۲، محمد اعظم خان (امیر ۱۸۶۲ع نه تر ۱۸۶۹ع پورې)، (۲) کاله .
- ۳، محمد افضل خان (امیر ۱۸۶۵ع نه تر ۱۸۶۷ع پورې) (۲) کاله .
(د دواړه یوې بڼګشې مور نه وو .)
- ۴، محمد امین خان .
- ۵، امیر شہر علی خان (امیر ۱۸۶۵ع نه تر ۱۸۶۷ع او بیا د ۱۸۶۹ع نه تر ۱۸۷۸ع پورې)،
(۱۰) کاله .
- ۶، غلام حیدر خان .
- ۷، محمد اکبر خان (معروف وزیر اکبر خان) .

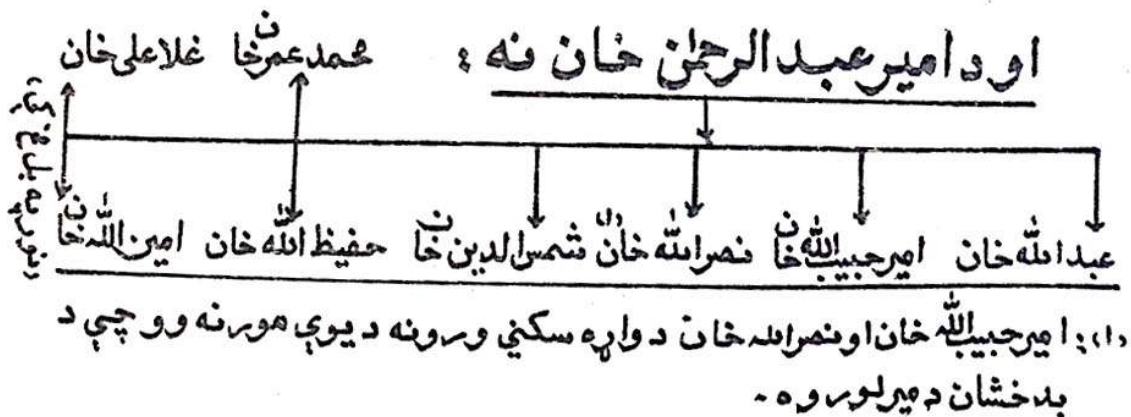
۱۰، محمد حسين خان	۱۸، محمد محسن خان
۱۱، محمد صالح خان	۱۹، محمد قاسم خان
۱۳، محمد عظيم خان	۱۲، محمد هاشم خان
۱۵، محمد صادق خان	۱۴، محمد رحيم خان
	۱۶، محمد ولي خان

د امير شېر علي خان زامن

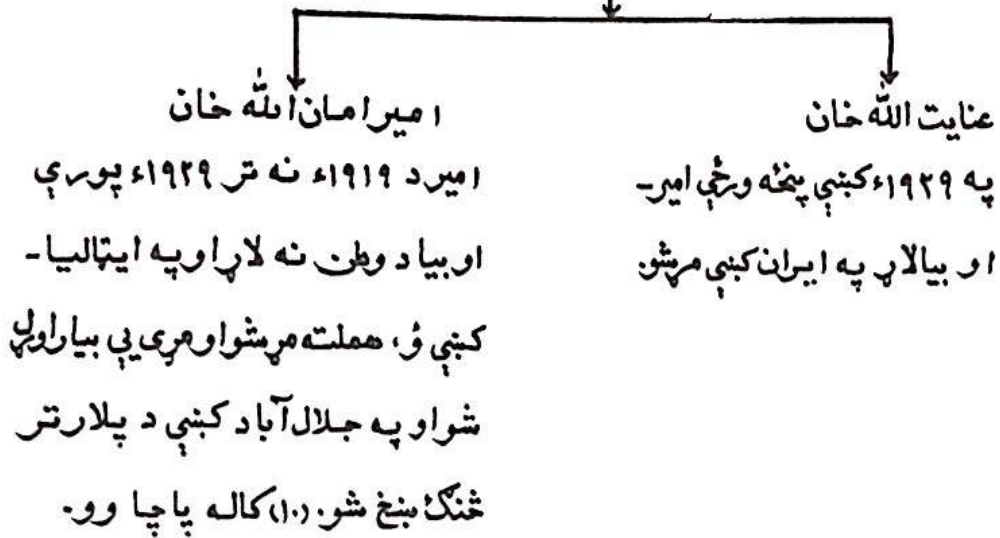

محمد افضل خان بن دوست محمد خان نه:

عبدالرحمن خان
۱۸۸۱ء نه تر ۱۹۰۱ء (۲۰)، کاله باد شاه

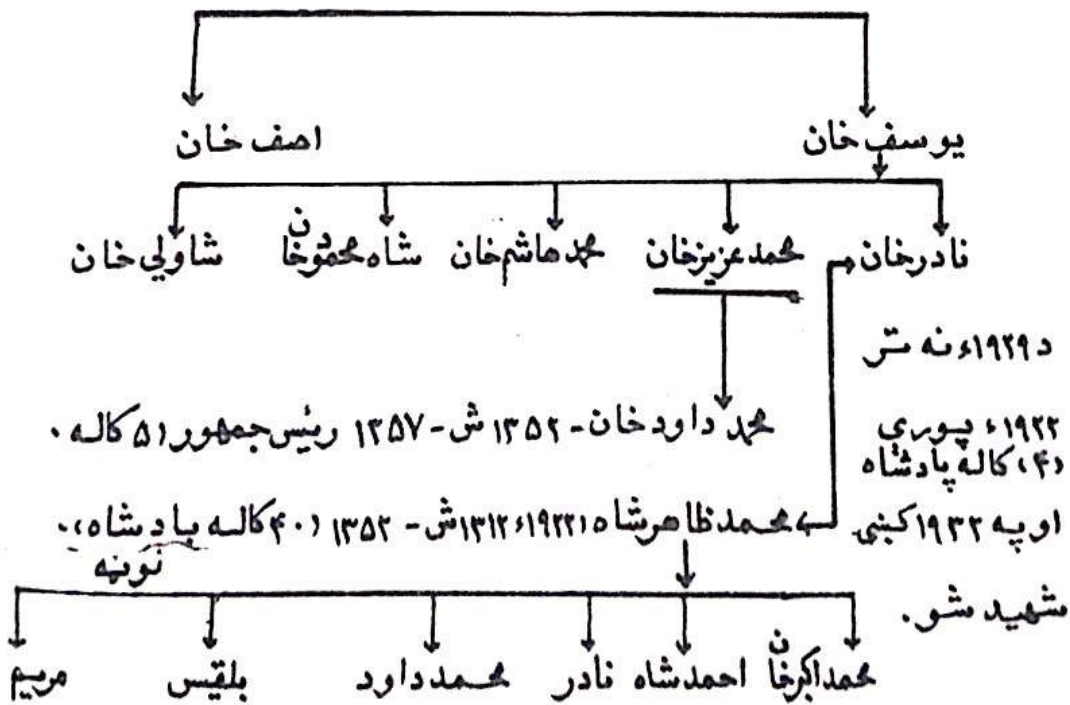

دامیر حبیب الله خان نه

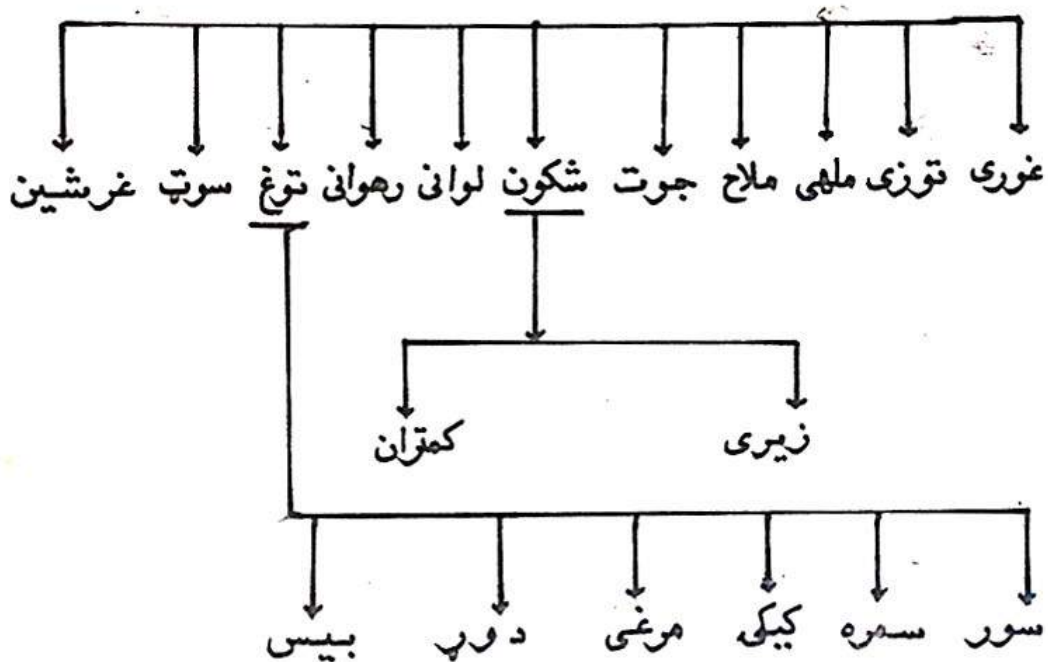

نوټه: د بارکزو د لومړۍ کورنۍ (۹۹) کاله دوره وه.
 د بارکزو دویمه حکمرانه کورنۍ

سردار سلطان احمد خان

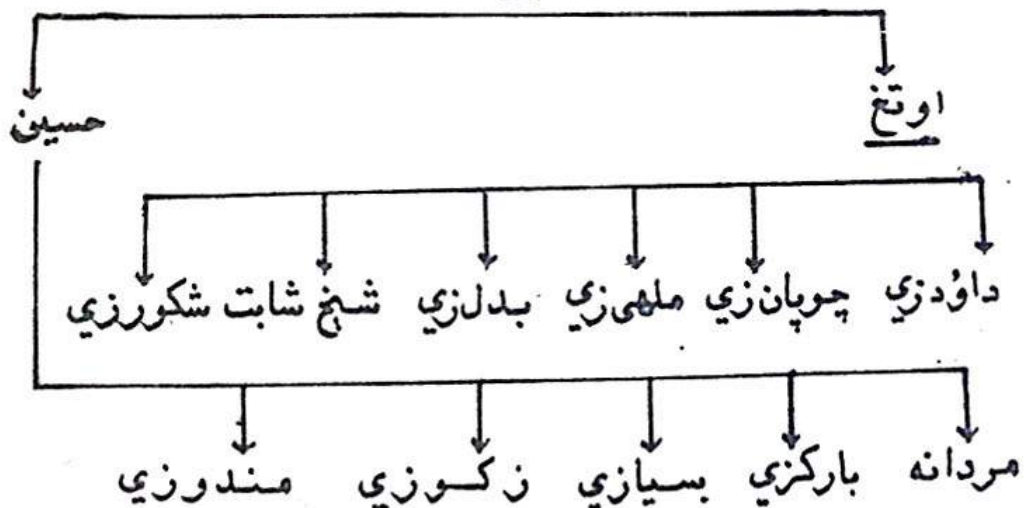

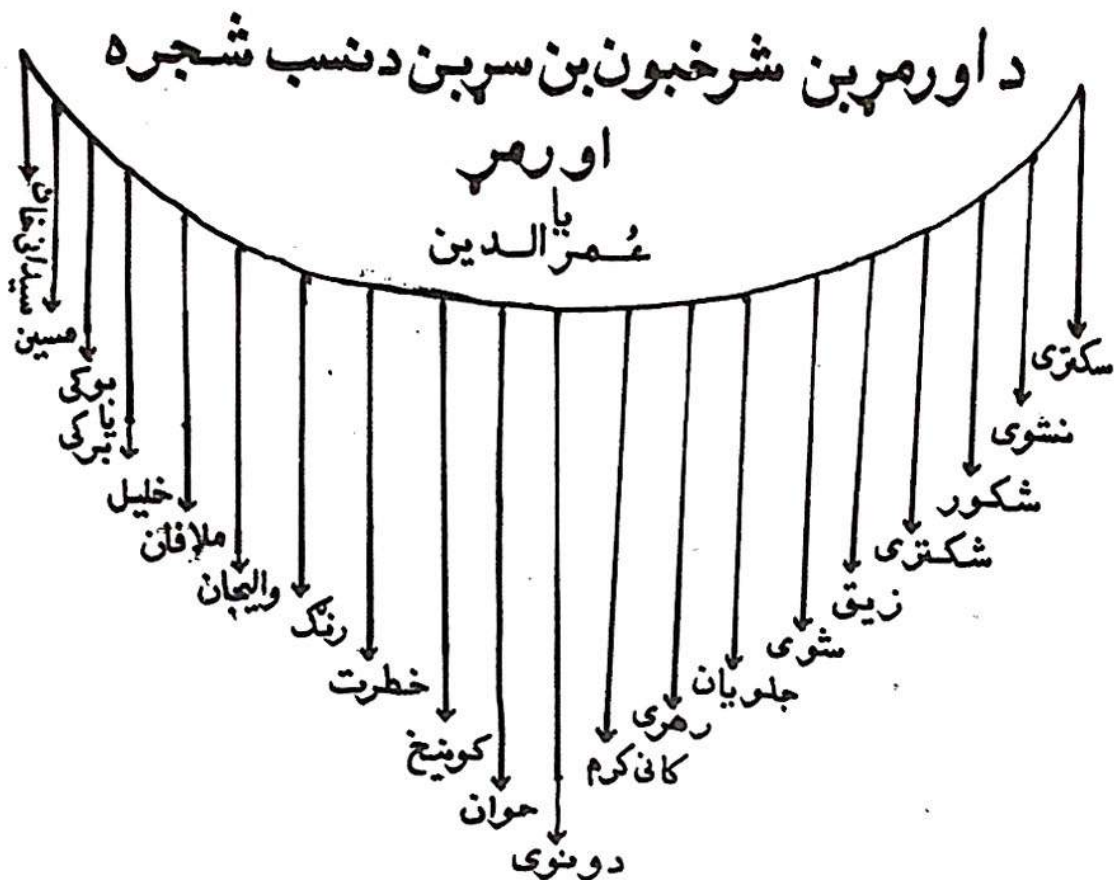
د میانی بن شرحبون بن سرپن د نسب شجره؟

د بریچ بن شرحبون بن د نسب شجره:

بریچ

لکه مخکنی چی لیکل شوی د شرحبون مشر زوی شپرائی و ، خو
 پلار دمشری پگری ترین ته تری و ه نو ، شپرائی په دی خفه شو او
 د پلار نه مرورشو ، خیل ماما کاکر ته لار او د هنی نه شپرائی دکاکرو
 سره گله شو او بینه بدی د غر غشتو قبیلې سره یوه شوه .
 د شپرانو علاقه د گوملی درې سویل ته واقع ده او کوه سلیمان
 (کسی غر) هم د دوی په علاقه کنی دی ، د دې علاقې په قطبی برخه
 کنی حسن خیل ، منخ کنی ابو خیل او جلوائی او سویل ته یی کیپ او
 هر پیل تپی استوگنی دی او د کسی غره په قبله د کوسی په غرونو
 کنی کاکر مېشته دی . د وزیر و د علاقې په شان دا علاقه هم پلنه

او غریزه ده ، خود گروندی حمکه پکنې لږه ده .

ترین :

د ترین درې زامن تور او سپین^{۱۱} او اول و وچې په «اودالی» مشهور دی او پر ۱۶۳۹ء کښې وفات شوی دی ، خود ترین په نوم سپین او تور شهرت لري او دالی خانله پښه یادیزي . تور ترین په پشین ادوکی کښې او سپین ترین په هرنائی د کڅ کښې او د - چوتیر په علاقه کښې پراته دي .

د ترینو او ابدالیانو په خوینونو خصلتونو کښې او سراجونو کښې څه توپیر نشته . په ترینو کښې د خانې کور په کور ترینو کښې د بټی زی په خانگه کښې دی او د اتمل مشهور دی چې وایي «خانی ده په دوه کوره . په ترین کښې به بټی ده - په نوحانی^{۱۲} په کټی ده»

ابدالیان :

په ابدالیانو کښې د زیرک د اولادې نه پرته نورې نیلې په

^{۱۱} : «خوسيال کا کر پخپل کتاب «د سویلی پښتونخوا پښتانه» کښې زېر ترین

هم یاد کړي دي ، اولابور ترین هم وایي چې څلور خانگې کیري

د^{۱۲} : نوحانی یا لواښی .

پنجپایي ياديري. د ابداليانو علاقه اندازاً څلور سوه (۴۰۰) ميله او زده ده او اووه شلې (۱۴۰) ميله به پلنه وي. د دې د علاقې حد قطب پلور هند وکش، کوه بابا او کوه سپاه هغه برخې سره لگېدلې دي چې چرته هزاره او ايماق پراته دي او د دوی قبليز حد د ايران سره او قبله په سويل يې د سيستان سره چې ان تر بلوچستان پورې يې حدود رسېدلی دی، د دوی د علاقې په سويل د شورا وک او خواجه عمران غرونه پراته دي چې پکښې د ابداليانو يوه پښه اڅکزي استوگن دي او د همدغو غرونو په نمرختيزه برخه کې کاکړ هم آباد دي. د «مرغی» کلی چې په «غوره مرغی» هو ياديري او په دغه کلي کې په ۱۷۷۳ع کې لوی احمد شاه بابا غازي هوفات شوی دی. دغه کلي د خواجه عمران د غرونو قطب په نمرخاته پروت دی. د ابداليانو په نمرخاته د غلجو علاقه ده. د ابداليانو د علاقې مشهور سيندونه: هلمند، ارغنداو، خامشوداو - فراه رود دي.

ويلی شي چې د ترين په زامنو کې ابدال يا او دل کشر و خو د پلار نه پس هغه د قام مشر شو! او د خپلې مشرۍ په وخت کې يې خپل اولس د پرخوشحاله وساته.

۱:، او دل په ۱۶۲۶ع کې وثرل شوی دی.

داودل دوه زامن وو؛ ۱۱؛ سليمان ۴، زختر د پلار نه پس -
 زختر د قام مشر شو. او ويلي شي چې د زختر شپږ شلې كاله عمر ؤ او تر
 د دې پښته يې خپل اولاد ليدلى ؤ. په هغه پسې د پلار د وصيت برابر
 عيسى د قام مشر شو. د عيسى د دې زامن وو؛ ۱۱، زيرك ۲، مير
 ۴، نور. په پلار پسې زيرك د قام مشر شوا و د زيرك خلور
 زامن وو؛ ۱۱، بارك ۲، الكو، ۳، مستى ۴، پوپل. زيرك پخپل شړند
 خپله مشري بارك ته ور كړه، خو خو موده وروسته پوپل په
 چل او ول خانى خپله كړه او مشرى د پوپل كورنۍ ته راغله. د
 پوپل د دې زامن وو؛ ۱۱، حبيب ۲، بارو، ۳، ايوب. حبيب د
 خپل اولس خان شوا و ۵۲، كاله ژوندى ؤ. د حبيب شپږ زامن وو؛
 د يوه نوم پكښې سردار خان يا باهى ؤ، د مشرى د پاره د ورونو
 په منځ كښې جنكونه او جگړې وښتې، خو وروسته د قومي
 جگړې په صلاح باهى د قام مشر و ټاكل شو.

باهى اويا (۷۰) كاله د قام مشر ؤ، د هرگه پس ترې د دې زامن
 (نصرت، گنى، شها) پاتې شول خو په دوى كښې يوه هم د قامى
 مشرى لايق نه ؤ.

په باهى پسې بهلول د گنى زوى د قام مشر شو، د بهلول نه
 دوه زامن پاتې شو؛ ۱۱، معروف ۴، علي خان په بهلول پسې معروف
 د قام مشر شوا و په هغه پسې د قام مشرى عمر ته ورسېد ۵۰.

د عمر نه درې زامن (صالح، اسدالله او آدم)، پاتې شو، د قام
 مشر اسدالله شو، دغه سړی په خلكو كښې په «سدو» (تولد ۹۶۵ هـ
 وفات ۱۰۲۱ هـ)، مشهور دی او هم د ده په نامه قبيله په «سدوي»
 مشهوره شوله. او همدا اسدالله د غازي احمد شاه با بامشر
 نيكه كېږي.

اسدالله پوه او قابل سړی ؤ، هغه د ابداليو ټولې او غلجو
 ځينې خانكې پخپله پرې را و اړولې او بڼه قوي مشر جوړ شو او په
 دېر عزت او د بده بې خپل ژوند تېر كړ و او د ايران -
 پادشاه عباس اعظم له پلوه د ابداليانو رئيس هم منلی شوی ؤ،
 د پنځه اويا (۷۵) كالو په عمر وفات شو او پنځه زامن ترې پاتې شول:
 ۱، خواجه خضر خان (وفات په ۱۰۳۶ هـ كښې، ۲۰۰، مودود خان
 ، وفات ۱۰۵۲ هـ)، ۲، زعفران (۴)، كامران (۵)، بهادر خان ؤ.
 د خپل اولس په خوښه خواجه خضر خان د قام مشر وټاكلی شو
 او شل (۲۰) كاله د قام خان ؤ د هغه نه دوه زامن وو: ۱، خداد
 سلطان (۲)، شهرخان ؤ. په دغه وخت كښې د ايران بادشاه ،
 شاه عباس ثاني ؤ د پلار په ځای خداد سلطان د قام مشر شو،
 دا دېر قابل او مدبر سړی ؤ، د خپل اولس جگړې يې ټولې په
 جرگو او هركو او اړولې، دغه وخت ابدالي قبيله د قندهار په نمر
 خاټه د ارغستان په علاقه پرته وه او د غلجو مشر سلطان ملني (توخي)

و، خداد سلطان په ۱۰۴۱م - ۱۶۴۰ع د غلجواو ابداليو په منځ
 کښې حدود د وروړولې او عزيزولې په توگه سره وويشل
 خودې سړي په آخه کښې په کاکړو ټپري وکړواو د پرکاکړ
 يې ووشل او کورونه او مېنځي يې ورتالا کړې، خود پر زړې پري
 پښمانه شواو د اولس مشري يې خپل ورو شېرخان ته وسپارله
 د نيایي ژوند يې پرېښود او د خدای په ذکر مشغول شو.
 شېرخان د خپلې مشري په وخت کښې د قندهار ايراني-
 بېگلر بېگي سره مخالف شو، ايراني سلطنت په ابداليانو کښې کورنی
 نفاق ولچول، د خداد سلطان د تره نړوي سلطان حسين ته يې د
 ميرزا خطاب ورکړواو د ابداليانو مشري يې کړه. شېرخان د دې
 په بدل کښې د ترنگ رود په غاړه په يوکلک ځای کښې د پره
 شواو د مغل بادشاه (شاه جهان)، له خوا ورته د شهزاده خطاب
 ورکړي شو. دغه وخت د مغلو او ايرانيانو رقابت و، آخر
 سلطان حسين پوه شواو شېرخان ته ورغی او غاړه يې ورته
 کېښوده او ايران هم د دغه مخالفت نه لاس واخېست او شېرخان
 د قام مستقل مشر شواو د پرش (۳۰)، کاله مشر و او (۶۵)، کالو
 په عمر د آس نه ولوېد او په بنکارگاه کښې مړ شو.
 د شېرخان د مرگ نه پس يې زوی سرمست خان د قام مشر
 شواو (۳۰)، کاله مشر و، د هغه نه پس دولت خان د قام مشر و

تاکل شو، خودی ورکوئی و نو تره یی حیات سلطان به د مشری
کار کولو. په دغه وخت کښې د قندهار ایرانی حاکم «گرگین خان» -
گرگی و، دغه ایرانی حاکم په آخر کښې دولت خان او د هغه زوی
نظر محمد خان بندیان او بیایې مړه کړل.

د دولت خان نه دوه زامن رستم خان او زماغخان پاتې شول.
رستم خان د قام مشر شو، خو هغه هم گرگین خان و واژه او ابدالیان
پې مشر شول.

ابدالیان د ایرانیانو د ظلمونو له کبله د شوراوک غرونو ته
ر و نه کډې و تنبېدلې او خه مخ په قبله د فراه او هرات
غرونو ته پسې لارل او خه موده پسې د ملتان نه هم خه ابدالی
مشران راغلل او ابدالیو په هرات قبضه وکړه، دغه وخت د
غلجی میرویس خان زوی میر محمود په قندهار کښې باد شاه و،
هغه د ابدالیو سره په فراه کښې جنگ وکړ او اسد الله ابدالی
مشری و واژه، د هغی نه پس زماغخان د رستم خان د ابدالیو
مشر شو، دی د ۱۱۲۵ هـ نه تر ۱۱۳۲ هـ پورې د هرات رئیس او د
قام مشر شو.

د محمد زماغخان زامن وو، ۱، ذالفقار خان، ۲، احمد خان، چې
وروسته غازي احمد شاه شو چې د ۱۷۴۷ع نه تر ۱۷۷۳ع -
پورې (۲۶، کاله د افغانستان باد شاه و او د پښتنو په طبیی

حدود ویې حکومت وکړ. اولوی شاهنشایت یې تشکیل کړو، چې اخر په ۱۷۷۳ع کښې وفات شو او زوی یې تیمور شاه په ۱۷۷۳ع کښې باد شاه شو چې آن تر ۱۷۹۳ع پورې پاد شاه و.

دا کورنۍ په پوپلز وکښې د سدوزو په کورنۍ کښې چې د ۱۷۴۷ع نه تر ۱۸۱۸ع پورې په افغانستان کښې آن تر پنجاب به - حکومت کړی دی! او په ۱۸۱۸ع کښې د افغانستان حکومت د سدوزو نه بارکزو کورنۍ ته منتقل شو او بارکزی لومړی بادشاه امیر دوست محمد خان و چې په ۱۸۲۶ع کښې یې کابل ونيو او باد شاه شو.

د پوپلز ویکښې سدوزو او بارکزو د پخوانه سره رقابت و، پخوانی مشري د بارک وه او هغه د پلار په ژوند (۱۵)، کاله د قام مشر و، خو پوپل ترې په چل ول مشري ونيوله. د احمد شاه د باد شاه انتخابېدو په وخت هم حاجي جمال خان محمدزی بارکزی د باد شاهي په طمع و خوروسته په دې فيصله وشوه چې وزارت به د بارکزو په کورنۍ کښې د محمد زوي. خو په ۱۸۱۸ع کښې خه وخت چې د شاه محمود سدوزي او د هغه د - زوی کامران د بي عقلي له کبله وزیر فتح خان پوند او ووژل

۱، د سدوزو د حکومت دوره (۷)، کاله وه.

شو، خود سدوزو او بارکزو په ميخ کښې جگړې روانې شوې
او آخر حکومت په ۱۸۲۶ع کښې د دوست محمد خان بارکزي محمدزي
شو.

د محمدزو بارکزو حکومت په دوو دورو وپشل کيږي لومړې
دوره د دوست محمد خان نه چې د سردار پاينده خان زوی ؤ د
۱۸۲۶ع نه پيل کيږي چې د ۱۹۲۹ع د امان الله خان د خلع کېدو تر
وخته پورې د بارکزو د لومړنۍ کورنۍ د حکومت دوره (۱۰۳)
کاله وه.

دوهم دورې د محمد نادر خان د سردار محمد يوسف خان
د زوی نه چې د سقاؤ د زوی نه چې د امان الله خان نه يې حکومت
نيولی وه، باد شاهي ونيوه او په ۱۹۲۹ع کښې پا د شاه شو، له دې

دا، محمد نادر خان د يوسف خان زوی او هغه د يحيی خان زوی، هغه د
سلطان محمد خان زوی، هغه د سردار پاينده خان زوی، دامير
دوست محمد خان وروړؤ.

سردار سلطان محمد خان په پېښور کښې او سپده او په پېښور
سردار نويا دېدل. د سلطان محمد خان مشر وروړو يار محمد خان چې د
سيد احمد بريلوي سره په جگړه کښې ووژل شو او دوه وروڼه يې
نور هم وو چې سيد محمد او پير محمد نوميدل.

وخته نيولی تر سردار محمد داؤد خان د وخته ۱۳۵۲ م. ش / ۱۹۷۷ ع
 پورې د حکومت د وره وه چې په دغه وخت کېنې حکومت نوي
 تره کي ونيوه. د دې کورنۍ د حکمرانۍ د وره (۱۹۹۱)، کاله وه.
 د بارکزو اکثره خلک مالدار دي او ځينې پکښې زمينداري
 هم کوي. اڅکزي هم د بارکزو يوه څانگه ده، چې په سياسي
 غرض احمد شاه بابا دا څانگه د بارکزو نه بېله کړه او ځانله
 بېله تپه شوې ده.

په ابداليو کېنې نور نري هم د بارکزو هره دي خود وی
 د ملک په قبلين و غرونو او د سيستان په رېگستان کېنې خواره
 واره پراته دي، نو ځکه په طاقت کېنې د بارکزو نه لږ دي.
 علی نري په زميندارو کېنې آباد دي او د کرکيل کار کوي، د
 دوی په خواو شا کېنې الکوزي هم پراته دي او د زميندارو
 په سويل کېنې اسحاق زی هم اوسينري، دوی په مالدارۍ
 خپله گذاره کوي.

د ابداليانو په علاقه کېنې هرات، کندهار، گرشک، فراه -
 لوی بنارونه دي.

برېڅ

برېڅ اکثره د شوراوک په علاقه کېنې پراته دي، قطب ته يې
 د راني او په سويل بلوچ آباد دي، نمرخاته يې دخواجه عمران

غرونه دي او په قبله يې مهرا ده .

د شوراوك په علاقه كښې دلور سيند بهيرني له دې كبله
دا علاقه ودانه ده . دا علاقه چې برېڅ پكښې پراته دي ، لږو
دېر شپېته ميله مربع به وي ."

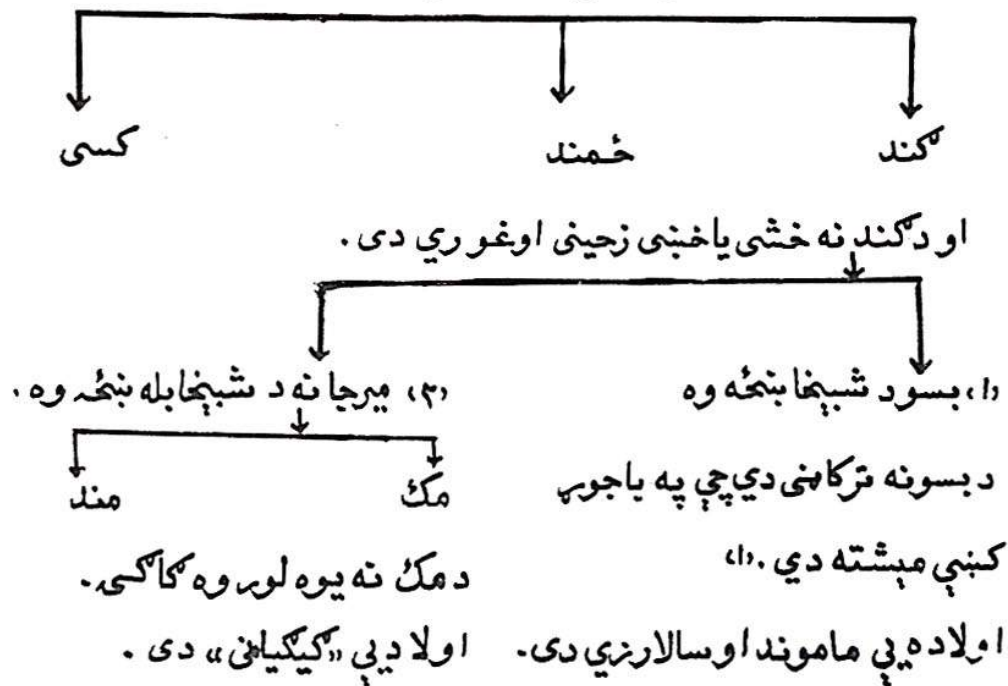
اُرْمَر:

داُرْمَر اصلي خپل نوم عمرالدين دى ، خو په اُرْمَر مشهور شوى
دى . داُرْمَر وځينې خلك په افغانستان كښې په لوگر كښې يې او
څه د وزيرستان په كامنې گرام او ځينې د پېښور په درېو
كلو بېر اُرْمَر ، كوز اُرْمَر او ميانه اُرْمَر كلو كښې استوگن دي .
اُرْمَر يا عمرالدين د شرخبون زوى ، د سربن لمسى اود
قېس بن عبدالرشيد كړوسى كېرې . اُرْمَر خپله يې خاصه ژبه ماري
چې په كامنې گرام كښې پرې اوس هم خبرې كېرې ، خودا نور
اُرْمَر هغه ژبه نه وايي او په پښتو خبرې كوي .

۱۰: د هندوستان مشهور نواب رحمت خان اود ۱۸۵۷ع كال د جنك آزادى
مېرې جرنيل بخت خان هم د واړه د برېڅ د قبيلې نه وو .

دخرشبون بن سر بن بن قيس عبدالرشيد اولاده

خرشبون يا خير الدين

۱، نوټ: وييلي شي چي د بسونه ترکانی دي د ترکانی نه ماموند او سالارزي دي . د ماموند نه بېروزي ، برم کازي او کاکازي . او د سالارزي نه برسدين او لرسدين او د چارمنگور قومونه دي او د چارمنگي نه شمه . خپل ، تورخپل ، هلال خپل ، خانزده گان دي .

ترکانی د باجوړ په جندول کښي مېشته دي او خني يي خلور قامه گڼي : عيسی زي ، سالارزي ، ماموند او ... زي ، د جندول عمراخان هست خپل عيسی زي و . (نور په بل مخ کښي)

ویلی شې چې د ترکانې دوه زامن وو:

۱، موسی (۲)، شعیب .

د موسی اولاده ۱، محمود یعنی لوی ماموند ۲، اسمعیل زی ،
 د اسمعیل نري اولاده داده: ۱- وړوکی ماموند ۲ کاکتور ۳- حسن
 ۴- عیسی یا اسیوزي ۵- مدی چې اولاده یې خورجی، معروف او
 الیاس دی ۶- هارون ۷- مودی ویلی شې چې د کاکتور اولاده ده
 بدخشان او هرات ته تللي ده او دککی زی اولاده پنجاب ته تللي
 ده او اسیوزي په جندول کبې اړولی دی چې مست خېل قبيله هدغه
 اسیوزی دي . عمراخان د جندول د امان خان زوی د فیض طلب خان
 نهمی هم مست خېل اسیوزی ؤ .

ترکانې تر ۱۵۰۸ع پورې په لغمان کبې و او تاریخي معلومات
 یې شته چې په ۱۵۱۹ع چې بابر مغلی بادشاه باجوړ نیولر هم ترکانې
 دلت په باجوړ کبې نه و او وروسته راغلی ،خود یو سفر و او
 دله زاګر په جنګ کبې ترکانې د ملک کجو یو سفری په مرسته راغلی
 و او د ملک هپودله زاګ او دهغه ورو شاہ جهان د پاینده
 او برهان کاکی زی د لاسه وټرل شوی دی .

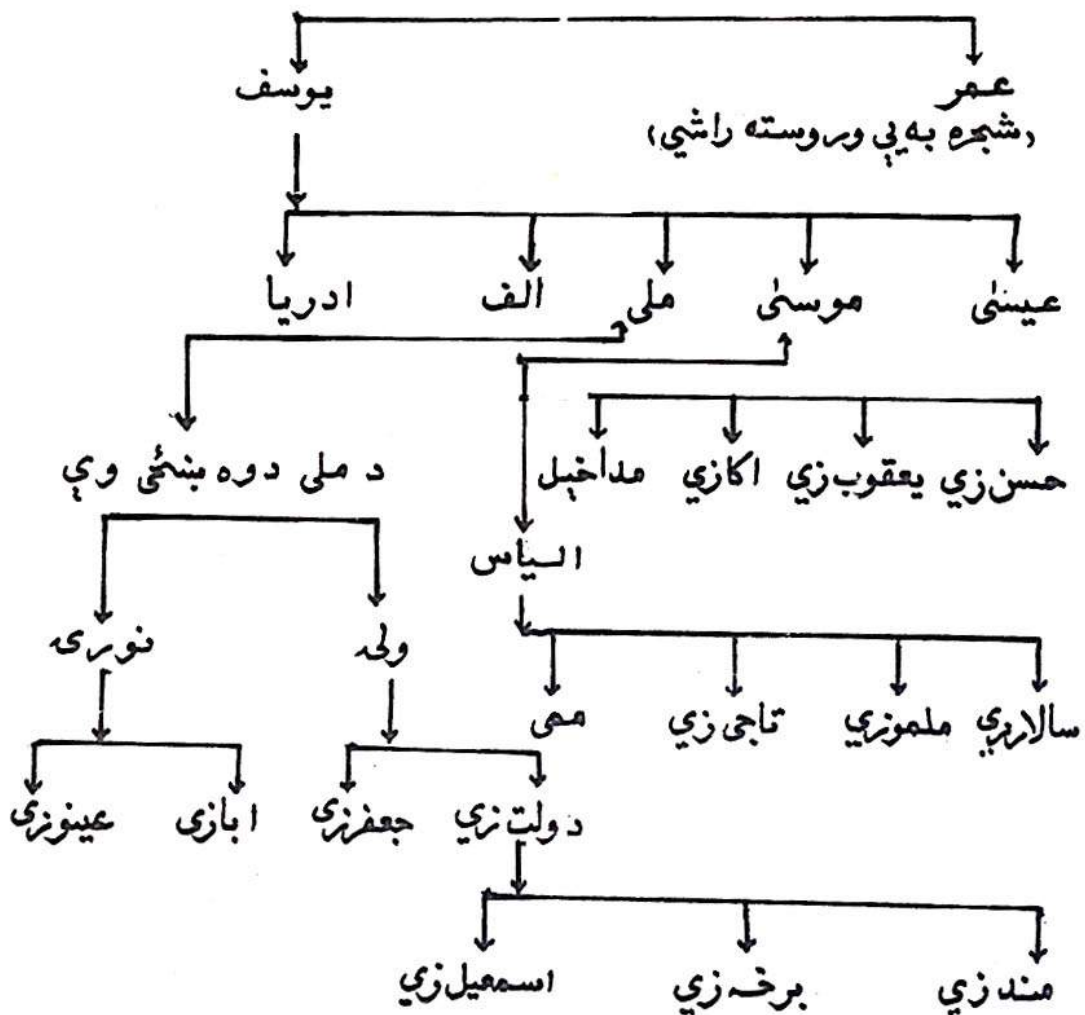
داوسنی ترکانې داسې دي مست خېل عیسوزي په جندول او

ماموندزي او بنیپي داسې دي :

کاکازي، وریازي، خلوزي دي . او سالارزي دا خپلونه دي :

شمه خپل ، تورخپل ، هلال خپل او خانزادگان دي . د ترکانودخانی کور براهیم خپل هم سالازي دي او په هلال خپل گډیږي .

مند

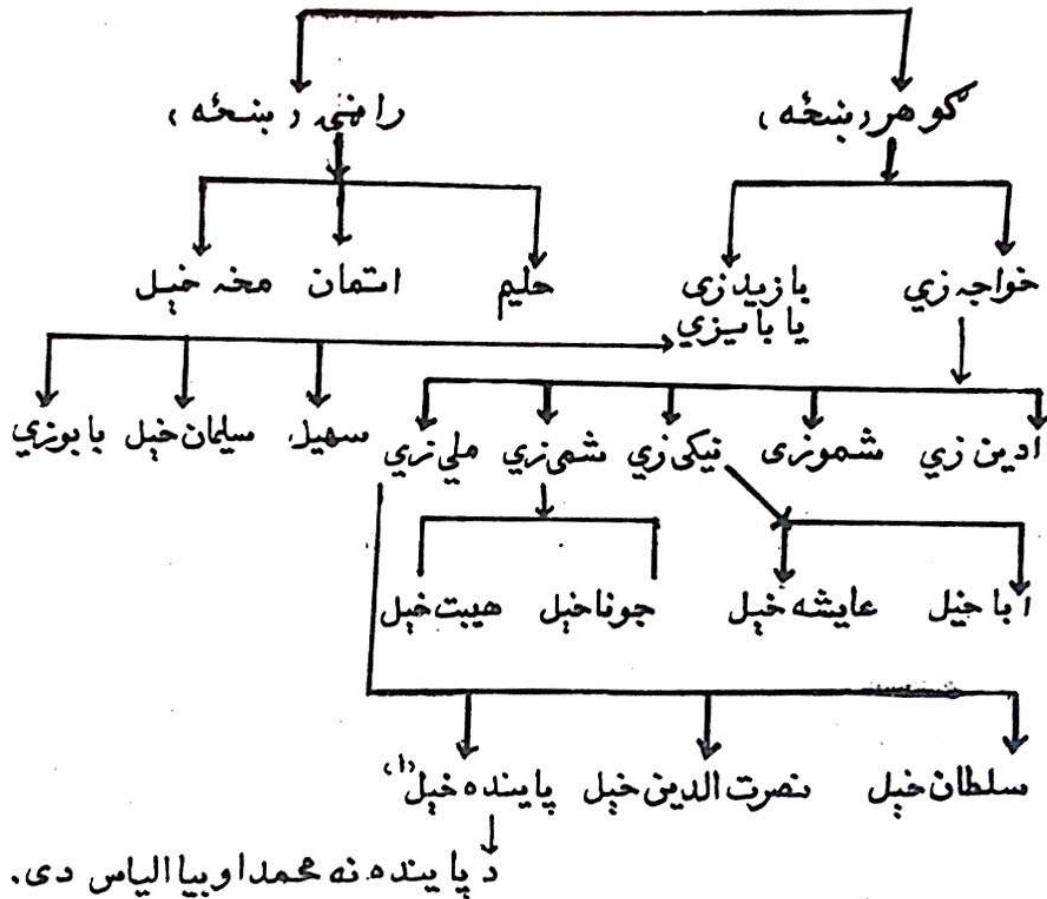
د سالارزي بن الیاس بن موسی بن یوسف نه :

ایپخپل او علی خپل دي ، چې د ایپخپل نه مرجان خپل ، علی شېرخپل او کمبوخپل دي او د علی خپل نه جلال خپل او هوتي خپل دي -

د جلال خېل نه حسن خېل ، مصري خېل ، ولد خېل دي اود هونې خېل
نه ؛ فرید خېل ، فتح خېل ، طاؤس خېل ، همېل خېل دی . د ماموزي
بن الياس بن موسی بن يوسف بن پنجيا او مخوزي دی -
او د تاجي بن الياس بن موسی بن يوسف نه گدري زي دي . او
د گدري زي نه حسن خېل ، بهرام خېل ، علی شېرخېل او سین خېل دي!
د مهی بن الياس بن عیسی بن يوسف نه عایشه زې او د
عایشه زي نه باخېل ، خدین خېل ، موسارخېل او خاکي زي -
دي .

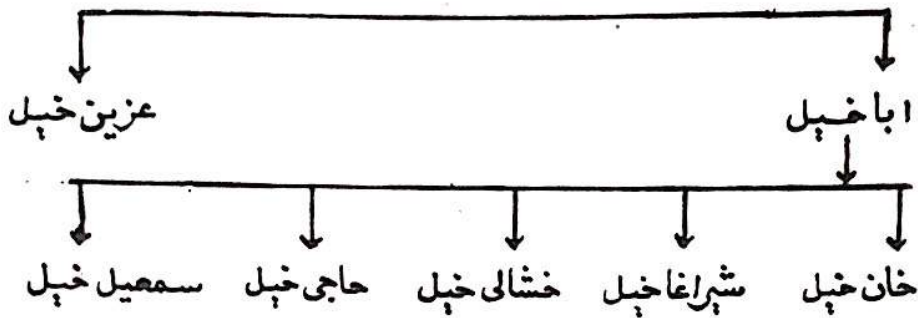
۱، د عیسی بن يوسف اولاده په اکره دره او د اباسیند په شرقي او
غربي غاړه ودان دي ، او د موسی اولاده په بنیر پرتو ده .
د ملی نري اولاده په دیر او پنجکور پرتو ده .
د اکود اولادې شجره بنودل شوي ده او ریا نري د مور د ازار له کبله
نه دي پېر شوي او شه بز و پېر چې دي د چفرنرو سره اوسېږي .
۲، اولاده یې د بنې په نوم عایشه نري یا دیري .

داکوبن یوسف شجره

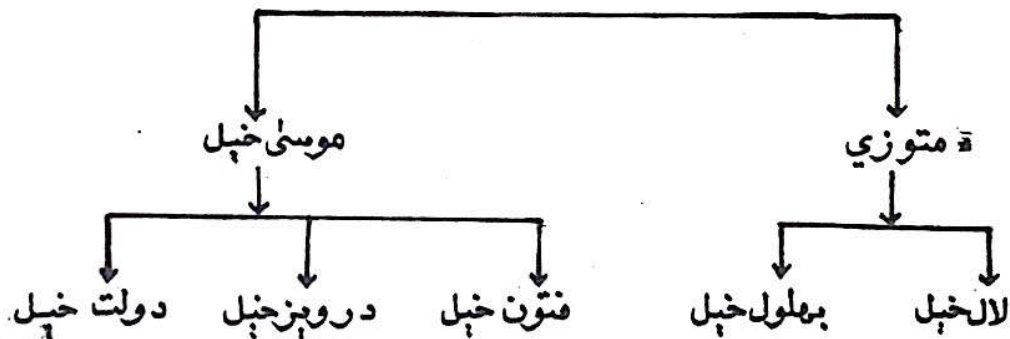

۱، د دیر نوابی د پاینده خیلو په خانگه ملین وکښې راغلي ده او د دې کورنۍ مشر الیاس اخون صاحب وو، خو کیرولیکي چې لومړی خان اسمعیل خان ؤ۔
 وایي چې غلام خان د دیرد خانۍ مؤسس ؤ۔
 الیاس بابا د ابراهیم هغه د با احمد هغه د پاتیره بابا نروى ؤ. د الیاس بابانه :
 اسمعیل، خضر خان او غلام جان دی. د خضر خان نه قاسم او د هغه نه غزن خان د هغه
 نه رحمت الله خان د هغه نه اورنگ زبېب خان د هغه نه شاه جهان وروستی نواب
 ؤ چې ۱۹۶۰ء کښې د پاکستان حکومت لرې کړ و.

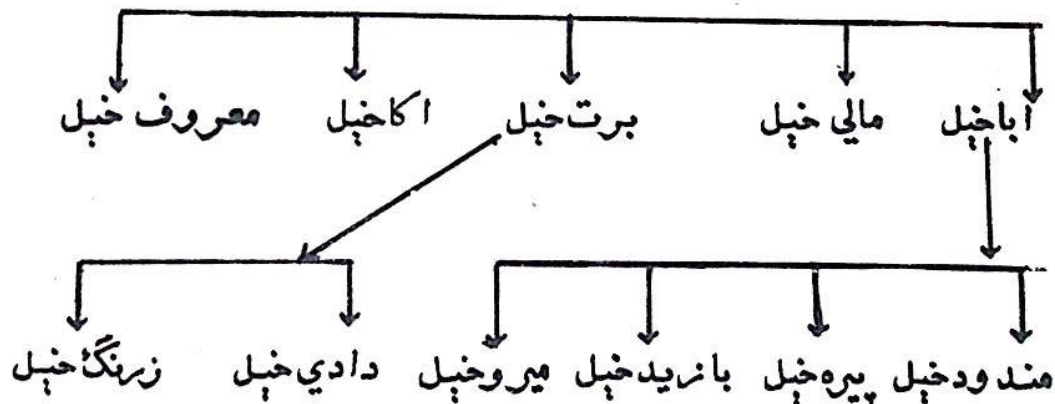
د سهیل بن بایزی بن گوهر بن اکو، بن شریف نه؛

اود سلیمان بن بایزی بن گوهر نه؛

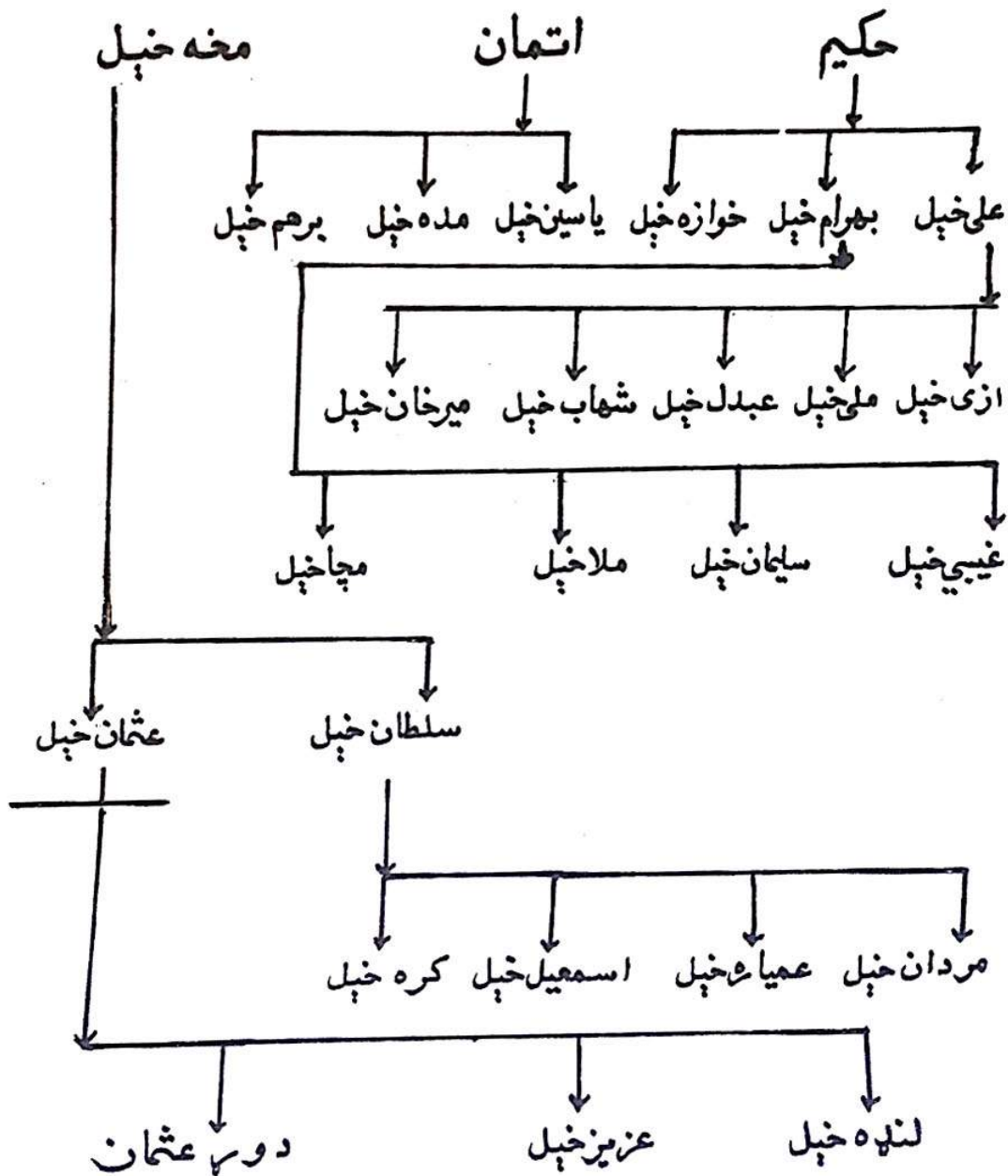

اود بابوزی بن بایزی بن گوهر بن اکو نه؛

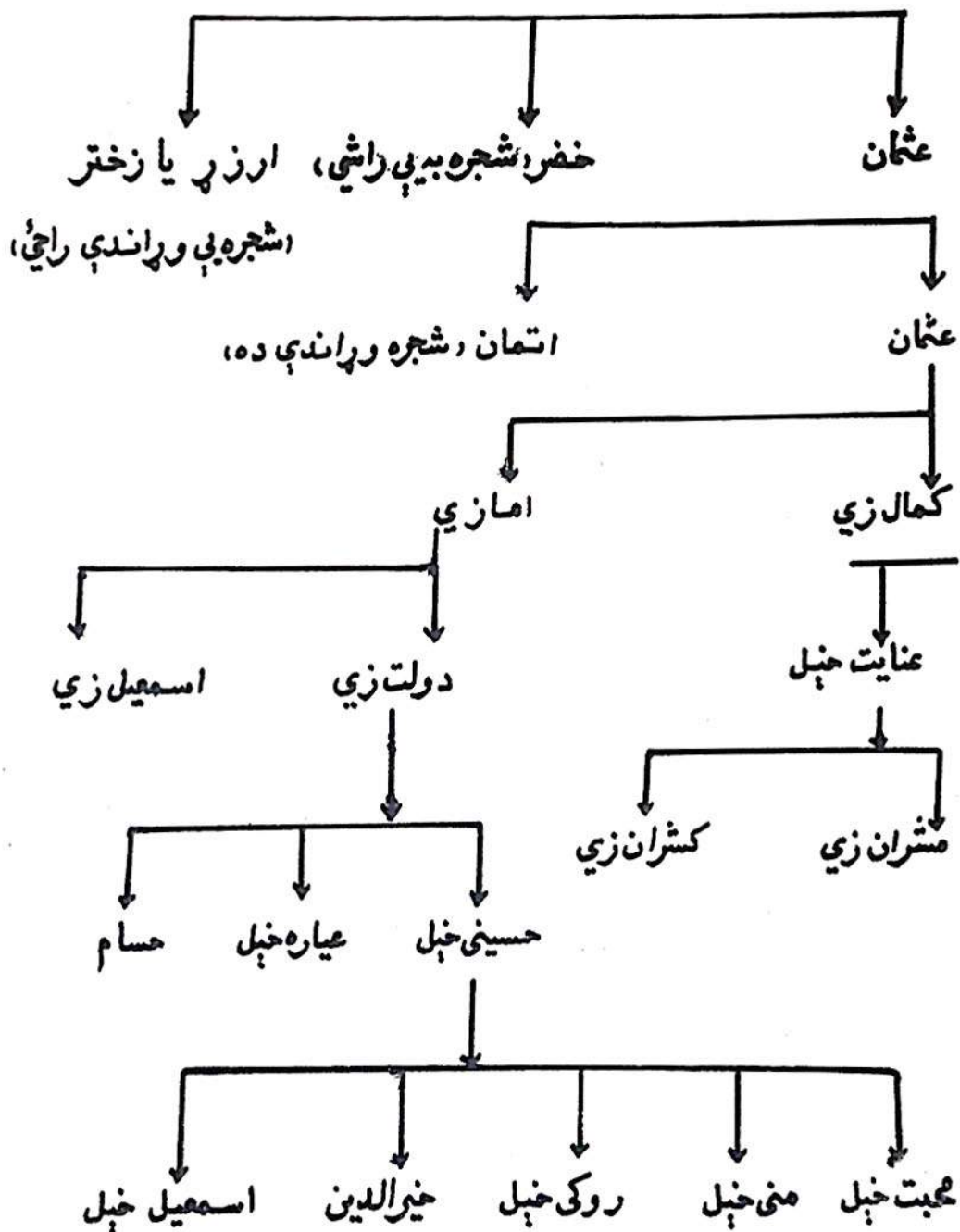
اود اکو د بلي بنسټې رامنځ ته درې زامن ووچې ځنګېنې ليکلي شوي

هم دی : (نور په بل مخ کېنې)

سرپنی قبایل

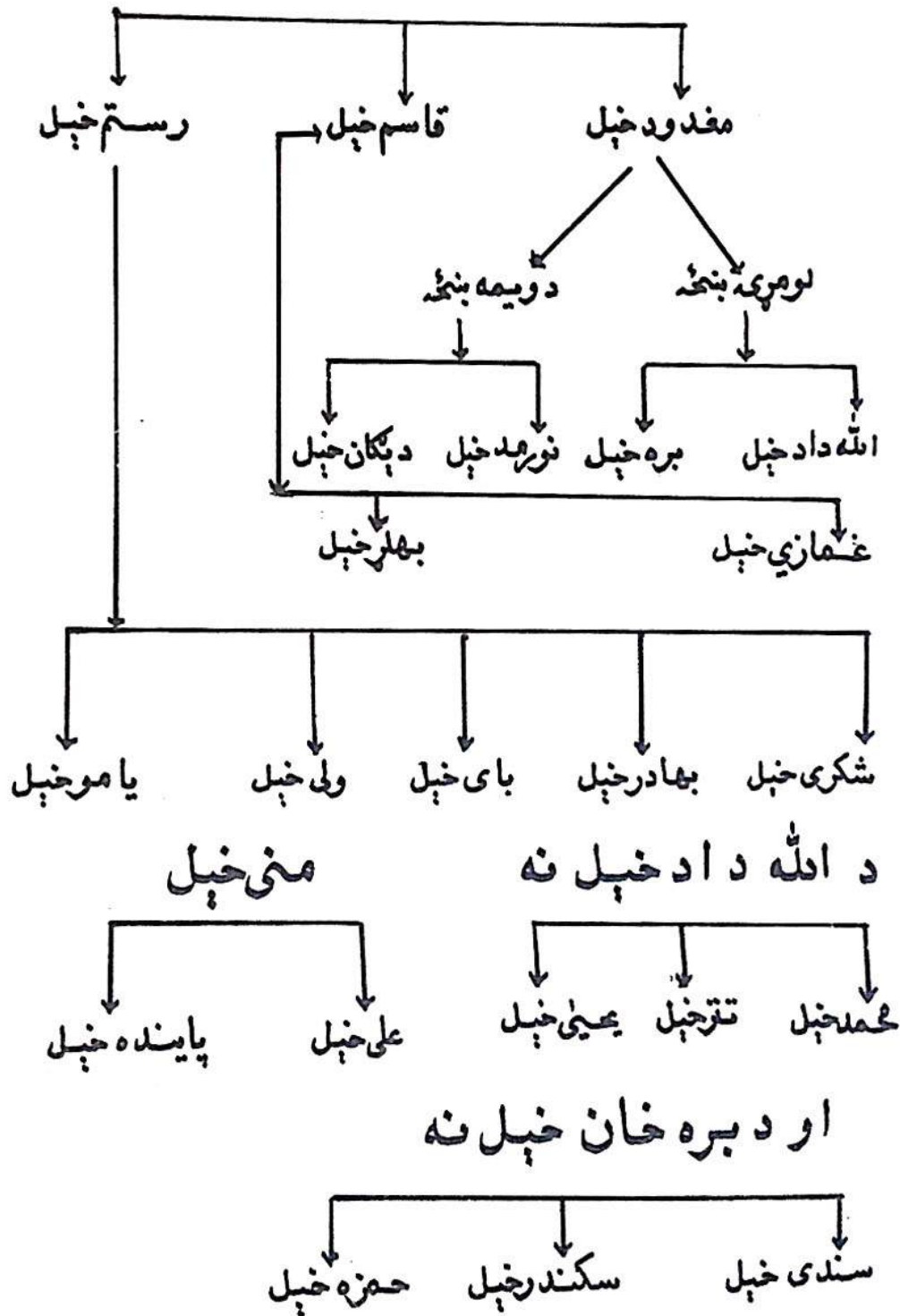
مندر

د اسمعیل خېل نه غازي خاني او د لاورخان کور، او د لاور نه

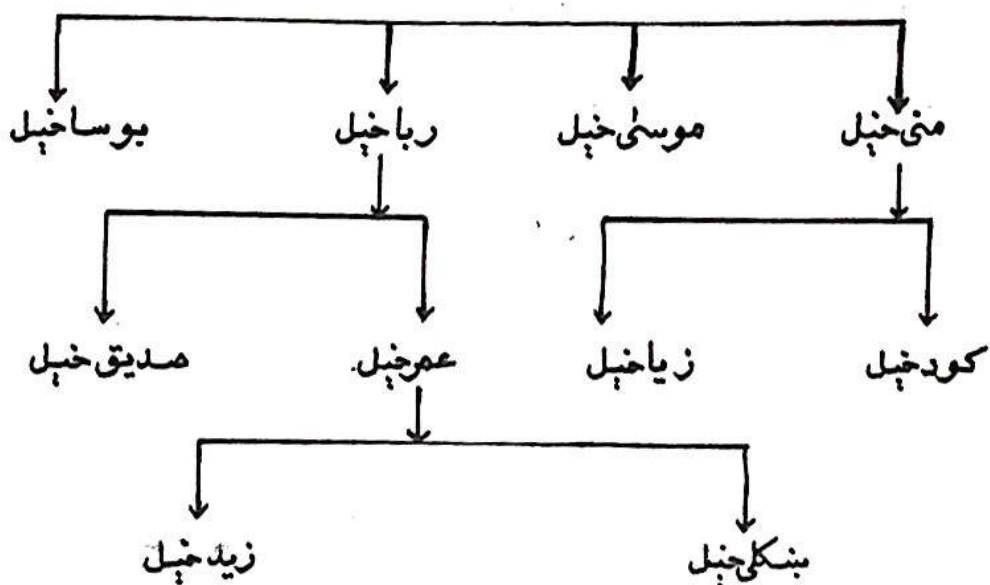
کیوردی.

کشران زي

د مشران زي بن عنایت بن کمال زي بن عثمان بن عثمان -

بن مندر نه

د عياره خېل بن دولت زي يا بارک نه معروف خېل ، ملي خېل ،
 قابل خېل دى . او د ملي خېل نه خان خېل ، خواجه خضرخېل ، سلطان
 محمد کور دى .

او د قابل خېل نه بهرام خېل ، مېتاخېل ، زمان خېل ، سنگوخېل
 او د سنگوخېل نه سعيد کور دى .

او د اسمعيل زي بن دولت زي نه بوته خېل ، بقال خېل -
 جوناخېل ، سکندر خېل ، يعقوب خېل ، د يعقوب خېل نه اوريازی
 او اسحاق زي دى .

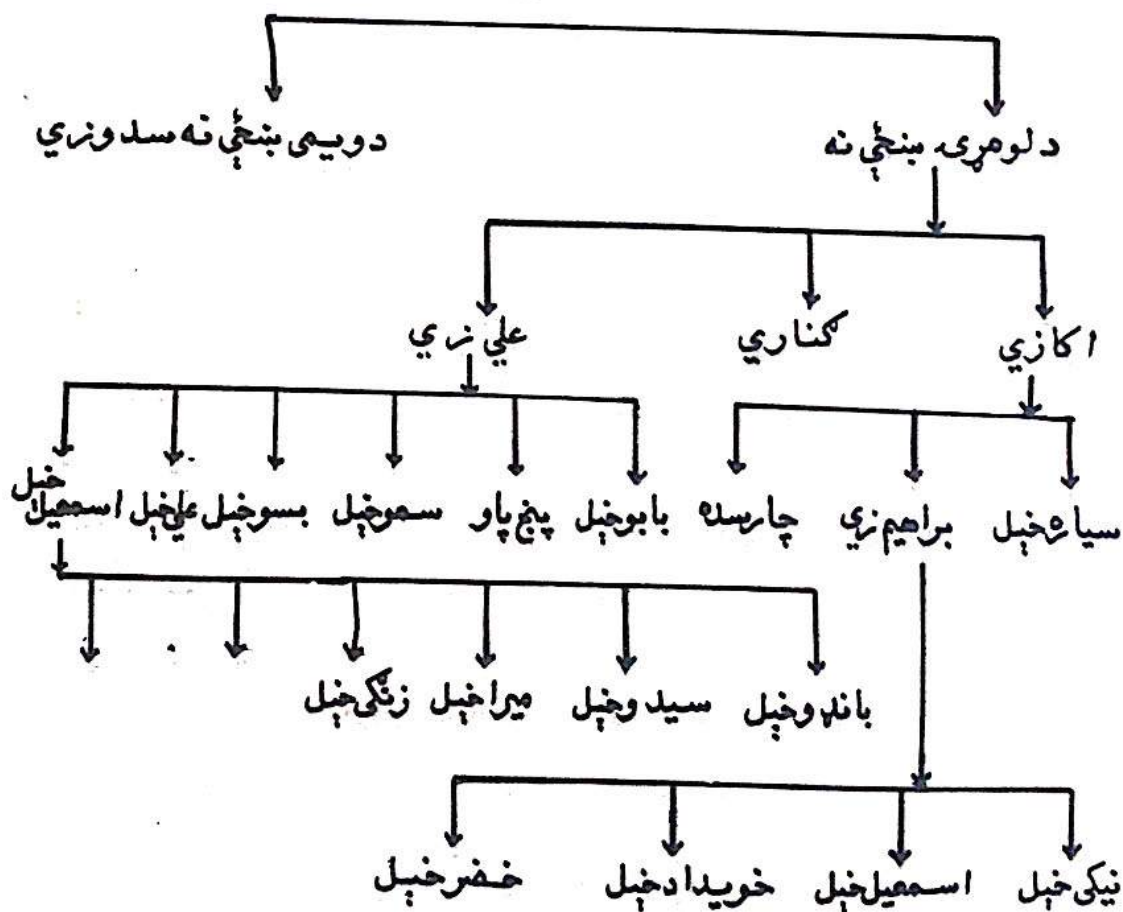
د سکندر خېل نه طاؤس خېل ، دورخېل ، بام خېل دى . او د

حسام بن دولت زي نه بازيده خېل دی او دهغه نه سيد خېل او
سليمان خېل دی .

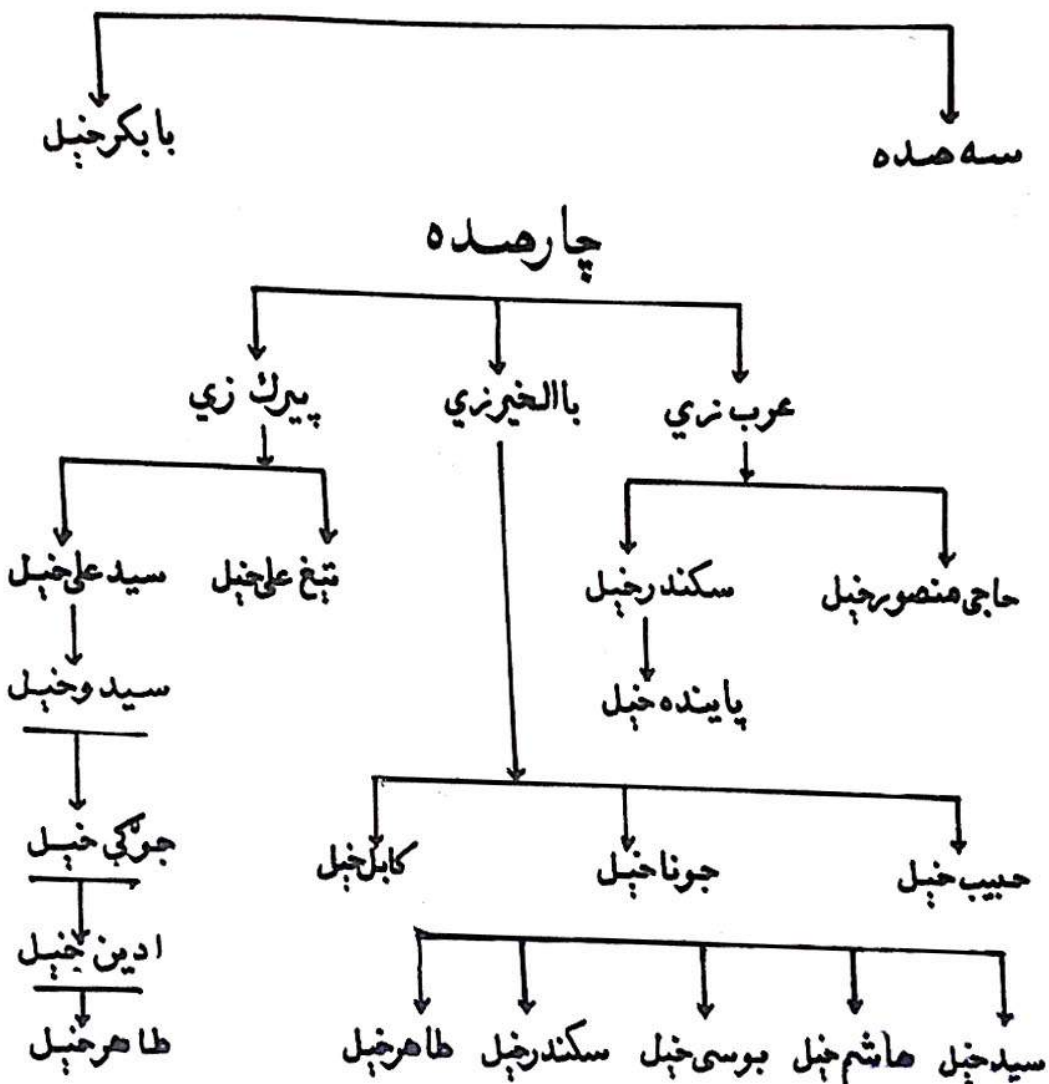
د سيد خېل نه جمال ، جلال او نيکنام دی ، او د سليمان نه -
ملايرداد ، الله داد د ملاير نه پيرو خېل ، نقره دين خېل ، عيسي خېل
يا فوخېل دي .

شجره اتمان بن عثمان بن مند

اتمان

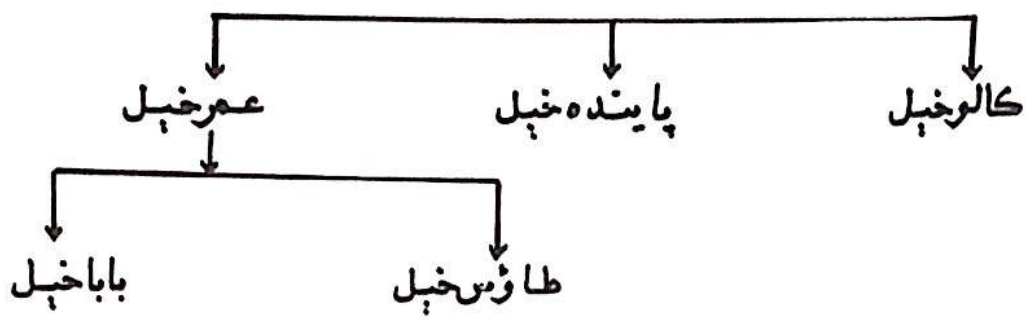
گنازی

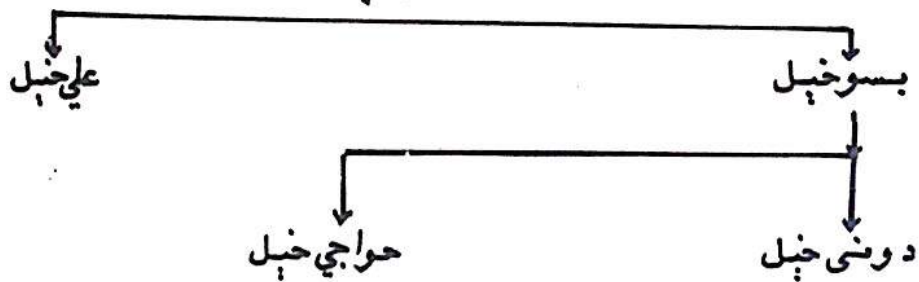
با بو خیل

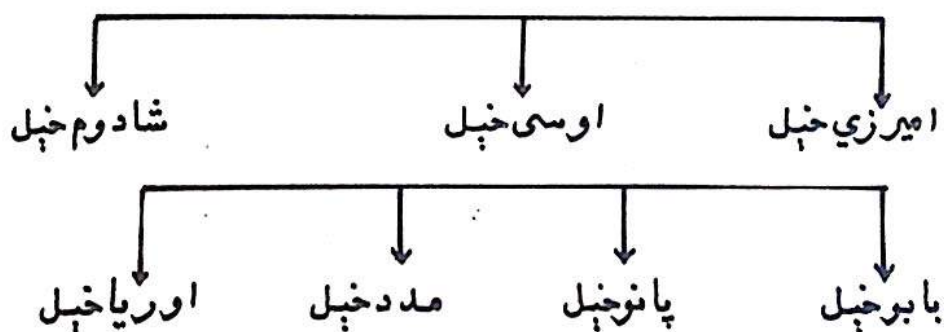
« پنج پاو »

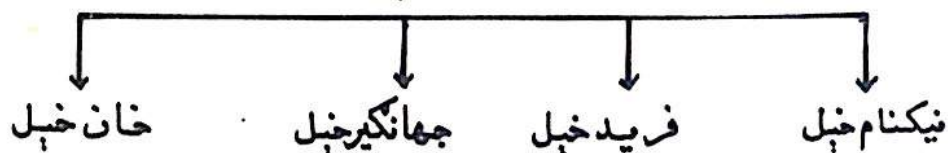
« سمبرو خېل »

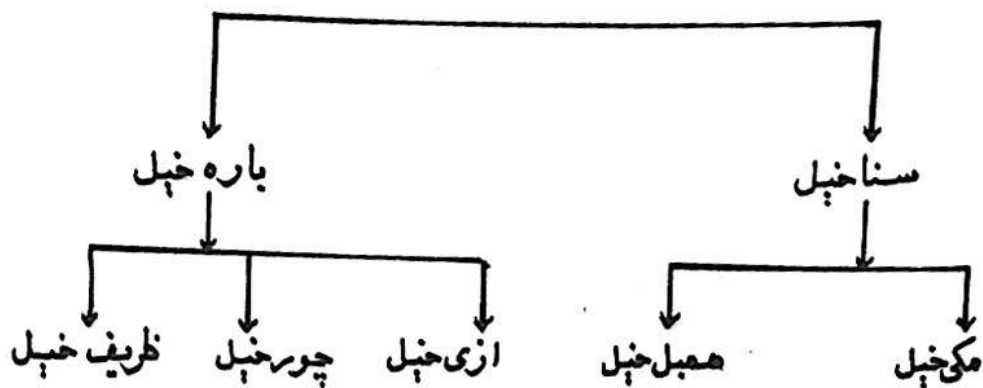
« خضر خېل »

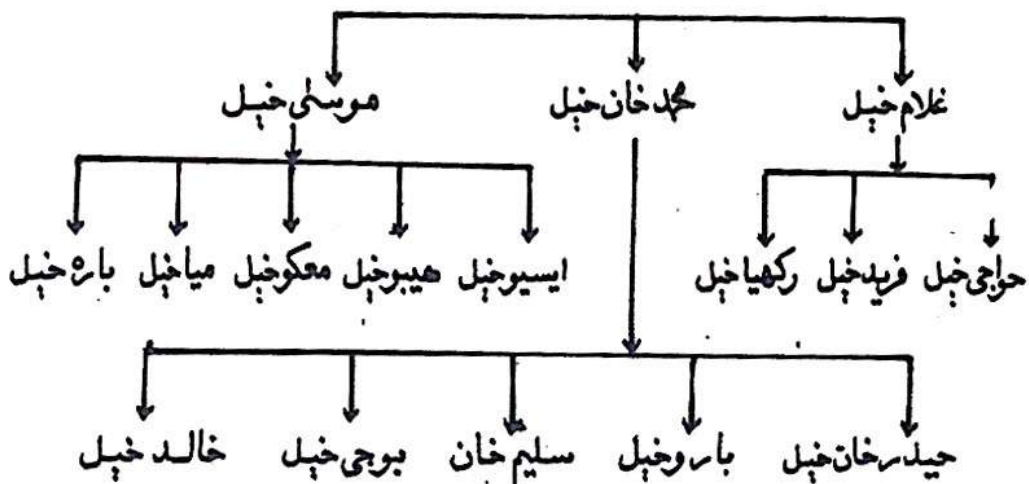
د شېخ علي خېل بن پيرک زى نه؛

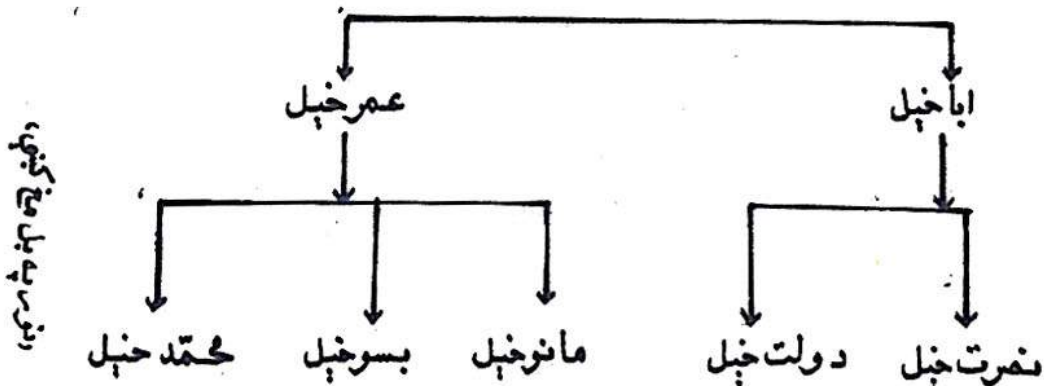
د سده بن کنازی نه؛

د پاکو بن کنازی نه؛

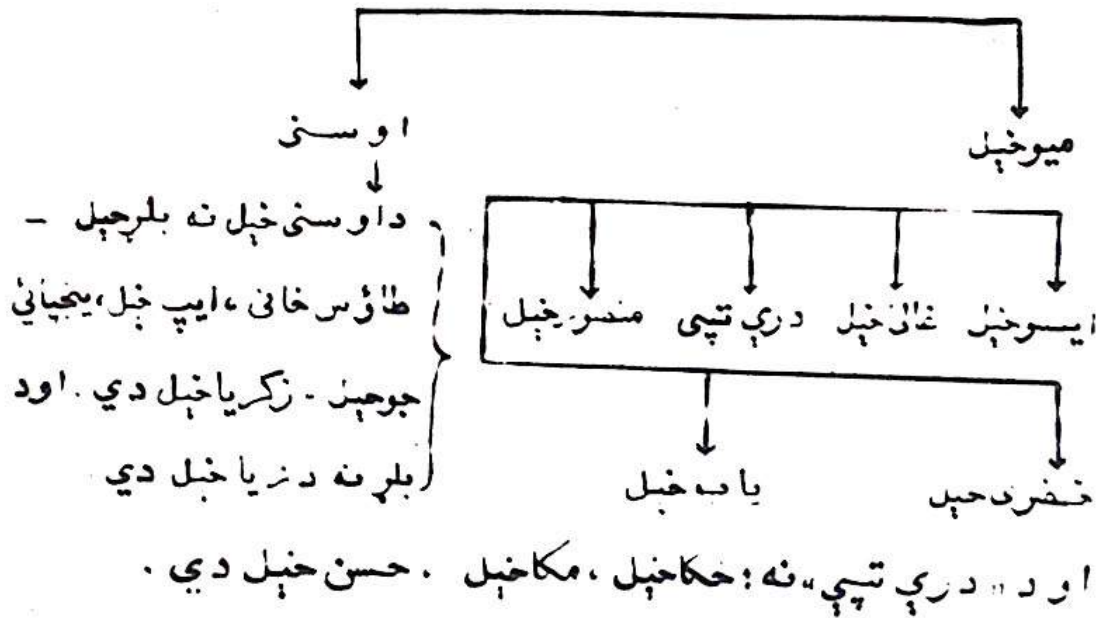

د سدو بن اتمان د (۲)، بنجی نه؛

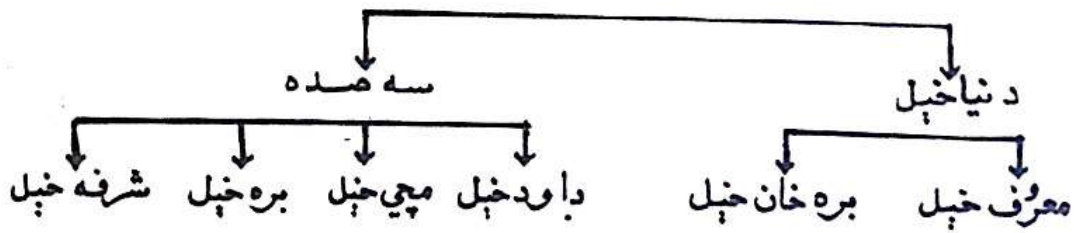

د نوسر پیل هج کتبی،

نصرت خېل بن اتمان بن سدونه

د دولت خېل بن ابا خېل بن حلونزي بن اتمان نه؛

اود هاني خېل بن عمر خېل بن حلونزي بن اتمان نه؛

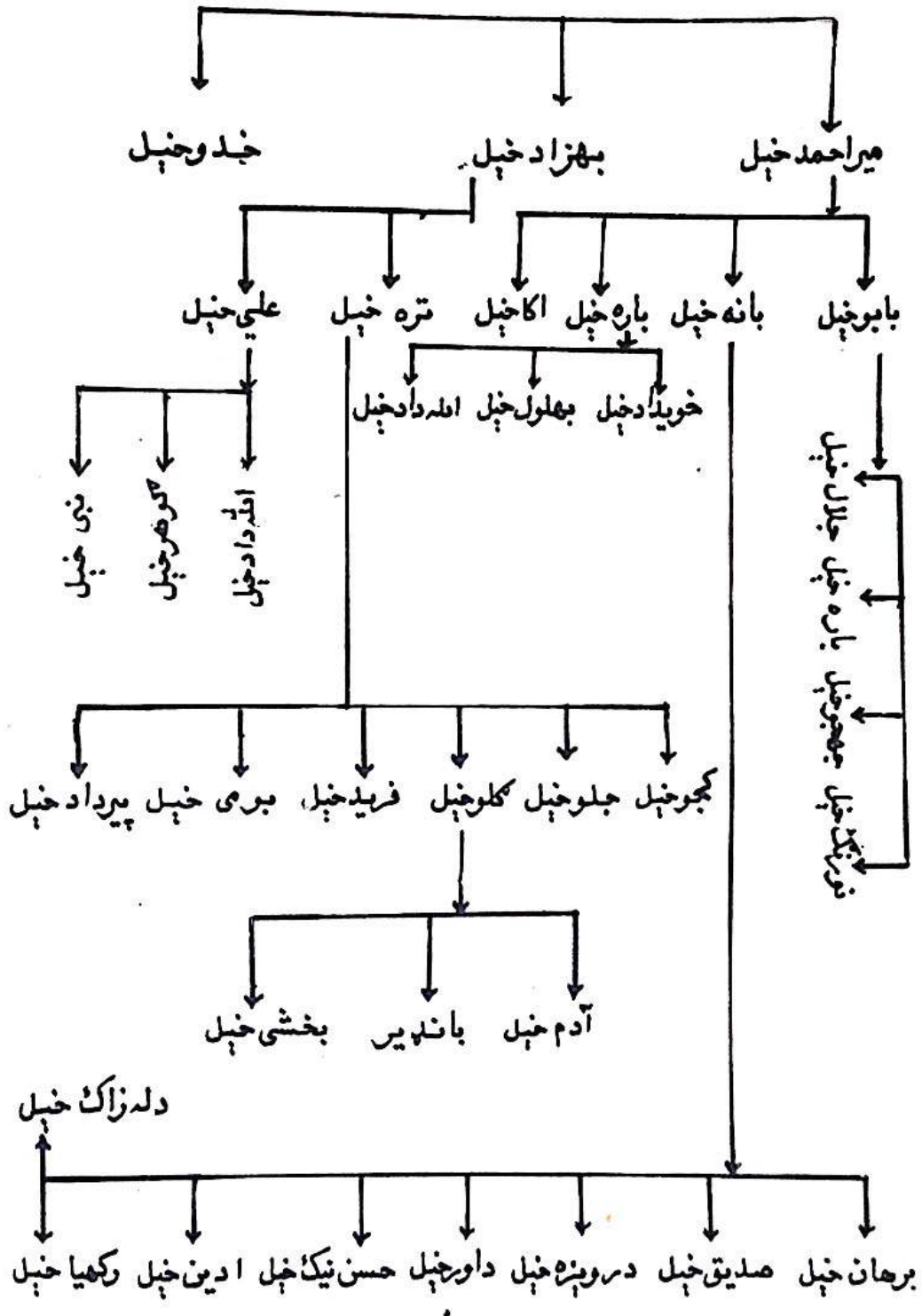

اودیسوخېل بن عمر خېل نه؛ نرید خېل، مستی خېل، سلطان محمد خېل، جوخېل

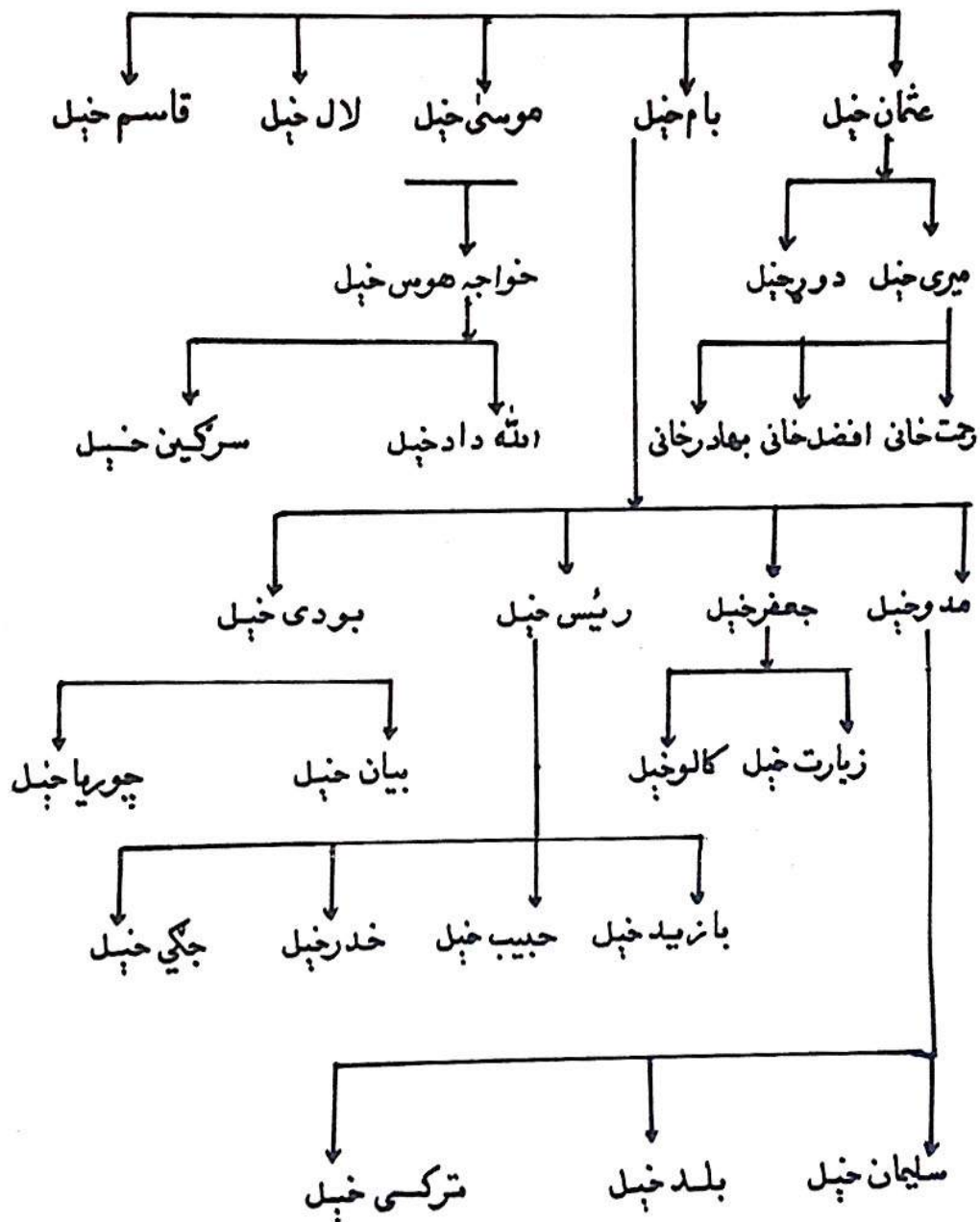
او قبي خېل دي.

اود محمد خېل بن عمر خېل نه؛ میری خېل، شامل خېل، ایوب خېل او نیکنام خېل دي.

د درې زي بن سدو بن اتمان د نسب شجره:

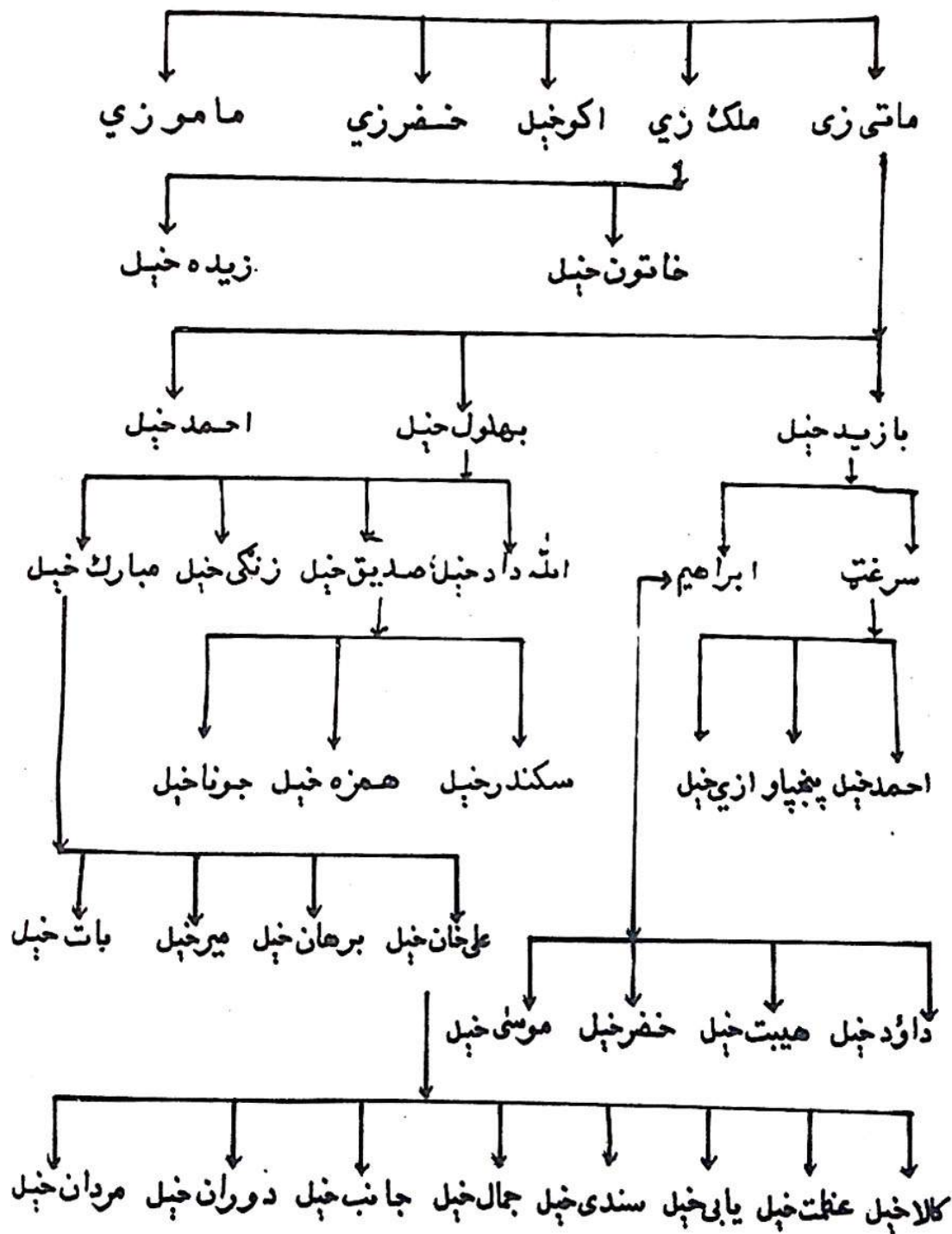
«خديوخپل»

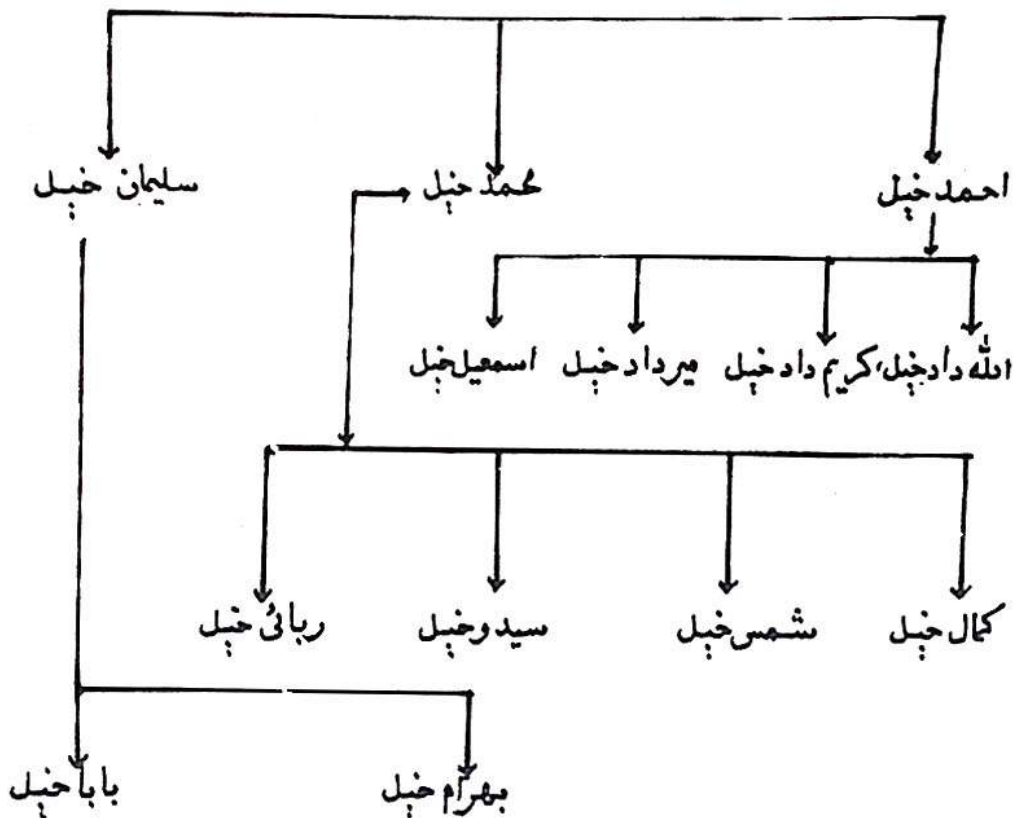
د رزپ یا زختر بن مند پ بن شېخا بن کند شجره د نسب داسې

۵۵

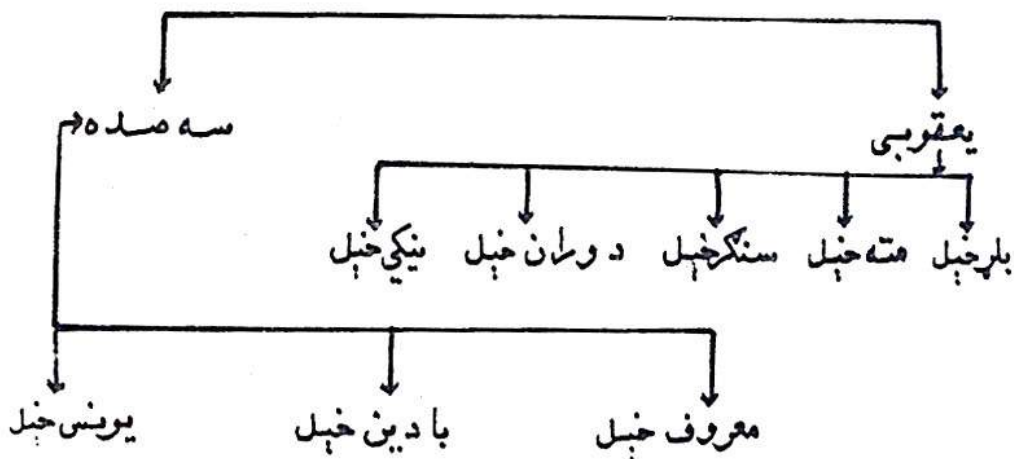
رزپ یا زختر

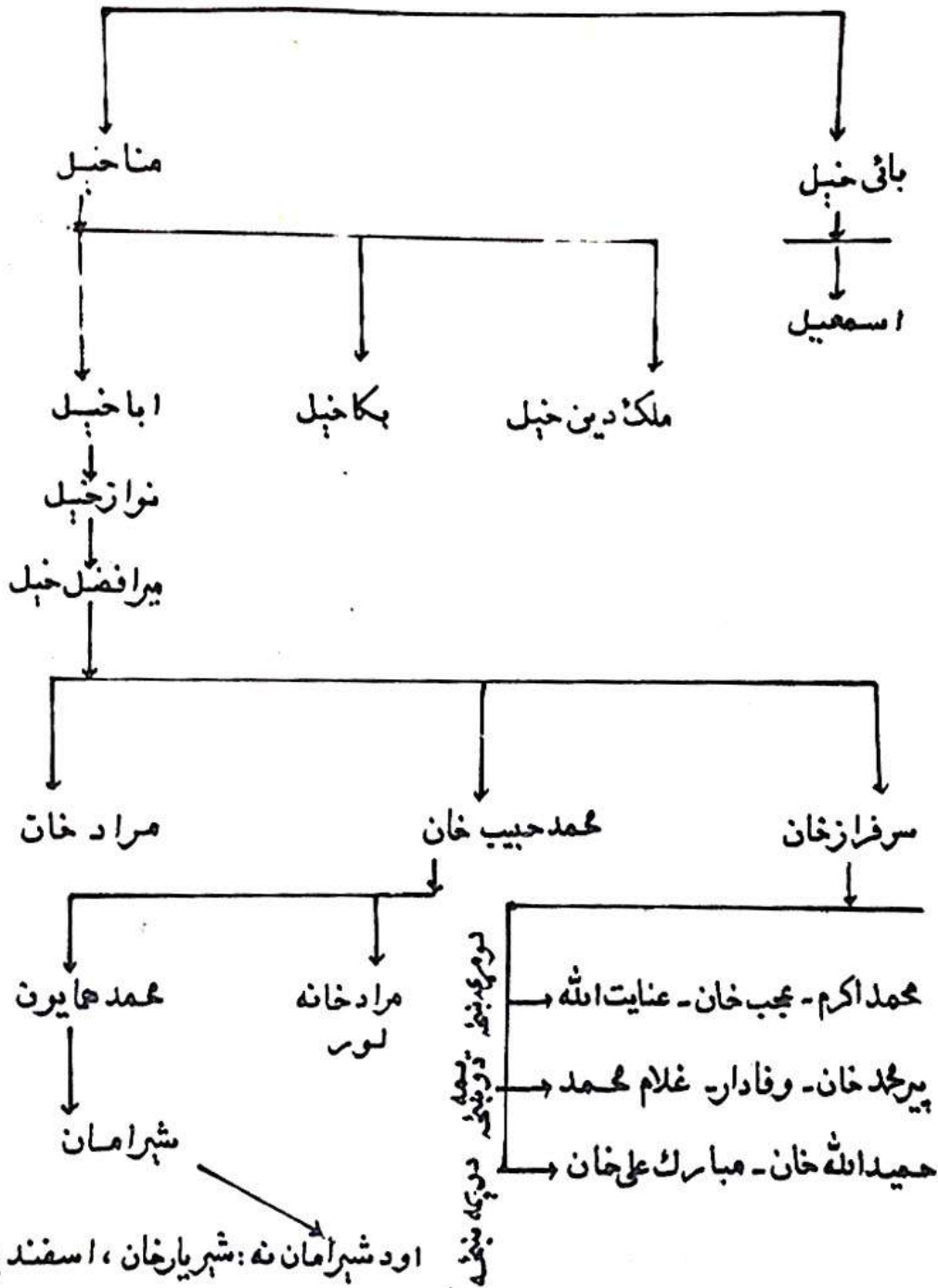
دخاتون خپل بن ملک زی بن زرنه:

اود زید و خپل بن ملک زی نه:

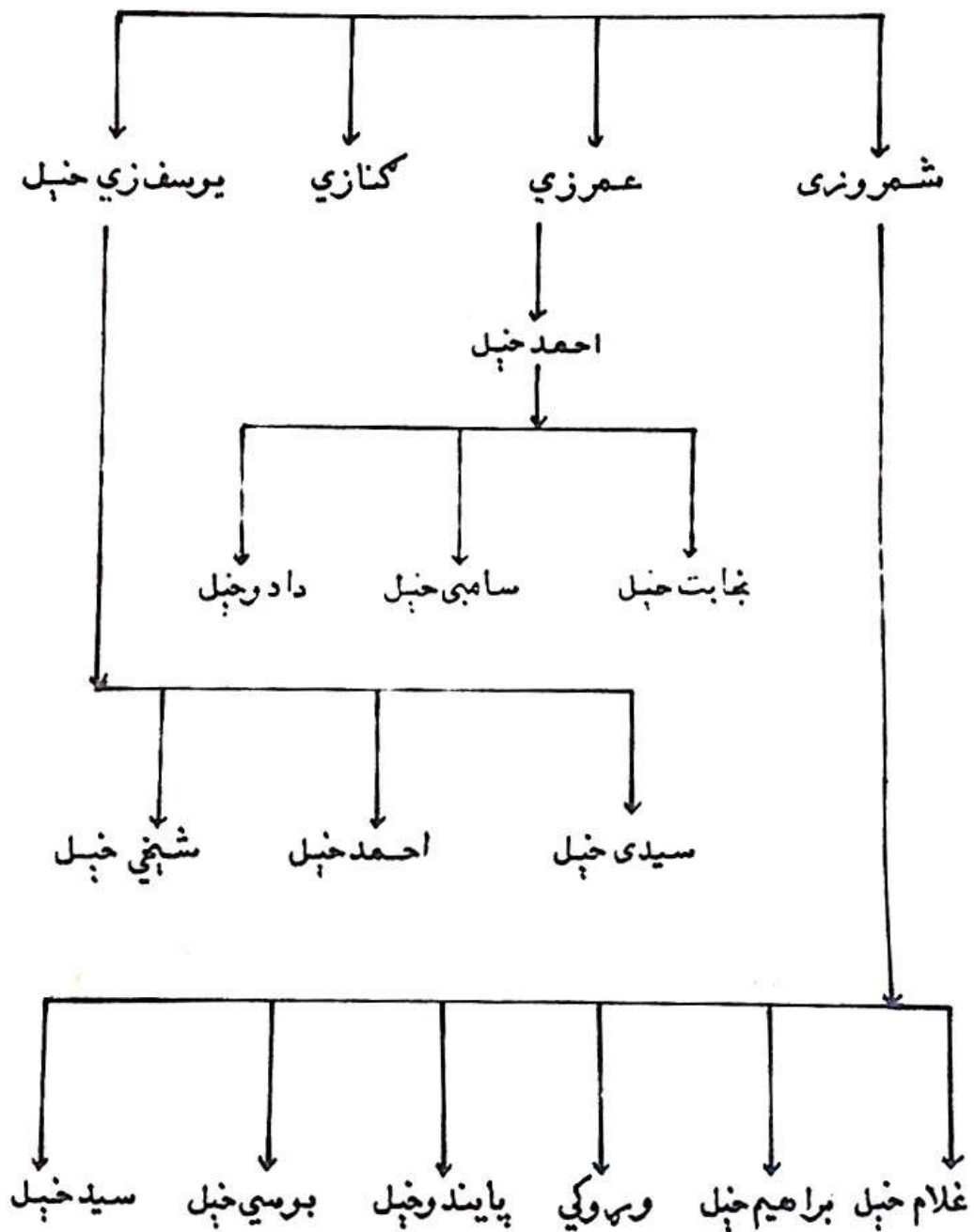

اود اکور خیل بن روزنه:

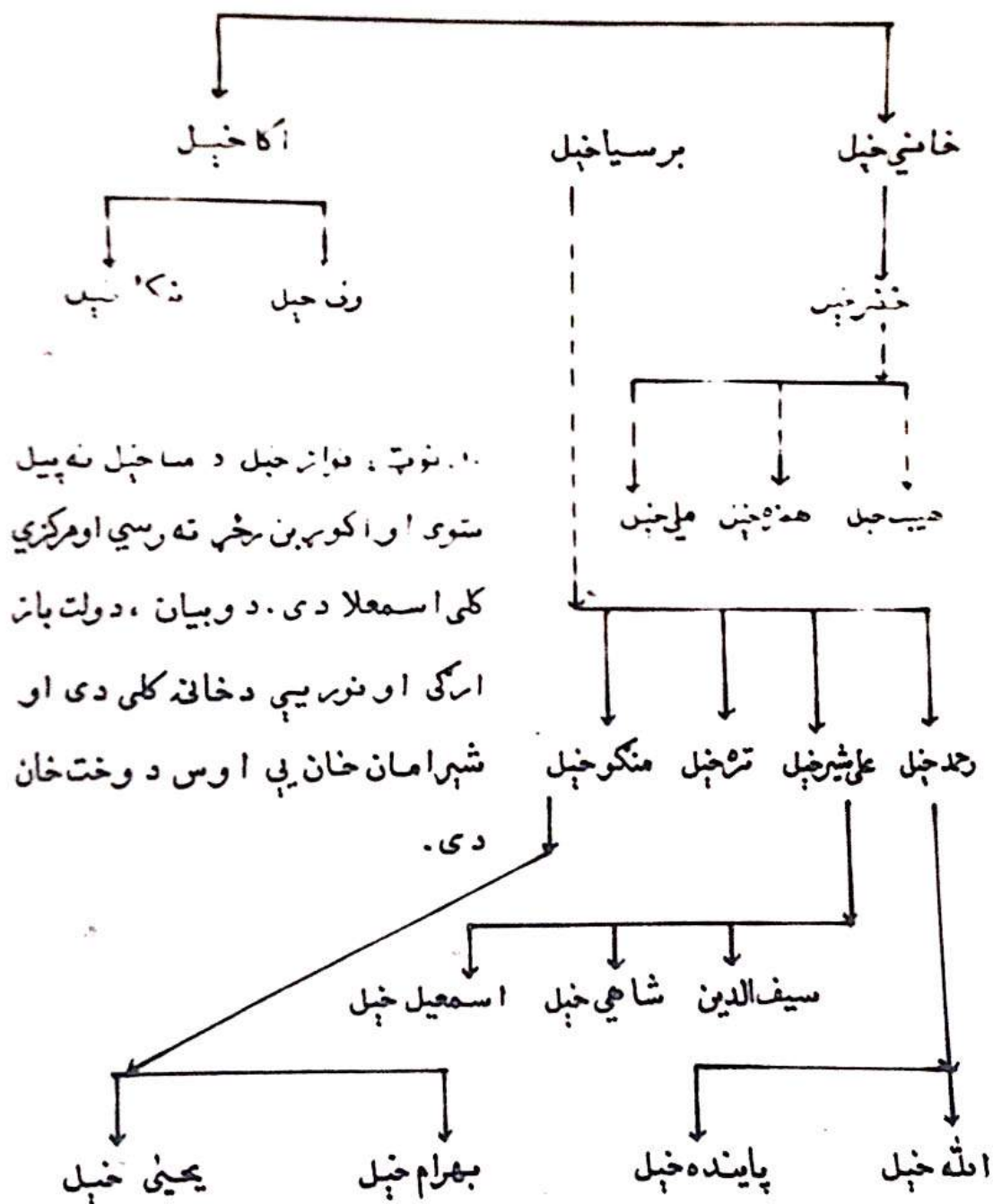

اود شهرامان نه: شهریارخان، اسفندیار
 اوخوری تبسم ده. او الله یارخان، شاروم خان
 او ابن امان د بلې مور دی.

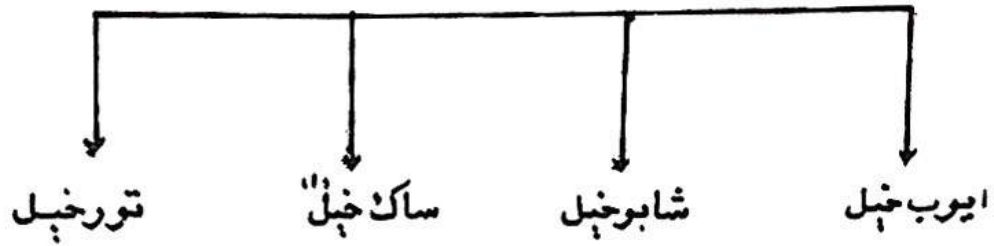
اودخضري بن زرنه:

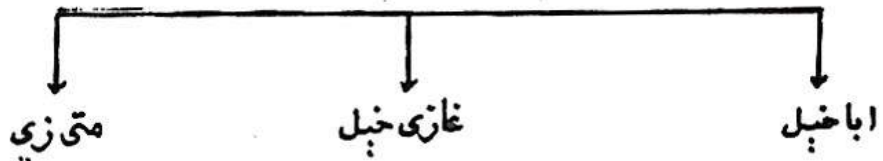
اود ماموزی بن رزرنه:

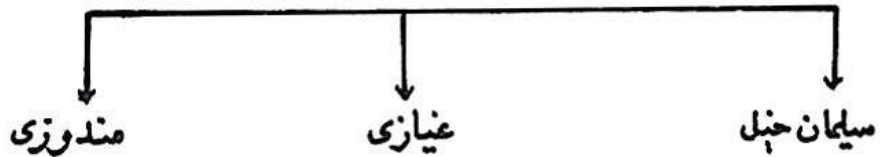
«حسن»

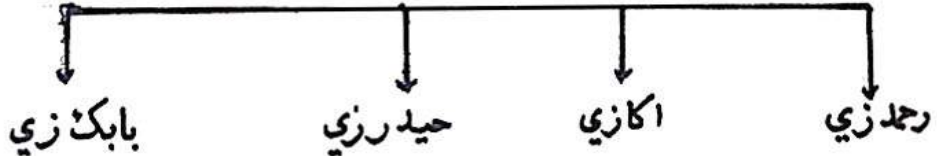
ملهی

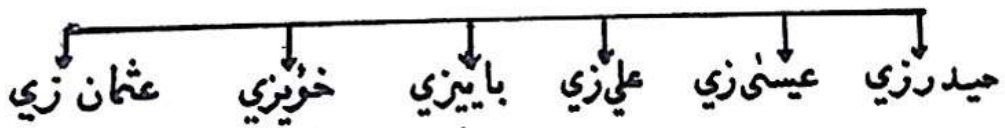
مندو

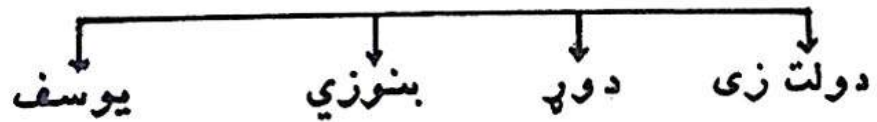
د اکو کو، بن موهند نه

موسی بن موهند نه

مهيار

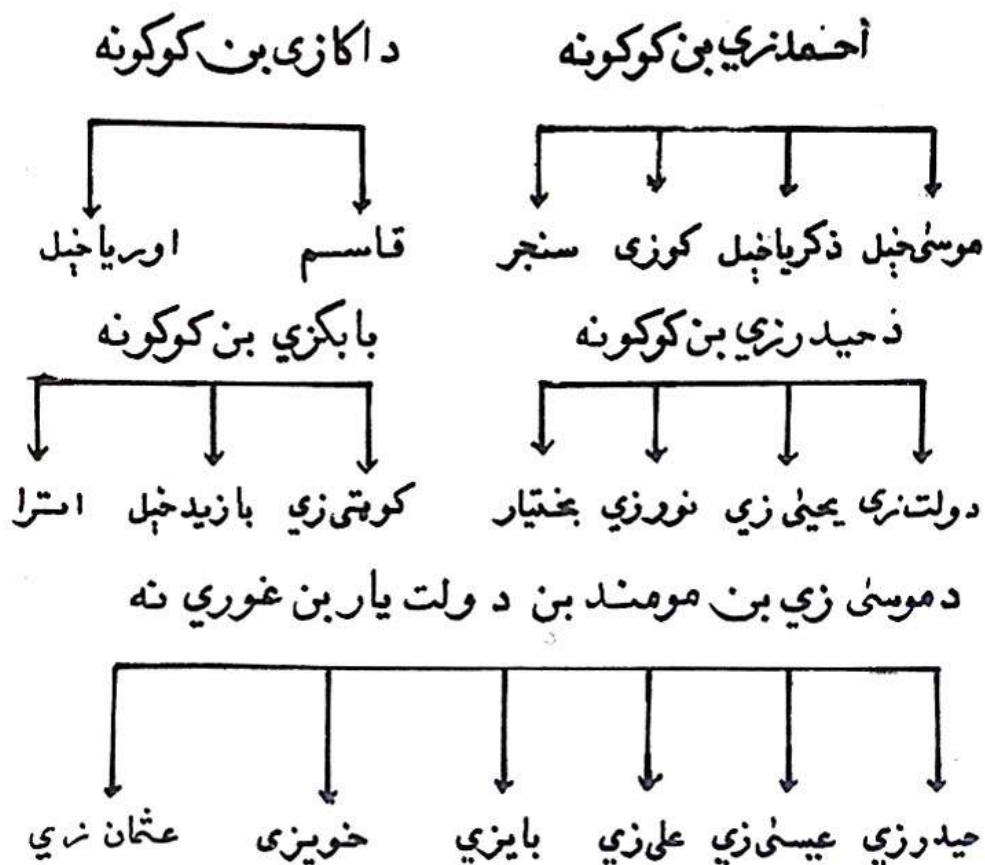

د ١١ ٬٬ به چينونجا پورتنو کي د اخیل شوي هم دي.

د ويزي دي.

نوبت، خوغام روايات وړانې چې د مسي زي نه بايزي، خويزي، حليم زي، ترکزي، اتمان زي او

«کوکوبن مومند»

الف: د حیدرزی نه؛ تاجوزي، عمرزي، بایي زي، حاجی خپل

دي .

ب: د عیسی زي بن موسی نه؛ حلیم زي او ترک زي دي چې د

حلیم نه گند او کمالی دی (عام روایات دي چې حلیم نه بوشا او همزادی،

او د ترک زي نه؛ برهان خپل، عیسی خپل، شاه منصور خپل او

مورچه خپل دي .

اودعلي زي بن موسی نه؛ اسمعیل زي اونتازي دي .

اودبايزي بن موسی زي نه؛ بابا او عثمان دي .

د بابا نه؛ موسی خېل، باره خېل، يروخېل دي، چې په سه پايي م
ياديري او مامازي اونظرخېل يي هم ورونه دي، چې مامازي د بابا او
نظرخېل په عثمان اومخصوص په اتمورتري دي .

دعثمان بن بايزي بن موسی زي بن مومند نه؛

١: كريم
٢: اتمور

دكريم نه؛ عيسى خېل، خوكا خېل، اړوخېل اوميتاخېل دي .

اوداتمور نه؛

١: ابرخېل
٢: خوازه خېل

دابرخېل نه؛ بنادي، مرادي، شلول، بنكر، تتر، اتم كلي،

اونظرخېل م په دوی ترل شوی دي .

دخوازه خېل نه؛ گدا، دور، ميرزا، يعقوب، اگر او جمال دي .

دگدا نه؛ ازاد، وليداد، مياخان او علي خان دي .

دخويزي بن موسی نه؛ اتمان زي، اكارزي، حبيب زي، دويزي دي .

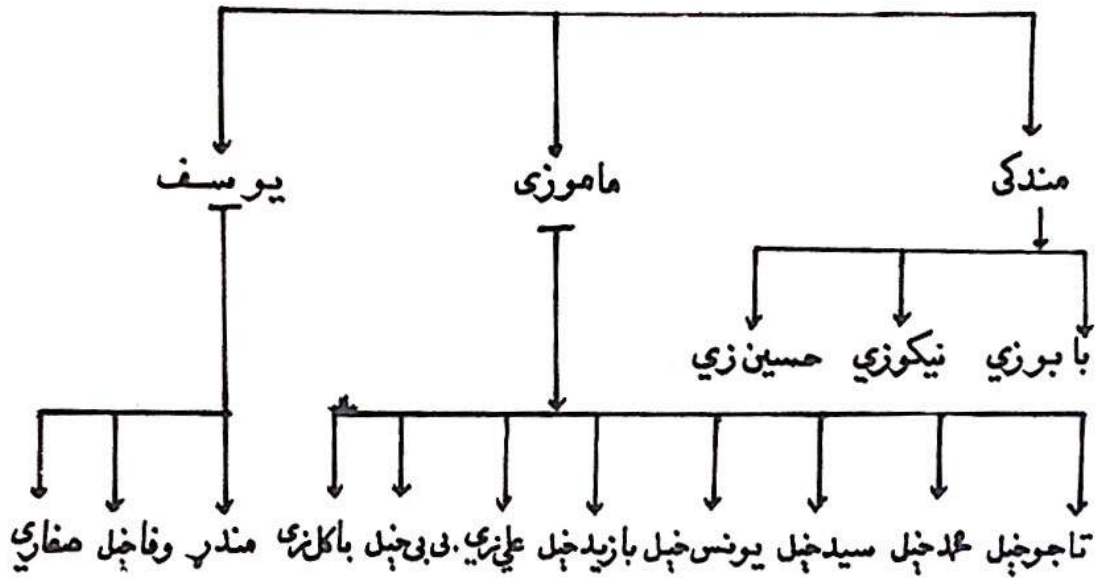
دعثمان زي بن موسی نه؛ سدوزي، ابوزي، كوردین او بهدين دي .

نورپ؛ د پاس مومند معروف زي په اوس زمانه كښې داسې دي .

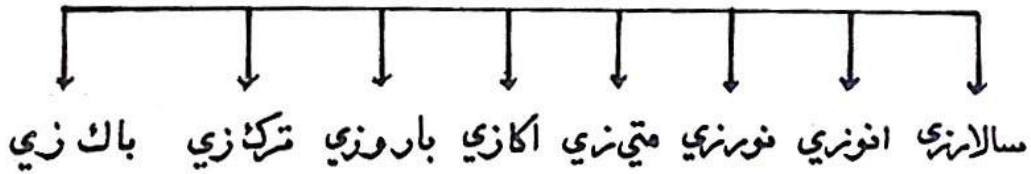
دغه پاس نري شته دی، چې دا دوه بايزي او خويزي په برمومند

اودانورخلورزي په کوز مومند ياديري.

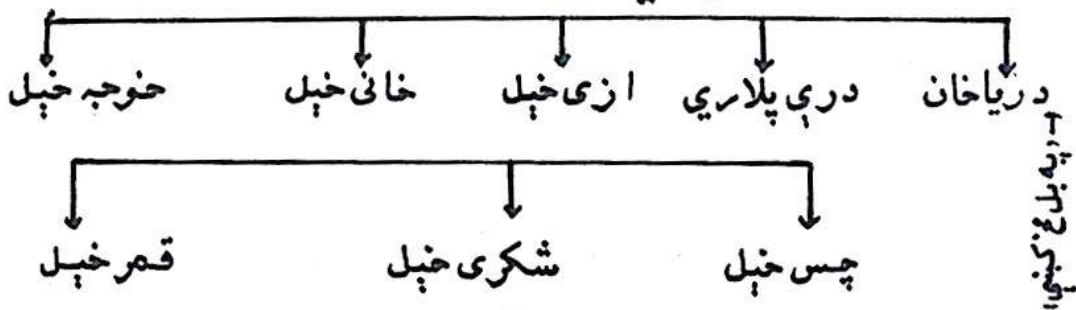
د داودزي مومند د ورورد دولت يارد زوی نه:

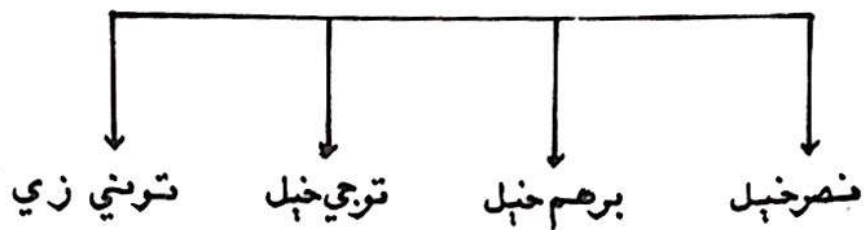
د خليل بن غوري نه

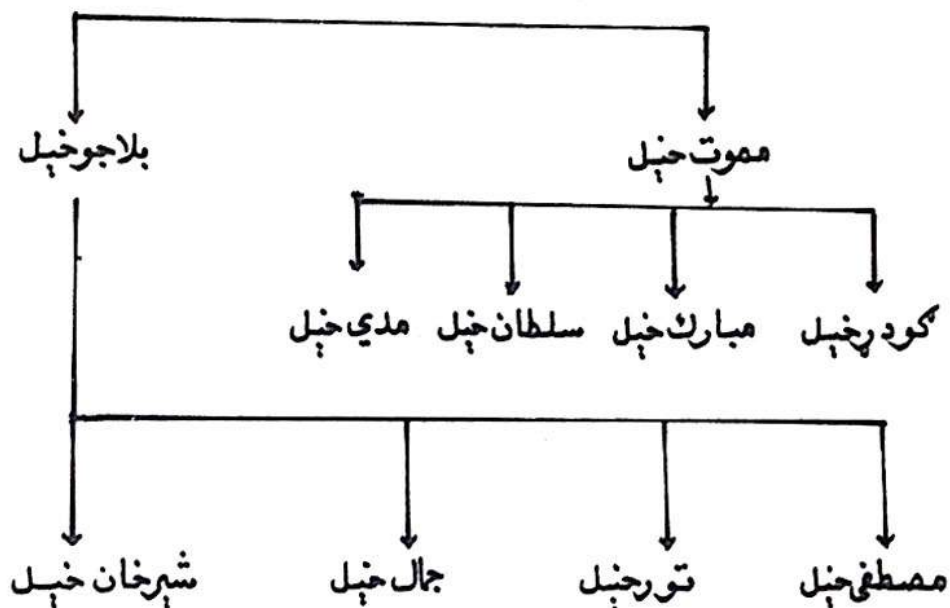
خوکني بن غوري نه

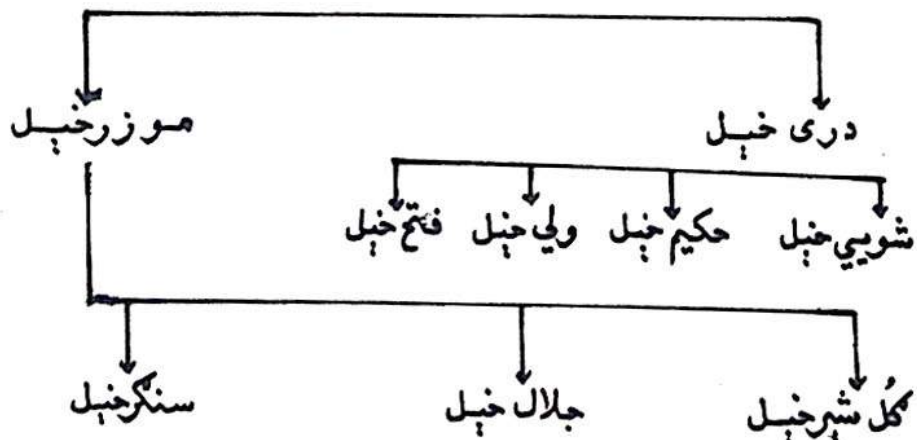
د ریا خان بن خوکنی بن غوری نه

د خانی خپل بن خوکنی نه

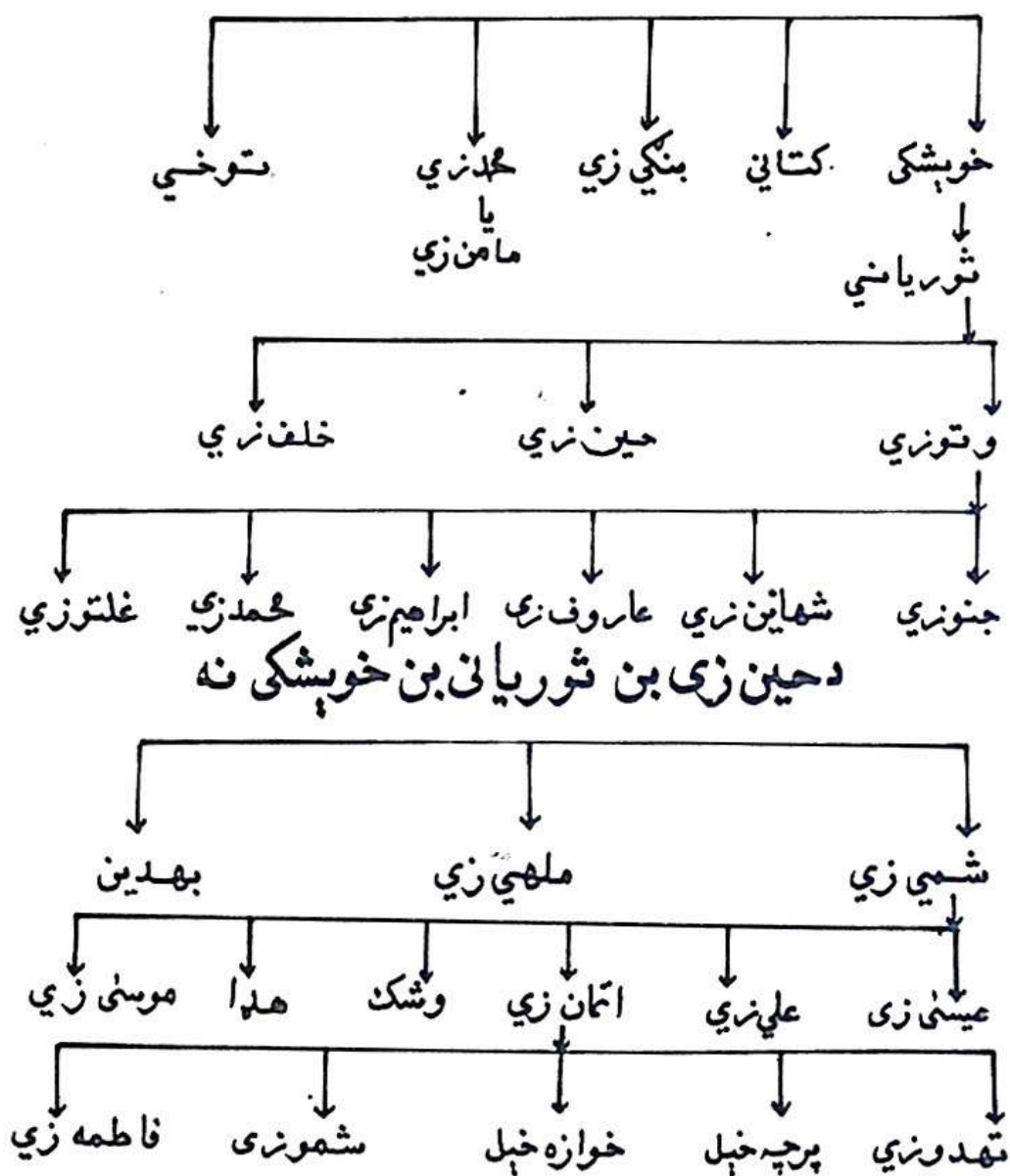

خواجه خپل بن خوکنی نه؛

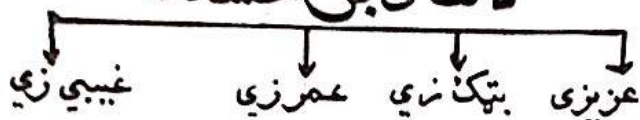
سرپني قبائل؛

خُمند بن خرمشبون بن سرپن بن عبدالرشيد نه؛
 خوپشکی او محمدزي يا ماهن زي دی،
 خود خُمند نه دا خپلونه دي؛

او د شموزی نه عیسی زی ، علی زی ، اتمان ، وشک ، هدا او موسی زی . (داد خورشید جهان لیکنه ١٥٥ .

د کتای بن حُمند نه

د عزیزی نه زبیرزی دی او د زبیرزی نه کزلانی د کزلانی نه چوزی

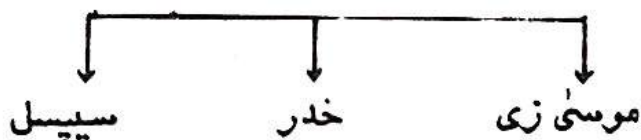
د چوزی نه سلمان دی ، د سلمان نه اسمعیل او نورالدین دی .

د عمرزی بن کتای بن حُمند نه : ١٠٠ ملازی ، ١٠٠٠ علازی .

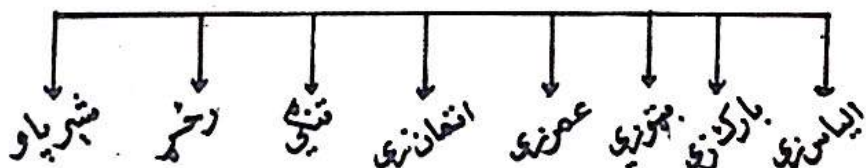
عمرزی

او د غیبی زی بن کتای نه ؛

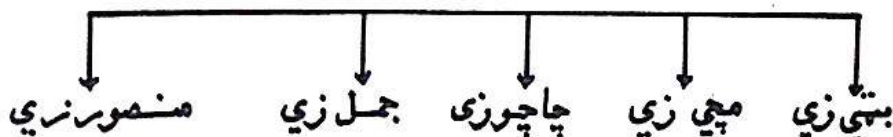

او د محمدزی یا ماهن زی بن حُمند نه ؛

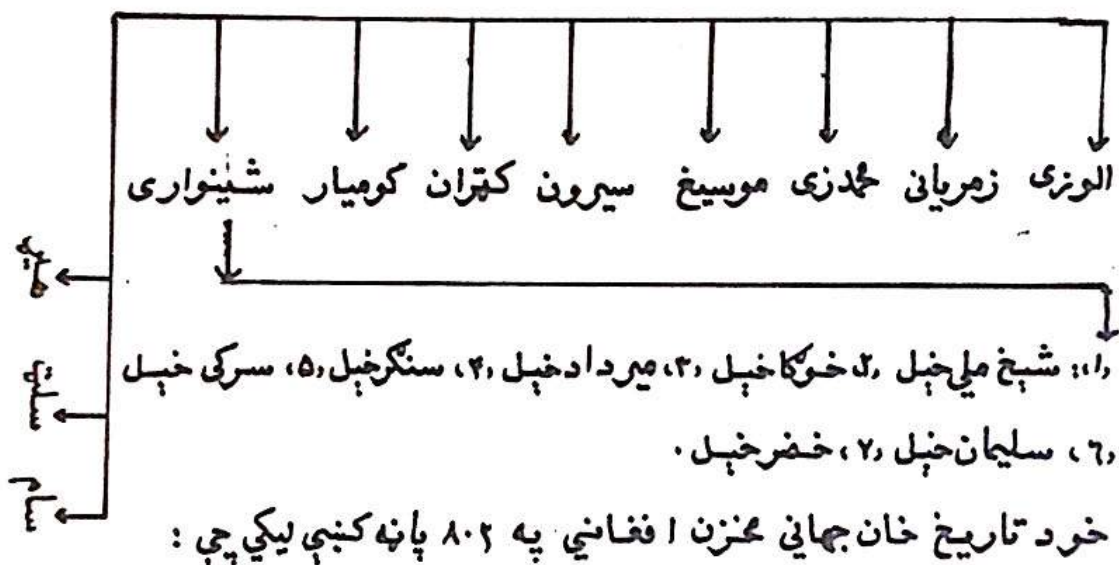
خو خورشید جهان په ١١٩ پانه کبی وتمان زی پسې تورم زی م بیکی .

او د توخی بن حُمند نه ؛

کسی بن خورشبون بن سرپن نه؛

«کسی»

د شینواری زامن ،۱، عثمان ،۲، سلیمان دی . د عثمان نه بارک او هدیادی
 د بارک نه عبدالله او بدلال دي . د عبدالله نه حاجی ،۳، بوسعید-
 ،۴، مندی نری ،۴، کوبی نری ،۵، یحیی زوی ،۶، الوزی دي . د حاجی نه-
 عبدالله الرحیم خېل ،۲، شبلی دی چې د عبدالرحیم نه سنگوخېل ، عدل خېل او
 علي شېرخېل دي او د مندی زوی نه همزه خېل ، حسن خېل او الیاس خېل-
 د بر شینواری، دي .

۱، خوسراف پخېل کتاب پتان په ۳۵ پاڼه کښې لیکي چې د کسی زامن : ،۱، کتران
 ،۲، شینواری ،۳، کاسی دی ، چې اولاده یې دکویته شاولخوا استوگن دي .

د خرشبون بن سرپن د درې واړه زامنو کاند ، حُمند او کسي
 شجرې وليکلی شوې ، لکه په شجر وکښې چې يې ياد شوي دي د کند
 د وه زامن وو ، شېخا يا شينې يا خيشې خېل يا خښي او بل زوی يې
 غوري يا شيخ ابراهيم ؤ چې اولاد ه يې په غور يا خېل باندې يادېږي .
 د پټې خزانې په قول چې شرحبون دخپل پلار سرپن او تره
 بيت نيکه په شروند او اجازه د هغوی نه راغلی ؤ او دارغستان په
 علاقه کښې د غنډان او سورغره په شاوخوا کښې اړولي وو . او
 دا هغه حُمکه ده چې په غوره مرغی يادېږي .

اخون دروېزه ليکلي دي چې کله د قندهار حُمکې د هغه ځای د -
 پښتنو په منځ کښې وپس شوې ، نو د ترينو حُمکه د خرشبون
 اولادې کند او حُمند يعنې د خاښي خېلو او غور يا خېلو په منځ کښې
 ورسېدله او دا دواړه وروڼه يې يو له بله سره بېل کړل ، څه موده
 پس د خاښي خېلو او ترينو په منځ کښې په وياله څه بدرنگي او مرگ
 شوه وبله و شوه او خاښي خېل کډې کولو ته مجبور شو او راغله د
 خېلو وروڼو غور يا خېلو سره يې و اړول او هغوی ورته يوڅه
 حُمکه ورکړه ، خو يوڅه موده پس بارانونه نه ورسو او غور يا خېل
 په خپله ورسو کښې تنگ شول او خاښي خېلونه يې خپله حُمکه
 بېرته وغوښتله ، خاښي خېلو په دغه حُمکه ټينگار وکړو ، په منځ
 کښې جنگ جگړه وشوه او خاښي خېل بيا کډې کولو ته مجبور شول

او د کابل په لور وکوچېدل ، په دغه وخت کېنې د گوملې له خوا-
 اتمان خېل م را کوچيدلي وو او د خابني خېلو سره يوځای شول
 او د هغې ورځې نه ه خابني خېلو او اتمان خېلو پره جنبه سره -
 يوه جوړه شوه،^۱ څه موده پس مامن زي چې د ځمند يوه څانگه
 ده د خپلو وروڼو نه مرور شو، هغوی هم راغلل او د
 خابني خېلو سره يوځای او هلگري شو- او د اخلک نور هو-
 زور ور شول او د کابل په ورشوگانو د پره او بڼه اسوده
 شول او مال اولاد يې هم بڼه د پره شو او په دې ټولو کېنې د
 يوسف او مندر مال اولاد د پره شو او د دوی قوت څرگند
 شو، په دغه وخت کېنې د تيمور په کورنۍ کېنې ميرزا ابوسعيد-
 حکمران ؤ ، هغه د خپل پلوه د کابل په علاقه کېنې خپل زوی
 الخ بېک حکمران کړی ؤ ، الخ بېک ميرزا په اول کېنې د دې خلکو
 سره بڼه سلوک کولو او دی خلکوي يې هم مرسته کوله . ميرزا
 الخ بېک په کال ١٤٦٩ کېنې د کابل حکمران شوی ؤ او په ١٥٠١ع
 کېنې مړ دی . ميرزا چې وروسته قوی نشو، نو د دغو پښتنو
 د ويره قوت او زور يې نشو، غملي . په دغه خلکويي دا^{عت}

١، خابني خېل د سپين اولاده ده او وتمان خېل کرلاني دي ،
 خو په ډله ټپله کېنې سره يو شوي دي .

د پاره نورو راورو په نتیجه کې د میرزا البکر ته دغه خلکو ماته ورکړه او خانې خېل بریالي شول .

د پښتنو دا بدبختي د پخوا نه لاملگرې ده چې پخپل منځ کې سره په لږه خبره وړان شي او د قام د تباهي سبب شي ، همدغسې خانې خېل او گکيايي قبيلې په منځ کې په يوه نېټه باندې بدې او جنگ جگرې پېښې شوې ميرزا الخ بېک هم دې اور ته لمن ووهله او نور لاهم پسې د پرکړه او د خانې خېلو سره يې هم دوستي جوړه کړه . او څه موده پس د خانې خېلو ټولو مشرانو ته يې بلنه ورکړه او ميلمانه يې کړه .

د خانې خېلو ټول مشران چې (٩٠٠) تنه کېده بې و سلې دغه ميلستيا ته ورغلل ، يواځې د يوه تن محمود د محمد جفرې د نړۍ سره يوه چاره پټه په بله وه .

د گکيايي يو مشر چې چينکا نومیده ميرزا ته لسه وکړه چې د و مره پښتانه مشران بيا تاله په لاس نه راځي ، هدا تن د دوی کار خلاص کړه . ميرزا هم ورته زړه ښه کړه او دا ټول مشران يې د جرگې په ځای کې راگير او قيد کړل . محمود په دغه حال

١٠١ : ميرزا الخ بېک د بابر تره په کابل کې په ١٤٦٩ء کې حکمران شو او په ١٥٠٢ء کې مړ دی او وروسته د مرگه يې بابر کابل په ١٥١٠ء کې نيولی د کا زسيال ،

کښې هم خپل مشرانو ته وويل چې له ماسره يوه چاره شته ده او په دې به زه د ميرزا الخ بيگ کار خلاص کړم ، خو هغوی د دې کار نه منع کړو . په دغه وخت کښې ملک سليمان د ملک احمد تره ميرزا ته دوه سوالونه وکړل ، يودا چې موميزه وشرني نونز موميزه واسه زابزه او زفانه پرېده چې چرته چې هلته لاه شي او دوی مه قيده وه او بل زما دا واره ملک احمد مه وشرنه او دی پرېده چې لاه شي او چنلې کډې خوندي کړي .

ميرزا د ملک سليمان دا دواړه سوالونه ومنل او نور دوی ټول يې مړه کړل او د کابل قطب طرف په سياه سنگ کښې يې بنځ کړل چې دغه مقبره د شهيدانو په مقبره شهرت لري او ويلى شي چې دا پېښه به ممکن ٩٠-١٤٨٠ع کلونو ترمنځ شوې وي . د دې -

خونزې واقعي نه څه وخت پس د خابني خېلو قبيلې د ملک احمد په مشرۍ کښې د کابل نه مخ په ننګرهار را وکوچېدلې ، تر کاميې په لغمان کښې پاتې شو او يوسف زري او مامن زري راغلل په ننګرهار کښې مېشته شول . څه موده پس د يوسفزو او مامن زوپه څه خبره سره نښته وشوه او مامن زري يې مات کړه او د پرتاوانني شو ، بيا يې ترمنځه راوغه جوړه وشوه او يوسفزو ننګرهار مامنمروته پرېښوده او دوی ترې ښکته پېښور ته راغلل . په دې وخت کښې ميرزا الخ بيگ خپل ملګری گګياښي هم د

کابل نه وقلو ته مجبور کړل او هغوی هم تنگهار ته راغلل او
د پردو د مرستې نتیجه یې ولیدله .

ویلې شي چې په دغه وخت کې په پېښور، باجوړ او نورو
شاوخوا حکمور دله زاک (چې د کرلاڼو یوه خانګه ده)، پراته وو،
د خوځینې مورخین وايي چې د نور وپښتنو قبایلو هم د پرخلک د -
پېښور شاوخوا حکمورته راغلي وو .

یوسفزي د خیبر په لاره پېښور ته راغلل او د دله زاکوسره
یې د سپره سنگ په مقام جرګه وکړله او د استوګنې د پارۍ ترې
څه ځمکه وغوښتله، دله زاکرد «دواوې»، ځمکه ورته ورکړه، چې
ښه ودانه علاقه وه . ملک احمد شکر په ترې وکړه، خو ورته
یې وویل چې زه موښ نور عزیزان هم راپسې را روان دي، دا
ځمکه به موښ ته بس نشي . دله زاکو ورته وویل چې اشغور چې
هغه وخت د سوات د سلطان رعیت وو او تاجک پرې پراته
وو او د شاوخوا نورې ځمکې لکه دانشکول او دامبارکشي آن
د باجوړه پورې تاسې نیولی شئ . او یوسفزي او مندره راغله
په دواوه پرېوتل، خو ورپسې نور قام یې هم راغی، د چلر سډې
په نمرخاته د مردان علاقې ته هم پسې وروغځېدل، اشغور
یې هم ونيوه او ځینې خلک یې تر باجوړه پورې ورنغلل او د
لاشورې په درېي قبضه وکړه او آن د پنجګورې ترسینده

ورغل . په دغه وخت کښې د تیمور د کورنۍ نه وال راغلی ؤ ،
او د پښتنو د ترینو د کورنۍ اقتدار وو ، د دې د اقتدار له
کبله غوریا خېل هم مهاجرت ته مجبور شول او ښکته راوکوچېدل
او مخ په قطب په خابني خېلو پسې راوخوځېدل .
لکه مخکښې چې لیکل شوي چې په ننګرهار کښې کګیاڼي او مهمڼي
او په لغمان ترکاڼي پراته وو ، غوریا خېل هم ننګرهار ته راغلل
اوله دغه قبایلو سره یې ماتې کړې پېښې شوې . د غوریا خېلو
په راتلو کګیاڼي او ترکاڼي د خان د پاره د بلې علاقې په لټه
کښې شو .

ترکاڼي د ډېرې مودې نه د باجوړ په طمعه وو ، نو باجوړي
ته یې یوه ډله سړي ولېږل . کګیاڼي هم چې خبر شول ، د دوی
په سیالی کښې خپل سړي دوی هم باجوړي ته ولېږل ، خود -
ترکاڼو نه یې ماته وخوړه او بېرته په ستنه راغلل . د کګیاڼو
طمع چې د باجوړي نه لټه شوه نو د هومند و په صلاح یې -
خپل مشران او سپین بزیري یوسفز و ته په ننواڼي ولېږل او
د ملک احمد نه یې د استوګنې د پاره حُمله و غوښتله ، ملک

۱، ترکاڼي د (۱۵۱۹ع) پورې چې باجوړ بابر مغلی نیولو باجوړ ته نه وو
راغلی او دا هم یقیني ده چې په (۱۵۰۸ع) کښې ترکاڼي په لغمان کښې وو

احمد یو پوره او مدبر سړی ؤ، نو د دله نراکو د طاقت په مقابل
کښې یې دا غوښتل چې د خاښي خپلو ترمنځه یو کلک اتحاد او
یووالی جوړ کړي، نو هغه د خپلو مشرانو په صلاح د کیکیانو-
توتمې ومنله او هغوی ته یې د دواوې حُمله د استوگنې د پناه
ورکړه او مهمترو سره یې د اشنغزو وعده وکړه.
کیکیانو ته چې د استوگنې د پاره د واوه په لاس ورغله نو
هغوی دغې علاقې ته ورغلل او هلته آباد شول.
لکه چې مخکښې لیکلي شوي دي چې یوسفزود د هقانانویا
د یگانانو، نه اشنغز نیولی ؤ، نو د هقانان د دره مورخ پلار
د خپل مشر میرهنده په مشرۍ سوات ته لاړ او د تانې خواوشا
یې واپول. سواتیانو د یوسفزود د مخکښې راتلو د مخنیوی
د پاره د ملکنډ دره هم و نیوله او د شاه کوټ په دره یې
هم قبضه کړې وه. او د یوسفزود د مخکښې تګ د لارې یې
نیولې وې. د وعدې سره سم یوسفزود د هشتنغر علاقه مهمترو
ته ورکړه او مهمتري په هشتنغر آباد شول او کیکیانې په-
د واوه مېشته شول، نو د دله نراکو سره یې بد سلوک را-
واخېستلو، چې په دې خبره د ملک احمد هم خفه شو د کیکیانو
او دله نراکو پرله پسې کشمکش په نتیجه کښې جګړې جوړې
شوی او د کل بېلې په مقام چې د داؤدزو په علاقه یو کلی

دی، دله زاکو گیکیا نوته ماتې ورکړه، ملک احمد په دې ماتې بیا د خپل اولس او قام او قبیلې اتحاد ته چمتو شو او د دله زاکو سره یې د یو فیصله کن جنگ پر پکړه وکړه، ځکه چې د دله زاکو نه یوسفزی په تنگ شوي وو، نو ملک احمد ټول یوسفزی زار، گیکیا نوتی، مهمزنی، وتمانخېل او گدانه سره یو کړل او یو لوی لښکر یې جوړ کړ. دله زاک هم خبر شول او د جنگ تیارۍ یې وکړه، او جنگ جوړ شو. د خانی خېلو او دله زاکو د اجنگ دکاتلنک او شهبازگره ترمنځه وشو او نورو سره جنگ دکدر په خوږه وشو او اتمانخېلو پکښې ډېره مېړانه و. بنودله او د دې وجه یو ډول د خرمنې ډالونه وو چې دهنې تر شا به تیر انداز را روان ؤ. دله زاک دلنگر کوټ له خوا جنگ ته را ووتل. اخون د سروپزه وایي چې د ټولونه لومړی د علي اسمعیل زوی چې شیرین نوم یې ؤ د خوږنه راوونکل او د نرنګي دله زاک زوی یې وواشه اولاس په لاس جنگ وښتلو، خود دله زاکو پښه وښویده او په تېښته شو. د یوسفزو لښکر ورپسې ؤ او د سویل په لور یې د دله زاکو لار بنده کړه، نو دله زاک دلنډی سیند په سویل خپلو عزیزانو ته لاس نه شول او په اباسین پورې وتل؛ د دې جنگ صحیح تاریخ خو معلوم نه دی، خو قیاس داسې

دی چې په ۱۵۱۹ع نه پس او د ۱۵۲۵ع نه مخکې څه وخت به شوي وي .

لکه مخکې چې ویلي شوي دي سواتیانو د یوسفزو د چلي له وېرې د سوات په لور تللي ټولې درې ، لکه : مورې دره ، مالکنډ ، شاکوټ او چرات او نور نیولې وې ، په دې وخت کې په سوات باندې سلطان ویس حکمران ؤ ، دا معلومه نه ده چې دا دکوټ کورنی او څوک دی ؟ ، دغه سلطان د یوسفزو د غلجې نه د ساتنې په غرض د ملک احمد سره خپلوي کړې وه او د هغه خور یې واده کړې وه . د سلطان ویس صد ر مقام مینګوره وه ، څه موده پس چې د ملک احمد خور مړه شوه او د سلطان ویس سره بیا د یوسفزو نه وېرې پیدا شوه او د هغې لوی عامل داؤچي یوسفزو په دله زاکوهم بری موندلی وه او د دغه جنجال نه خلاص و او د سوات د نیولو په تکل کې وو ، سواتیانو خپل وېر نه ورسره په مور دره اچولی ؤ او څه لښکر د سلطان ویس په ماتحتي کې په مالکنډ دېره ؤ خو غافل ؤ ځکه چې د جنګ ټول نور په مور دره ؤ ، یوسفزو چل وکړو خپل لښکر یې شپه په شپه مالکنډ ته ورسولو او د هغه ځای سواتی لښکر یې مات کړ او مالکنډ یې ونیو ، میرهنده هم د مورې نه د سوات تانې ته ورغی چې د سلطان ویس

کمک وکړي او د یوسفزي لښکرتم کړي، خو وار پټر ژ یوسفزو سوات قبضه کړو او ورو- ورو یې ټول سوات آن د پوښ او چکیسه او کانزا او غوربند هم و نیول او د تالاش علاقه یې هم قبضه کړه او د کاتکلي په مقام یې د باجوړ لښکرهم مات کړو، دارنگ برنگ علاقه یې ان تر ناوگی و نیوله، نود ملک احمد په مشور او صلاح « شیخ ملي » چې د منده و په اولس کښې د پیرک په ذپله کښې یو هوښیار سړی ؤ او د ملک احمد په هره بڼه بده کښې مشاور او ملگری ؤ د نیولی شوو علاقو د وپش بند و بست پیل کړ .

دا علاقه د د واوې او هشتتغرنه نیولې د لنډي سیند په قطب د اباسین تر غاړې پورې د سیچې سوات ، بُنډ او - باجوړ په خه برخه او دیر او نور ځایونه کېدی شي دا وپش د ډېر تدبیر او فکر ، غور او محنت کار ؤ او دا یو داسې چاکولی شو، چې هغه د فکر او تدبیر خاوند، په قبیایلی مزاج واقف او د دغه اړتې ځمکې د جغرافیه نه بڼه خبروي او - « شیخ ملي » د دې لوی کار د کولو قابلیت لرلو .

د شیخ ملي د دې وپش څه پوره تاریخ خو معلوم نه دی، خو قیاس دا کېدی شي چې دا به د ملک احمد په شروند کال (۱۵۳۰) شاوخوا شوی وي .

داکار په داسې قابلیت او هوښيارتيا مشورې دی، چې سړي ورته اوس هم تعجب کوي. مثلاً چې چرته د یو د ووقیلو جگړه پرې کېدونکې وه او احتمال و د هغو په منځ کېنې پرته ځمکه یې کوي ستاندارې کورنۍ ته د څېرې یا «سېرې» په نامه ورکړې چې اینده د دوی پرې پېښه نه شي.

د دې وېش په اثر د واوه د کیکيانو، هشتغرد مهمزو او ارنګ برنګ د وتمانځلو ورسېدل او د سوات او سې په منځ کې قطب ته یوه توتې ځمکه نوره هم وتمانځلو ته ورکړې شوه او گدا نه ته د قطب په لور غریزه علاقه ورکړې شوه او د سوات زرخیزه ځمکه او سمه یو سفر او مندر و ته ورکړې شوه.

د شیخ ملي او ملک احمد قبرونه په سوات کېنې دي لکه د ملک احمد قبر په الله دند کېنې او ویلي شي چې د شیخ ملي قبر په غور بند کېنې دی.

(د خوما د نوي کلي د روشن خان چې د تاریخ یومینه وېرې هم دی او پخپله مؤرخ هم، او رېډلي چې د شیخ ملي قبر په سوات کېنې دی او ماته معلوم دی.)

دا دواړه اشخاص د مندر و د قبیلې نه وو،، غوپه دې وېش کېنې بیا څه بدلون راغلی چې د سوات پنځکوپې -

بونډر ٻٽوله غريزه علاقه د يوسفزو او مندر ٻٽول سمي ته
 راغلي دي، دا خبره د خان کجور د قبر نه هم معلومېږي. دا
 قبر د هوانې د ماڼۍ په منځ د بدري نالي په غاړه د کجور
 غونډۍ ته مخامخ پروت دی، هغه مال د مندر و علاقه
 ورانه او د سوات د يوسفزو علاقه بڼه و دانه وه، خو
 نن د مندر و علاقه د نهر ونوله برکته ډېره و دانه شوې ده
 د يوسفزو په علاقه کې په سمه او سوات، دیر او دوزخ
 ځایونو کې شپږ لويې نوابۍ هم وې، چې د پاکستان د
 جوړېدو سره ختمې شوې، د ملک احمد قبيله مخکښې هم
 د داشکول او امبارد نیولو په تکل کې وه د باجوړ د
 دله زاکومر هلته ملک هیو، و او بڼه د اقتدار خاوند
 و، يوسفزي پهلته نه پرېښودل، نو يوسفزي مجبوره شول
 او دخلیلو نه چې د غور یا خپلو یوه خانگه وه، د مرستی
 غوښتنه وکړه. خلیل په دغو ورځو کې دخپلو ورونو
 عزیزانو سره په جنګ جگړو اخته وو، خلیل د يوسفزو
 سره راپاڅېدل او بلي خواته ملک هیو پخپل قوت او
 قدرت ډېر غاړه و او پخپله خبره ټینګه ولاړ او يوسفزي
 یې باجوړ ته نه پرېښودل. په دې وخت کې موهند چې
 د غور یا خپلو یوه مهمه خانگه وه او ترکانې چې دخاښي خپلو

ذيله وه ، د ملك هيپو او يوسفزو د جوړې د پاره د-
جرگې په ډول باجوړ نه ورغلل ، خود امرکې بريالي نه شوې
او سر و غه ونشو او ملك هيپو د يوسفزو سره جگړې ته
تیار شواو جگړه ونېسته ، مومند او ترکانې هم بې طرفه -
پاتې نشول او د يوسفزو په مرسته ودرېدل . په جنک کښې
د يو ترکانې برهان د لاسه هيپو ملك و وژل شو او د ملك
هيپو زغري يومندر ميرچال نوي وپورته او په شپږ دره
کښې د هغه سره تر ډېرې مودې وه .

يوسفزي په دې جنک کښې بريالي شول او دله زاکو
پاتې وکړه او خپلو او يوسفزو باجوړ قبضه کړو ، څه
موده پس دخپلو او يوسفزو په منځ کښې هم جگړې پېښې
شوې او خليل په دغه جگړه کښې بريالي شول او يوسفزي
مات شول او د ملك احمد نه يې مرسته وغوښتله ، -
ملك احمد پخپلو عزيزانو خفه شو او مرستې ته يې ملا
وتړله او د طاقت د استعمال سره يې د سياست نه هم کار
واخېست او ملك ميرچال يې د ملك هيپو کورنۍ ته په متواقي
ور ولېږه ، هغوی د ميرجمال ننواتې ومنله او د يوسفزو
مرستې ته هم ودرېدل ، يوخو ميرچال او د هيپو کورنۍ
سره يو شوه او لښکر يې باجوړ ته راټول کړ او د بېلې خوا

ملك احمد هم د پندوالي او دانشکول په لاره تر ناوگي
را ورسېد او دخيلو او يوسفز وجره جوړه شوه او خليل
مات شول او بنچي او واره زاره يې د ملك احمد د لښکر په
لاس ورغلل. ملك احمد او ميرجال جگره وکتله او په سوله
يې دخيلو بنديان، په دې شرط چې دوی به باجوړ درې
ته ورپريدي، پرېښودل. د باجوړ دا جنګ د راوړتي د
وينا مطابق به د ۱۵۱۷ع په خواو شاګې شوی وي. په باجوړ
کښې د غور يا خپلو دا جنګ د پېښور په وادي او خواو شا
علاقو د قبائلو د مهاجرت اغاز و؛

د غور يا خپلو د پاره چې د باجوړ څه بنده شوه، نودوی
هم د خاښي خپلو په پله روان شول او د خيبر په لاره پېښور
ته راغلل. دا علاقه لا تر دغه وخته پورې د خيبر نه تر خيبر آباد
پورې د دله زاګو په ولقه کښې وه. خليلو او مومندو هم
د دله زاګونه داستوګني د پاره څه ځمکه وغوښتله، خو

۱، مومند چې د غور يا خپلو يوه مهمه څانګه ده د بابر مغل بادشاه چې په کال
۹۱۳ هـ کښې د غلجيو پښتنو دارام کولو د پاره هغه خواتلي و د مومندو ياد هم کوي. په
دغه وخت کښې مومندو مقر خواو شا او د غزني په ناني او سرده کښې آباد وو، د بابر د
وينا نه د مومندو د مهاجرت تصديق کړي چې د نهم هجري قرن په اغاز کښې شوي دي.

دل زا کوچې څه بښيگره د يوسفزو سره کړې وه او نتيجه يې بدې
لېدې وه، هغه لا ورته ياده وه، نو د وی ته يې انکار وکړو
نو خلیلو، مومندو د ميرزا کامران نه چې د بابر نړوی و او په
کابل حکمران ؤ، د کومک او مرستې غوښتنه وکړه، ميرزا -
کامران د خپل ورور همایون نه، چې د بابر بل نړوی ؤ، او
د هغه په ځای باد شاه ؤ، د حملود وېرې نه د يوې قبيلې -
احسان منده کول د ځان د پاره کته کتله، نو د هغوی کومک او
مرسته يې وکړه او خلیل مومند د دلۀ زا کو په مقابل کېنې -
بريالي شول.

نودلته دا ويلي شواو يقين کيږي چې پېښور ته د خلیلو
مومندو ورتګ چې د ميرزا کامران په وخت کېنې شوي دي، نو
دا به د ۱۵۳۰ع او ۱۵۴۵ع په منځ ميانه زمانه کېنې شوې وي.
خلیل د خیبر په خوله کېنې پرې وتل او د دوی مشران به
دارباب په نوم يادېدل او د اږيدو سره يې هم بڼه تعلق ؤ
نومغلو، سيکانواو انګرېزانو به د اږيدو سره جرګې مرکې
هم د دوی پواسطه کولې او دوی د اږيدو په خوی بوي -
بڼه بلد وو.

د خاښی خپلواوغوریا خپلوا

تعلقات

د پېښور په ودانه علاقه مومند پرېوتل او دا زرخېزه -
علاقه يې په لاس کېښې شوه او ورسره د گنداو او مېچني لارې
هم راغلې او د وچې لارې او سيند محصول به يې اخېستلو، نو
خليل مومند په لږڅه وخت کېښې بڼه شتمن شول، نو د دولت
او طاقت په نړۍ کې د دواوې او هشتنغرد نيولو هوس هم
ورسره پيدا شو او د يوسغزو په علاقه به هم کله ناکله -
بلوسېدل.

په دې وخت کې د يوسغزو او مندر و مشر ملک خان کچوؤ،
هغه په سره سينه د دې حالاتو څارنه کوله او جنک جگره يې
په دې نه خوښوله چې دهغه دا گومان و چې د هشتنغر -
مهمزې به د ده ملگرتيا ونه کړي، نو يوه مناسبه موقع يې گټله.
په دې کې د کيکيانو يو محترم د سړوند ملک د څه کار د پاره
پېښور ته روان ؤ او د خيلود يوکلي په جومات کې د -
نماڅه د ادا کولو د پاره هلته تم شو، نو د خيلو ځوانانو د

نمانځه په وخت دغه ملك ووشولو او په دې خبره خاښي خپلو ته بڼه موقع په لاس وراغله او د خاښي خپلو د ټولو ټپونه- يې يونر وروړل لښکر تيار کړو، په دې لښکر کې يې يو سفزي، مندر، کيکياښي، مهمتري او وتمانخېل او ترکانې هم شامل وو. خان کچو په غور يا خپلو د حملې په نيت ورسره وان شو، غوريا خپل هم جنک ته ولاړه وو. د دوی جنک د لنډې سيند ديو سويلي خاښي (شاه عالم) په غاړه جوړ شو او دا جنک د شيخ نټپورې په نوم مشهور دی.

شيخ نټپور په دواوه کې د يوکلي نوم دی. ويلى شي- چې د دې جنک په نتيجه کې غوريا خپل ووهلى شول. راورټي يوانگرېز مؤرخ دا جنک د ۱۵۵۰ع کال په شا- وخوا کې وايي، او افضل خان خټک دا ټولې قېصې گډې وې او بې ترتيبه او بې تاريخه ليکلي دي. او د خرشبون او شرحبون د اولادې په منځ کې د شري، لباس او تمدن فرق مؤرخين شکیان کړي دي چې دا څنگه ديو بابا اولاد دی؟ خير په هرحال، وايات همدغسې راغلي دي، چې شرحبون يا شرف الدين او خرشبون يا خير الدين وروڼه او د سرېښ- بن قيس عبدالرشيد زامن دي، او د شرحبون يا شرف الدين په اولاده کې ترين او ابداليان مهمې خانکې دي او شپراڼي

برېڅ او ميانه اور هر هم پکښې راځي او د خورشبون يا خيرالدين په اولاده -
 کښې خانې خېل او غور يا خېل او ناو خېل مهمې خانکې او نور راځي او دا
 دگند اولاده ده او د ځمند اولاده لکه خوېشکي ، مهمزي او کيگياڼي دي
 او ترکانې هم دگند د اولادې د خانکې نه دي .

د پټې خزاني د ر واياتو مطابق د خورشبون يا خيرالدين بن سربن د
 شروند زمانه ۳۰۵ هـ نه تر ۴۱۱ هـ پورې ده . نو د بل ورو ورو د شروند
 زمانه هم د دې کلونو شاوخوا ټاکل کيږي که څه هم دا خبره پوره
 معلومه نه ده .

د خورشبون د وفات پر وخت (۴۱۱ هـ) کښې په غزني باندې
 د آل ناصر حکمراني وه ، د البيروني وينا خوداده چې د دغو تاريخونو
 نه مخکښې هم پښتانه په پېښور پراته وو ، او د تاريخ فرشتې په -
 قول چې پښتانه د دوېنې هجري صدي په اوایلو کښې لا پېښور ته راغلي
 وو . دا يواځې دل زاک نه وو ، نور پښتانه به هم وو .^۱

د بابر او پښتنو رابطه د ۱۵۰۴ع کال نه رانښتي ده او ميرزا الغ
 بېک^۲ د ۱۴۶۹ع نه ۱۵۰۲ع کال پورې د کابل او غزني حکمران ؤ ، نو
 د ميرزا الغ بېک د لاسه به (۹۰۰) نهه سوه خانې خېل ممکن په

۱) پښتانه د تاريخ په رڼا کښې ۱۳۰۹ مخ کښې د تفصيل وگورئ .

۲) ميرزا الغ بېک د بابر تره ؤ . (سيال)

۸۲-۸۰ع کښې قتل شوی وي او د ملك احمد په مشرۍ کښې د
خاښي قبایلو مهاجرت پېښور ته به د ۱۴۸۲ع کال نه وروسته شوي
وي د دغه وخت او د بابر د دې علاقه د نیولو په مینځ کښې به شل
دوه ویشت کاله وخت تیر و. لکه هغه چې د یوسفزو، مهمنزو،
گیگیانو، بنگینو او اږیدو، ونیرو، بنوخواو نور وکرلا ښوځپلو
خپلو علاقه یاد کړي دي او داسې معلومیږي چې دا پښتانه د بابر
نه مخکښې راغلي دي، او په دغو علاقه باندې مېشته وو، ځکه چې
کله باجوړ ته بابر راغی او د ملک شاه منصور، د ملک سلیمان د
زوی لور «بی بی مبارکه» یې په نکاح کړه، نو دا واقعه په کال ۱۵۱۱ع-
کښې شوې ده او دا خلک د بابر نه مخکښې دغو خپلو، خپلو علاقه
راغلي وو. په هر حال پوره تاریخ یې معلوم نه دی، نو اټکل-
دغه پاس شوی دی او موږ به همدغو روایاتو ته اهمیت ور
کوو.

اوس راځو د خاښي خپلو یاد ته، د خاښي خپلونه مطلب
یوسفزي، مندر، ترکانی، گیگیانی، مهمنزي او نور دي، خو
مهمه قبيله پکښې یوسفزي دي.

یوسفزی

دا قبيله په خپل منځ کښې په دوو برخو وېشلې شوې ده چې -
يوه د يوسف او بله د منده ده .

اخوند در وېزه ليکلي چې د دوی مشرنیکه مندوؤ او دهغه
دوه زامن وو، ديوه نوم يوسف ؤ چې اولاده يې يوسفزي يا ديري
او د بل نوم عمر ؤ، د عمر زوی منده ؤ، چې اولاده يې په منده
يا ديري .

ويلی شي چې د يوسف پخڼه زامن وو، چې په عيسی، موسی،
مالی، اکو او اوریا نومونو مشهور ؤ، د عيسی (۱۱)، زامن وو، خو
د مغلو د لښکر سره په يوه جنګ کښې پخپله عيسی او (۹) زامن
يې ووژل شواو صرف دوه زامن يې حسن او يعقوب پاتې
شول، د حسن اولاده په حسن زري او د يعقوب اولاده په -
يعقوب زري يا ديري او يوبل د سپيم زوی ؤ پس هرګي شوی ؤ
چې اکا يې نوم ؤ او اولاده يې په اکاري يا ديري .
دغه درې واړه کورنۍ د کوه سياه نه واخله تر ماښ غرونو

پورې علاقه کښې آباد دي . حسن زري او اکا زري د اباسيند په -
مشرقي غاړه او مداخلې په مغربي غاړه آباد دي او د يوسف د
دوه زامنو موسی او مالي اولاده د بُنير په هلاقه پرته ده ، د
بُنير په قطب د سوات غرونه دي ، قبلي ته يې سې راني زري ،
نمرخاته ته يې اباسيند او سويل ته يې د چملي علاقه وه ، د بُنير نه
چار چاپېره غرونه دي او په دې کښې ايلم او دوه سرې اوچت -
غرونه دي چې د سمندر نه لس زره او سل فته اوچتوالی لري
د دې غرونو په منځ کښې ځای په ځای کڅي دي ، چې خلک -
پکښې کرونده کوي .

د بُونير آب هوا سنه ده او په غرونو کښې يې واورې کيږي
د يوسفز و خلک په بونير کښې دا ډول آباد دي : په نمرخاته
يې چعري ، قطب ته يې گدای نري ، قبلي ته يې سالار زري
سويل ته يې نورزي - په منځ کښې يې عايشه زي او دولت -
زي پراته دي .

د بونير په پاچا نومي کلي کښې د پير بابا مشهور ولی الله -
مزار دی . د پير بابا نوم سيد علي ترمذي دی او دوی اصلاً
د ترمذ نه د بابر د کورنۍ سره راغلي وو ، او سيدان دي او پلار
يې بيا څه وخت چې همایون ، شېر شاه سوري د هند نه و شړلو ،
د ده پلار بېرته د افغانستان قندوز ته لاړ او پير بابا بونير ته

راغي اوهم دلتہ وفات او بنخ شو.

ديوسف يوروي اوريا و، چي په بادي مشهور و اخون -
دروپزه ويلى چي دي خپلي مورته سپكي سپوري ويلى وي، نوهني
ورته ازار وكه و، اولاده يې د پره نشوه، خه لږ و د پېر چي دي هغه
د چمرزو سره اوسيري او په هغوگه دي. او د يوسف د بل د خلورم،
زوي اكو اولاده په كوز او برسوات، دير او پنجكوره استوگن
دي. د اكونزو دوه خانگي دي، يوه يې خواجه زي او بله يې رايني
زي دي. د سې رايني زي د نپولي علاقې نه د مالكنه تر غرونو
پراته دي او بر رايني زي د مالكنه پورته پراته دي، د خواجه نرو
خيځني خانگي په برسوات كښې استوگن دي. د دې بناخ يوه -
خانگه ملي زي په دير كښې اوسيري.

سوات يو ښكلي ځاي و، خود يو سفزيو د كورنيو جنگونو
له كبله لكه خوشحال خان چي وايي يو وړان رباط ترې جوړ شوي
و، خوميگل سوات عبدالورد صاحب چي د شلمې هدي په -
اويلو كښې دلته حكران شو، هغه سوات بيا مڼه ودان كړو.
د مياگل صاحب د كورني حال داسې دي چي وايي: په برسوات
شاميري قبيله كښې عبدالواحد نومي سړي او سپده چي په قام
سپني قندهاري د مومند و د علاقې سره كمرنه راغلي وو. دده
كره غالباً په ۱۷۸۴ع كښې يو هلك پيدا شو، چي نوم يې عبدالغفور

کېښودی شو. دغه هلک یو نامتو شخصیت، عابد، زاهد جوړې شو او د سوات په بابا جی مشهور شو، خوځ ورته د سوات- اخون صاحب او خوځ ورته د سپدو غوث هم وایي. سوات صاحب ابتدائی تعلیم د خپل پلار سره کړی و او د نورې لورې زده کړې د پاره د مردان علاقې ته ورغی او څه موده یې په لکړو کړې کښې د عالمانو سره تېره کړه او علم دین یې حاصل کړو، بیا خوځ ورته ورغی او هلته یې د دیني پوهې زده کړه وکړه، بیا د روحاني تعلیم او فیض د پاره د شیخ رحیمکار کاکا صاحب په زیارت کښې یې چله وکړه او وروسته د پېښور د حضرت جی بابا په خدمت کښې حاضر شو او د هغه نه یې فیض حاصل کړو، د هغې نه وروسته د صوابی تور د پری ته ورغی د مولانا محمد شعیب صاحب نه یې لاس نیوی وکړو او بیا- خلوېښت کاله پس خپل کلي سوات ته راغی او په سپیل بانډې نوي کلي سوات کښې د پره شو او بیا یې د نیکی خپلو په قام کښې واده هم وکړو او وروسته بیا په مستقل ډول په سپدو کښې استوگن شو.

اخون صاحب د خپلې زمانې یو پرهېزگار، متقی او سترجهاد شخص و او د سیکانو سره یې غزاگانې کړې دي او د سید احمد شهید بریلوي او د سید اسماعیل شهید ټینگ-

ملکری و او بیایې د پیرنکیانو د نورو رگیر حکومت هم ډېره سخته
 د بنمې وکړه او ډېرې غزاگانې ورسره کړې دي، او هغه
 یو روحاني پیر او بزرگ و نو ډېر ماذونان او مریدان یې
 لکه، لوی مجاهد ملا نجم الدین اخونزاده د همدې صاحب، د -
 مومندو دلبنکر مشر، او ملا پیوند صاحب سید، د وزیرستان
 ستر مجاهد او ملا همز الله صاحب سید، د تگا و ملا صاحب، د غزني
 ملا مشک عالم صاحب، د موسیې اخونزاده صاحب او نور ستر
 شخصیتونه د سوات صاحب مریدان، اخلاصمندان او ماذونان
 وو.

سوات صاحب به غالباً په ۱۸۷۲ع کال کېني وفات شوی وي
 د هغه د وفات نه پس سید عبد الجبار شاه د سته ئی د سوات -
 حکمران شو، خو وروسته د سوات صاحب نصی مشر خان او
 میاگل عبدالودود په اتفاق شول او عبد الجبار شاه یې په مقابل
 کېني ماټې و خوږه او میاگل عبدالودود په کېل کېني په ۱۹۱۲ع
 کال کېني د سوات بادشاه انتخاب شو، انگریزی حکومت میاگل
 صاحب په ۱۹۲۶ع کېني د سوات والي ومنلو.

میاگل عبدالودود صاحب یو غیر معمولی سړی نه و بڼه -
 منظم شخص و او د مملکت د ادارې قابلیت یې لرلو.
 آخر په ۱۹۴۹ع کال کېني یې د سوات د حکمرانۍ اختیارات
 ستانه.

خپل زوی شهزاده عبدالحق جهانزېب ته پخپله رضا وسپارلو او هغه هم ښه لایق ، قابل او تعلیم یافته شخص ؤ ، ده په سیدو شریف کښې یو ډگرې کالج په نوم جوړ کړی دی او په سوات کښې یې ابتدائی تعلیم ورپا راج کړو. وروسته د پاکستان د جوړېدو نه څه موده پس چې ریاستونه له منځه لاړل، د سوات دیر ریاستونه هم د صدر محمد ایوب خان په وخت کښې لرې کړی شول او دغه علاقې په سرحدی صوبه کښې شاملې کړې شوې او اوس د سوات شهزاده جهانزېب ته اعزازی د مېجر جنرال خطاب ورکړی شوی دی. او په سوات کښې اوسېږي .

دیر:

لکه چې ویل شوی دی دیر کښې یوسفزی قبیلې د اکونرو خانګې د خواجه نري ملیزي اوسېږي .

د دیر علاقته اکثره غریزه ده ، په نمرخاته کښې یې د سوات ریاست ، قطب په نمرخاته کښې یې کلګت او کشمیر واقع دی روغ په قطب یې چترال او قطب قبلي ته یې د افغانستان برید لګېدلی دی ، او د قبلي پلویې باجوړ او سویل ته یې مالکنډ دی. رقبه یې ویلی شي چې درې زره (۳۰۰۰) مربع میله ده ، د دې

علاقې مشهور سيند پنجگوره دی، چې په پخواني تاريخ کښې د
گوري شهرت لري.

د دې علاقې اولس به غالباً لږو ډېر د شپږ^{۷۶} او وولکو^{۷۷}
تنو په منځ کښې وي. دا منطقه د خپل طبيعي محل وقوع په لحاظ
د ډېر سياسي اهميت حامله ده. د دې رياست د حکمران
تېرباني ملاالياس صاحب نومي سړی ؤ چې د خپل زهد او تقوی
په وجه داخون بابا په نامه مشهور ؤ او په ملىزوکښې د -
پاينده خېلو په ذيله کښې ؤ، ده په لسمه هجري صدى کښې خپله
گدى نشيني په حکومت بدله کړه او په دیرکښې يې ديورياستي
حکومت بڼيا د کښود، او غلام خان^{۱۱} د دیرخان شو. د هغه نه
پس اقتدار قاسم خان ته ورسيد، (خوکېرو ليکلي چې د غلام خان
نه پس غزن خان حکمران ؤ) داسې د خپل وخت ډېر مقتدر حکمران

۱۱:، خوکېرو د خپل کتاب پټان په ۵۳۶ مخ کښې د الفستق په قول وايي چې لومړی حکمران
د دیر اسمعیل خان ؤ چې د خوشحال خان خټک معلم ؤ، اوله هغه سره يې ملاقات هم شوی ؤ.
اوبل وايي چې د غلام خان نه پس، غزن خان حکمران ؤ، خود جندول خان اثنابالدين خان وييلي چې
الياس بابا د ابراهيم بابا او هغه د ابا محمد او هغه د پاينده بابا خوی و او د الياس بابا نه سمیل
ضفر خان او غلام خان وو چې د دیر حکمرانه کورنۍ د ضفر خان اولاده ده، د محمد شريف خان نه پس
اورنگز بې خان او ورپسې شاه جهان خان نواب شو، او د هغه نه پس خسرو نواب شو.

This page was missing from Original Book, We were unable to find a copy of the book.
Pardon.

Team: Kitaboona

مشهور و د دیر نواب شو.

انگریزي حکومت هند، ده ته هم په ۱۹۰۸ع کال کښې د نوابی خطاب ورکړ او په ۱۹۱۸ع کښې انگریزي حکومت د ده وظيفه سالانه پنځوس سړه روپه کړه او د دیر نواب شو او دا خطاب د دوی په کورنۍ کښې مورثي ومنل شو او د ده زوی شاه جهان خان يې وليعهد ومنلو.

باد شاه خان نواب په ۱۹۲۵ع کښې وفات شو او په ځای يې - شاه جهان نواب شو، خود نوابه په معامله ورسره خپل ورور عالم زېب خان مخالفت پیل کړو. د عالم زېب خان مرسته به د باجوړې بنا خان مرحوم محمد جانتان او د سوات والي میا گل صاحب کولو. دا مخالفت ورو ورو د پرشوا او جنگ ترې جوړ شو، او عالم زېب خان ماتې وخوړه او د باجوړ د شموزو علاقې ته لاړلو، آخر انگرېزانو مداخله وکړه او د دوی په مینځ کښې يې فيصله داسې وکړه چې عالم زېب خان ته يې پنځه سوه روپۍ (غالباً چې پنځه سوه وي) د میاشتي وظيفه مقرر کړه او د ریاست دیر د حدودو نه يې بهر کړ او د مردان په علاقه کښې به اوسېدلو!'

نواب شاه جهان دیو مخصوص مذاق او طبیعت خاوند و او په

۱، خوماته شهاب الدین د جندول خان ویلي چې دا پنځه زره نه بلکې پنځه سوه روپۍ وې.

دې شلمه صدی کښې دریا ست د خلکو په شونډ کښې هېڅ ډول بدلون ته تیار نه ؤ. هلته د منظم تعلیم هېڅ انتظام نه ؤ. د پاکستان حکومت د خپلې پالیسي په اساس دی په اکتوبر ۱۹۶۱ع کښې دریا ست نه لرې کړو او لاهور ته ولېږلی شو او په ځای یې - ولیعهد خان خسرو نواب مقرر کړی شو. اوس د دیر ریاست په سرحدي صوبه کښې کله کله شوی دی او یو کوشنر یې اداره کوي. د یوسفزوبله مهمه قبيله مندر ده.

مندره

د مندره و قبيله د مردان په علاقه ان د چملي پورې پرته ده او د چملي نمرخاته اباسیند، قبلي ته یې یوسفزي قطب ته یې - بونیر او په سویل مهاښی دی. دا علاقه یوه دره ده، میداني علاقه یې لږه ده او ځمکه یې هم اواره نه ده غریزه ده. دا علاقه وروسته د سوات سره

دا د نواب شاه جهان سره یې د هغه نړوی شهاب الدین خان د چندول خان هم د چندول نه لاهور ته فرار کړو، نواب صاحب شپږ د پرش ۳۶ کاله نواب ؤ.

وتړلی شوه . دامبلي مشهور جنګ په ۱۸۶۳ع کښې په دې علاقه کښې شوی دی او دا علاقه د مندېر قبیلې مرکز دی . د چملي نه سویل ته د صوابی علاقه ده او په دغه ټوله علاقه د مندېر قبیله پرتې ده .

د مندېر و خانګې

د مندېر درې زامن وو ، چې منور ، خضرا و رځر نومونه یې

وو .

د منور هم دوه زامن وو ، ۱، عثمان ، ۲، اتمان و ، د عثمان هم دوه زامن وو ، ۱، کمال ، ۲، امان و . د کمال اولاد ته کمال زي ويلي شي او پخپلو کښې هم په د و و خانګو وپش دي ، چې یوه خانګه یې - مشران زي او بله کشران زي بلل کيږي . د طور و خانان په مشران زوکښې دي ، او د هوتي مردان خانان په کشران زوکښې دي ، په کشران زي کښې اکونري هوګد دي چې د عنایت خان د درېمې منځې اولاده ده او په معیار و کښې استوګن دي . د وتمان اولاد هم دوه بناخه ده . یوه یې اکانري ، کنانري او علي نري دی ، د وکی ته وتمان نامه هم ویلي شي او دا خلک د اباسیند په غاړه د مهاښې په سویل پراته دي ، توپي ، ميني ، کوټه ، مرغزد دی په علاقه کښې مشهور کلي دي . او په د ویمر بناخ کښې یې

د سد و اولاده ده چې دوی دوستان نه په قبله پراته دي
 او د دوی د ذېلې مېناخونه په دې ډول دي:
 اول - اباخېل: په کونډه، نریده، هند او شاهنصور کېږي.
 دویم - عمرخېل: په کالا، دره، هوابی، مانیریه کېږي او میر احمد
 خېل په پنجتار، ډاګی، توتائی، باچا او بام خېل کېږي استوګن
 دي.

” رځپ ”

رځپ: د اښه په پڅو خانګو وېش ده: ماني نري، ملک نري
 اکونري، خضر نري او محمود نري.
 ماني نري: په ډاګی، ترلاندی، ترکه، پرمولۍ او دینا کېږي.
 ملک نري: په یارحسین، شېر دره او یعقوبی کېږي استوګن
 اکونري: په دو بیانو، سه چینه او اسمعیلا کېږي.
 خضر نري: په شیوه، کالوخان او شېره غونډ کېږي او محمود نري
 یامامون نري په نوي کلی، شیخ جانا، سوتیا او ناسیجی کېږي پراته
 دي.

«ترکانی»

آخون دروپزه لیکي چي د شېخا یا خانبي د وه بنې وي بيوه
 يي «مرجان» اوبله «بسو» نومیده. د مرجان زامن يوسف او
 هندرو و او د بسو نړوي ترکانی دي چي اوس په باجوړ او
 نور وځایونو کښي پراته دي او په لویه کښي (۱)، ماموند،
 (۲)، سالارنري دي. خوځي لیکي چي سالارنري د ماموند نړوي
 دي او نور د پرنري او خپلونه دي چي مخکښي يي یادونه شوې
 ده.

«باجوړ»

د باجوړ علاقه به اندازاً څه پنځه ویشته^{۲۵} میله اوږده-
 او شل (۲) میله پلنه وي. د دې علاقي قطب ته د پنجگورې سیند
 دی، قبلي ته يي د کونړ علاقه افغانستان دی او نمرخاته ته
 يي اتمانخېل دي، او جنوب ته يي د مومندو علاقه ده. د باجوړ
 علاقه په پنځو برخو وېشلي شوې ده:
 ۱، چارمنگ، ۲، بابوقره، ۳، سورکمر، ۴، رود، ۵، د ماموند علاقه ده.

جندول د پنجگورې د سیند او باجوړ تر منځه پروت دی ،
 د ادره تقریباً اته (۸) میله او بزده ده او څلور میله پلنه ده .
 د جندول د پرنامتو حکمران خان عمراخان د امان خان زوی
 د فیض طلب خان نسی و . د پلار د مرک نه پس د عمراخان
 او د ورور شېرعالم خان تر منځه په اقتدار و رانی راغی او جگړې
 ونښتې او عمراخان کامیاب شو ، او تر ۱۸۸۲ع پورې یې د جندول
 او خوا و شاعلاقی و نیولې او په ۱۸۸۰ع کې یې د دیر نواب محمد
 شریف خان ته ماتې ورکړه اخر انگریزان د شریف خان سره و
 درېدل او په ۱۸۹۵ع کې عمراخان مات شو او کابل افغانستان ته
 و تښتېد او هلته د امیر عبدالرحمان خان سره د پره شو او هم هلته
 مړ شو . او په همدغه کال (۱۸۹۵) ع کې د مالکنډ ایجنسي هم
 انگریزانو جوړه کړه او د هند د مرکزي حکومت ماتحت وه ، خو په
 ۱۹۰۱ع کې پې څه وخت سرحدی صوبه جوړه شوه ، نو دا ایجنسي
 په هغې صوبې و تړلې شوه او اوس د پاکستان د جوړېدو نه پس
 هم د سرحدی صوبې سره ده .

۱، د جندول خانان په مست څلور مشهور دی ، یوه د فیض طلب خان کورنۍ ده چې -
 عمراخان هم له دې کورنۍ څخه و ، او بله غفار خېل دی ، چې د شاهي خانان وو .

کیکیاڼی

دا قبیلہ د خپلې مور په نامه مشهوره ده. روایات داسې دي چې د شېخا د مرجانی بنځې نه دوه زامن وو چې یو یې «مند» چې اولاده یې یوسفزي او مندې دي او د بل زوی نامه یې - «مک» و، او دده یوه لور وه چې په زیرکی نومې سړي واده وه، اولاده یې په کیکیاڼی مشهوره ده.

کیکیاڼي د پېښور په ضلع د واوه کښې استوګن دي.

غوریاخېل

د روایاتوله مخې د ګند د ویم زوی غوري یا ابراهیم و، چې اولاده یې په غوریاخېل یا دیني.

د غوري زامن: دولت یار، خلیل، زېراني، ملاګوري دی ملاګوري، متښی، دی.

د دولت یار دوه زامن وو، ۱، مهمند یا مومند، ۲، داؤدزي، د مومند یا مهمند هغه اولادې ته چې په سمه یعنې پېښور کښې پراته دي، هغوی ته کوز مومند وايي، او هغه چې په غریزه علاقه

استوگن دي هغه په برهونند يا ديري او دا دواړه يو شئ دي
 خو پردي حکومت پرې راغلی او سياسي پولې او بندېزونه جوړ
 شوي دي ، نو دا دوه وروڼه هم سره بېل شوي او د وروڼه
 عزيزولي هغه پخواني نژديکت نه دی پاتې شوی .

برهونند د کابل او کونړ سيند په دواړو غاړو د ننګرهار په
 علاقه ، کامه ، گوشته ، خوېزو ، چکنور ، لالپوره ، خاص کونړ ، منګوال ،
 او په نورو ځايونو او په غره کښې د مېچنې نه نيولی د کوټې تاراڼو
 پورې او په ساره د ناوکې نه نيولی تر لالپورې پراته دي چې مشهور
 ځايونه يې گنداو ، پنډ يالی ، دانشکول ، وتمانزي ، دوپزی ، مېټي
 کوهی خانزادگان ، بېدمنی ، شبتا ، طورخواه ، سپينکی تنګی ، د
 خوېزو علاقه ، کونک ، سم غابنی ، وچه جورگات ، ورسک ، خامپک
 کور ، گدای تنګی ، ځناورچينه ، مزرينه ، اتاجور ، احدکور و نه
 بخش کور ، جمعه خېل او قوطلی دي . دکوټې او خاپېن مشهور -
 غاښي هم د مومندو په علاقه کښې دي ، او ايله نري غري مشهور
 غردی . د مومندو د علاقې نه غرونه تاؤ دي او ځينې درې هم
 پکښې شته اوڅه وېې ځکه هم لري اکثره خلک لاسي کرونده
 کوي او د کروندې څه ځمکې لري چې د دوی گذاره پرې کيږي
 او اکثره ځوانان يې په مزدورۍ پسې د باندې ملکونو ته ځي ،
 غريزه علاقه يې ځخه ده ، واورې هم پرې کيږي ، خو ميداني علاقه

پي گرمه ده .

داؤدزي

داؤد زونه په قطب مهمزي پراته دي او قبله په سويل تړې خليل دي. دوى دخيلونه په شماره كښې ډېر دي د دوى د - مهاجرت وخت سونه دى معلوم، خوممكن دى چې د مومندوسه راغلي وي، دوى د پېښور په قطبي پلور د كابل سيند د بناخونو په منځ - منځ كښې پراته دي او بڼه ودانه حُمكه يې په برخه شوې ده .

خليل

د خيلو اوسنى علاقه به لږ و ډېر شل ميله اوږده او لس ميله پلنه وي .

د خيلو ملكانوته اربابان ويلى شي، تهكال، سپينه وږه

لنډه د دوى مشهوركي دي .

د دوى حُمكي به مخكښې د باره نه او به كېدلې، خواوس

د ورسك بڼه نه نهر و نه راوتلي او راغلي دي او د دوى حُمكي

بني ودانې شوي دي .

څوکنې:

د اخون دروېزه په قول څوکنې د خپلو وروڼو نه مرور-
شوي وو. او تللي د سپين غره په لمنو کېنې يې استوگنه اختيار
کړې وه .

د څوکنو په نمرخاته اړيدي، په سويل يې ورکزي او
قبله په سويل يې (طوري)، دي او قطب ته يې سپين غردی. دا
خلک د خرمي په دره او کرمان پراته دي، بڼه کلک، جنګيالي او
کارگن خلک دي، بڼې نریتول کارکوي، د باندې تگ راتگ
يې لږ دی. علاقه يې یخه ده نو اکثر جاې يې د ورې، شرې
نه وي .

دوی بڼه اتفاق اوسني مذهب دي. د څوکنو يوکلي په-
پېښور کېنې هم شته دی چې د ميا عمر صاحب^(ع) د نريارت له کبله
د پر مشهور دی .

زېرانې:

د زېرانو ځينې تپې د تاجکو سره گډې وډې په ننگرهار کېنې

اوسيزي اود جلال آباد نه په شمال قبله يي غټ کلي شته
دی .

او نور لکه پهار خېل ، دولت خېل ، احمد خېل او تاج خېل
د برو هومندوسره کور کلي کوي!

د، خود امانه نه دی معلوم چي چېرته اوسيزي . (سيال)

د حُمند اولاد

د خرشبون يا خيرالدين د يو زوی (کند، د اولاد د حال خوڅه ناڅه وليکلی شو، اوس د هغه د بل زوی (حُمند د اولادې څه مختصر احوال ليکلی کيږي.

ويلی شي چې د حُمند څلور څانگې دي: (۱)، خوېشکي (۲)، کتانی (۳)، مهمزې (۴)، توخي دي. ويل کيږي چې مهمزې د پخوانه د ځاينې خپلو په ډله کې وړگډ شوي دي.

د پېښور په استوگنو پښتون کې د حُمند په اولاد ده کېنې مهمزې مهمه قبيله ده، او ورسره بله قبيله د خوېشکوده. ويلی شي چې دا خلک هم پخوا د ارغستان د علاقې سره لگېدلي د پښين په حُمه او سپدل، خو لکه نور ځني پښتانه قبایل چې د ترينو د بد گذرانه نه تنگ او هجرت ته مجبور شول، د غسې د وی هم د ترينو نه تنگ او راپاڅېدل، ځني خوېشکي ملتان ته لاړل او ځني غزني او کابل ته راغلل او څه خلک يې د غور بند په دره کېنې آباد شول.

دخوېشکو قبيلې د بابر سره تعلق و، د مغلی باد شاه بابر
 په هند باندې د حملې په وخت د هغه په لښکر کېنې د پښتانه
 وو، چې د پره برخه پکېنې د خوېشکو وه. خوېشکي دخپل يو
 سردار سلیم خان په مشرۍ د بابر په مرسته د ابراهيم لودي سره
 په پاني پت کېنې جنګېدلي دي، او بابر او د هغه زوی هايون
 به خوېشکو ته په درنه سترګه کتل. دخوېشکو د قبيلې څه خلک
 چې د بابر سره هند ته تللي وو، هغه خلک اوس په افغان قصوږه
 مشهور دي، او د ستلج سيند په د واره و غاره و اوسينري.
 دخوېشکو ځنې تپې لکه: بټک زري، حسين زري، شهايښ زري
 سلمان او کزلانې د قصوږه په قبله پراته دي. او دوی ته به-
 پخوانو د برکلي او سيدونکي ويل کېده او ځنې تپې لکه: عزيزي
 جنوزي، ابراهيم زري او نور چې د قصوږه په نمرخاته دي، هغوی
 ته به يې د لرکلي او سيدونکي ويل. څه موده پس دا خلک په
 خپل منځ کېنې سره ونښتل او ځنې تپې ترې لارې، په خواجه او-
 ټانډه او هيروال آبادې شوې. دا خلک اوس هم په افغان قصوږه
 مشهور دي، که څه هم دوی نه په پښتو پوهينري او نه يې لباس
 د پښتنو په شان دی خو خوېشکي او پښتانه دي.
 دخوېشکو ځينې خلک په پشين او قندهار کېنې هم شته دي
 او يوه تپه يې په غور بند او څه خلک يې د نوبنار په تحصيل د

لوی نوبنار په قطب د لنډي سیند په غاړه په خوږشکي نوي -
کلي کښې استوګن دي.
د پښتنو مشهور صوفي شاعر «ارزاني» د بايزيد روښان انصاري
همعصر ؤ او روښان يې پير ؤ ارزاني د خوږشکو په قبيله د -
عزیزې په زیله کښې ؤ.
د خرشبون د بل زوی «کسي» حال داسې دی.

کسي

ويلی شي چې د کاسيانو يولس ټپې وې چې مخکښې يادې شوې
دي او شينواري هم پکښې راغلې دي. لکه د پټې خزانې په قول
ويلی شي چې د خرشبون نوره اولاده لکه کند او حُمند چې د
غورېې مرغی نه کډې کولو ته مجبور شو او د غزني او کابل په
لور راوکوچېدل او بيا بنکته پېښور ته پسې راغلل، نو د دوی
د بلي خانګی ورونه کاسيان بيرته د سلیمان غره ته ورغلل او هم
هله مېشته شول، خړيوې قبيلې شينواري وېې د خابني خېلوسه
کډه راوکړه او د خيبر نه په قطب پلوغرونو يې واورول او
هله مېشته شول. د دوی علاقه د کابل سيند بني لور ته د -
پېښور او جلال آباد په هڅ کښې پرته ده. قبلې ته يې خوګيانې

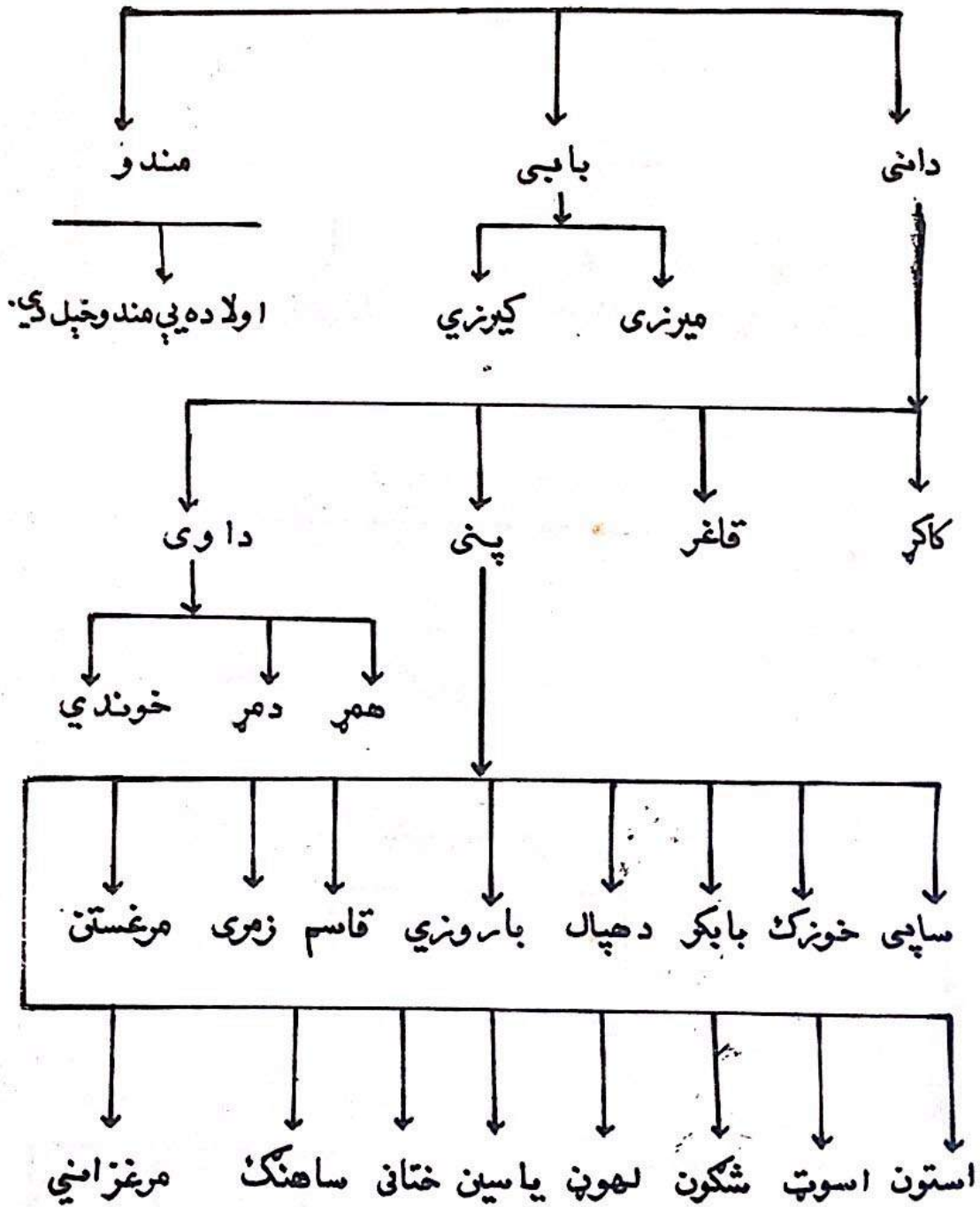
په جنوب يې سپين غر، په شمال يې د مومندو علاقه او په
نمرخاته يې خيبر او ملاگوري دي. د شينواروڅه خلک د
د شېخ بابا په دره علي نگار او څانگه کبې د برو مومندو سره،
اوڅه خلک يې د کوټر په شیکل دره، او د کوزکنډ بوديالی
په «کنډر» نومي کلي کبې استوگن دي.
د شينوارو مشهور تجارتي ځای لنډي کوتل لواړگی دی،
څه خلک يې کواټ او کشمير کبې هم شته.

د ویمه طبقه

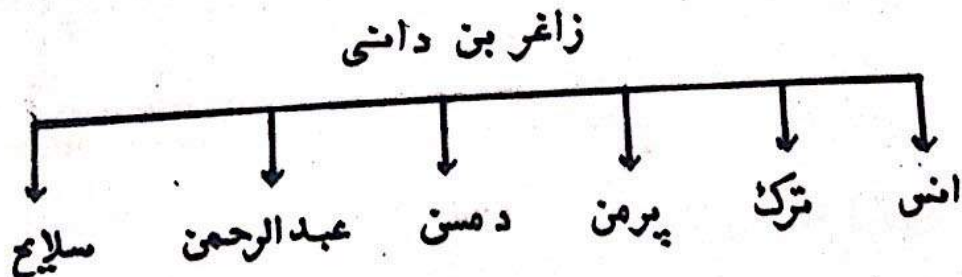
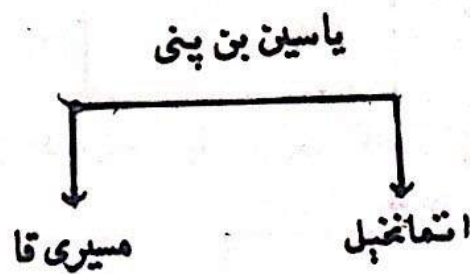
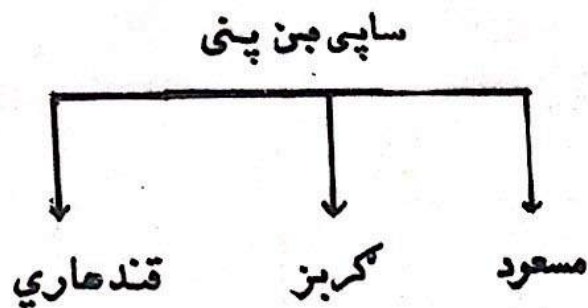
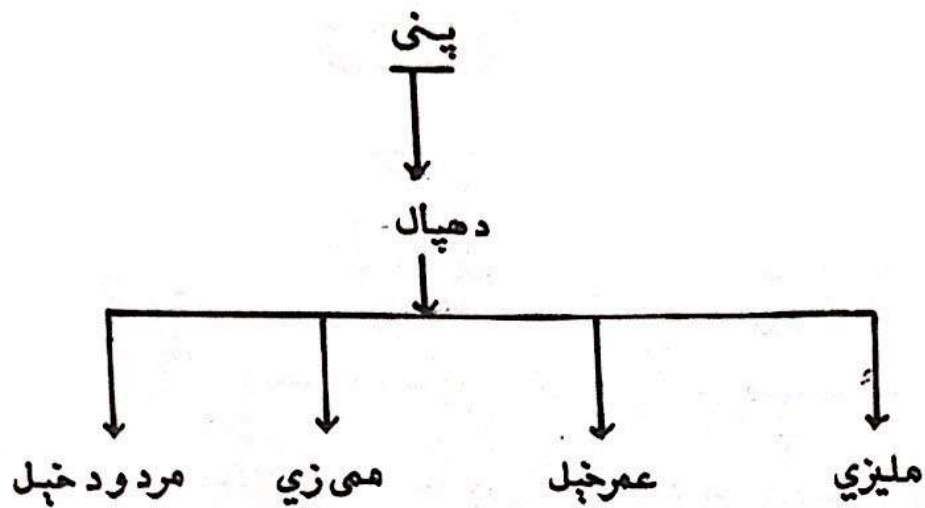
« غورغشتی قبایل »

د اقبایل د خپل نیکه غورغشت چې د قیس عبدالرشید د ویم زوی دی ، په نامه غورغشتي یا دیري .
ویلی شي چې غورغشت د ۳۸۸ هـ کلونو خواو شالاژوندی ؤ . د غورغشت درې زامن وو ، ۱ ، دانی ، ۲ ، بابی او ۳ ، مندو .
په دوی کښې د دانی اولاده مهمه کښلی شي د دانی په اولاده کښې مهمه قبيله دکاکړوده چې وروسته به یې ذکر او یاد راشي .
بابی : د دې قبیلې خلک په قلات کښې آباد دي او خښې دکویتي خواو شاهم مېشته دي . د جوناگر نوابان د دې قبیلې نه وو او په دوی مربوط دي .
مندو : د مندو اولاده په مندو خپل مشهوره ده .

«دغورغشت نسب نامه»

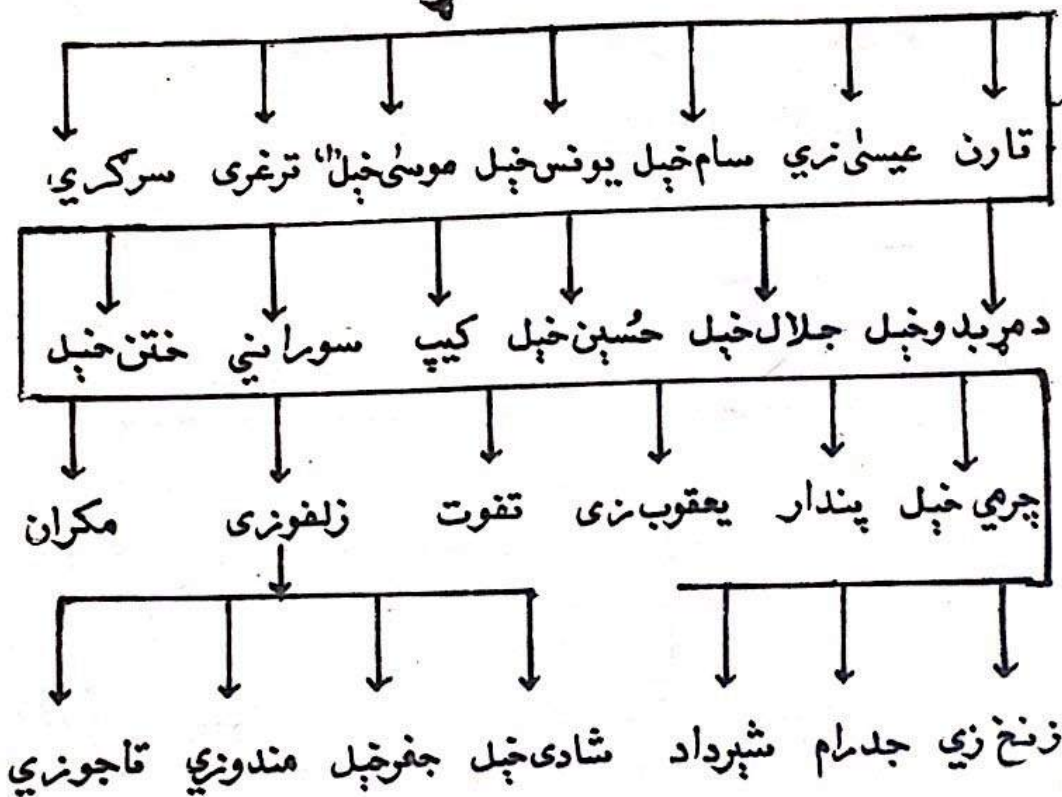

دیاتی په بل مخ کې وکوری،

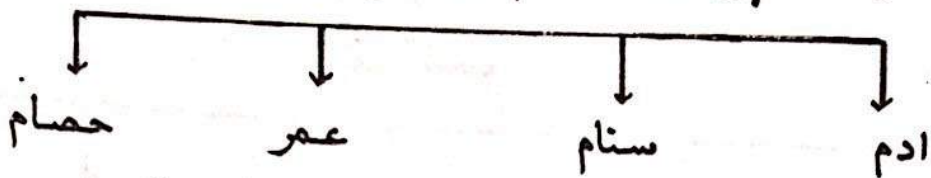
دما نی په بل چي وگوری

کاکر

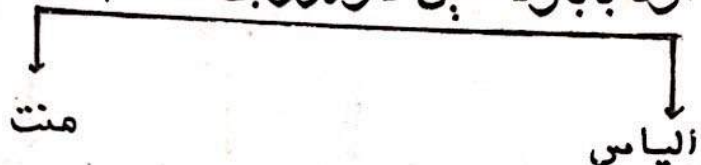

دا، موسیٰ خیل په غزنی کښې له اندروسره پراته دي .
 نوټ : فرملي اوسبري هم دکاکر نارامن دي . (وگورئ تذکره روشن
 خان ۱۵۳ مخ ، تایمتی د دکن حیدرآباد حکمرانه کورنۍ هم کاکر دي
 د ۲۰۴ خورشید جهان ، او بهمني دو تانی دی (تذکره روشن خان ،

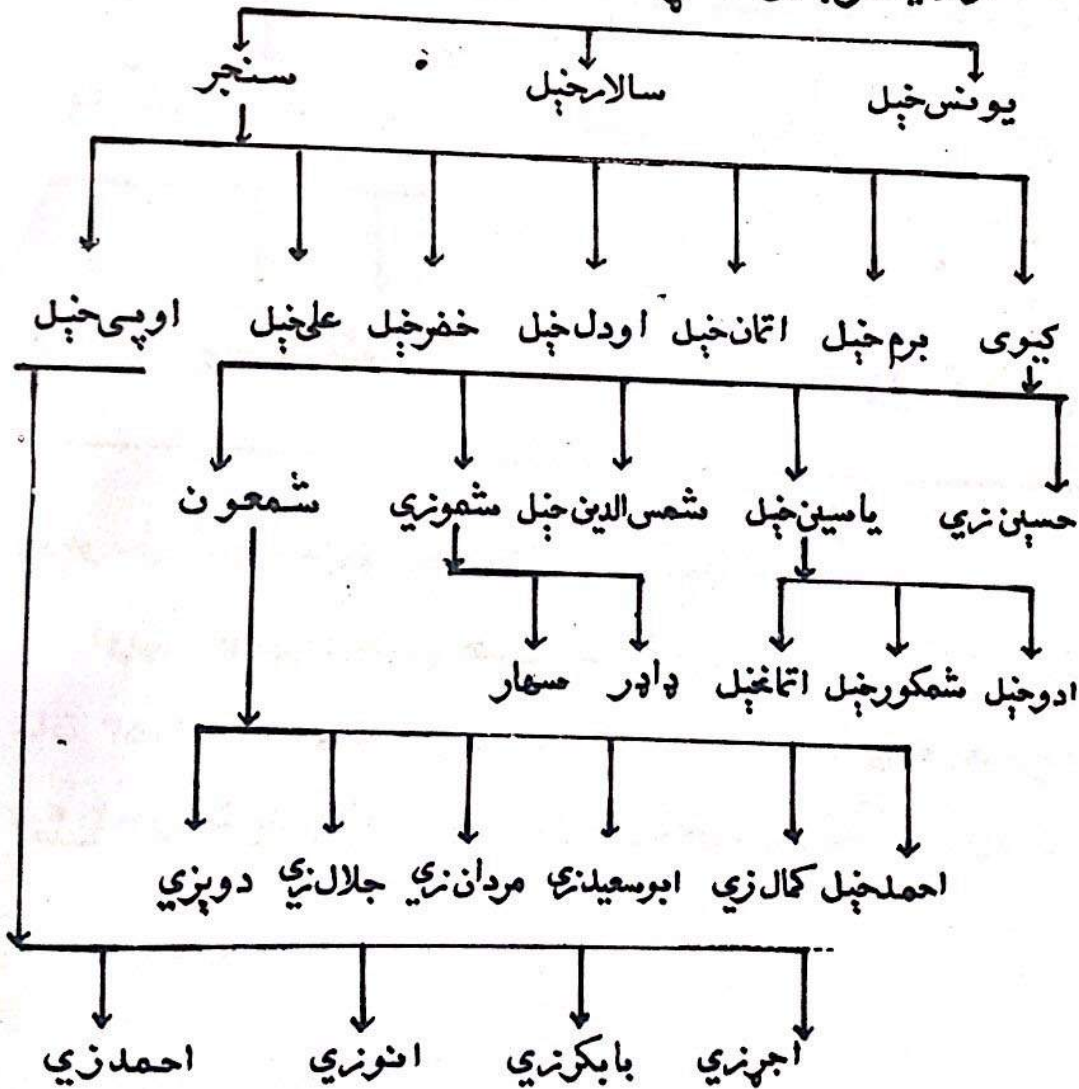
اود حسين بن جد رام بن كاكړ بن داني بن غور غښت نه:

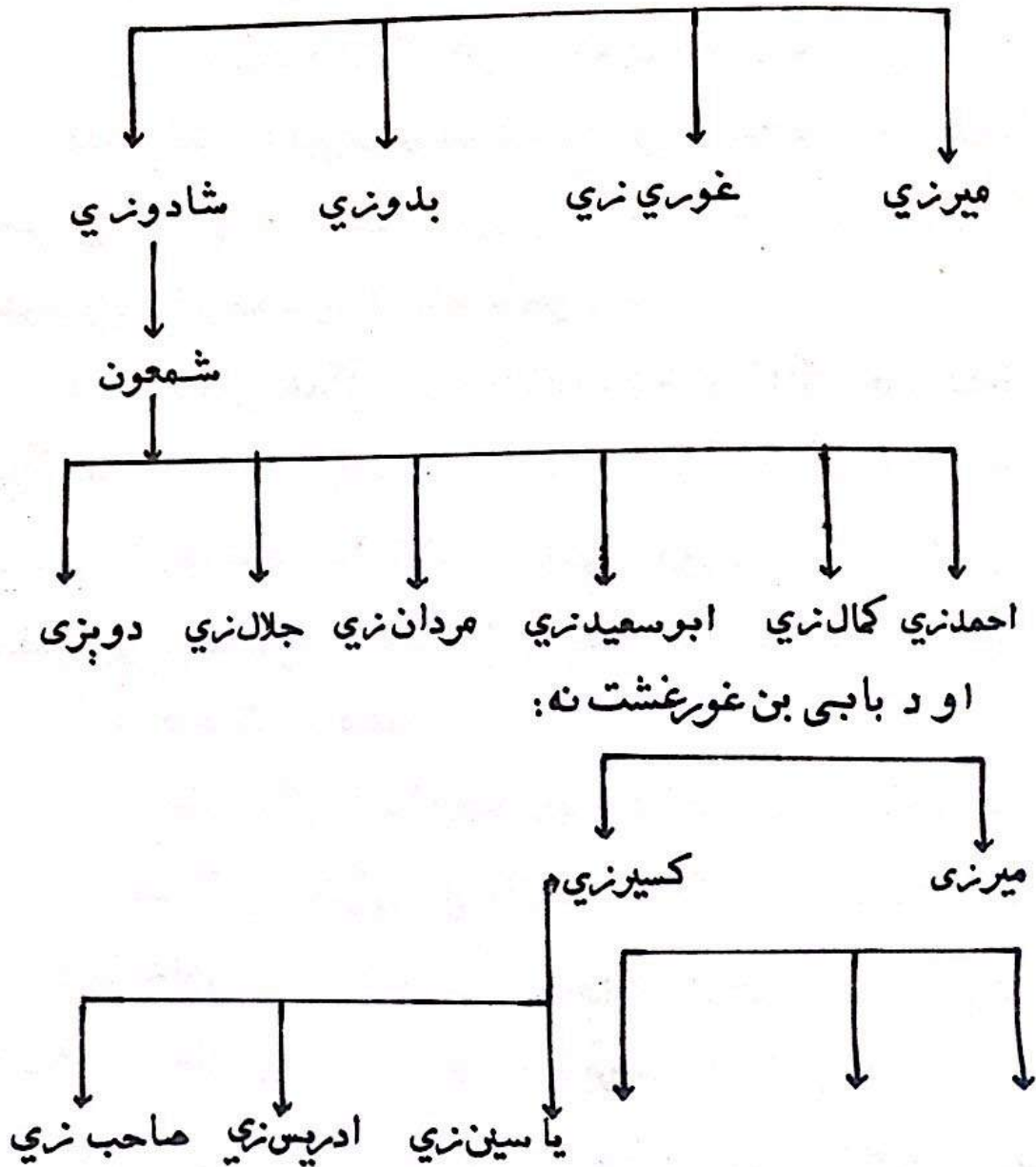
اود بابكر د حسين دورور بن جد رام بن كاكړ نه:

اود يعقوب بن كاكړ نه:

علی خیل بن سنجر نه:

لکه چي ویلی شوي دي د غورغشت په اولاده کښي د داني په اولاد کښي کاکر مهمه قبيله ده ویلی شي چي د دې قبيلې مورث اعلي کاک نيکه و، چي د پربنه سري و، او د غياث الدين غوري په زمانه کښي وفات

شويدي او قبريې د هرات د جامع جومات په دروازه کښې دى
او اوس هم شته دى، لور د پېر خلک يې زيارت کوي.

داسې گومان کيږي چې د اقبيله د پېره لويه ده نو د ابه -
پخواني وي او کاک نیکه به وروسته کوم ښه سرې پکښې پيدا
شوي وي. خو په هرحال دغه مشهوره ده.

د کاکړو دوه څانگې دي: داء د سر زخېلو څانگه (۲۱) سنتيما
څانگه ده او د دې دواړو څانگو نه د پېرې څانگې او ذېلې هم
جوړې شوي دي. دا خلک د کويټې د وېژن په څلور واړو -
ضلعو کښې پراته دي، څه د هزارې په ضلعه او څه په قندهار او
هرات کښې هم شته دي.

د مشرقي پنجاب د کوهانه او خورجه په قصبو کښې اوڅه په -
بلند شهر هم کاکړ استوگن دي، اوڅه په دکن کښې هم شته دي.
هيبت خان کاکړ چې د خان جهان لودي له پلوه د سمانا حاکم ؤ،
او د محزن افغاني په تاريخ کښې د پېره برخه لري د کاکړو د سنتيما -
څانگې سره تعلق لري، او موسی خېل د غزني په ولايت کښې داندره
سره چې اوس سپري، اولوی مجاهد نجم الدين اخونزاده صاحب د
هدې هم موسی خېل ؤ.

ناغره:

ناغرو پېره قبيله ده اوس د کسي په ټبر کهترانو کښې ورکړه ده.

د پښتنو د يو مؤرخ د «صولت افغاني» مؤلف زرداد خان -
هم د دې قبيلې غړی دی .

پنزي :

پنزي هم د کاکړو په شان يوه پخوانی قبيله ده ، خو وروسته
قبيله ده .

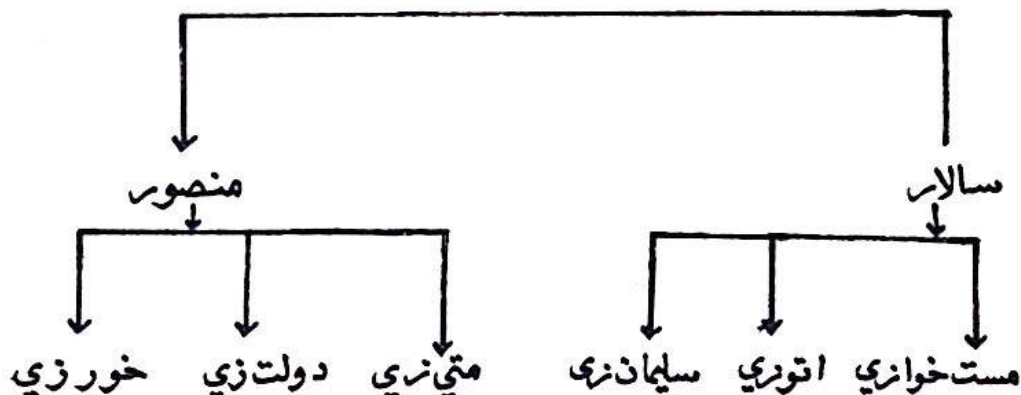
د پنزي وختي خلک په افغانستان او خه د خوکنوسره نژدې
او خه په دکن کښې استوګن دي . په دې قبيله کښې د خانګوري
د بارونرو په خانګه کښې دی .

نوټ : لکه څنګه چې د خاښي خېلو تپې مشهورې دي ، دغسې د کاکړو
نارې په پښتو موسيقي کښې ډېر شهرت لري ، او مرحوم محمدګل نورې
دا نارې د يو کتاب په شکل راټولې کړي دي ، او په کابل کښې چاپ
شوی (سيالک)

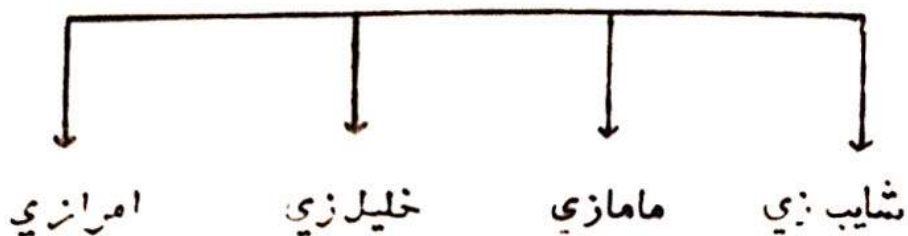
د «گدون» نسب نامه

د شجرونه گدون هم د غورغشتویوه خانگه ده او په وروړی
کښې گدون، موسی خیل او ساپی سره نژدې دي او نور ورونه یې
هم شته دی، خو گدون د مخکښې نه د خاښې خپلویه کند کښې-
شامل شوي او د مهاجرت په وخت کښې هم د هغوسره ملګري وو
او د شیخ ملي په وېش کښې دغه برخه ځمکه رسېدلې چې اوس
پرې پراته دي.

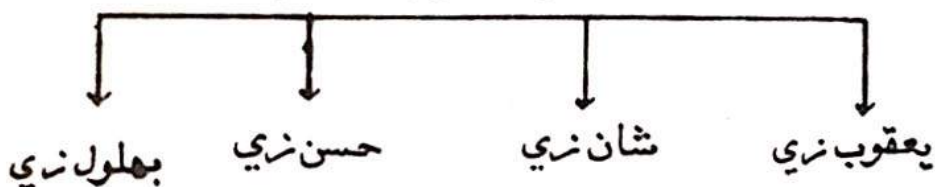
گدون یا جدون

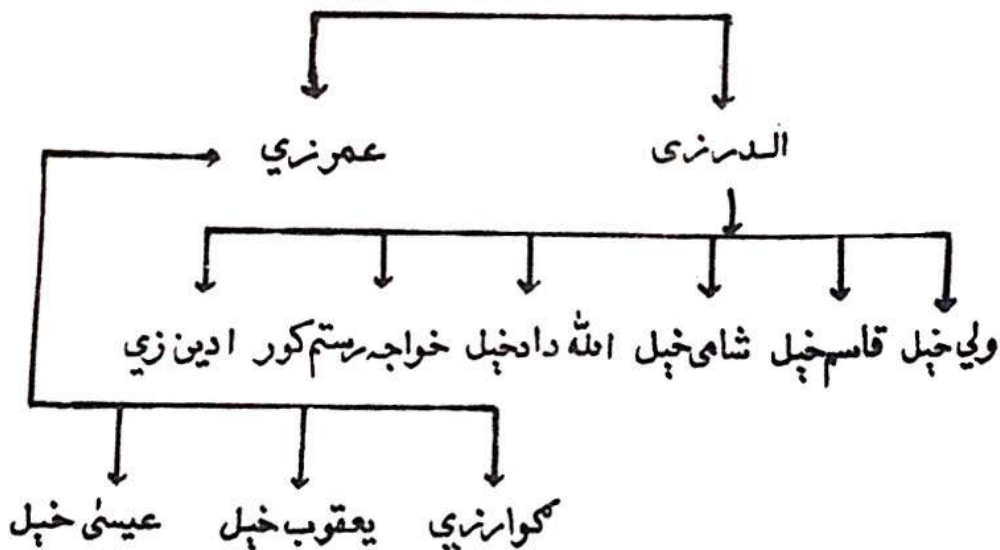
خوهرزي بن منصور

دولت زي بن منصور

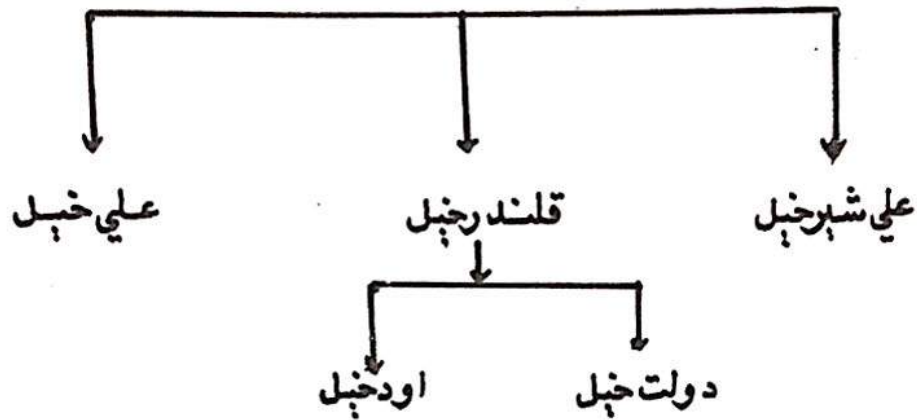
متي زي بن منصور

اتوزي بن سالار

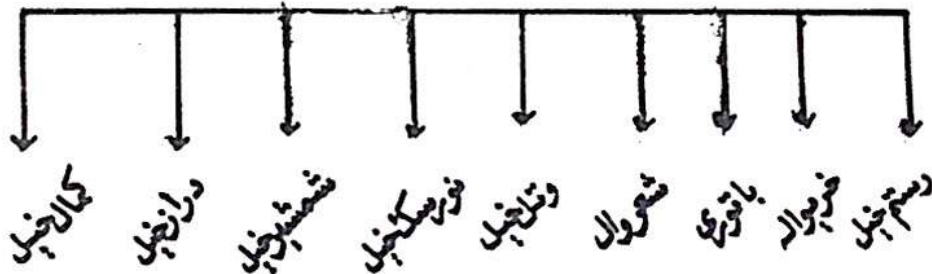

عبدالرحيم زي بن اتوري بن سالار

شجره موسیٰ خېل د کاکړ زوی

«موسیٰ خېل»

نوټ: داخلک د غزني په ولايت کښي د انده و سره اوسيري، لوی
 مجاهد نجم الدين اخونزاده صاحب هله همدې ټپي نه و. سيال:

د شجرونه چې معلوميري نوگدون قبایل په د و و خانگو، سالار
 او منصور باندې وپش دي. د سالار د خانگی خلک اکثر د هزارک
 په غرونو کښي ان تر (رش)، پورې پرا ته دي. د د وی علاقه-

دېره سرخېزه او ودانه علاقه ده او د دې دواړو څانګو په
منځ کېنې اکثرېدې هم وې .

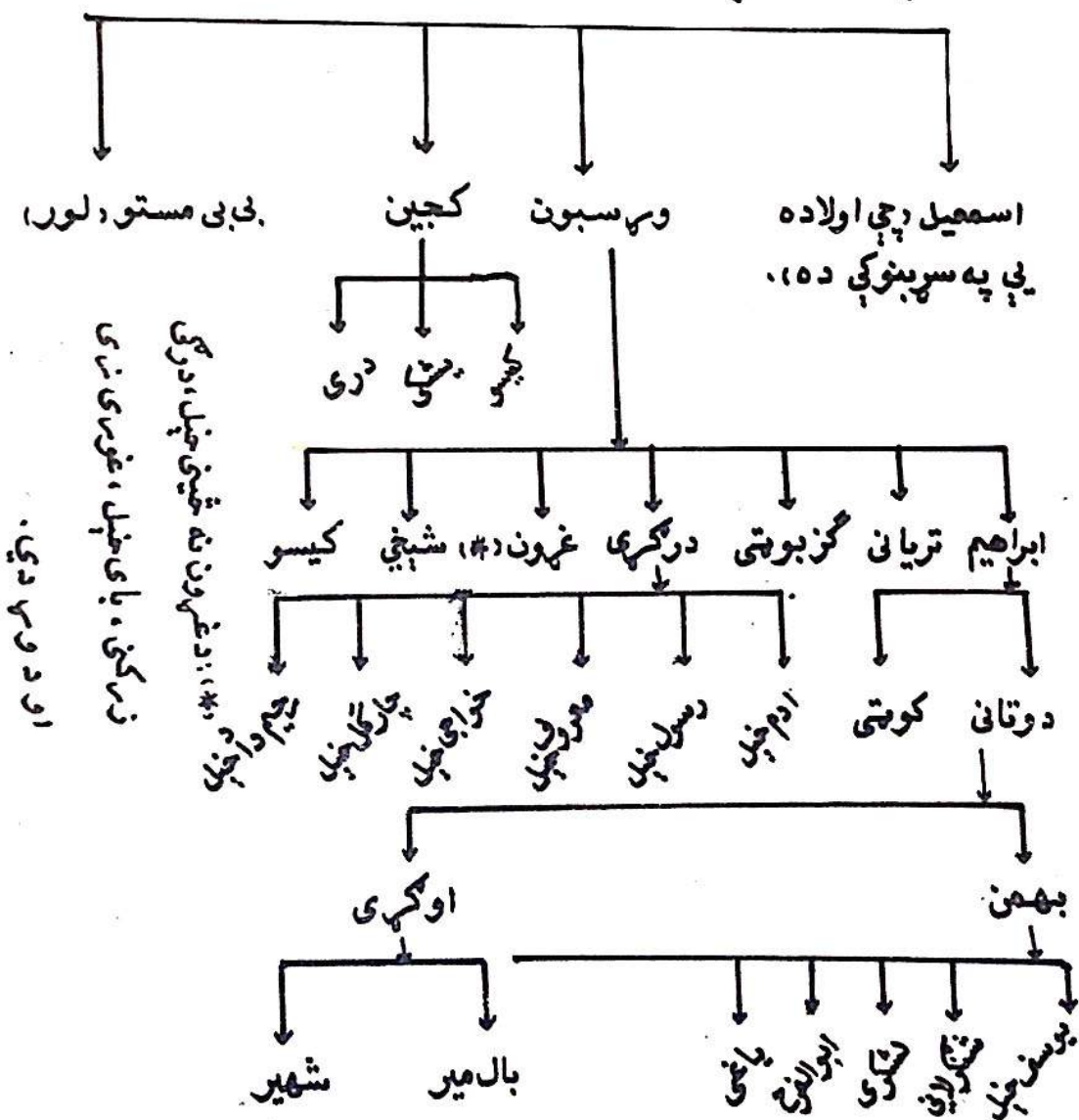
ریلی شي چې د گدون د مورث اعلي نوم اشرف ؤ، وروسته
په گدانه مشهور شو. داخلک د گدون یا جدون په مهاښي -
غرونو پراخه دي او څه د مردان په علاقه د بايښي په کلي
کېنې هم استوګن دي ، بزڅه په کشمیر او کیمبل پور په علاقه -
کېنې اوسېږي .

په چهچه کېنې د غورغشتو کلی د اشرف گدون آباد کړی
کېنې شي .

در پیمه طبقه:

«بپتی قبائل»

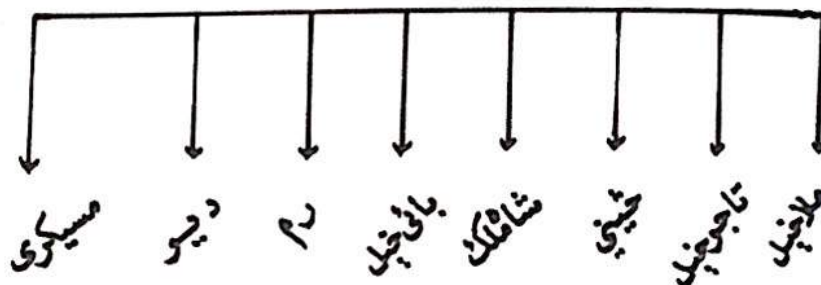
بپتن یا بپت بن قیس عبدالرشید

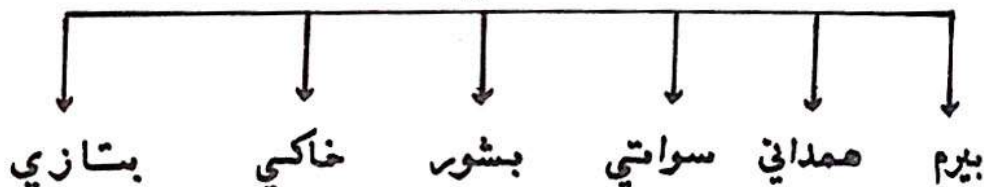
اود شېخني نه: ميرباز، اسمعيل صاحب خېل، غررتون، چلاک خېل،
فتح خېل، دري پلاری.

د قرياني بن ورسبون نه: دمراو چاکي دي.

د مر

د چاکي نه

ويلي شي چې بېتمن د قيس عبدالرشيد زوی دی نوموړی د بېتم
نيکه په نامه يادېږي. د تولد او وفات نېټه يې مېنه نه ده معلومه
خود «پستي خزانې» په قول چې بېتم نيکه د خرشبون د شروند په
زمانه کښې هو شروندی ؤ، او خرشبون په ۱۱۴۱ هـ کښې وفات
شوی دی، نو بيا په دې شهادت موبن: د بېتم نيکه د مړينې نېټه
د خلورې هجري هدی اخري کلونه گڼلي شو.

بېتم نيکه يو خداي دوست او متقي سړی ؤ او پخپل شروند
کښې يې د عراق او عربستان سفر هم کړی دی، او دهغه ځای

د بنوخلکود فیض نه یې برخه اخېستې ده او په پښتنو کښې د
ولي الله په نامه شهرت لري.

دا مناجات بېټ نیکه ته منسوب دی :

لویه خدایه ، لویه خدایه ستا په مینه په هرځایه

غرو لاسه دی درناوی کښې ټوله شوی په ناری کښې

دلته دی د غرو لاسه زهویز کېدی دی پکښې پلنې

دا وگړي د پر کړې خدایه

لویه خدایه ، لویه خدایه

دلته بزموږن او ربل دی ووه کورگی دی ووه بوجلگی

مینه ستا کښې موږن مېشته یو د بل چا په مله تله نه یو

هسک او مخکه نغښته ستاده د مرو وده هو ل تا ده

دا پالنه ستا ده خدایه

لویه خدایه ، لویه خدایه

د بېټ نیکه په اولاده کښې د ورسبون او کجین اولاده-

گڼلی شي ، او اسمعیل په شروند کښې بېټ نیکه خپل تره سرپښ ته
ورکړی ؤ. د اسمعیل اولاده په سرپښو کښې گلره وچه شوې ده.

د بېټ نیکه اولاده لومړی د کوه سلیمان په لړۍ کښې آباده

وه خوږه موده پس د غلجود لاسه دخپلې سپې نه بېځایه-

شول او د کوه سلیمان په نمرخاته خوا د کومل رود په غاړه او

ٲانك په ٲمكوهپشته شول، او په هندكېني د پښتنو د سلطنت
په وخت كېني دا خلك د ډېر اقتدار خاوندان وو، او د
پښتني سلطنت په فروڅونوكېني په ډېر شمير شامل
شوي وو.

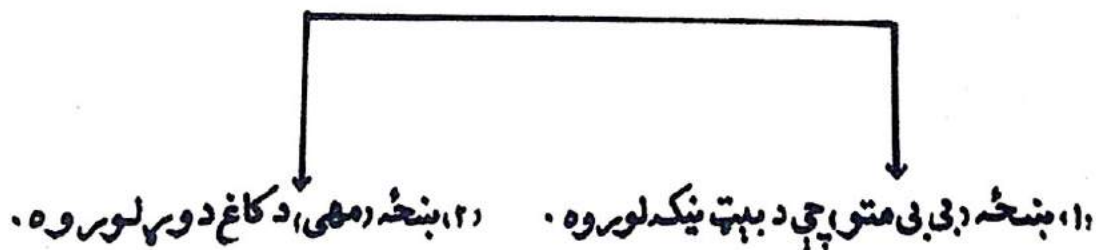
څلورمه طبقه:

متوزي قبائل

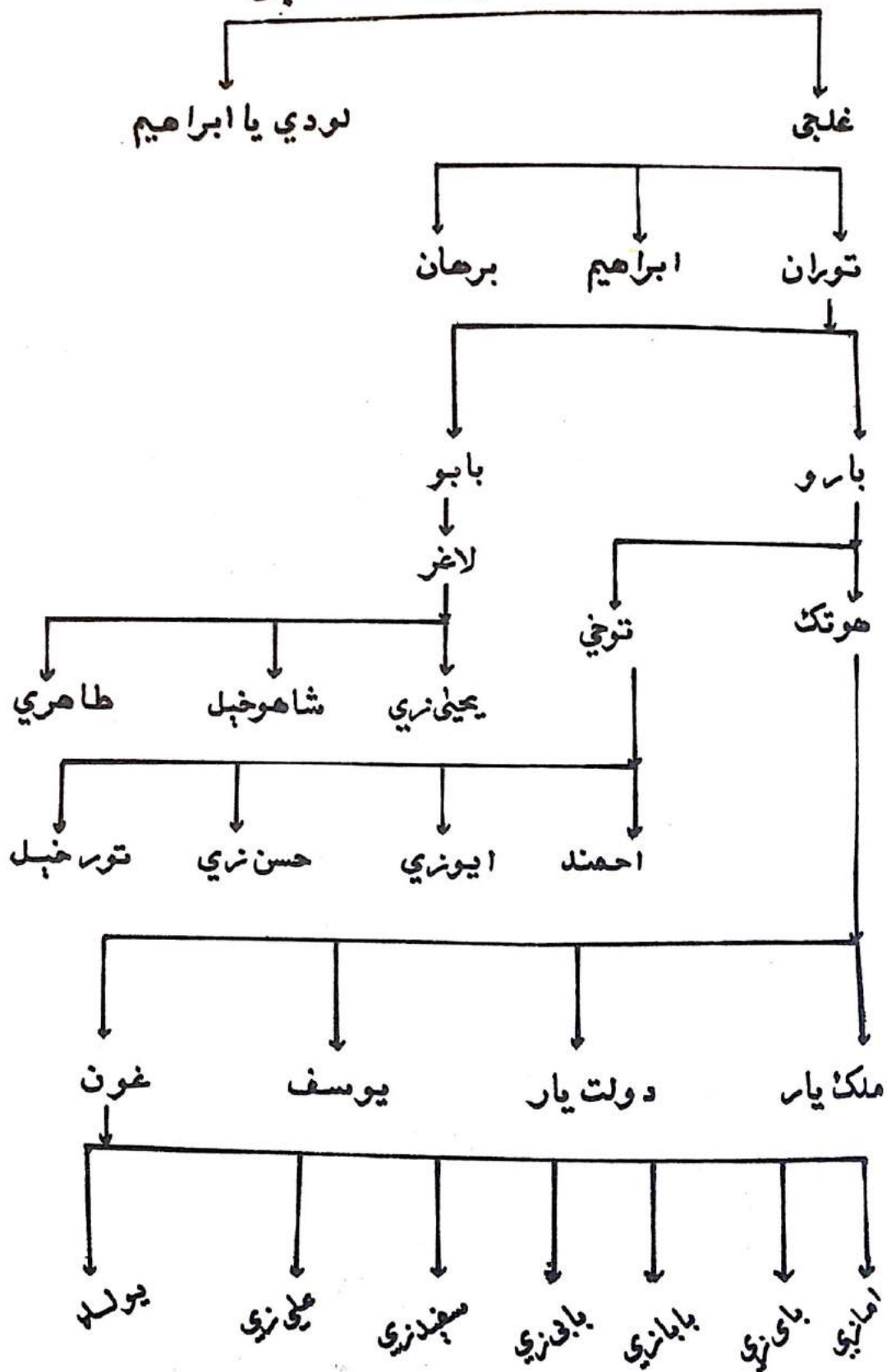
د رواياتو مطابق بي بي متود بېټا نيکه لور وه او په -
 شاه حسين غوري واده وه، اولاده يې په متوزي مشهوره
 ده او مراد ترې غلجي او لودي قبائل دي او شجرې يې
 په لاندې ډول ليکلي شوې راغلي دي.
 متوزي قبائل په دوو څانگو ويشلي شوي دي، غلجي
 (۲)، لودي.

څلورمه طبقه متوزي قبائل: لومړۍ څانگه غلجي:

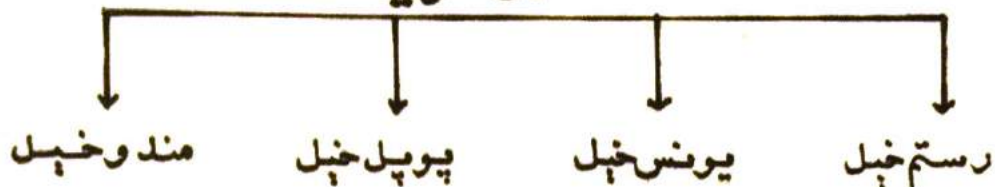
«شاه حسين»

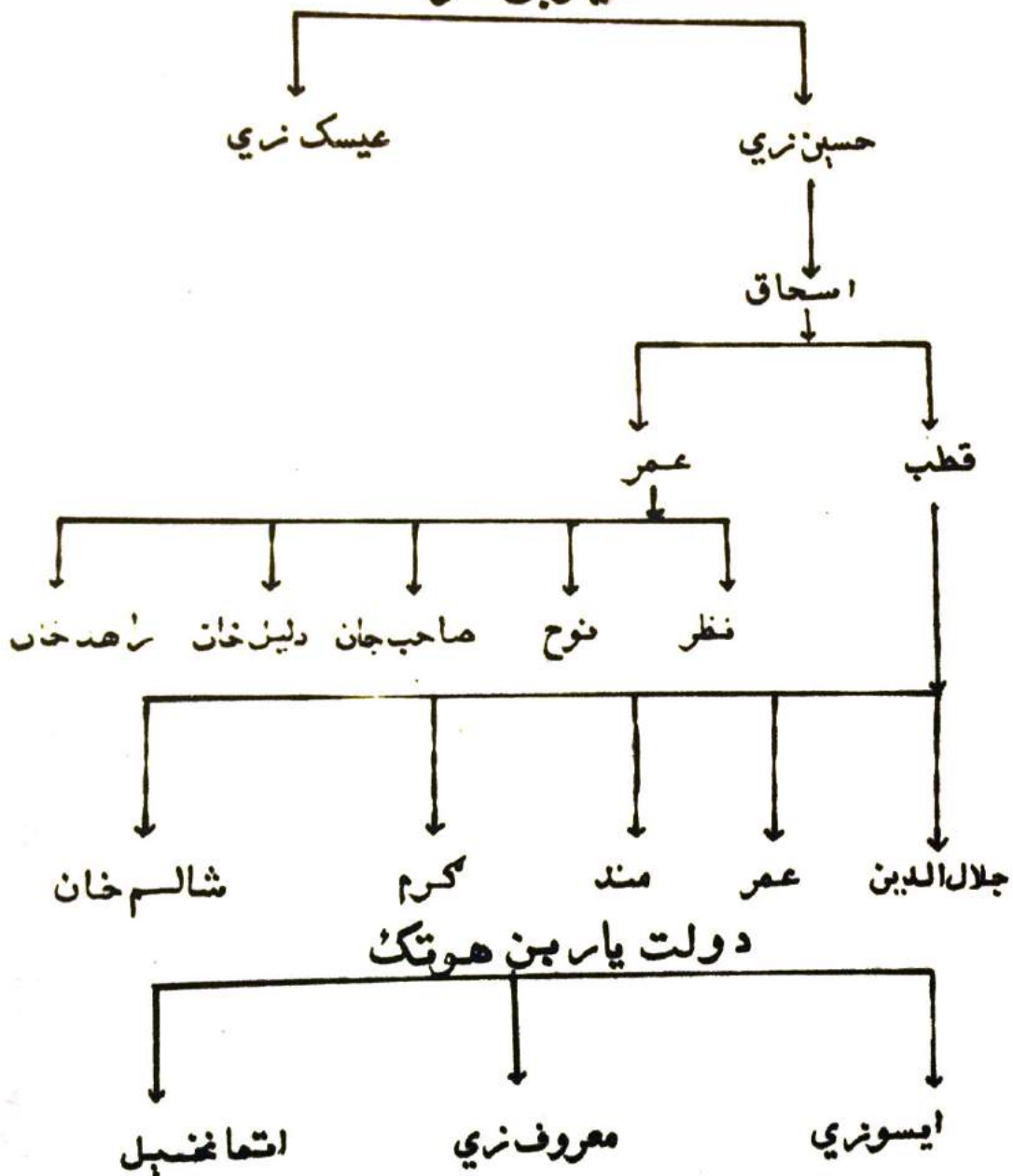
بی بی متوا و شاه حسین

احمد بن قوتي

ملک يار بن هوتک

يوسف بن هوتک

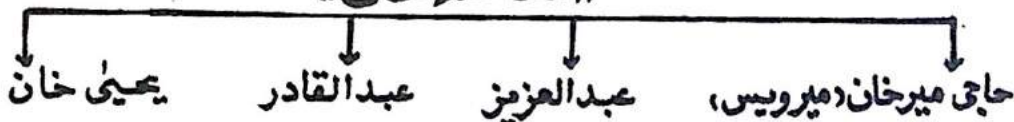
کتی نری گدین نری کندلی نری خادی نری صدیق نری عمر نری

توت ۱ هغه غلجیوچی د محمد غوری سره هند ته تللی وو په ۱۲۰۶ء نه تر ۱۲۹۰ء پورې په هند کښې (۸۴) کاله حکمرانی کړې ده، لومړنی مؤسس یې جلال الدین فہر و تر غلجی و چې په ۱۲۰۶ء کښې یې د کیکاووس د التمش د نړۍ غلامان فونہ حکومت و نیواو وروستی سړی او بادشاہ یې مبارک خان و چې بادشاہی ترې ناصر الدین تغلق و نیوله.

د دغو غلجیو دورہ (۸۴) کاله وه، او د میرویس خان هوتک نه چې په ۱۷۰۹ء کښې یې حکومت نیولی و، او تر ۱۷۳۷ پورې یې حکومت و، څه د دغه غلجیو دورہ (۲۸) کاله وه. دا پنځه سوه کاله مخکښې خبره وه.

د شالم خان بن قطب بن اسحاق بن حسین نری بن ملک یار بن -
 بارو، بن توران، بن غلجی بن مترا و شاہ حسین نه

«شالم خان»

حاجی میرخان یا (میر وپس خان،

بن شالم خان
نه

میرخان (میر وپس خان، نه

عبدالعزیز بن شالم خان نه

شاه اشرف

یحییٰ خان بن شالم خان نه

محمد خان

حاجی نرمگه

حاجی عبدالرحمن

نورالله

عبدالرحیم

شہر خان

نوٹ : د میر وپس خان شجرہ : میر وپس خان بن شالم خان بن قطب بن اسماعق

بن حسین بن مالک یار بن هوتک بن بار و بن قوران بن غلجی بن بی بی متو

او شاہ حسین .

حاجی میر وپس خان:

میر وپس نیکه د پښتنو په تاریخ کېنې لوی شخصیت دی او د پسر قدر لري. دی هغه څوک دی چې پښتانه یې سره راغونډه کړل او د قندهار ايراني حاکم کرگین کرگي یې و واژه او پښتانه یې آزاد او خپلواک کړل، دی څلور کاله شروندی و او بیا مړ شو، پس له مرگه یې ورور عبدالعزیز بادشاه شو، خود پښتنو په طبعه برابر نه و نو ووتل شو او یا پخپل مرگ مړ شو او په ځای یې د میر وپس خان زوی شاه محمود د پښتنو بادشاه شو، چې د افغانستان نه ورتېر، د ایران نه یې اصفهان هم ونيو او د پښتنو بادشاهي یې تر ترکیې پورې خوره کړه، څه موده پس هغه مړ شو او په ځای یې د تره عبدالعزیز زوی اشرف د شاه اشرف په نوم د افغانستان او ایران بادشاه شو، خوڅه موده پس شاه اشرف ته ایراني لښکر ماتي ورکړه او خپل وطن ته په راتلو مجبور شو، په لاره کېنې عبدالله خان بلوڅ و واثره او ایراني لښکر یې د نادرافشار په مشرۍ قندهار ته راوړسېدلې او شاه حسین چې په قندهار کېنې بادشاه و او د میر وپس خان کشر زوی و، ماتي و خوره، ایرانيانو دی ونيو او په مازندران کېنې یې مړ کړو.

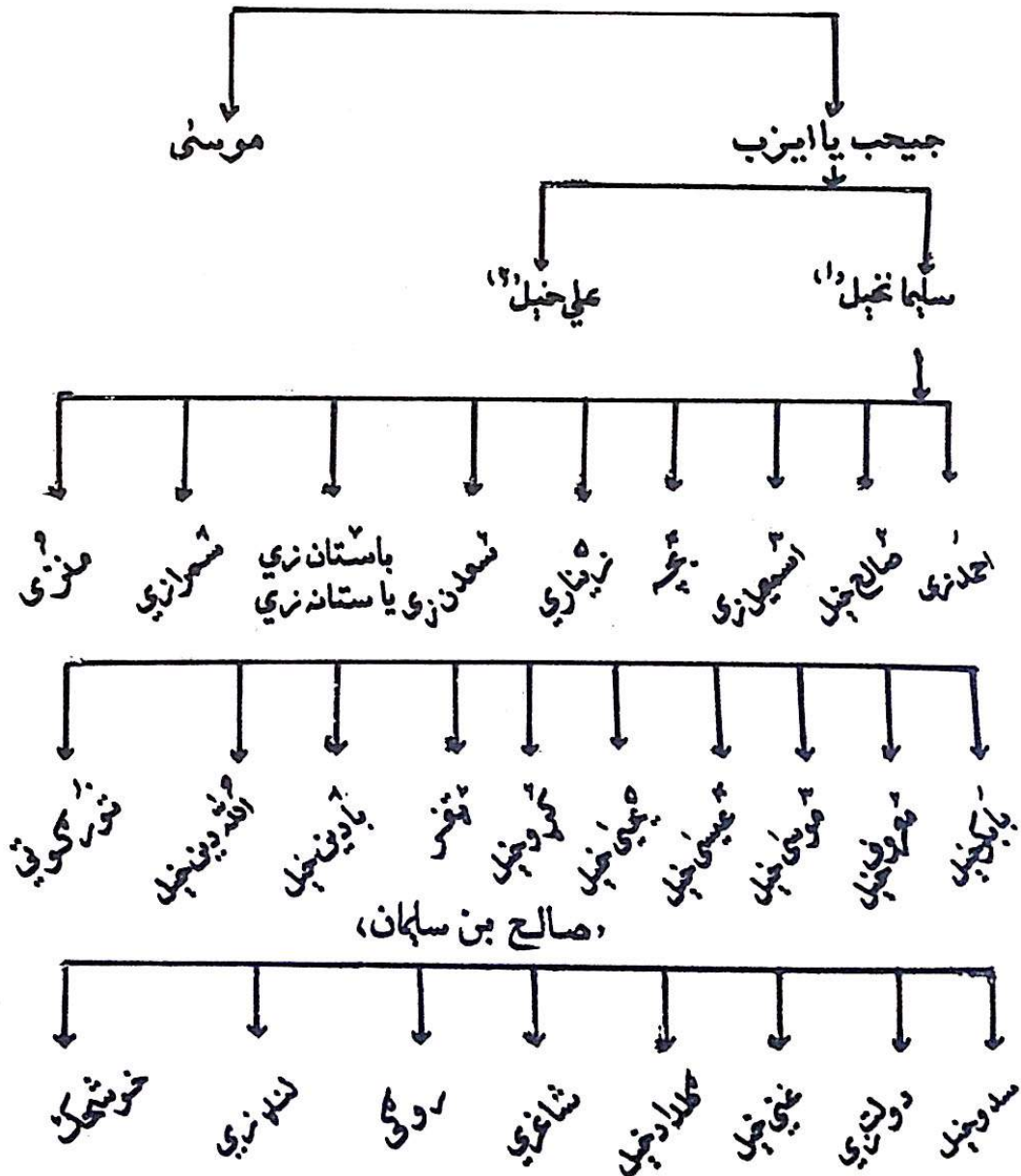
دې کورنۍ په افغانستان او ایران کېنې د ۱۷۰۹ع تر ۱۷۳۲ع
پورې (۲۸)، کاله حکومت کړی او حکمرانه وه او د پښتنو بېر
یې دنیا ته بنودلی دی.
د دغه حکومت مؤسس مرحوم میرویس خان د شالم خان -
نړوی و، چې شجره یې دا ډول ده:
میرویس خان د شالم خان نړوی او هغه د قطب، هغه د حسېن
هغه د ملک یار، هغه د هوتک، هغه د بارو، هغه د توران، او
هغه د غلجی بن بی بی مترا او شاه حسېن نړوی و چې شجره یې په
اووم (۷)، پلار غلجی ته رسېږي.

غلجی قبائل

(۲) خانگه

«متوزی» اوله خانگه

«برهان»

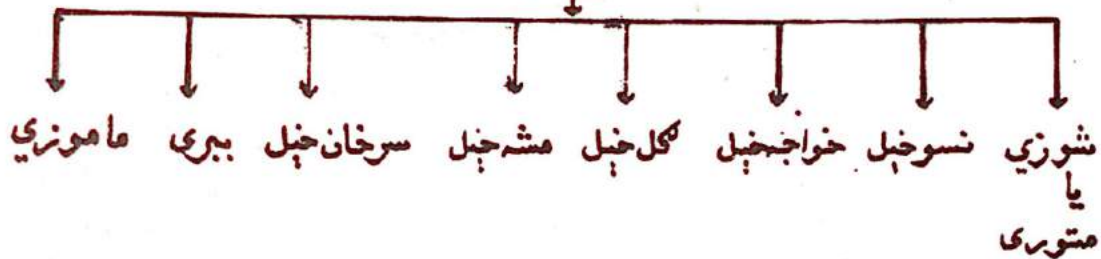

اسمعیل زئی بن سلیمان

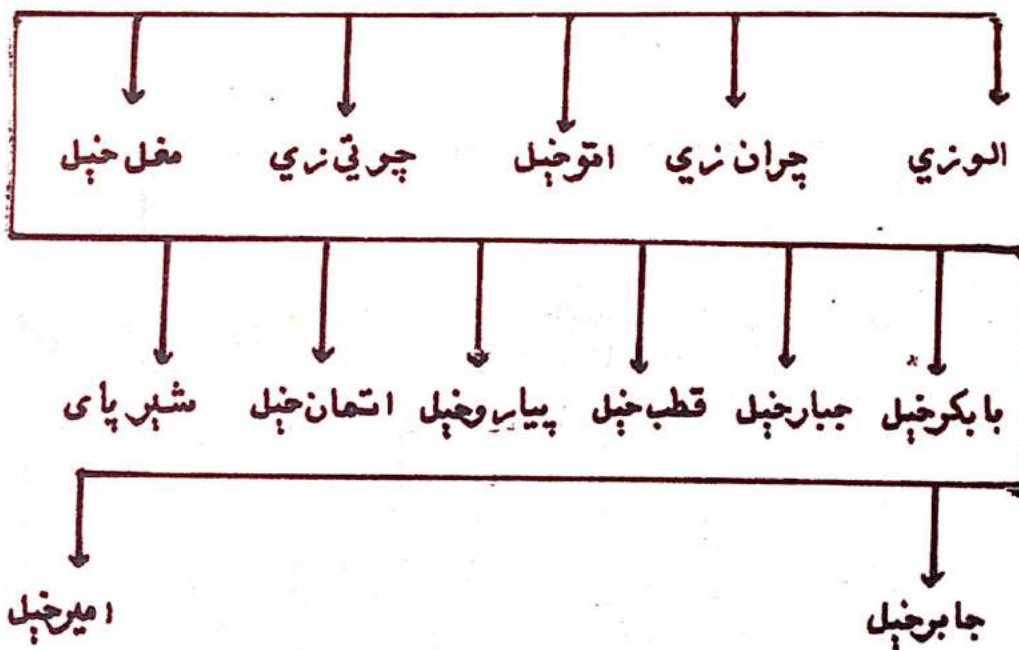

«بچه بن سلیمان»

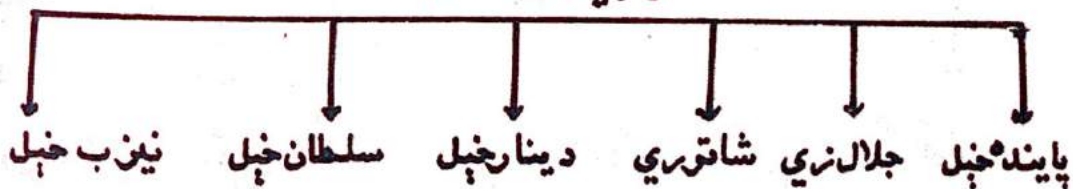
قیصر

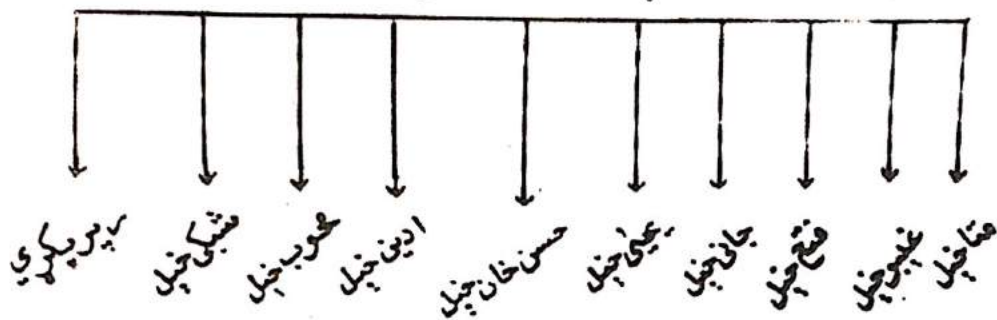
ستانه زئی یا باستان زئی بن سلیمان

«سمرائی بن سلیمان»

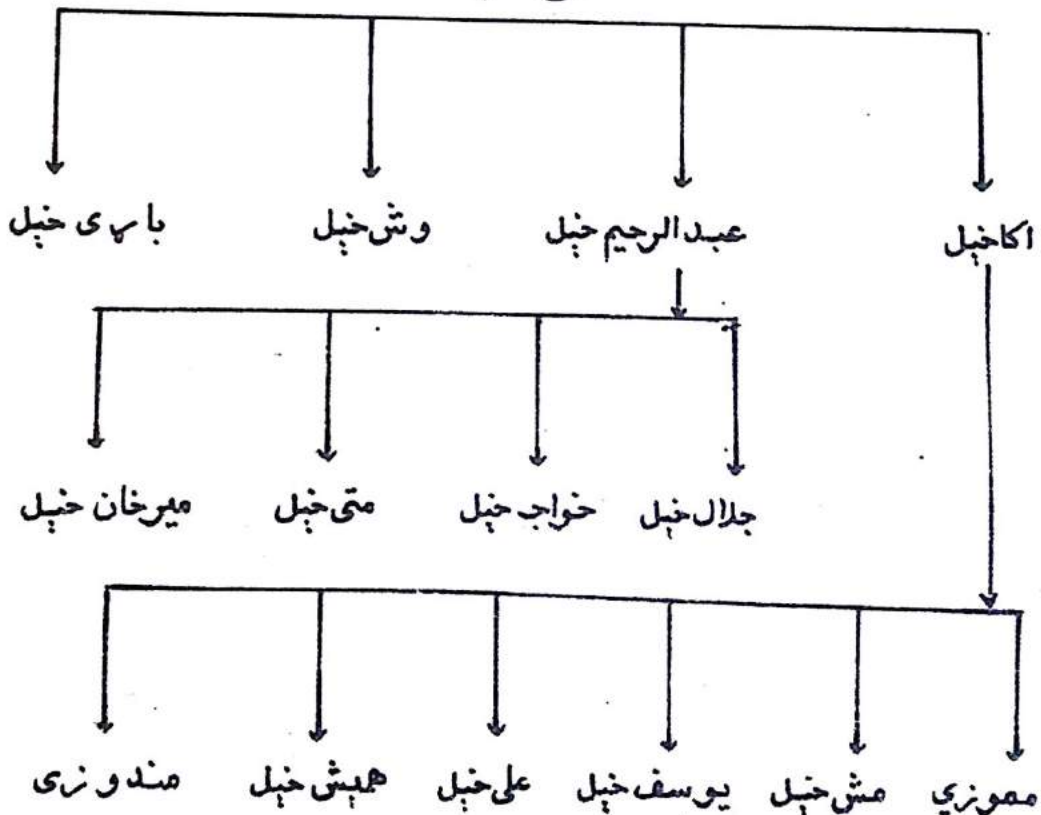
سلطان خیل بن سہرازی بن سلیمان

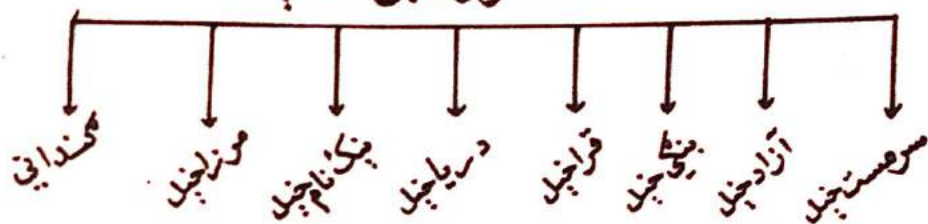
غلبی قبائل:

«متوزی» - اولہ خانگہ

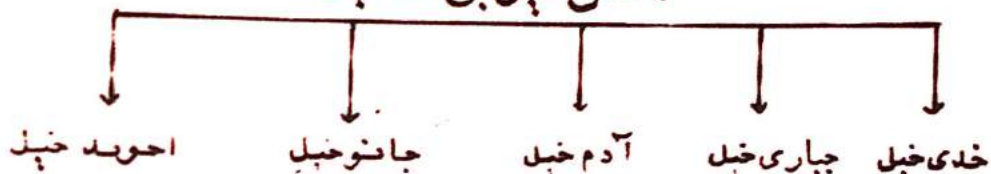
«علی خیل» «ب»

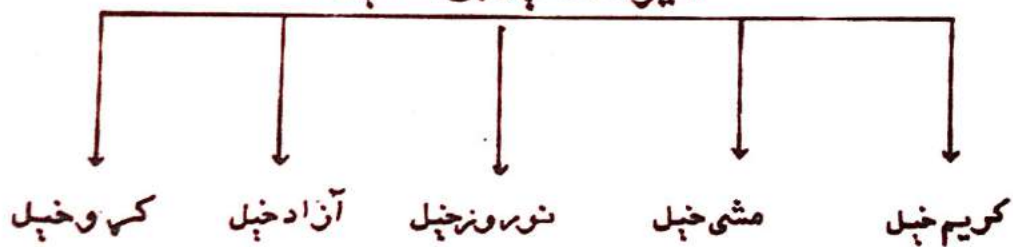
«مهوری بن اکاخیل»

«مشخیل بن اکاخیل»

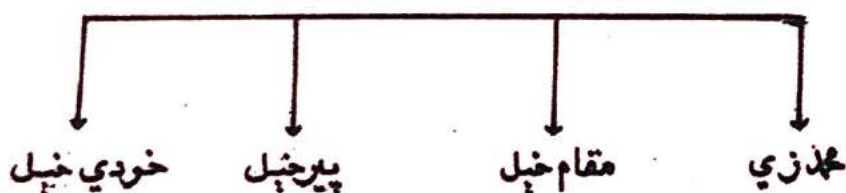
«یوسفخیل بن اکاخیل»

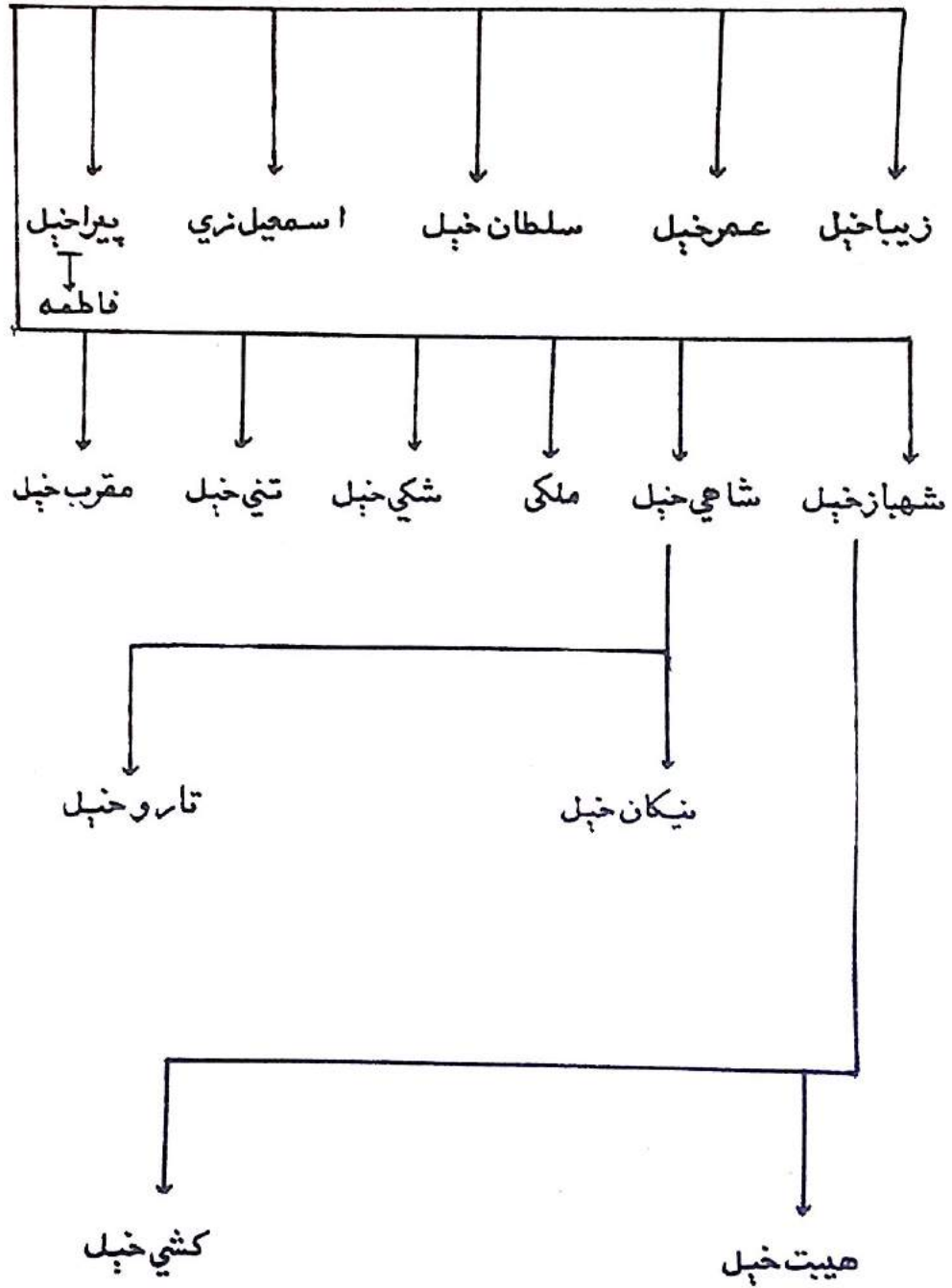
«علیخانخیل بن اکاخیل»

«همیشخیل بن اکاخیل»

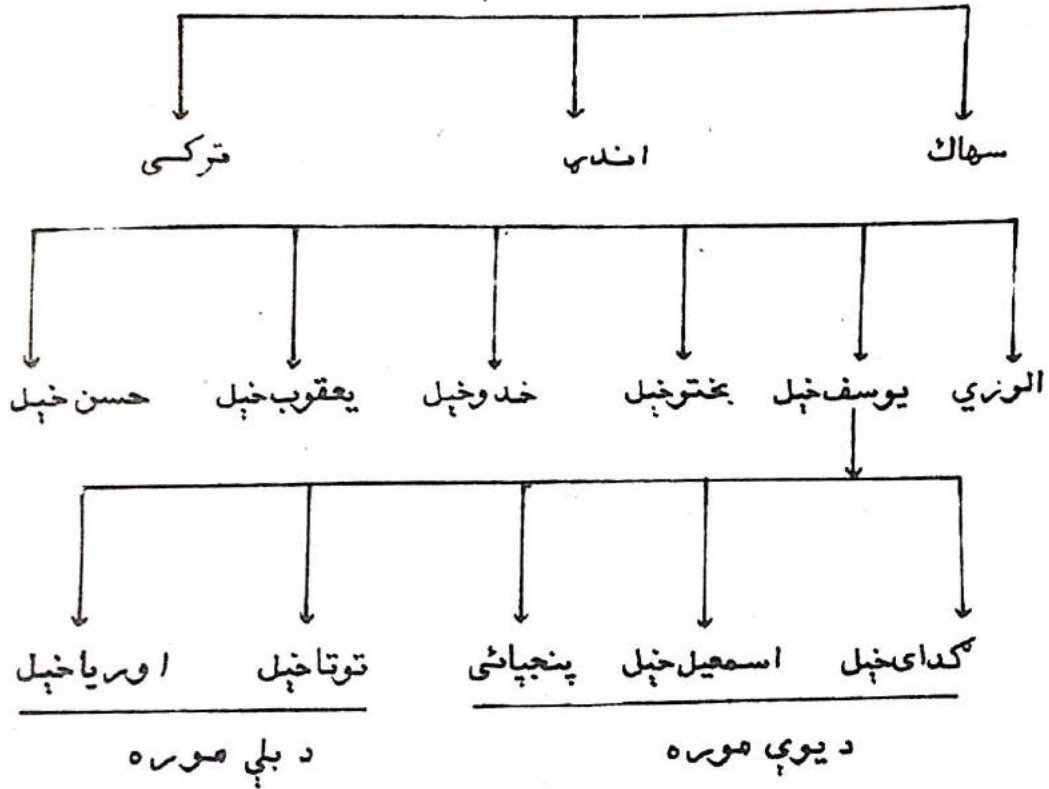
«مندیوزی بن اکاخیل»

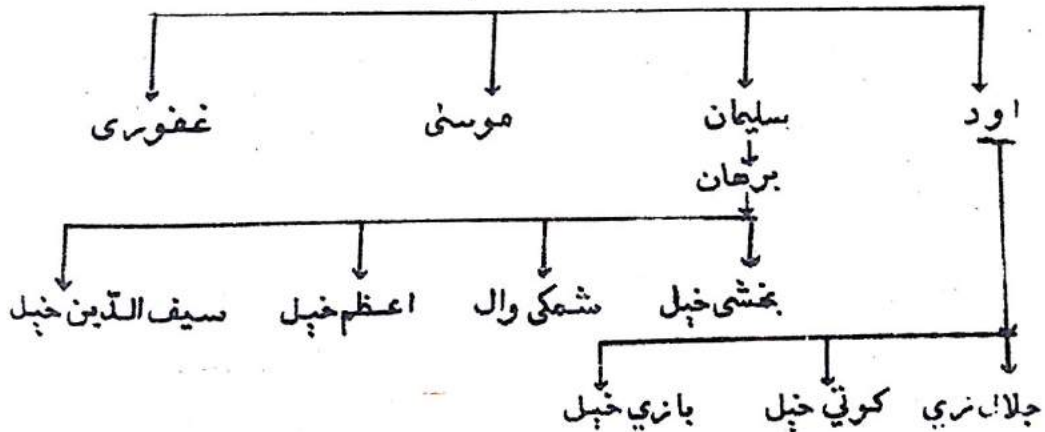
غلجی قبائل:

مترزی - اولہ خانگہ

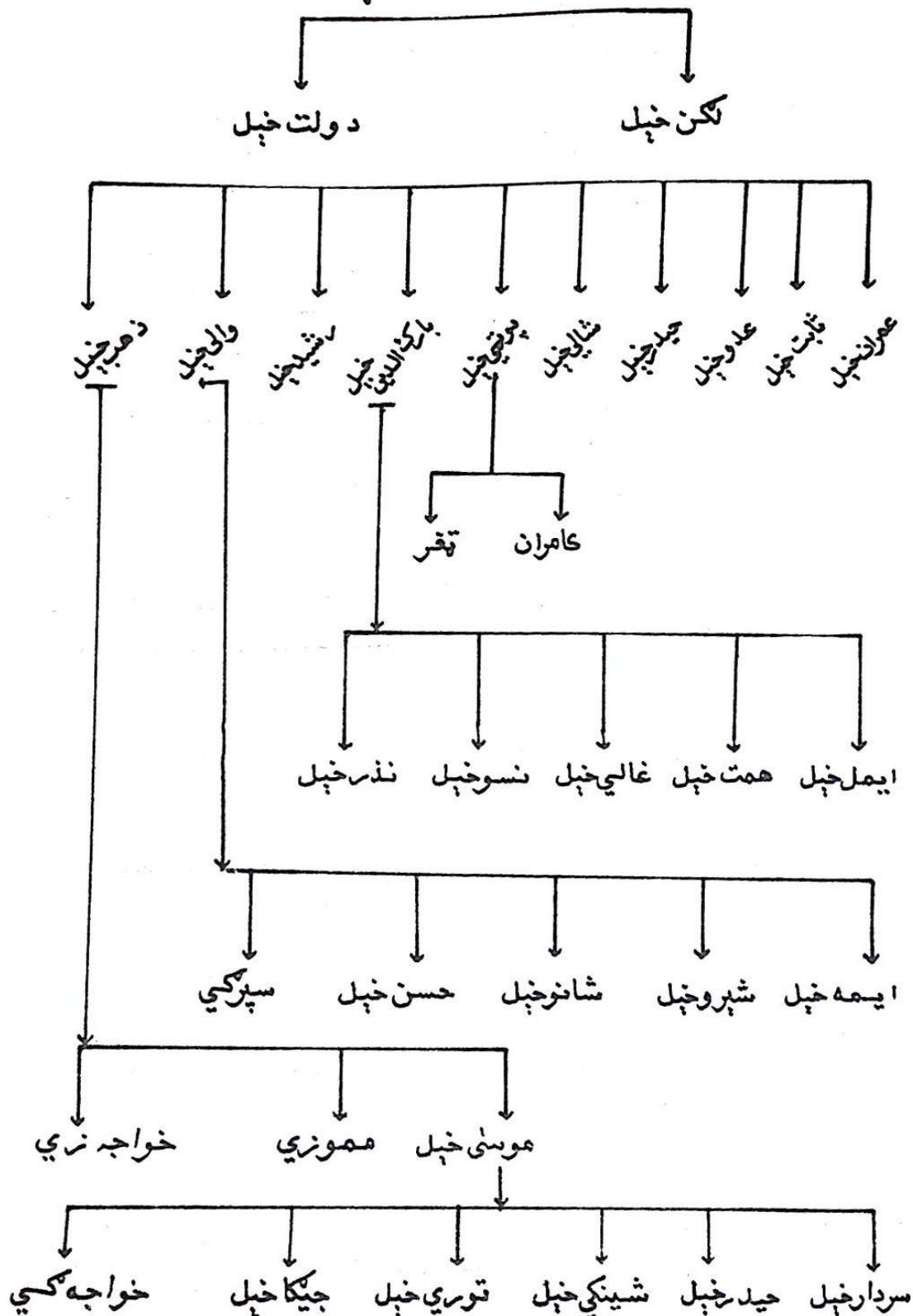
موسیٰ بن ابراہیم بن غلجی

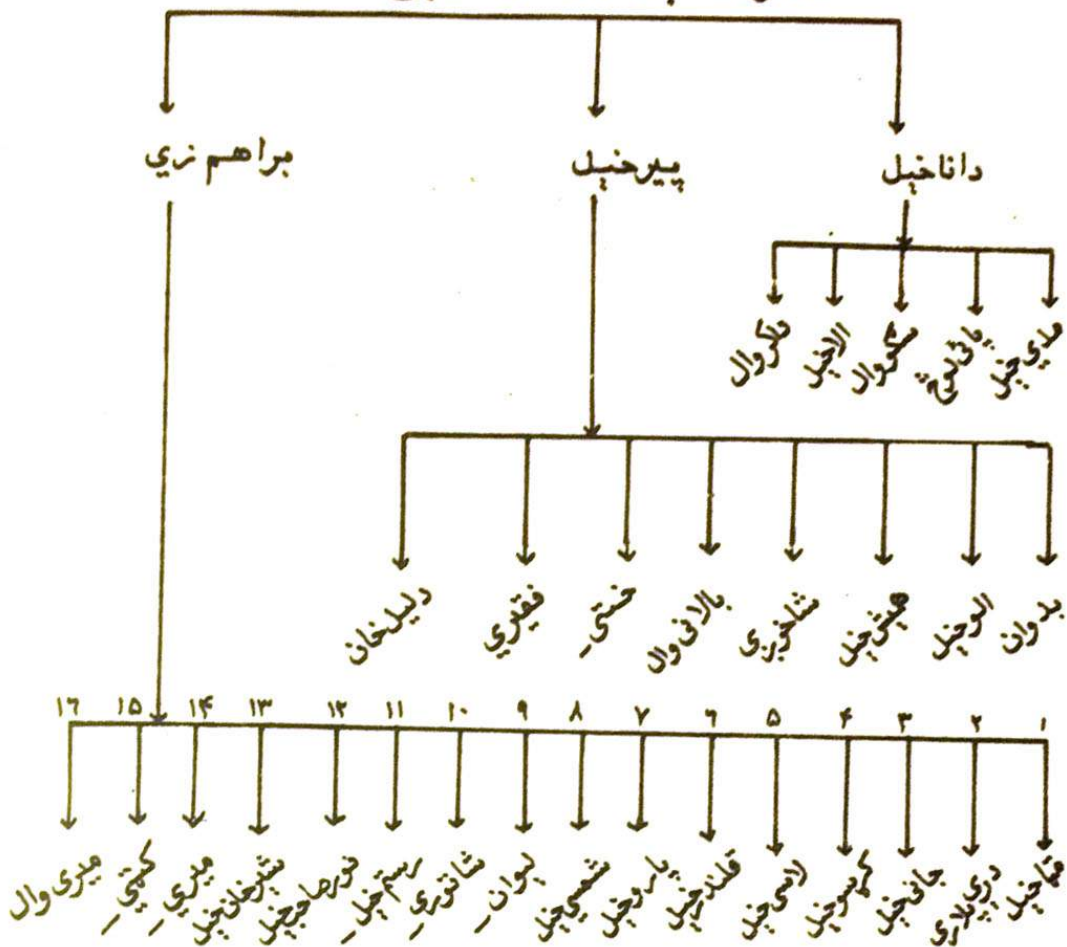
«اندرا»

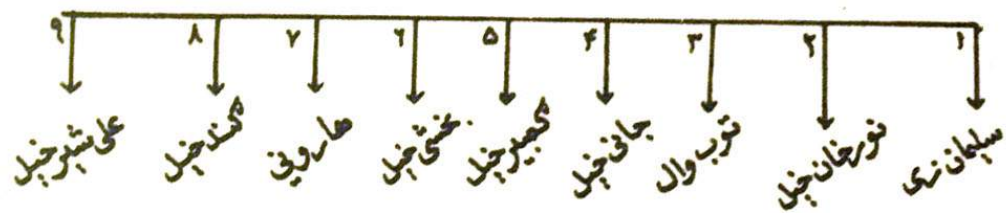
«موسى بن اندر»

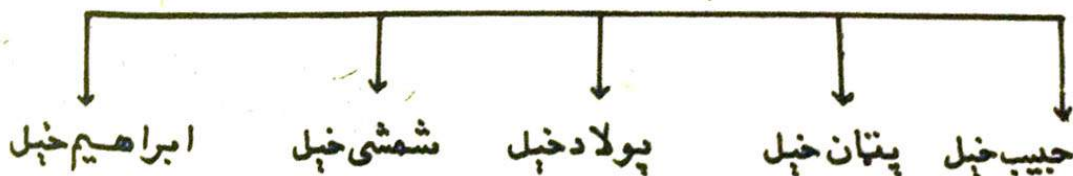
« دولت خیل بن موسیٰ بن اندس »

« جلال زی بن اود بن اندس »

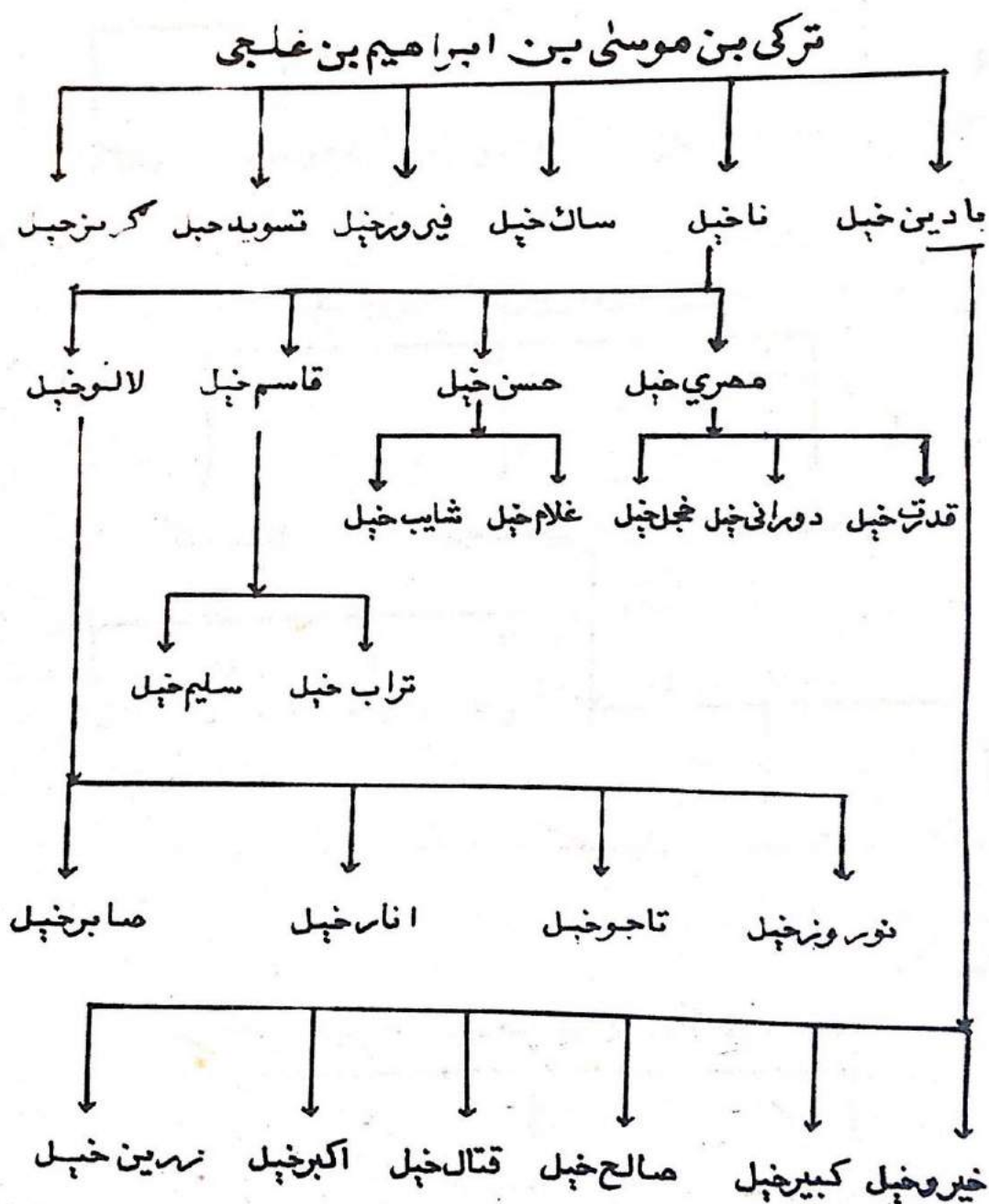

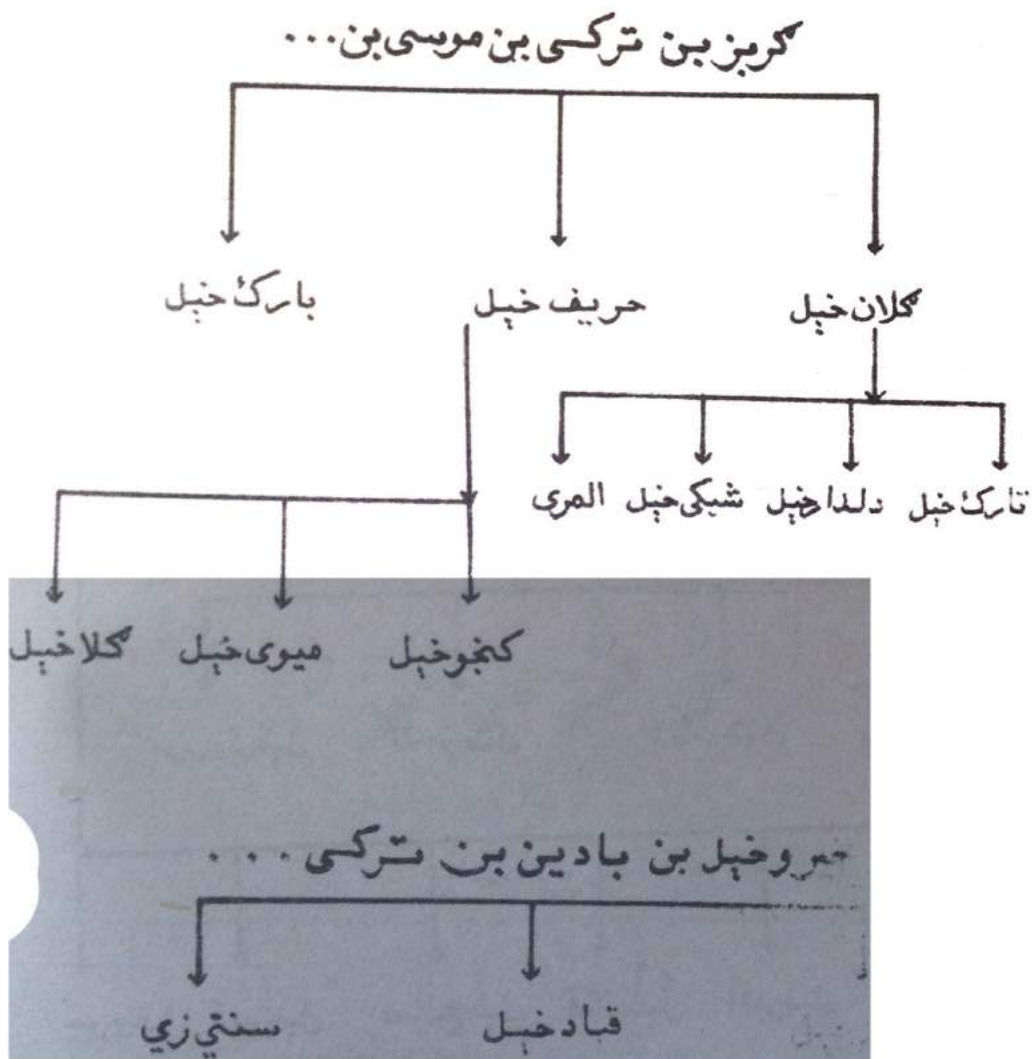
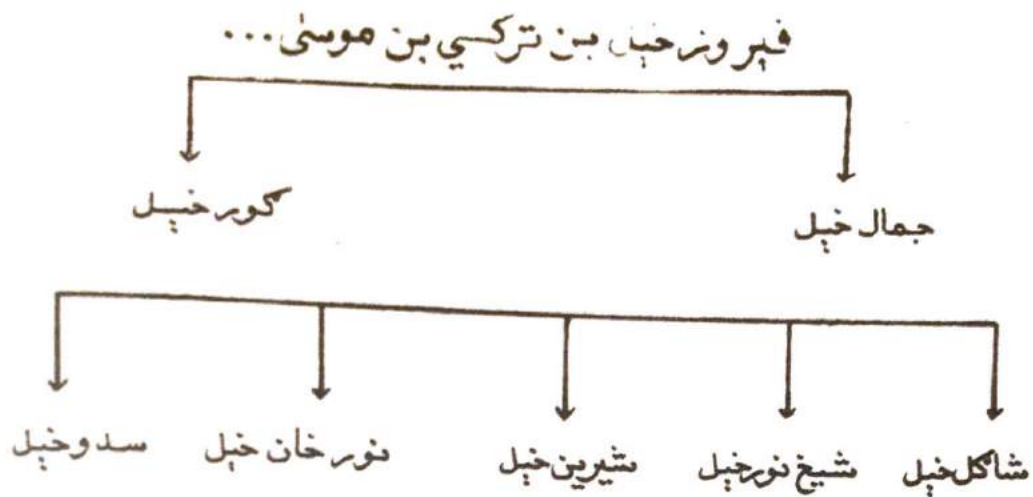
کوتی خیل بن اود بن اندس

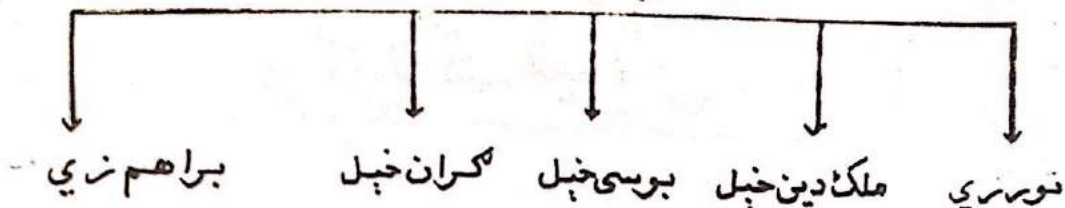
غلجی قبائل

«متوزی» اوله خانکه

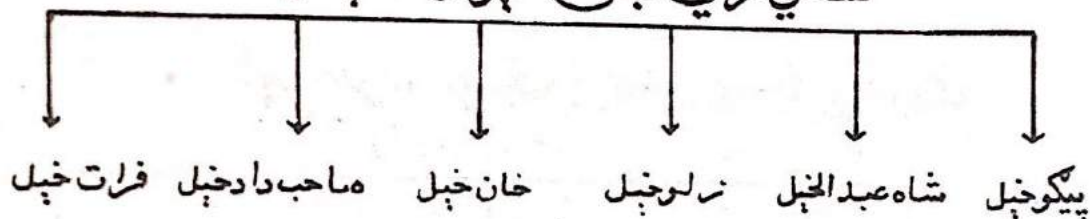

شهباز خپل بن حير و خپل

سنقي نري بن خپر و خپل

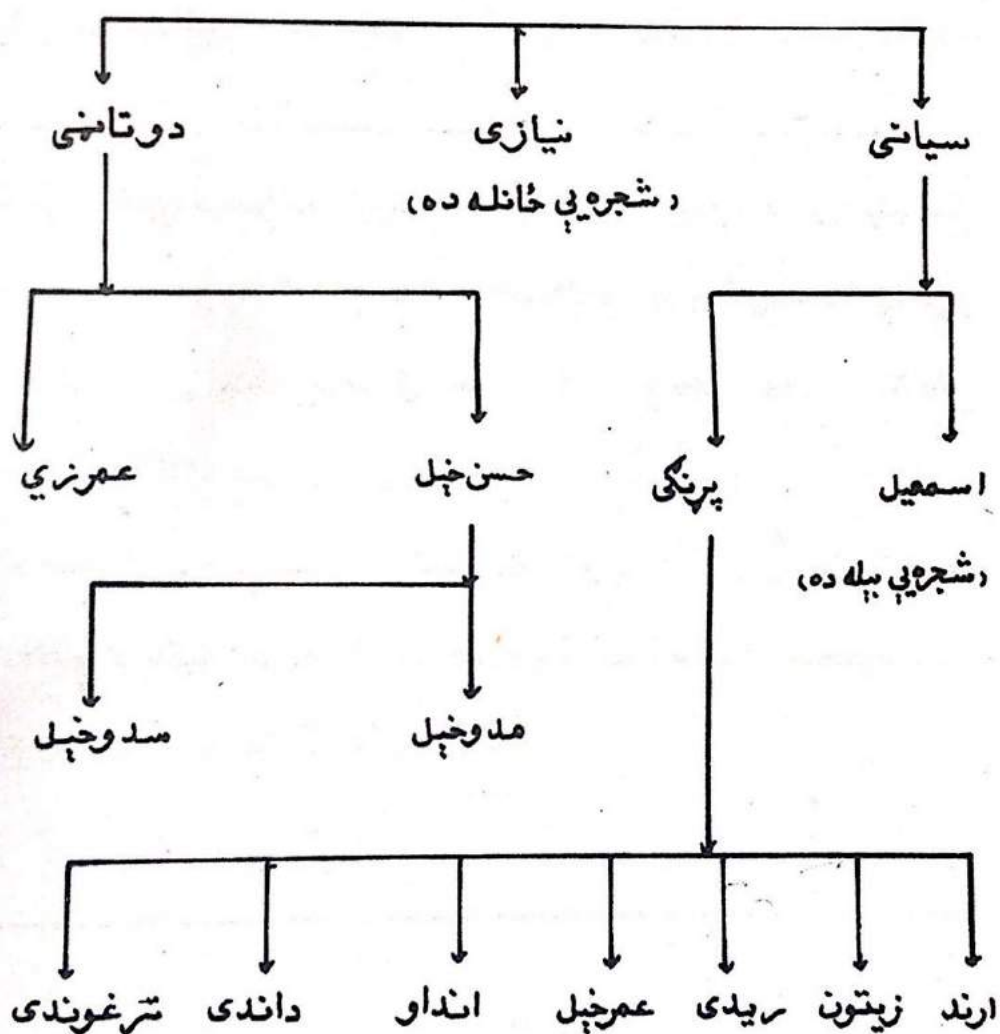
قوميت ۽ غلجي د پخوانه ډېره د اهميت وړ قبيله وه او اولني سړي بختيار غلجي پکښې په ۱۲۰۲ع کال په بنګال کښې حکومت تشکیل کړو. دی د قطب الدين ايبک معاصر ؤ، خو په ۱۲۰۵ع کښې علي مردان غلجي مړ کړو او اقتدار يې ترې ونيو.

د غلجو شريه هم سوچه پښتوده، او بيا جلال الدين غلجي په ۱۲۹۰ع کښې د کيقباد نه پادشاهي ونيوله. د غلجو حکومت تر ۱۳۲۰ع پورې ؤ او بيا تغلقان راغله.

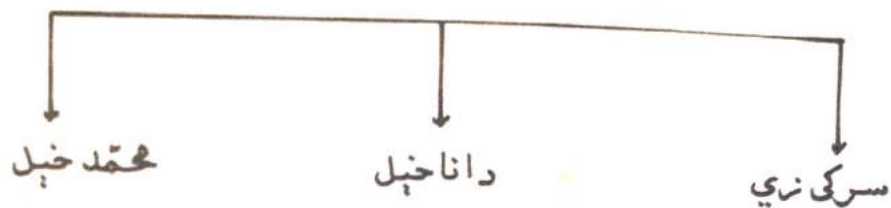
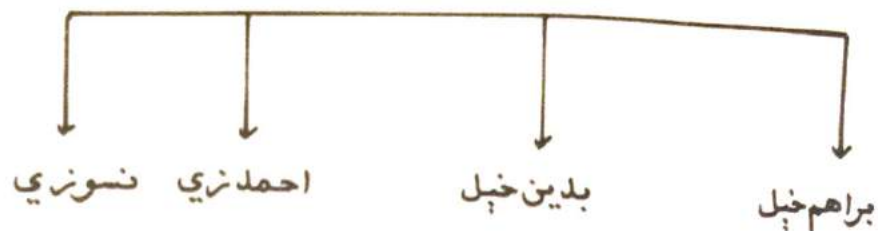
«لودی قبایل»

«متوزی» - دویمه خانگه

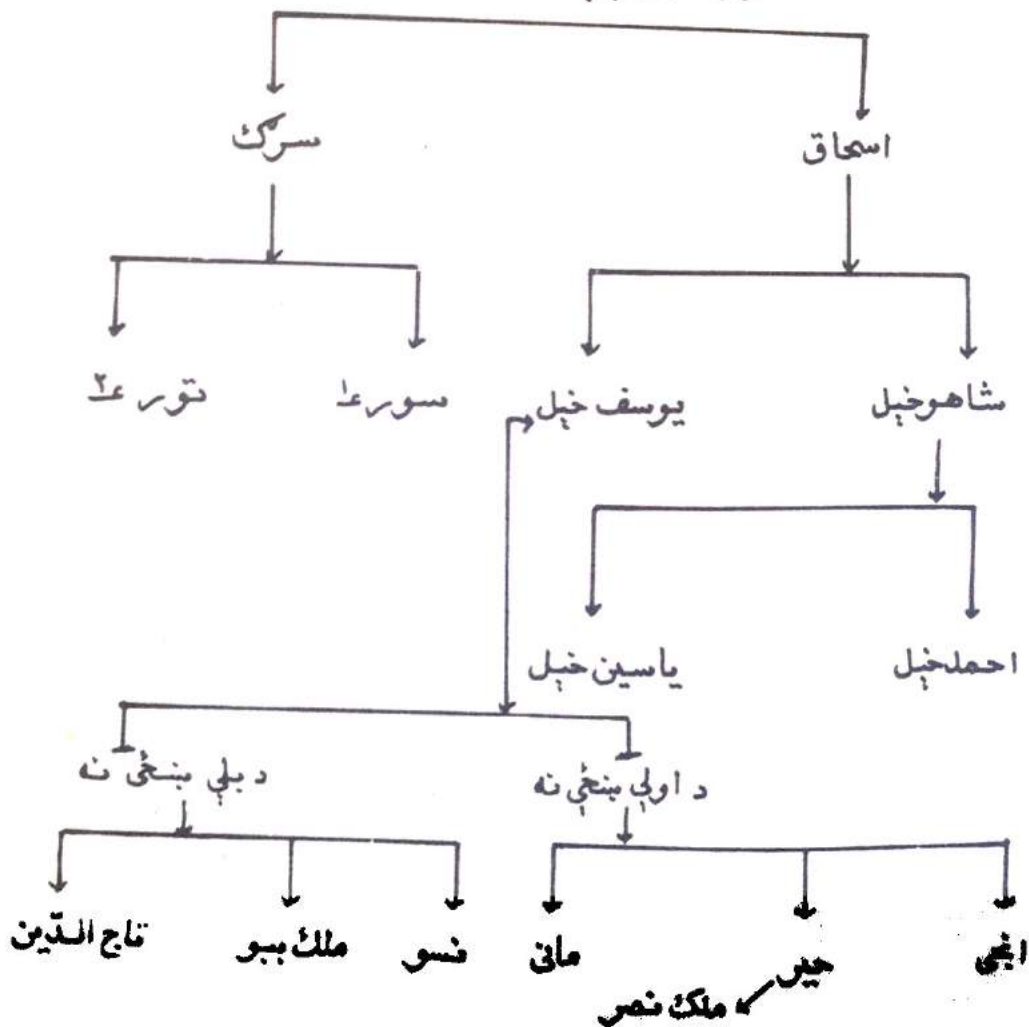
ابراهیم «لودی» بن متواوشا حسین غوری

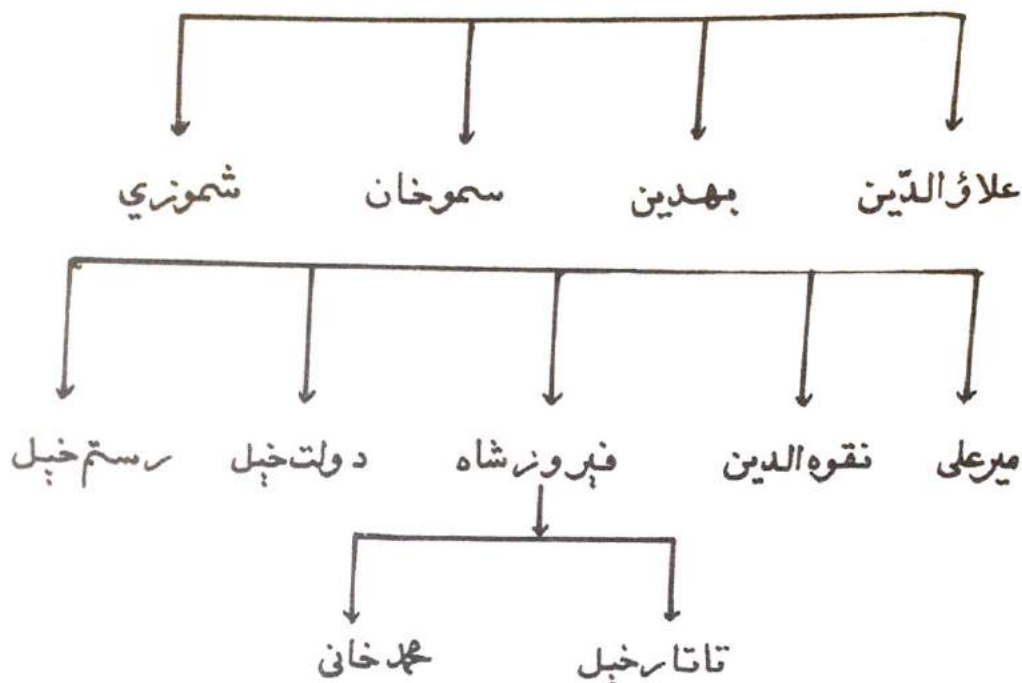
عمر زری بن دوقاہنی بن ابراہیم لودی

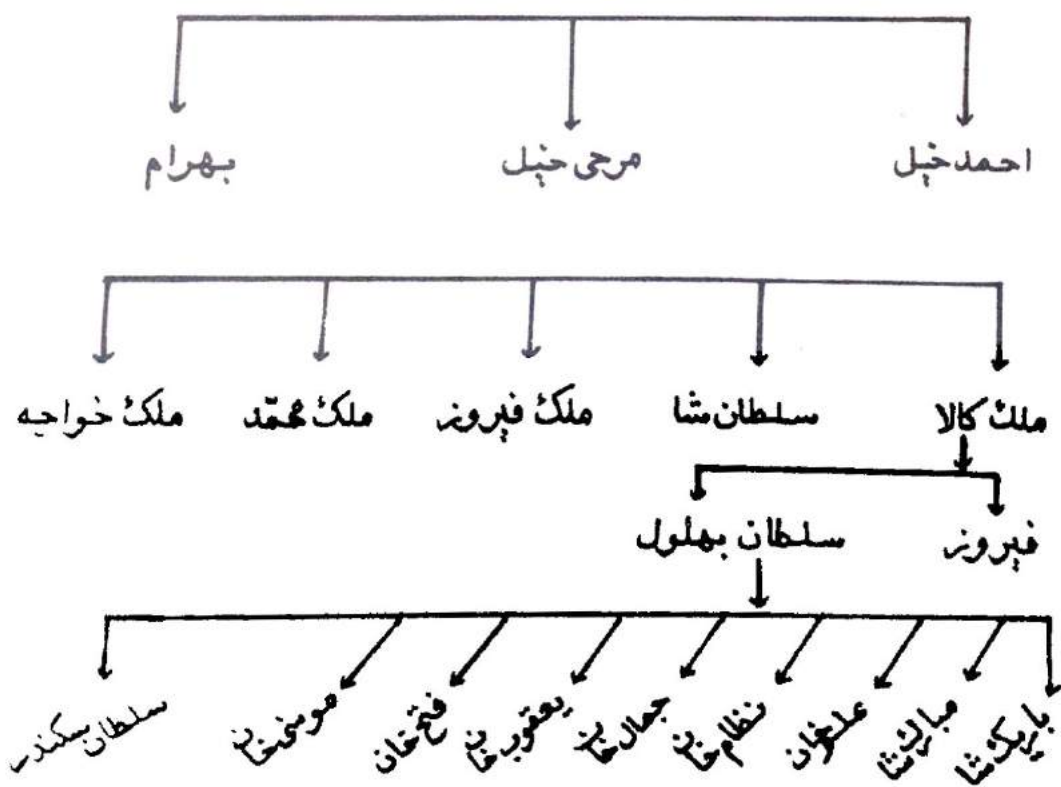
عمر خیل بن پرنتکی بن سیانی بن ...

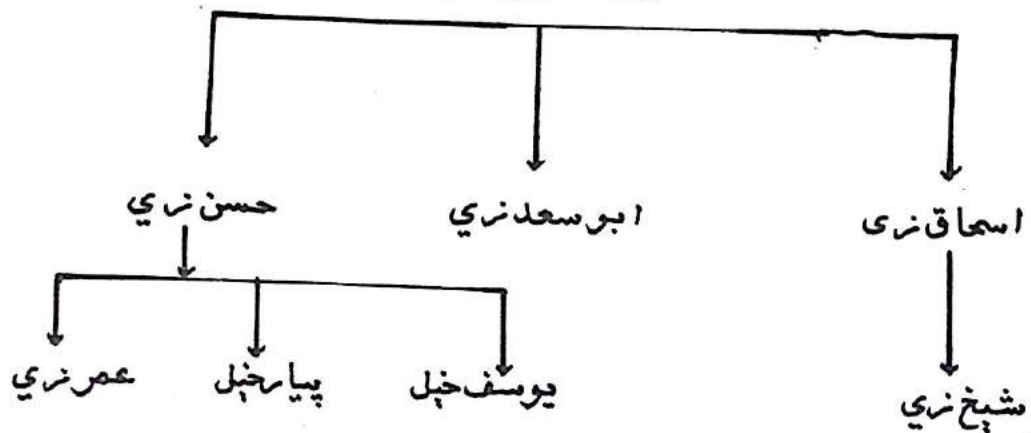
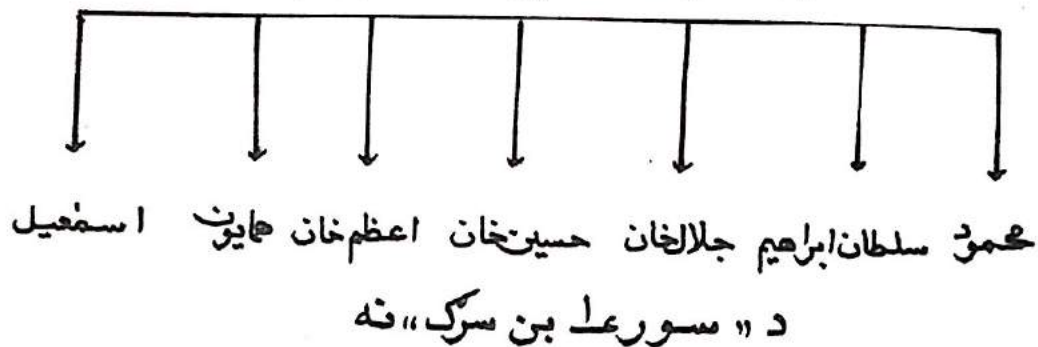
ملک ببوی یوسف خیل

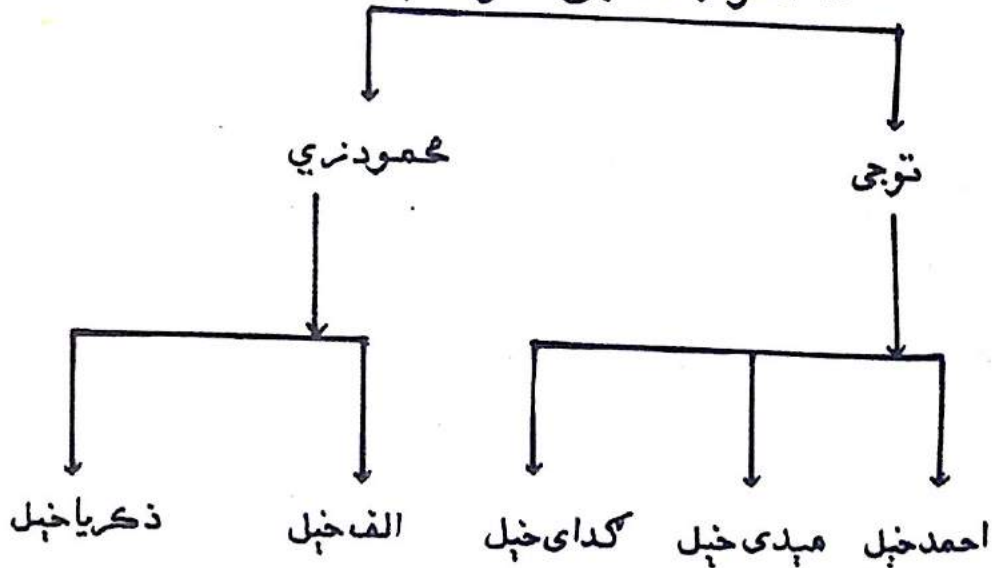
احمد خیل بن شاہو خیل بن ...

«سلطان سکندر بن سلطان بهلول»

د «تور عك بن سرگ» نه

نوټ:

د لوديانو په ټپه د پرنګي په ټبر په شاهوځپلو کښې د ملک کالاپه په کورنۍ کښې سلطان بهلول لودی په ۱۳۹۱ع شاوخوا پيدا شو چې په هند کښې د لودي سلطنت باني دی. دی په ۱۴۵۱ع کښې پادشاه شو او (۳۸) کاله بادشاه ؤ، د (۸۰) کالو په عمر په ۱۴۸۹ع کال مړ شو او زوی یې سلطان سکندر په ۱۴۸۹ع کښې پادشاه شو چې تر ۱۵۱۷ع پورې ؤ او په دغه کال وفات شو او زوی یې ابراهیم بادشاه شو چې په ۱۵۲۶ع کښې ترې د یلی باب ونيو او ابراهیم یې په «پانی پت» کښې وواژه.

د لوديانو دا دوره د ۱۴۵۱ع نه تر ۱۵۲۶ع پورې (۷۵) کاله ده. بیا د پښتنو د بلي کورنۍ مؤسس شېرشاه سوری دی، چې په هند کښې د سوريانو د سلطنت دوره د ۱۵۳۹ع نه تر ۱۵۵۷ع پورې وه چې لومړی بادشاه یې شېرشاه او وروستی یې عادل شاه و، دا دوره (۱۸) کاله وه. خوشېرشاه دېرمدبر او په کاراگاه سړی ؤ، چې ټول مورخين ورته په درنه سترګه کوري.

شېرشاه د حسن خان زوی، د ابراهیم نهمی دی په ۱۴۷۹ع کښې په حصار فېروزه کښې پيدا شوی او مورخين ورته دېر په درنه سترګه کوري او دده کارونه خلک د ستاڼې وروسته د کرلاڼو قبيلې تاج کرانی چې د شېرشاه امیر او د اسلام شاه هم- امیر وو، هغه په مشرقي هند کښې بهار او لډیسر په او بنګال کښې

په ۱۵۶۴ء کښې د يو سلطنت تاداؤ کښنود ، خو يو څو ميا شتې پس هغه مر شو او ورو ورو يې سليمان کرلامي پادشاه شو، خو هغه هم په ۱۵۷۲ع کښې وفات شو او زوی يې بايزيد پادشاه شو، -
خوپه (۱۸مه)، اتلسمه وړخ و وژلی شو. او بيا د هغه بل زوی داؤد پادشاه شو چې په ۱۵۷۶ع کښې د اکبر مغلی فوځ هغه ونيو او مړ يې کړو.

د بهلول لودی شجره داسې ده:

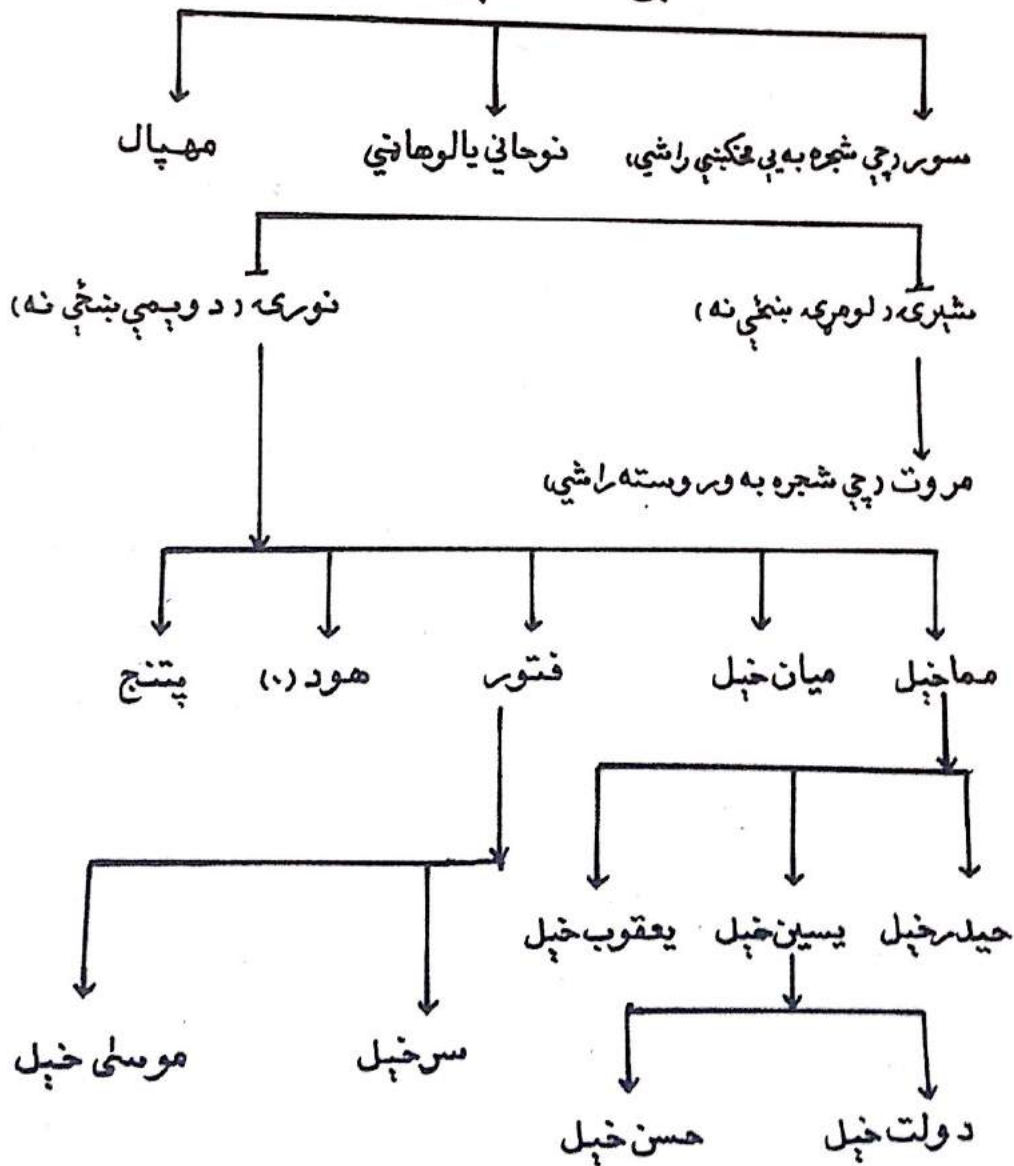
بهلول د ملک کالا او هغه د بهرام ، هغه د رحمد، هغه د شاهو هغه د اسحاق ، هغه د پرنګي ، هغه د سياني ، هغه د ابراهيم لودي بن شاه حُسن او بی بی متونروى ؤ .
ملک بهلول لودي یتیم پاتې شوی ؤ او په وروکوالي کښې په بلو مشهور ؤ، خود هغه تره اسلام خان د سيد خضر خان له خوا په - سرهند حاکم ؤ او هغه خپله لور ورته ورکړه او پس د اسلام خان له مرګه د هغه اقتدار بهلول لودي ونيو او اخر بهلول د - علاؤالدین سيد نه چې د محمد شاه زوی ؤ ډيلي ونيو او په ۸۵۵ هجری ۱۴۵۱ع کښې بهلول د ډيلي پادشاه شو.

«متوزی» دویمه خانگه

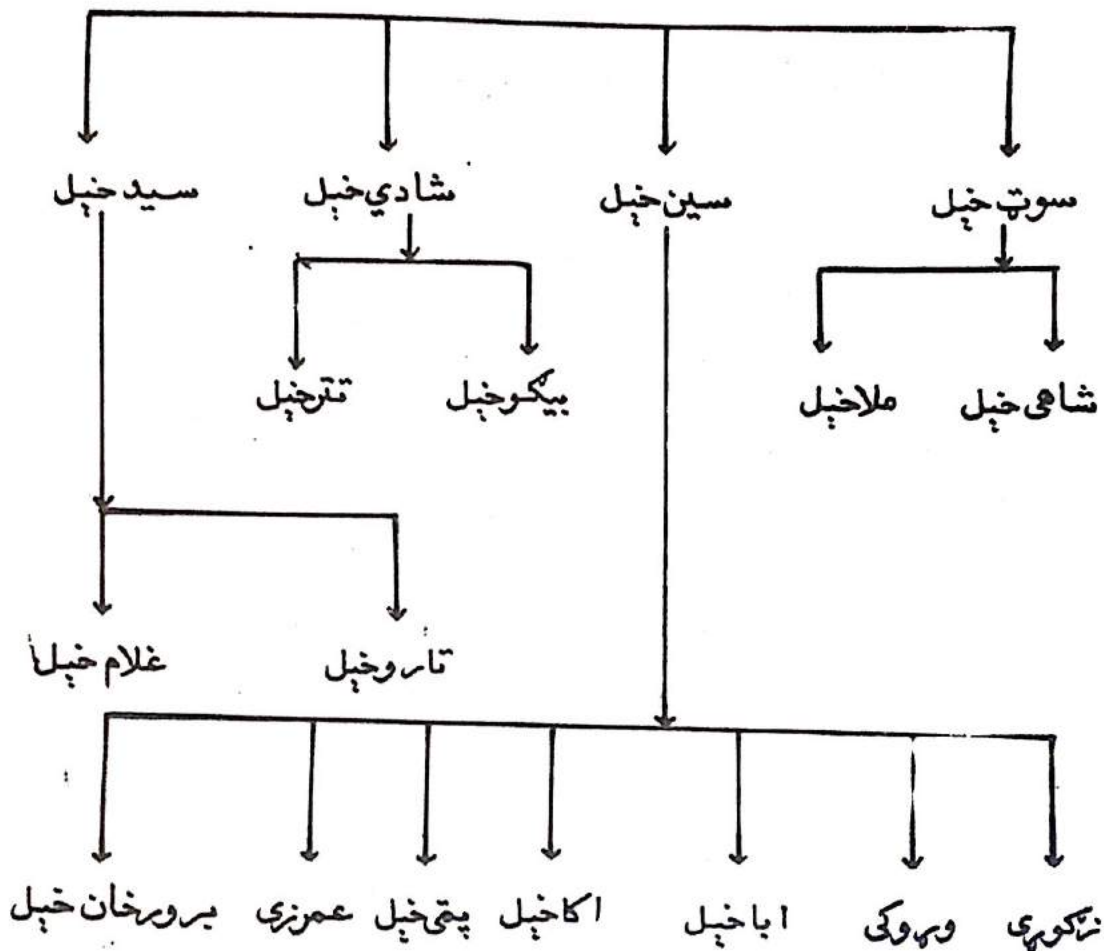
لودی قبایل:

اسمهیل بن مسیانی بن ابراهیم لودی

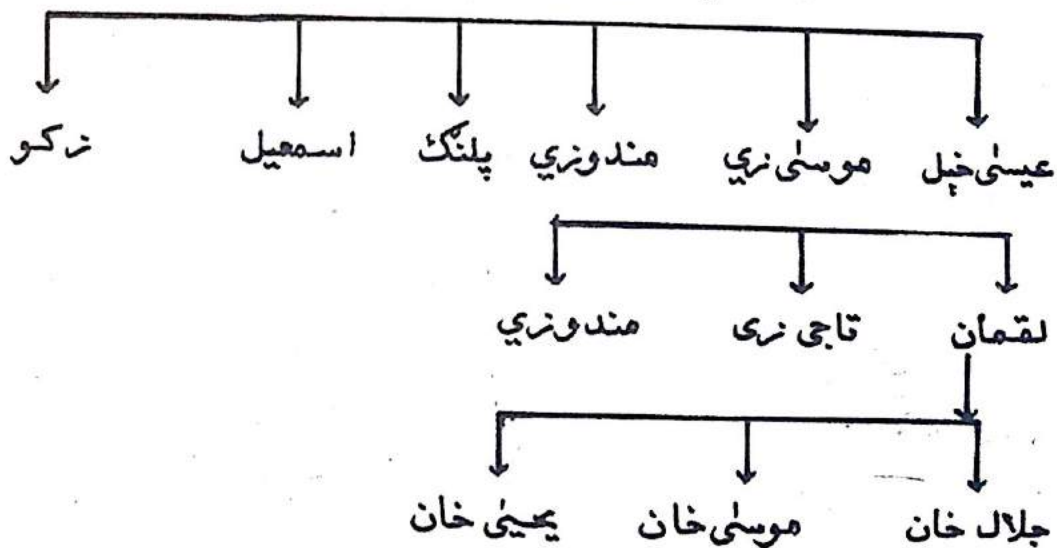
بن مشاحسین

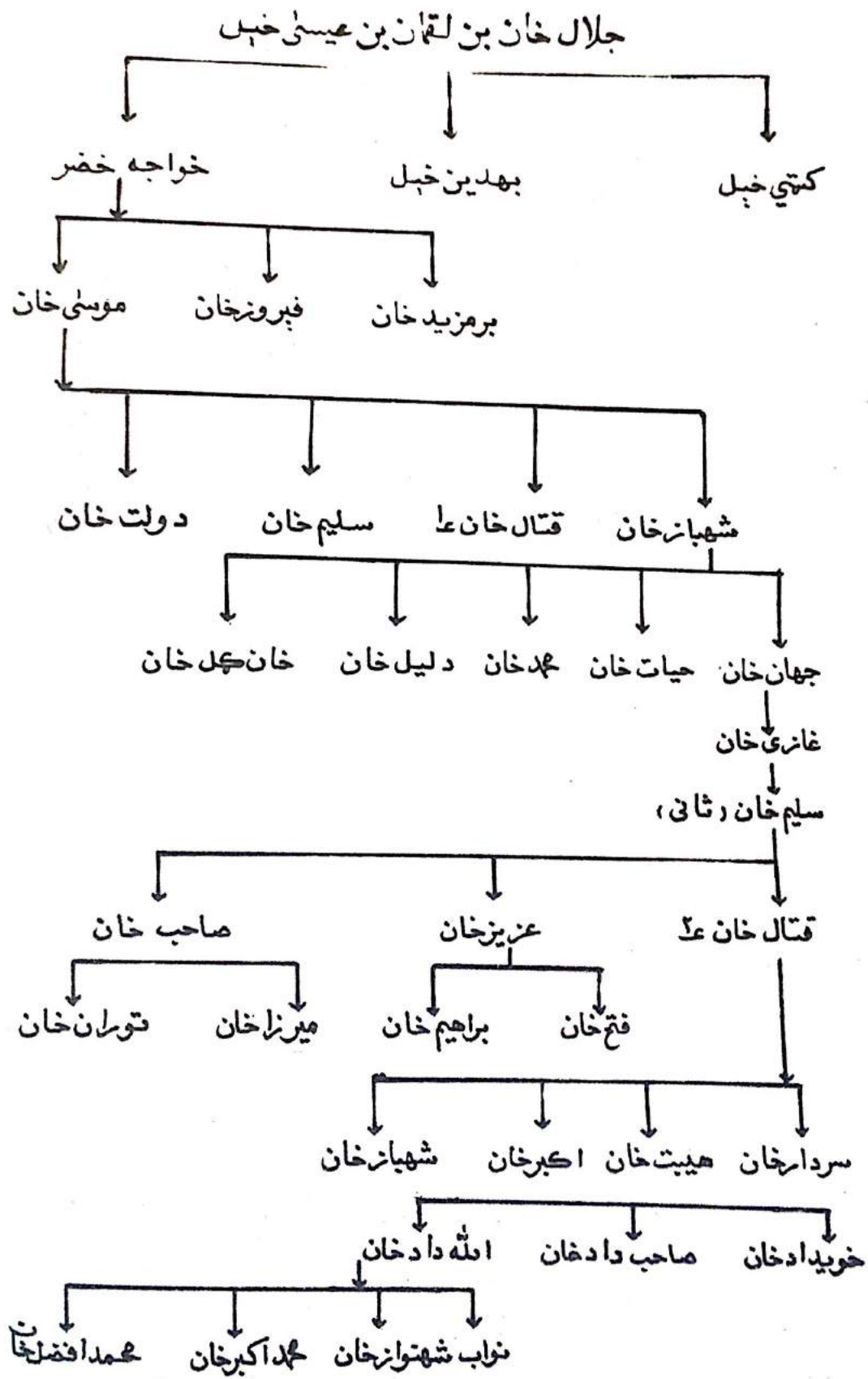

میان خپل بن نوحانی یا الوهانی

د ولت خپل بن یسین خپل بن مہا خپل

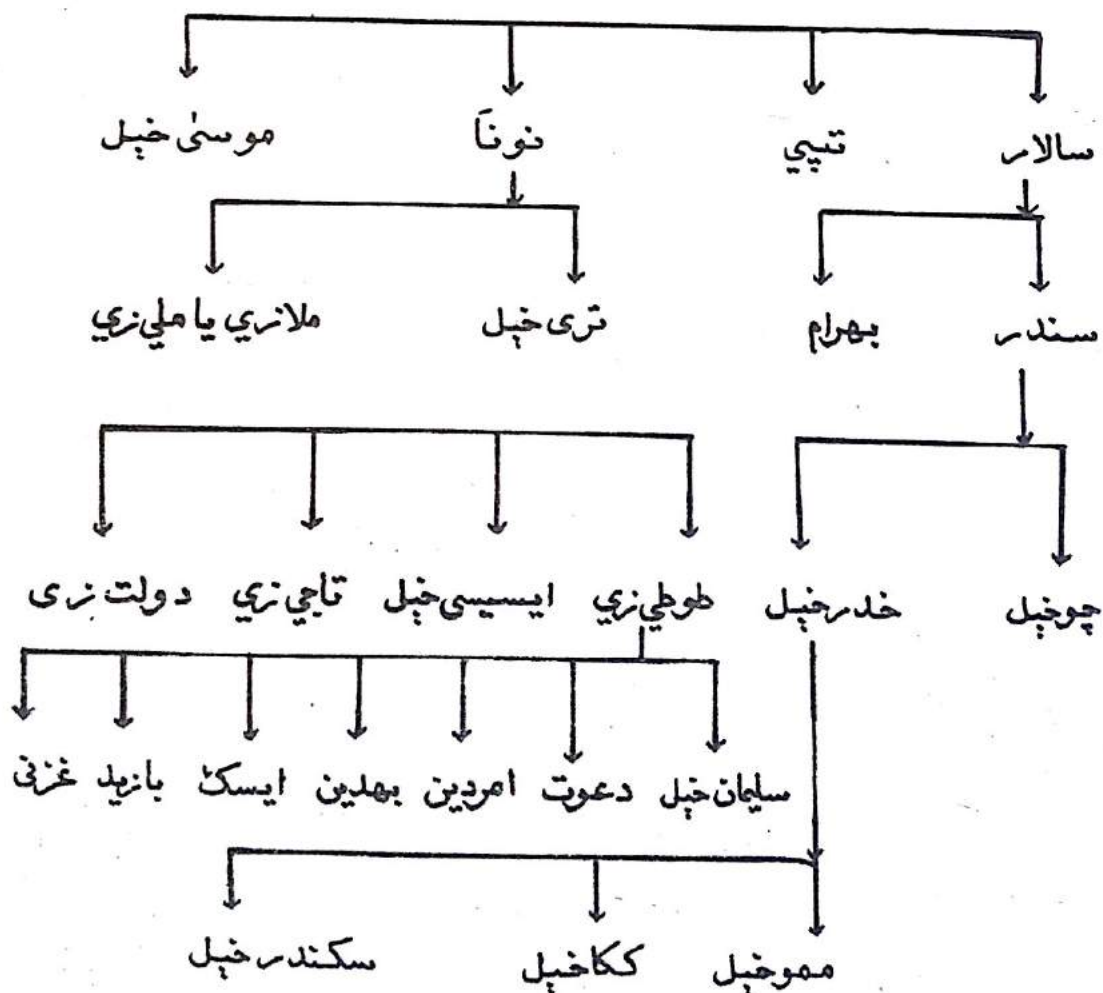
متوزی - دویمه خانگه

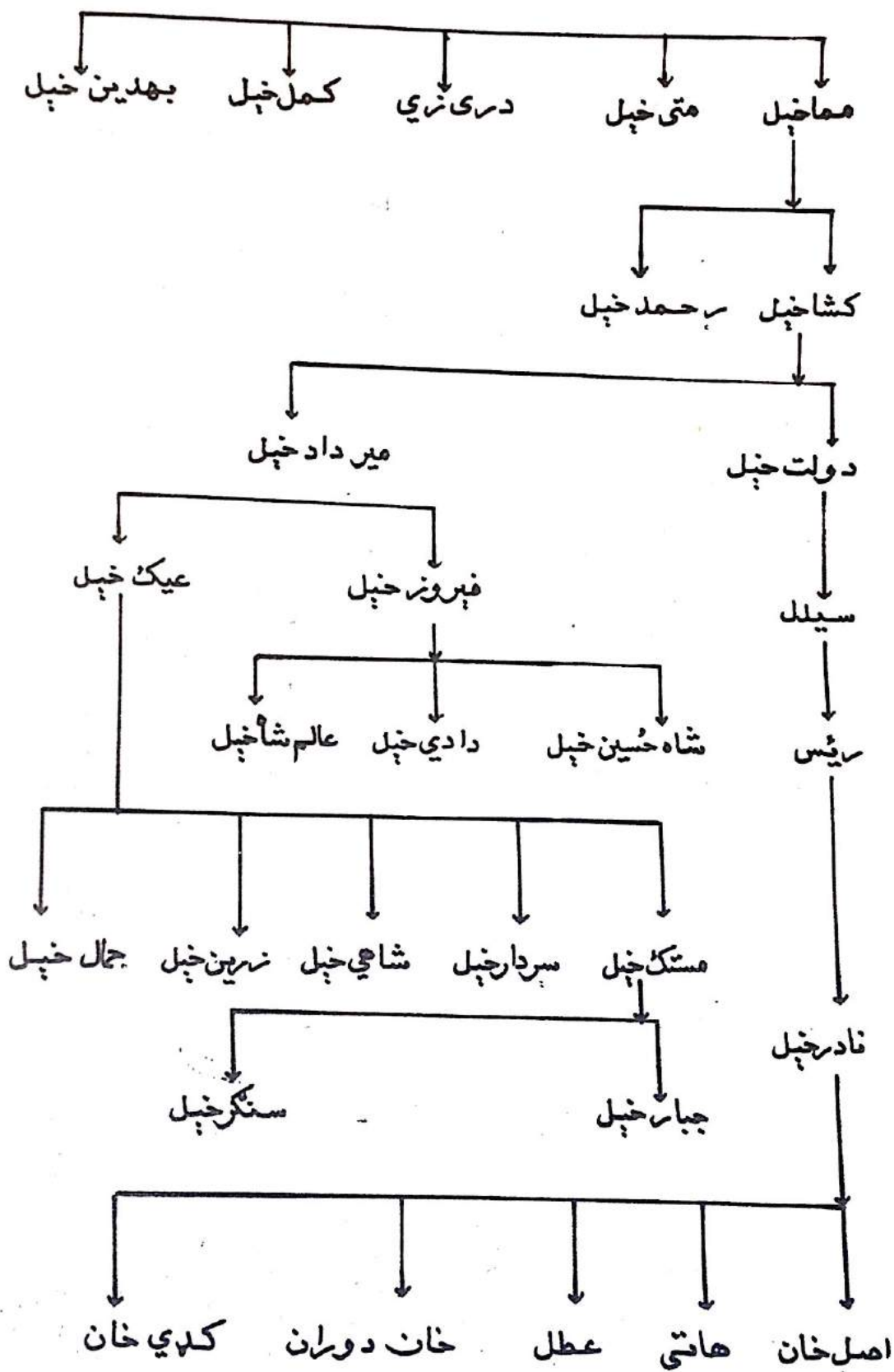
لودی قبایل؛

«مروت»

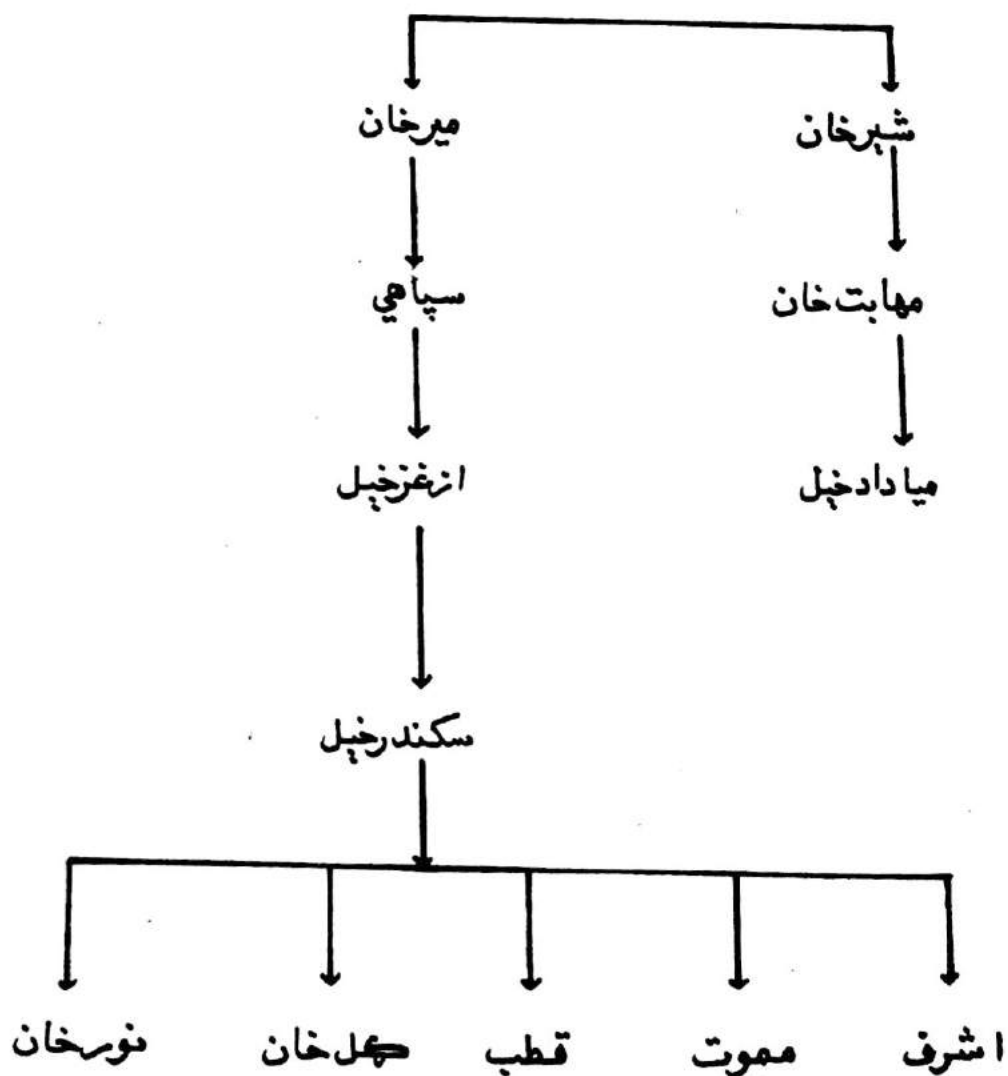
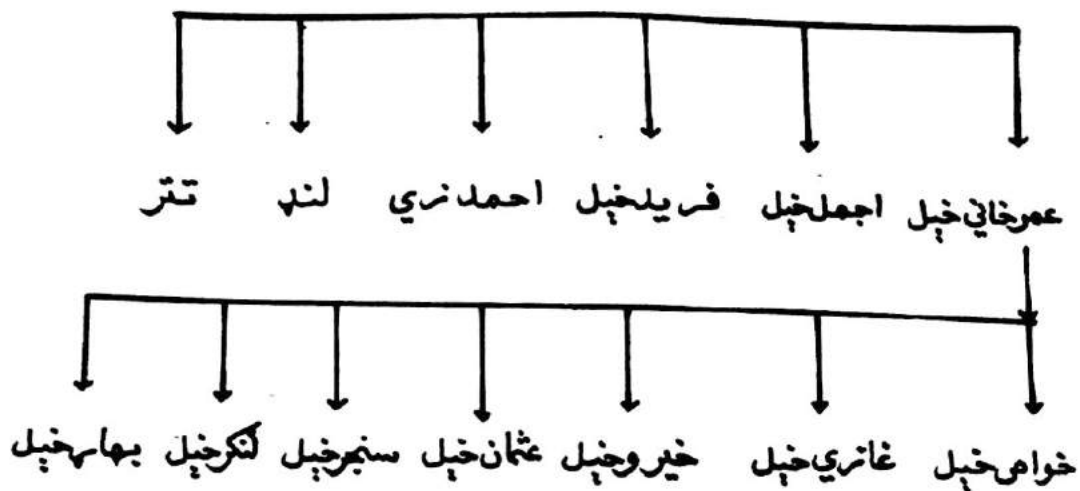
مروت بن لوامنی بن اسمعیل بن سیانی بن ابراهیم لودی

بن متوا و شاه حسین غوری

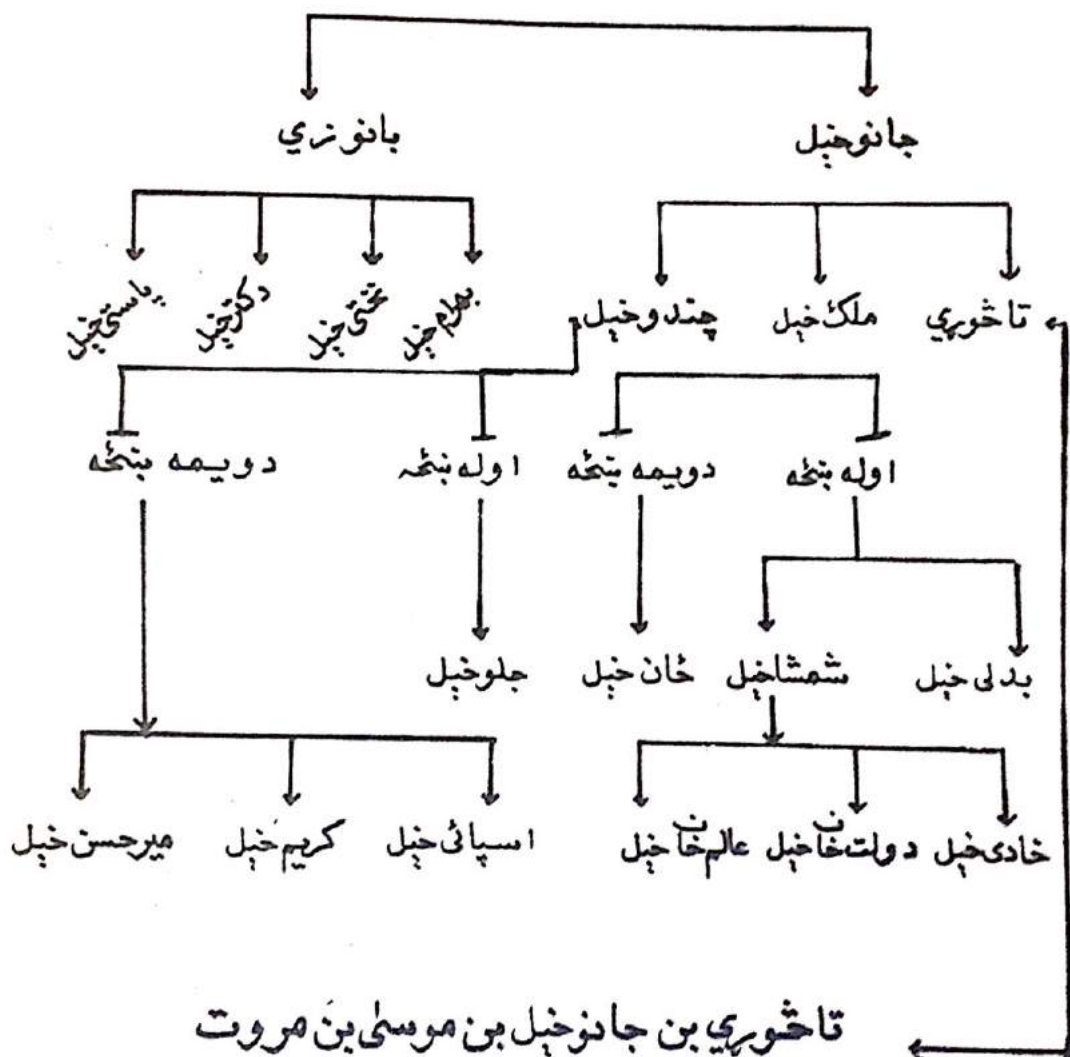

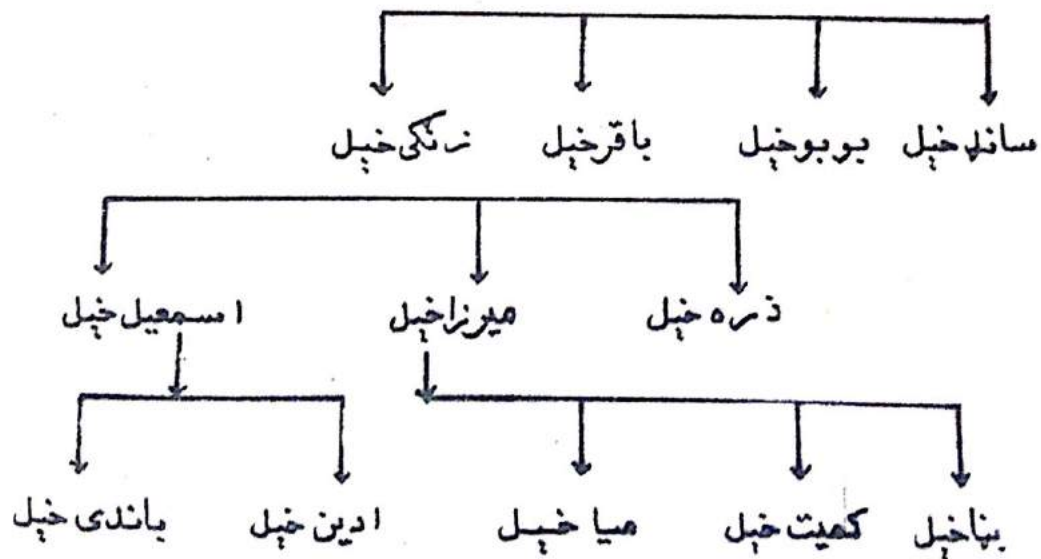
سليمان خېل بن طولی زى بن بهرام بن سالار بن مرويت

«موسى خېل» بن هروت

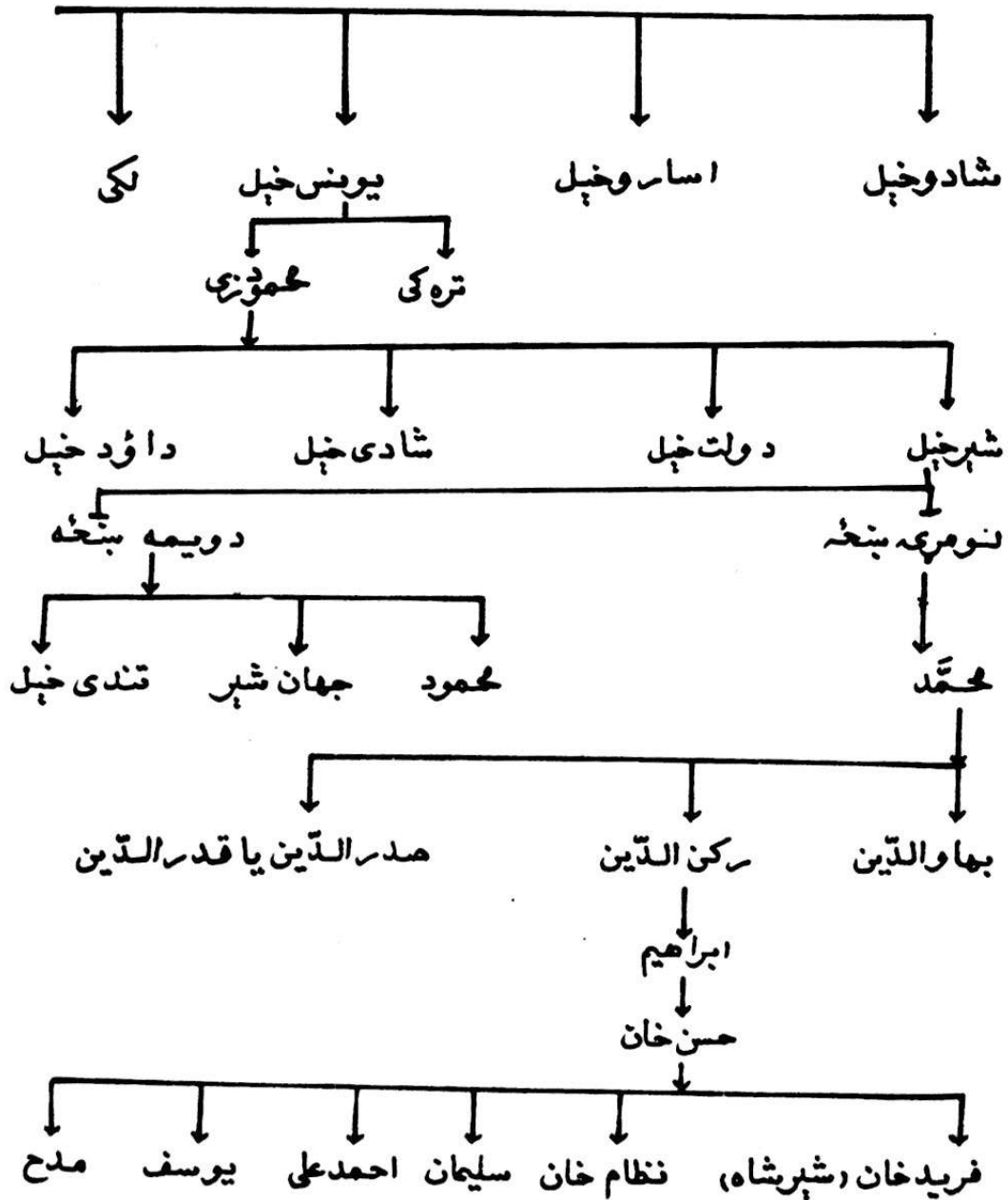
تاخوري بن جانوخېل بن موسى بن هروت

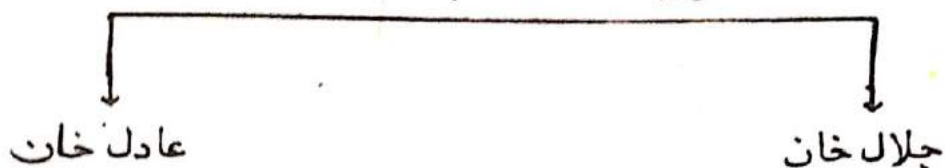
لودي قبایل:

متوزی - دویمه خانگه

«سور» (بن اسمعیل بن سیانی بن ابراهیم لودی)

فرید خان (شہر شاہ)، بن حسن خان

او د "نظام بن حسن خان" نه ؛ مبارز خان یا عدیز خان (عادل شاہ) یا عدلی دی .

نوٲ :

د سورپہ کورنہ کبھی فرید خان (شہر شاہ) پہ ہند کبھی پہ حمار
 فہروزہ کبھی پہ ۱۴۷۹ع زہن ہدی و . دی د حسن خان زوی او -
 ہفہ د ابراہیم زوی ، ہفہ د رکن الدین زوی ہفہ د محمد زوی ہفہ د
 شہر خیل ، ہفہ د محمود زی ، ہفہ د یونس ہفہ د سوربن اسمعیل
 بن سیانی بن ابراہیم لودی زوی و او ہفہ د بی بی متواوشاہ حُسن
 غوری زوی و او بی بی متود بہت نیکہ لور وہ او بہت نیکہ د -
 قیس عبدالرشید زوی و .

شہر شاہ پہ اول کبھی د خیل پلار حسن خان د جاگیر د سببالولو
 کار کولو، بیاد پلار نہ جفہ شواو د یوبل پبنتون جاگیر دار جلال خان
 سرہ پہ جون پور کبھی نوکر شواو اخری پہ ہر اقتدار پیدا کر او د
 ہنگال او بہار پہ علاقہ حاکم شو، لبرکی جوہر کر د بابرلہ زوی مغلہ
 باد شاہ ہمایون نہ پی پہ ۱۵۳۹ع کبھی د دیلی تخت و نیواو پہ ہند
 کبھی باد شاہ شو . ہایون ترماٲ وروستہ ایران تہ و تبتدلو .

شهرشاه د باد شاهی په شپږم کال په ۱۵۴۵ع کښې څه وخت چې
 یې د کالنجر قلا محاصره کړې وه د بارودو په اورد خپل پیر شیخ خلیل
 ملا نظام او دریا خان شپرنی سره په اور و سوزېد او د (۵۹) -
 کالو په عمر وفات شو. او زوی یې جلال خان د هغه پرځای په -
 ۱۵۴۵ع کښې باد شاه شو. اسلام شاه (جلال خان، اته (۸) کاله
 باد شاه و، په ۱۵۵۴ع کښې ناروغه او بیا مړ شو او په دغه کال
 یې نړوی فېروز خان چې ورکوتی هېلک و، امیرانو باد شاه کړو
 خو درې (۳) میاشتي پس یې ماما عزیز خان راغی او خپل خوږ یې
 یې مړ کړو او دی د عدلی یا عدل شاه په نوم باد شاه شو. او
 په ۱۵۵۲ع کال باز بادریا بهادر خان یو پښتون عدلی په جنګ کښې
 ونیو او مړ یې کړ او دی سره د سوریانو د اقلس (۱۸) کالو باد شاهی -
 دوره هم ختمه شوه .

په سوریانو کښې فرید خان (شهرشاه) د پرمدې او په کاراګاه -
 باد شاه و او د پښتون د یو لوی سلطنت بنیاد یې کېښود او د ۵۹ کالو
 په عمر مړ شو .

ټول مؤرخین د شهرشاه د کارنامو ستاینه کوي . شهرشاه په هند

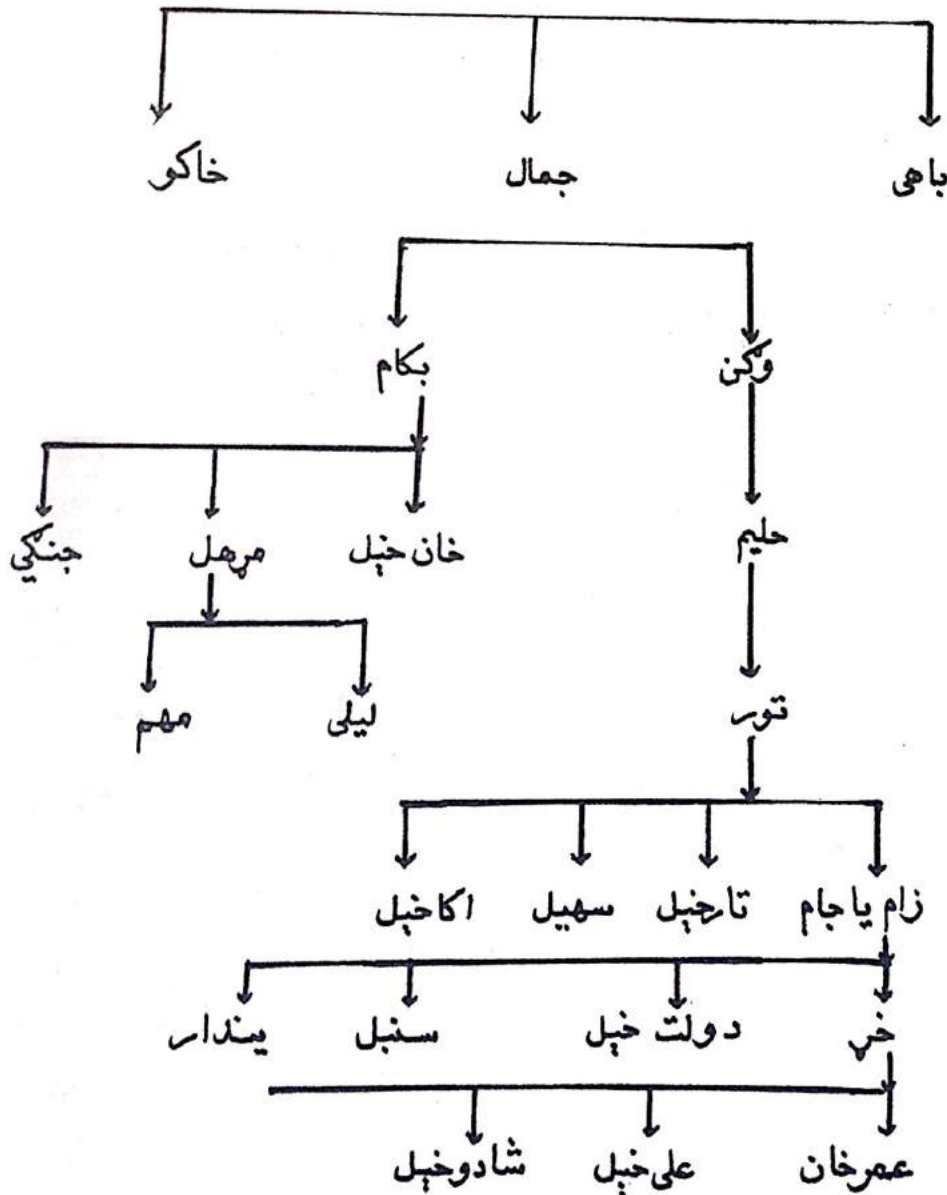
کښې په سرام د بهار کښې بنخ دی .^(۱)

(۱) : شهرشاه د کالنجرد قلعه د محاصره په وخت ۱۵۴۵ع کښې یوه کورنۍ د قلعه نه بهر ته
 راغله او په مېخزین ولګېده او اوږې واخلست او شهرشاه پکښې و سوزېد او مړ شو .
 (سکال ،

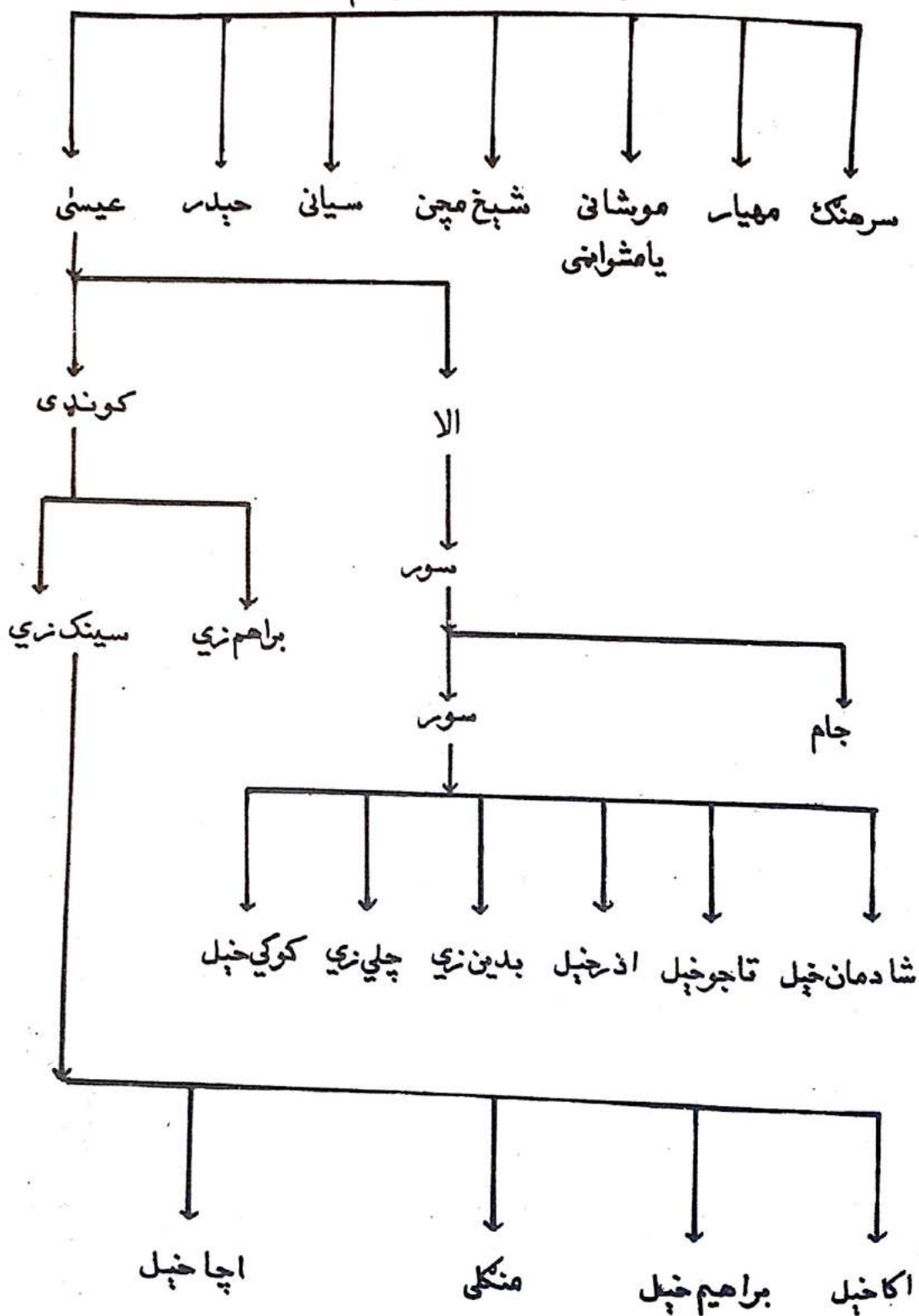
متوزی - در پیچه خانگه

لودی قبایل:

نیازی بن ابراهیم لودی بن شاه حسین
اوبی بی متو

خاکوین نیازی بن ابراهیم لودی

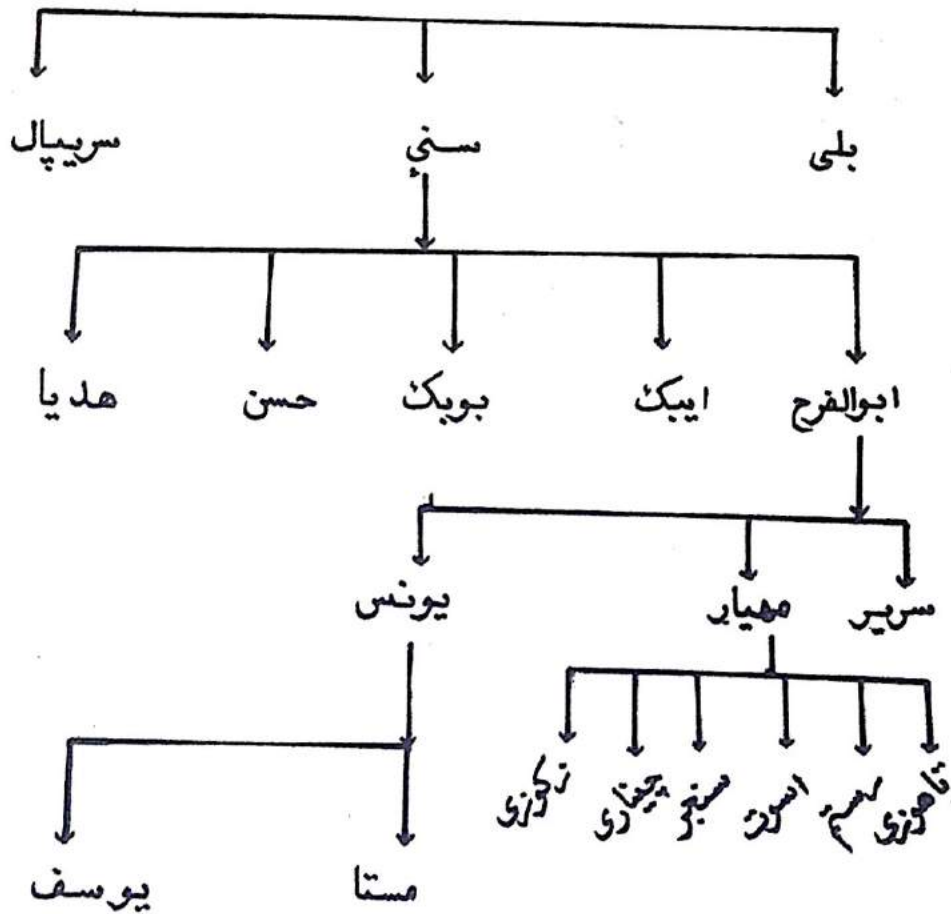

متوزی - درپیمه خانکه

لودی قبایل؛

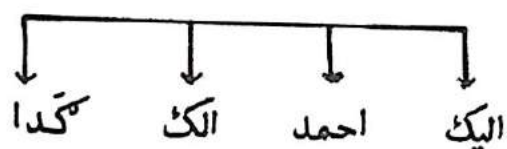
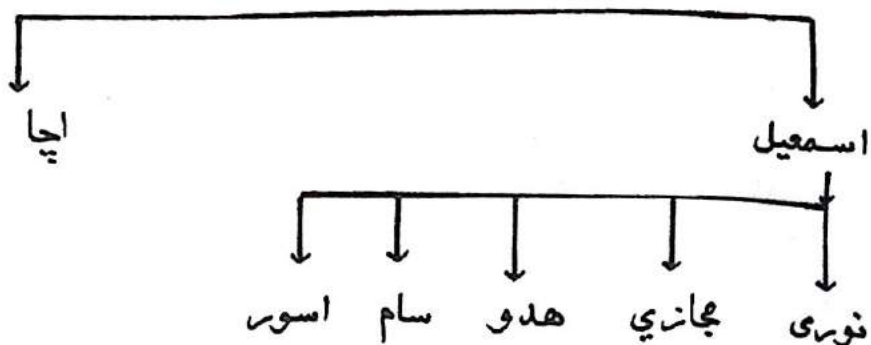
«سرواڼی»

د سرواڼی د (مهلی نروې، بن شاه حسین د غلجی اولودی ناسکه ورو)

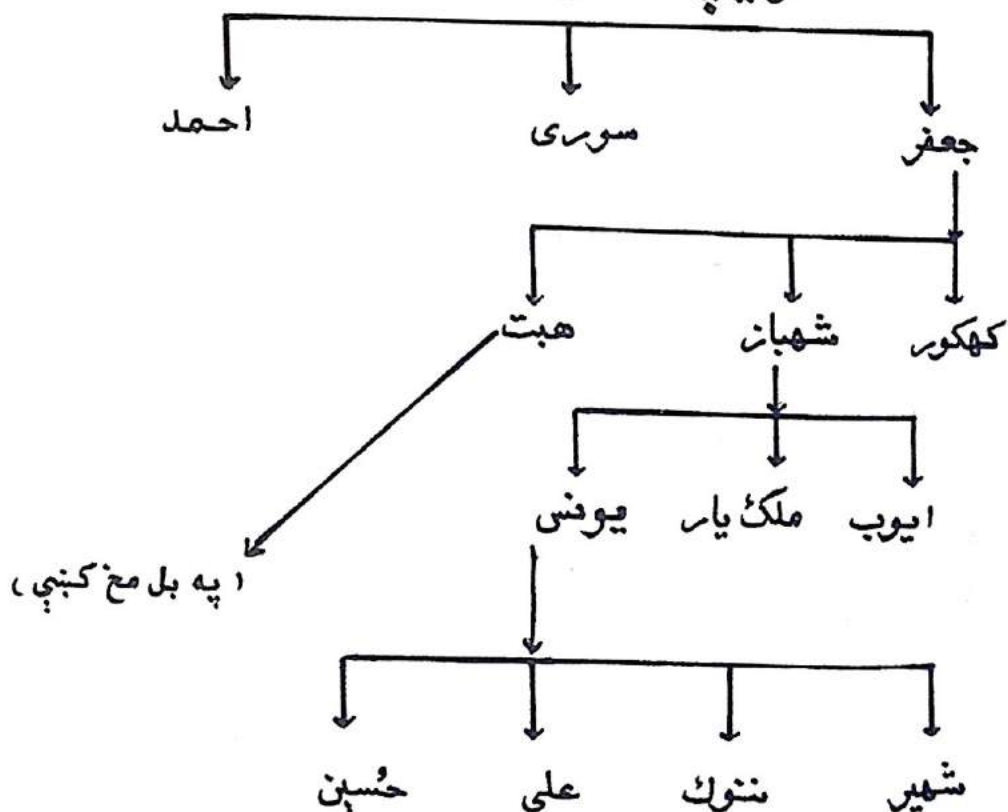

(بلخ کنی)

یوسف بن یونس بن الفرخ بن سنی بن سروامنی
«یوسف»

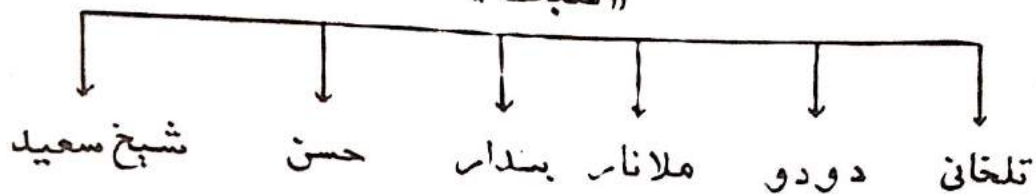

«سریپال» بن سروامنی

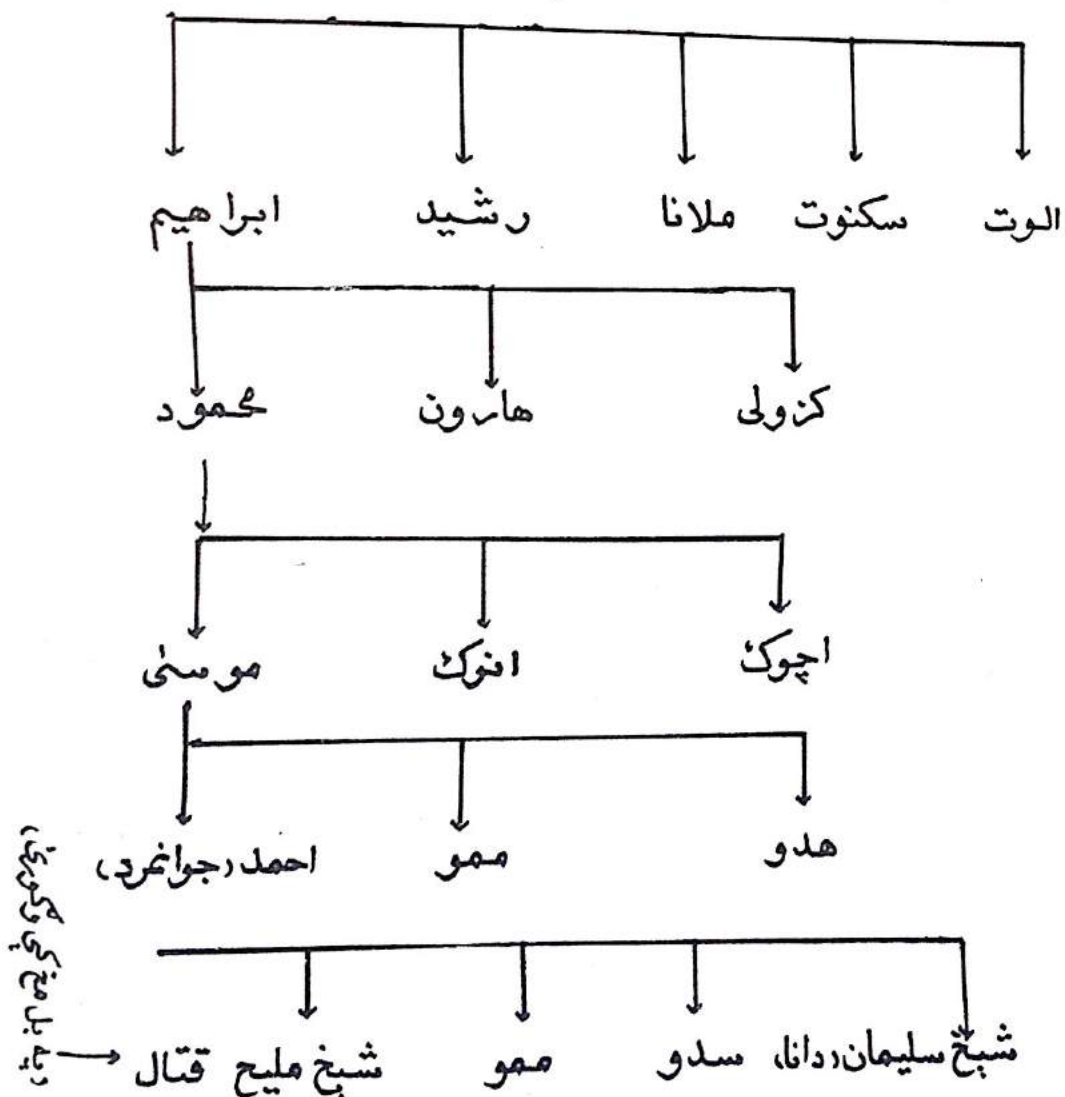
هبت بن جعفر بن سریپال بن سروانی

«هبت»

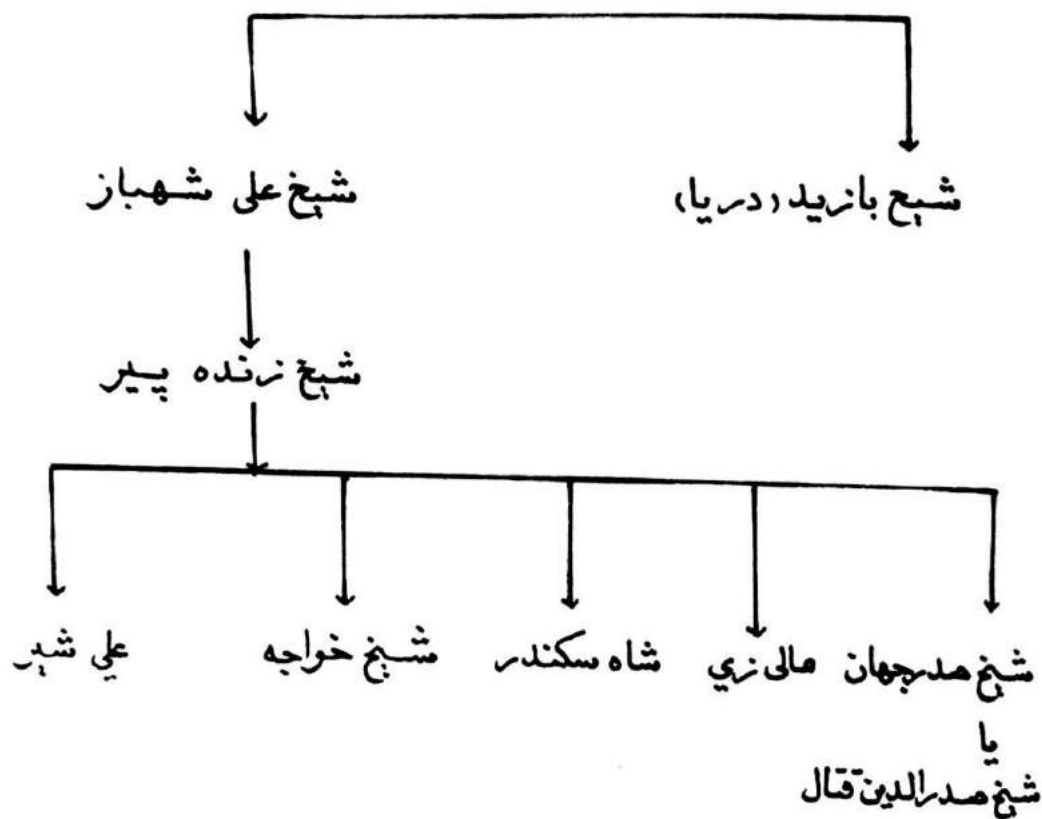

کهکور بن جعفر بن سریپال بن سروانی

«کهکور»

شیخ ملیح بن احمد بن موسیٰ بن ... بن سرواہنی " شیخ ملیح "

نوٹ:

شیخ صدرالدین د بھلول لودی معاصرؤ او ہوغہ ورتتہ خپتہ
 لور پہ نکاح و رکری وہ او ہمدہ پد ہند کبھی پہ کرتی مالیر
 کبھی دیر ریاست بنی د کپینود او دا د سرواہنی ریاست۔
 و۔

متوزي (غلجی اولودي پښتانه قبایل)

روایات داسې دي چې شاه حسین د غور د شاهي کورنۍ یوزلمی
ؤ اوله چلې کورنۍ نه په څه خفه شو د کورنۍ ووت او راغی د -
بېټ نیکه (د قیس عبدالرشید د درېم زوی) سره دېره شون شاه
حسین یو امیل زاده زلمی او د بنواخلاقو خاوند زلمی ؤ . د شېخ
بېټ نیکه د هغه بڼه اخلاق خوښ شول او خپله لور «متو» یې په نکاح
ورکړه . د بی بی متونه د شاه حسین د وه زامن و شو چې د یو نوم
غلجی او د بل ابراهیم یالودی کېنودی شوا و د بلي مېنځي مهی (د کباغ
د وړلور) نه یې یو زوی و شو چې نوم یې سرواڼی کېنود شو . غلجی
لودی او سرواڼی پسې دېراوخواړه شول .

غلجی قبایل د کابل سیند په کڅۍ کېنې د ننګرهاره پورې او د
هندوکش غره په لړ کېنې سویل ته او د سپین غره په زغځیو کېنې قطب
ته هغه ټولې وړې وهرې کڅۍ یا درې د کابل سیند سره یوځای شوی
دی ، په دغه ټولو کېنې د غلجیو قبیلې ځای په ځای پرېتې دي د دوی
علاقه به د قطب نه د سویل په لور اندازاً (۱۸۰) میله وي او د قبلي
نه د لمخاته په لوري به (۸۰) میله پلنه وي او زوروی (نشیب) -

قبله په سویل دی .۰۰ دا علاقه اکثره غریزه ده او واوره پسرې
کیري د دوی پوله قبلي ته د مشرقی ابدالیانو سره لگېدلې ده . قطب
ته یې هزاره قبایل دي ، په نمرخاته یې غوریا خېل دي او په سویل
یې د کسی غردی .

غلجی د هوتکواو ترخو په دوو غمتو څانگو کښې وېش دی او د
دې د وارو څانگو په منځ کښې دېر وخت بدی او د بنمنی وې ،
او ویلی شي چې نا درافشارخه وخت چې قندهار و نیولونو هغه
وخت هغه د هوتکویونیم نرسکې د قندهار نه فرار کړې او
ایران او روسی ترکستان ته یې ولېږلې او د هوتکونو ور یې لږ کړ او
نواکثره هوتک په مرغه او بادین او سور غره په د واره پلو کښې
پاتې شو . د هوتکو علاقه د قندهار نه په قطب نمرخاته څلور
پړاوه لرې او د قلات غلزي نه په سویل نمرخاته یو پړاوه لرې
پرته ده ، او توخي د ترنگ رود په کڅی کښې د پل سښکي نه تر
شپاره پورې پراته دي . د غلجیانو په ټولو ټپو کښې د سلېمان -
خېلو څانگه په شماره کښې دېره ده . د سلېمان خېلو څلور سناخونه
یعنې فقیر خېل ، اسمعیل نري ، احمدزي او سلطان زي (یا دستانزي)
دېر مشهور دي .

د دوی علاقه په دوو برخو وېش ده ، په سویلي برخه کښې -
ادین خېل ، نسو خېل ، قلندر خېل ، شنگي خېل ، شاتوري ، جلال خېل

همش خېل ، ممرت خېل او سېږي ، او په قطبي برخه كښې سلطان نزي
 د ستانه نزي ، او احمدزي استوگن دي . د ستانيزي ځني تپي خلک
 لکه جبارخېل ، بابگرخېل ، په جگدلي او سره رود ، کندمک او حصارک
 پراته دي ، اوڅه جبارخېل د لغمان په کڅونو يعني: عزيزخان کڅ ، -

کالڅ ، چهارباغ او علی مشنگ کښې هم او سېږي .

اهلزي په مشرقي لوگر ، پېگي او سرح آب کښې هم آباد دي ،
 خو خپل مالومه د خرونډي د پاره آن تر جلال آباد او نورو ځايونو ته
 هم بياني ، او د ککو کورني سرور خان او نور په مارکو کښې او د
 تېرونو کډې په رحمتي د مومندو په علاقه کښې هم او سېږي .

علي خېل : څه په نرمت اوڅه په مفر پراته دي ، او اکثره

مالدار دي او د لمخرا او غونډو جوړولو کار هم کوي .

د اندر و تپه : په شېلگرد غزني پرته ده اوڅه برخه يې په

جان مراد کښې هم او سېږي . د دوی سناخ جلال زي په زرمت کښې

او يوکلی يې په شيبا کښې هم شته او د کاکړ ويوه تپه موسی -

خېل کاکړ په اندر و کښې هم کډه شوې ده او د شلگرته په قبله

د هزاره جات د غرونو سره لگېدلې پرته ده . او ملا نجم الدين -

اخوندزاده (هډې صاحب) نامتو مجاهد هم له دې قبيلې نه ؤ .

ترکی : ترکی په شمار کښې د اندر و نه ډېر دی او پخپله

حمله د پشین پراته دي او کوچيان هم پکښې لږ دي ، د دوی

علاوه د مفرخوار شاده، اسحاق زي چي په سهاك مشهور دي،
خني به نرمت. خني به لغمان او خني د كابل په يک توت، تگاواو
سروبي كښي استوگن دي.

خدرزي؛ خدرزي په متركښي د علي خېلر سره آباد دي، دوی
اکثره د کروندې کارکوي په غلجيو کښي خني داسې قبيلي شته، لکه
ناصر او خروتي، خدرزي او زمر ياني چي خانونه غلجي کښي، خو
غلجي دوی په غلجيو کښي نه کښي، ناصر خان په هوتکو گډوي، -
خوپه هوتکو کښي داسې کورنۍ نه ده معلومه چي دوی پرې ور
گډيږي.

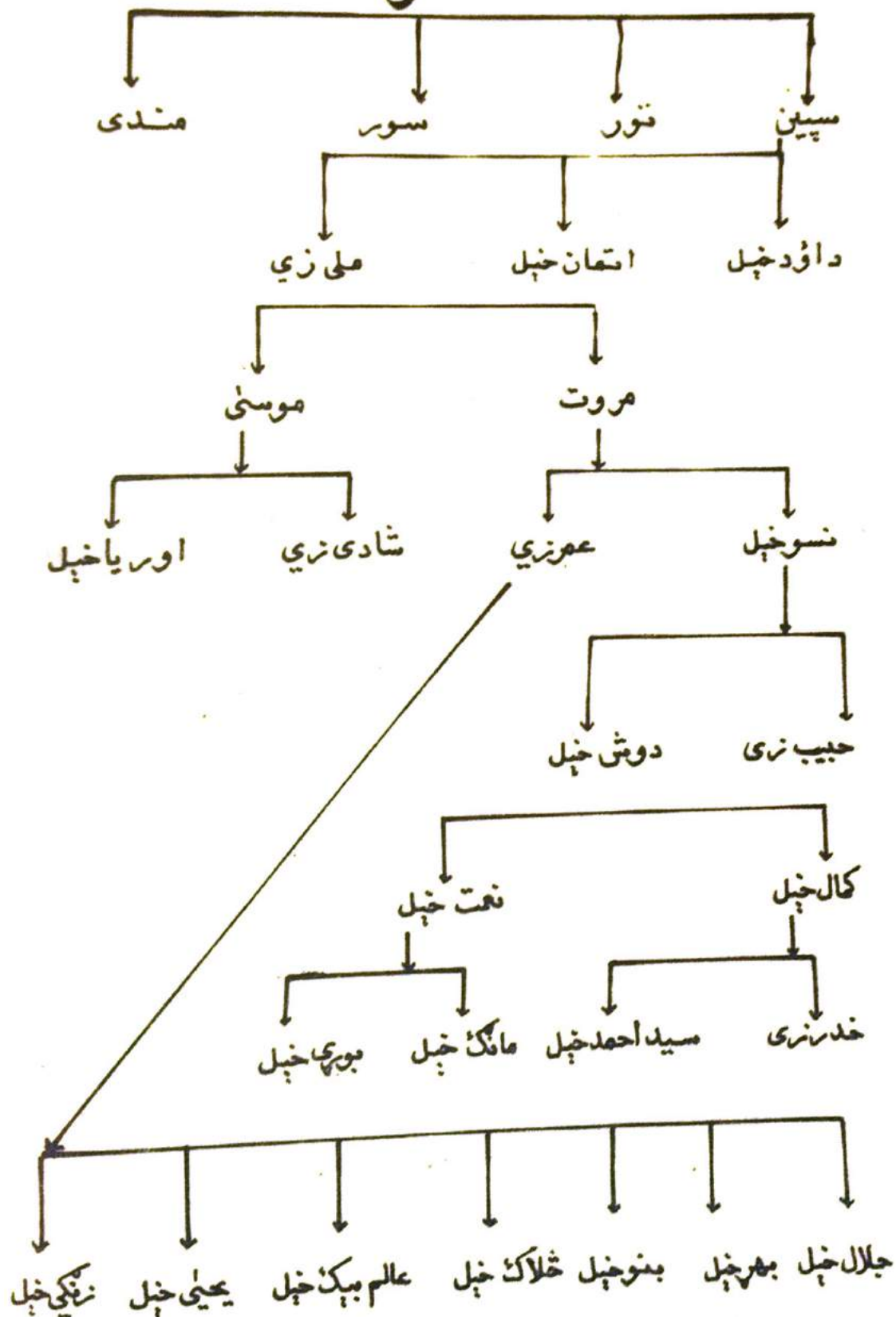
د ناصر مشهورې قبيلي دادي:

۱- داؤد خېل . ۲- اتمان خېل . ۳- ملي زي .

د دوی گراف په دې ډول دی،

په بله صفحه کښي يې وگورئ،

«ناصر»

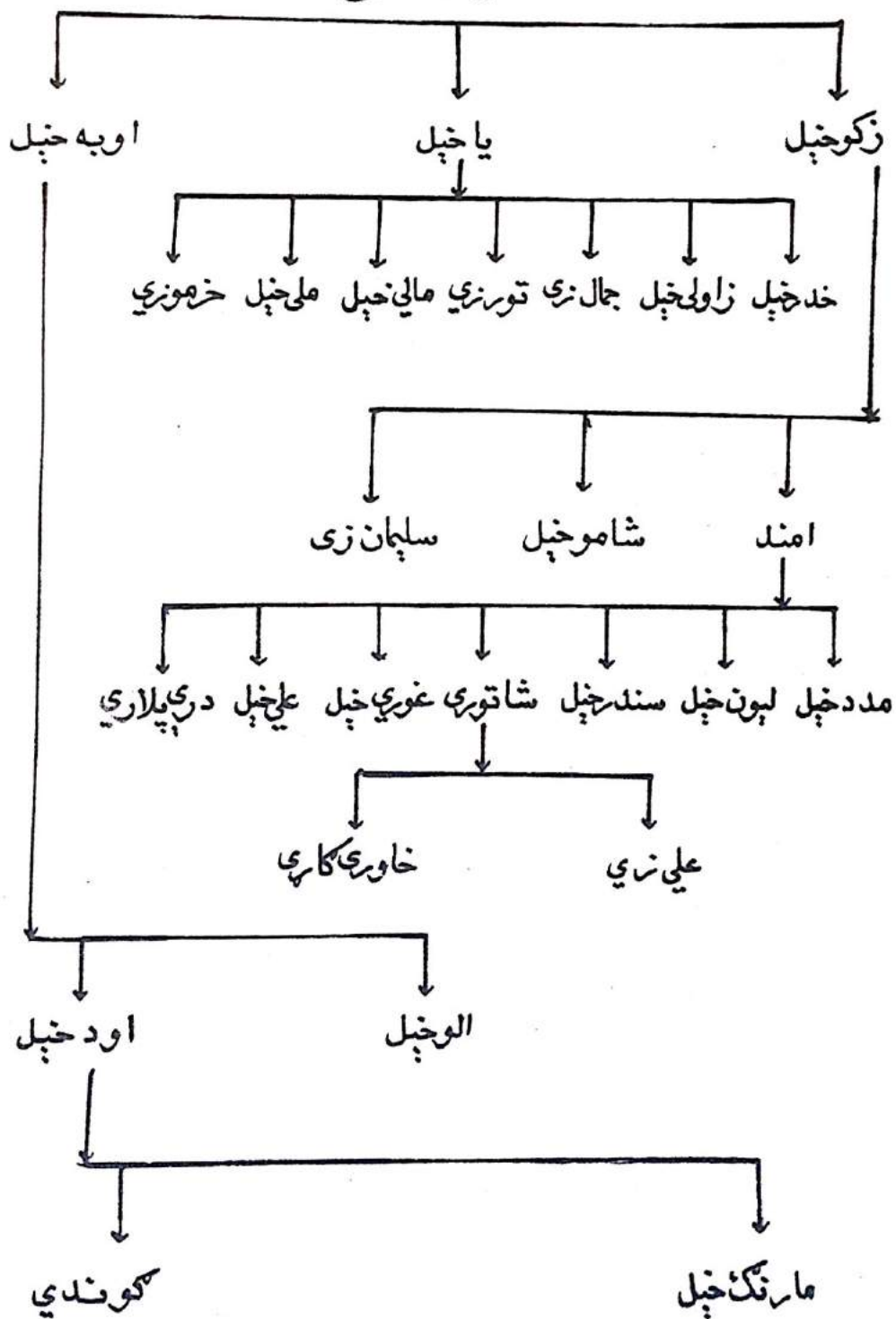

دوی (ناصر، خان غلجی بولی خریه غلجوکښې لکه پاس چې ویل
شوي چې دوی پرې ورگډ شي په غلجوکښې داسې کورنۍ نشته.
خو دا خبره منلې ده چې دوی بڼه سوچه پښتانه دی، د هر «خپل»
او «زوی» چې دي پښتانه دی، په دوی کښې بڼه شخصیتونه او
پوه جنرالان تېر شوي.»
ناصر د غلجوسره څه په کابل شکر دره او ځینې په پغمان-
او نور وځایو کښې او سپړي.

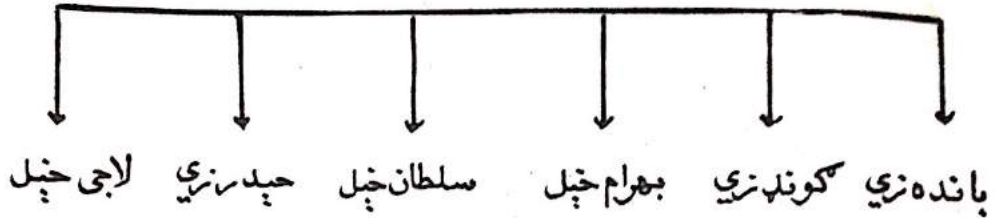
۱۱۱، لکه جرنیل غلام نبی خان او د هغه زامن، جرنیل اسحق خان-
جرنیل مراد علي خان، سور جرنیل محمد عمر خان او رییس فیضی محمد خان
دی.

د خرو و توكراف:

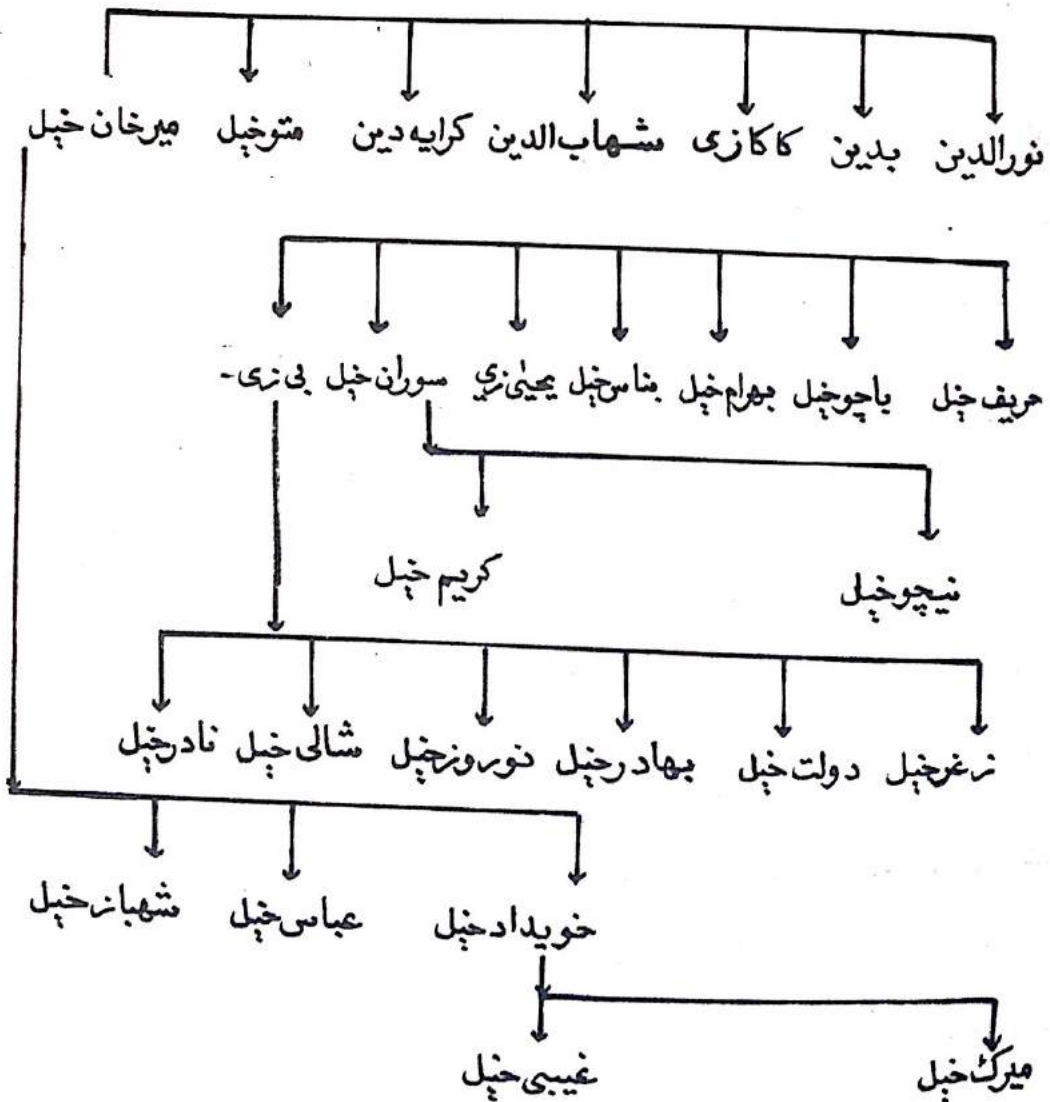
«خرو و تى»

گوندی بن اودخیل بن اوبه خیل بن خرومتی «گوندی»

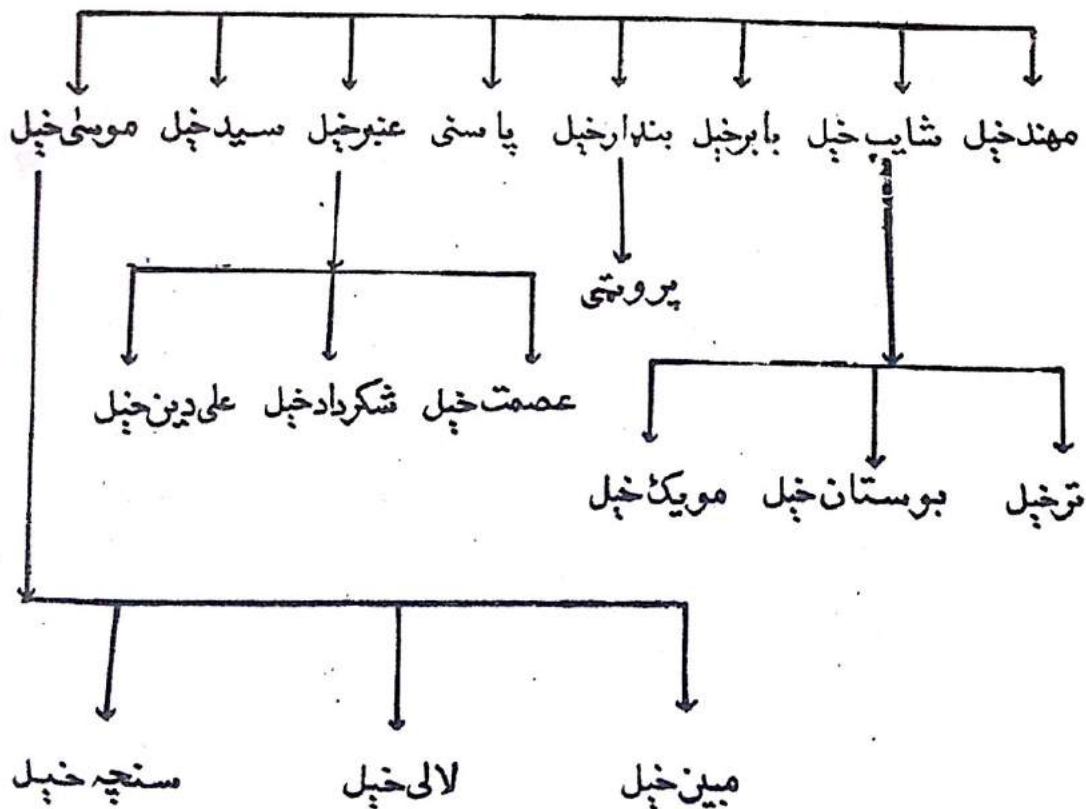
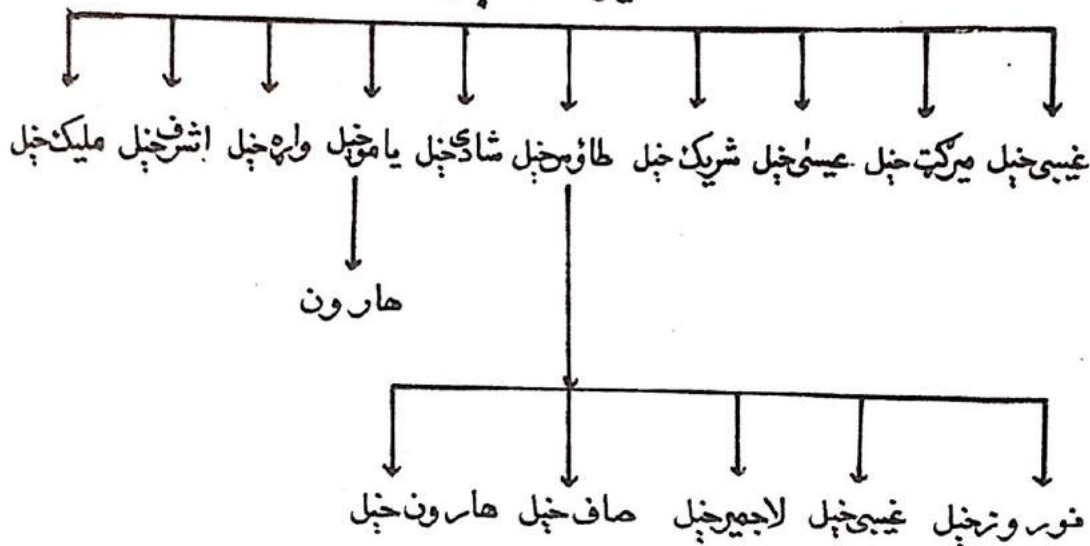

مارنگ خیل بن اودخیل بن اوبه خیل بن خرومتی «مارنگ»

میرخان خیل بن مارنگ بن اود خیل بن اویہ خیل
بن خروستی

«میرخان خیل»

حیثی واینی چچی : سهاک او جیحیب د واره چپرته تلی و یوخری پی په
 لاره کبني له باره سره وموند . جیحیب ویل خرنز ما سهاک ویل
 باری پی نرما . بارچی پی ولتاوه یو پلو ورکویتی هلك پکبني و او بل
 پلو د سروتو او ره وو ، یعنی داو ربشوا او ره وو ، او بیا د سهاک
 په کورنخه کبني ورته یوه بنخه ورکړی شوه او درې ناهن یې
 وشول : نرکو ، یاخبل ، او به خبل دی او د هغې نه خرویتی و پر
 شول ، خودا یوه جوړه شوې افسانه ده ، والله علم ، خو خرویتی
 سوچه پښتانه دي او په غلجور و رگډی بڼی ، دالبن و د پر شپن -
 زره کوره کیږی او اوس به لانور و پر شوي هم وي . دوی د
 کپتواز په مشرق او د سلیمان غره په لړۍ کبني اوڅه په ارگون
 او سرروضه کبني اوڅه د پرمل په علاقه کبني استوگن دي او
 څه د کابل په پغان کبني څه د ننگرهار په کامه او د کونړ کنړ په
 اولسواله کبني او نور وځایونو کبني هم استوگن دي . دوی
 نر مینداری کوي او مالدار هم دي . له وزیر و سره به یې
 جگړې رېږې کېدلې ، خود وزیر و مشرقنبر فوی او د خرویتو مشر
 شمس الدین دالانجې غوڅې کېږې اوڅه روغه جوړه یې تر منځ
 وشوه .

زیرماني : له قندهاره تر کابله خوا سره واره پراته دي او
 د پرلبن دي .

خدوزی: داخلک اکثره په مقرر کښې له علي خېلو سره اوسېږي اوڅه په « ده خوجه » د قندهار ښار سره نژدې اوسېږي، داخلک څوک پرېلزي او څوک يې غلجې گڼي، خوتپه يې نه ده معلومه - خودامنې خبره ده چې ښه اصل پښتانه دي او د تجارت کار کوي. دانه ده معلومه چې د ميرويس خان نه مخکې د غلجومشر څوک ؤ، خوروايات داسې دي چې سلطان ملخي دچې د ميرويس نيکه د « مور » نارو « انا پلار ؤ، د شاه جهان او بيا د اورنگ زيب له پلوه د قلات او قرتودلار د حفاظت په کار مامور ؤ او د توخود قبيلې نه ؤ، د خداداد سلطان د سد و نرود مشر هم عمرو ؤ او دې د وارو مشرانو په جرگه، صلاح، رضا د غلجيو او ابداليانو په منځ کښې د گرم آب دره د جلدک په خوا کښې د غلجيو او ابداليو پوله او برید ټاکلې دی

سلطان ملخي داغزکي او سرخ رود ترمنځه په جنګ در وانه کښې ووژلې شواو له هغه نه پس يې نړوي حاجي عادل خان د قام مشر شو، د هغه نه پس د هغه نړوي د بائي خان، د قام مشر شو. دی هم په يوجنګ کښې ووژل شو، ده پسې شاه عالم خان د علي خان نړوي د غلجومشر شو. دی د بائي خان واره ؤ، بيا د هغه نړوي خوشحال خان د قام مشر شو، د هغه نه پس د هغه نړوي اشرف خان د احمد شاه ابدالي له خوا د قلات نه تر غزني پورې علاقې حاکم ؤ.

دې اشرف خان له احمد شاه سره په هند باندې په لومړۍ حمله کېني هم گډون کړی ؤ، او د احمد شاه د زوی تیمور شاه په وخت کېني د اشرف خان زوی اموخان د قام مشر ؤ، د شاه زهان او - شاه محمود د تیمور شاه زامن، د سدوزو باد شاهانو د جگړو په وخت کېني د غلجوباد شاهي ته بیا زړه وشو او د سدوزو سره یې جنکونه پیل کړل، خو ما ټي ټي وخوره او غلجیان ډېر تاوانی شول او د سرسری پکېني پاتې نه شو، اوله سدوزو نه چې څه وخت حکومت بارکز و ته منتقل شو، نو غلجوبیا سره راپورته کړه او د امیر دوست محمد خان سره یې خواری ماتي گوډې جنک جگړې پېښې شوې.

سره د دې ټولو ناتارونو د امیر عبدالرحمان خان تر زمانې د توخي په څانگه کېني د سلطان ملخي کورنۍ د مشري کور ؤ او با اقتداره وو.

د محمد ظاهر شاه د پادشاهۍ په وخت کېني هم یوتن د عبدالرحمان په نوم یوتخي مشر بغاوت وکړه، خو اخرج حکومت ته تسلیم شو او بیا په کابل کېني نظر بند ؤ، دا ؤ، د غلجولند تاریخ او - شجرې -

ب «لودی قبایل»

در وایاتو مطابق د لودی یانو مشرنیکه ابراهیم دی چې وروسته
لودی مشهور شوی دی . د بی بی مترا و شاه حسین زوی ، د
نلجی ورو راو د بېټ نیکه د لور له پلوه نومی و .
مخکې د لودیانو د مهمو خانګو لکه : اسمعیل خېل ، پرنګی
، لوهاڼی یا لواڼی ، د وتاڼی ، نیازي ، سوري ، هروت او نورو
شجرې لیکل شوي دي ، دلته د هغوی څه لنډ تاریخ لیکل کېږي .
په اوسني افغانستان کې د لودیانو د نورو قبیلو نه د
لواڼی قبیله ډېره ده ، د دې طایفې خلک په اندر ، قره باغ ،
شیلګر ، قلات او قندهار کې په اوږه همسایه ، ډول په غلجو
کې پراته دي ، او ځینې خلک یې په قطغن او بدخشان ته هم
تلی دي دا خلک اکثره د ځمکو خښتنان دي ، خود کرکيلې په کار
کې مېرمنې نه دي ، او اکثره د تجارت کار وبارګوي . د دوی
پنځه سوه کوره په شلګر او درې سوه کوره په قره باغ کې

هم پراته دي .

د لوانو نه پس په افغانستان کښې د نيا زيو شماره ډېره ده او داخلک مالداره او پوړونده دي ، په ژمي قندهار ته او په اوږه ي د کوه بابا لمنود هزاره جات غرونو ته راځي . داخلک داوښانو کچې او دکډو او بزورې لري . د دې خلکونه څه ځای په ځای شوي هم دي او دده شين په توگه په شينگره ، قره باغ ، جان مراد ، مقر قلات ، غوربند او لغمان کښې او سيږي او دکرکيلې کارکوي . دا خلک په زميندارۍ معامله کښې بڼه کړه دي او د بڼې گذاري خلک دي .

دوتاني :

دوتاني هم په افغانستان کښې آباد دي او دکرکيلې کارکوي .

پرنکي قبيله :

په اوله کښې په مغربي افغانستان کښې استوگنه وه ، وروسته دغه خلک دخپلې مالدارۍ سره د مالونو دخړولو دپاره دکمې غره لمنو ته راغلل ، او په دامان کښې دتآنک او سروهي په حمله پږوتل دغلته دوی ډېر وخت تېرکړو . د بابر مغلي بادشاه په وخت کښې دولت خپلو ، مياخلو ، مروتنو او نورو لوانو په پرنکي قبيله حمله وکړه او په دغه جنگ کښې ددغه قبيلې ډېر خلک و وشرل شول او کمزوري شول ، نوله دې امله هندوستان ته په کډه -

کونو مجبوره شول او د دوی ځمکې لوانو ونيولې .
 په دې قام يعنې پرنګي کبني د شيخ حميد لودي نه (چې د -
 غزنوي سبکتګين همعصرؤ، د هغه نه څلور سوه کاله وروسته
 بهلول لودي بل لوی سلطنت قايم کړو چې تقريماً (۷۵) کاله د
 حکومت دوره يې وه ، او پښتنو ته لوی افتخار دی .

لوهاني يا لواني ؛

د نوحاني، لواڼي يا لوهاني اولاده په سپين او تور لواني مشهور
 دي . د تور لواني مشهورې ټپې دا دي :

۱: دولت خپل ؛ د دولت خپل د شجرونه معلومېږي چې دلواني
 د نړۍ (مما، دري زامن وو، په دوی کبني د دولت خپلو خانګه
 ډېره وه ، نونور (مماخپل، يې هم په ځان کبني ګډکړل او دهما ټوله
 اولاده په دولت خپل يادېږي . د دولت خپلونه په پنځم پښت کبني
 کټه خان پيداشوا او اولاده يې په کټي خپلو مشهوره ده ، دلواني
 ټولو خپلونو د ټانګ په ځمکه واک ول . د دې نه به مخکيني هم دوي
 دلت د مالونو خرولو د پاره ل تلل او څه خلکو پکښې د کرکيلي کار
 هم کولو او د ځمکو خاوندان په کټه وان چې د غزني جنوب مشرق ته
 واقع دی ، پراته وو ، او څه خلک به يې د مالونو خرولو د پاره د
 « وانه ، غرونو ته هم تلل او هلته به اوسېدل ، خو د هر وټو د
 سلېمان خپلو سره د يوې مېنځې د ناموس داری په باب بدې پېښه شوه

او هروقت چي په سليمانخېلو کمزوري وو، نوله دې امله يې د -
 کټه وازنه کړه وکړه . په دغه وخت کېنې به د دوی د هرې
 تپې خانله بېل بېل خان ؤ او خپلې ټولې ماتې کړوې به يې په جرگه
 رغولې .

د لوانو قام خاني په کټه خېلو کېنې وه چي د دولت خېلو يوه
 پښه ده ، دا خان به د لوانو د ټولو قبيلو په خوښه او رضا تا کل
 کېده او هغه به د هرې تپې خلکو سره د ورورۍ او عزيزولۍ -
 سلوک کولو .

د نولسمې ميلادي پېړۍ په اوائلو کېنې قتال خان د قام مشر
 شو ، دا د سليم خان زوی ؤ ، د اسړې ډېر تريخ ؤ او دخلکوسره
 به يې سپکه گذاره کوله ، او خلک يې ډېر تنک کړي وو، دولت -
 خېلو کېنې خېلو په کډه قتال خان او د هغه زوی اکبر خان و وشرل
 او د هغه مشر زوی سرور خان کابل ته په تېښته لاړه . دغه -
 وخت د کابل حکومت د امير دوست محمد خان په لاس کېنې ؤ يعنې
 د ۱۸۳۰ع شاوخوا زمانه وه . امير دوست محمد خان د سرور خان
 منگه وکړه او د عبدالرحيم خان هوتک په مشرۍ يې خلور سره لښکر
 ورکړ او د دغه لښکر په زور سرور خان د چنل پلار او ورور
 قاتلان و وشرل او خپل بدل يې واخېست او د خان د حفاظت -
 د پاره يې پنځه منډه نوکران هم وساتل او خپله قلايې منظره

کړه ۰ په ۱۸۳۹ع کښې سرورخان په کره کښې مړ شو او د هغه په ځای
 الله داد خان د قام مشر شو. په ۱۸۴۰ع کښې څه وخت چې د فونزها
 سنگه په مشرۍ کښې سیکان راغلل او تانک یې ونيولو، نو د
 الله داد خان تر شا چې د قام څه کومک نه و، فوجبورا وټنستېدلو
 او د مسعودو علاقې ته ورغی، او له هغه ځایه بیا کابل ته ولاړ
 او پر تانک د سیکانو قبضه راغله. د کابل امیر دوست محمد خان په دغه
 وخت کښې پخپلو خوږو کښې ډوب و، او د الله داد خان امداد یې
 ونه کړای شو. الله داد خان بېرته د مسعودو علاقې ته راغی.
 او هلته د پره شو. سیکانو د تانک علاقه ملتاني پښتنو ته په جاگیر
 ورکړه، الله داد خان به هر وخت له ملتاني پښتنو سره په ډن
 ډونز لگیا و، آخر په همدې اله کوله کښې الله داد خان مړ شو او
 تانک او نوره سرحدی صوبه په ۱۸۴۲ع کښې دانگرېزانو په
 قبضه کښې راغله او د سیکانو اقتدار ختم شو او د الله داد خان
 نروې شهینواز خان انگرېزانو د تانک والي ومنلو.

د میا خېلو خانکه؛

میا خېل هم د دولت خېلو سره یوځای د امان ته راغلي وو او
 مالداري یې کوله او څه لږ و د پرتجارت به یې هم کولو. دا خلک
 د رابن په حمکه استوګن دی په دې حمکه په اول کښې د سوري

او سر و انې قبیلو خلک او سپدل ، خون مانخان کبتي خپل دغه خلک له دغه ځایه و شړل . دغه وخت دولت خپلو د تانک حُمکي پخپلو منځو کبني سره و وپشلي . څو کاله پس د بختيار و قبيله چې په بڼه بده کبني د ميا خپلو سره گډه وه ، د سر واپو سره په بدی اخته شوه ، او د ميا خپلو په مرسته بي سر واپو ته ماتې ورکړه او د سر واپو حُمکي يې و نيوله ، او پخپل منځ کبني يې سره و وپشله . د دې نه وروسته د ميا خپلو خلک د ده شين په توگه د غلته استوگنه خوښه کړه او پاتې شول او ځيني لاکوچيان وو . د ميا خپلو او بختيار و ځيني خلک لا اوس هم پرونده دي . د ميا خپلو خانان بن اختيار لري او د پروند و بېل خانان وي . د ميا خپلو خلک بڼه درانه او شتمن - خلک دي . د دوی د مشري کور د سيد خپلو په څانگه کبني وي ، چې د خلاخپلو ذيله ده .

تتور:

تتور خلک په شماره کبني بن دي ، دوی په عاد تونو او رواجونو کبني د دولت خپلو په شان دي او د کرکيلي کار کوي .

نيازيان:

نيازيان هم دلورديان يوه څانگه ده دا خلک په اول کبني په شلگر او دغزني په شاوخوا حُمکو باندي پراته وو . او دوی دغې علاقې نه دانده و او غلجود د بنسمنې په وجه گډه وکړه او په ۱۴۵۱ع

کښې څه وخت چې بهلول لودي په هند کښې يولوی سلطنت جوړه
 کې و نو «روه» ته يې فرمانونه راوړل او پښتانه يې هند ته -
 وبلل ، نو د نيانيانو هم د پرخلک هند ته ورغلل او په شاهي فوج
 کښې شامل شول ، په دغه خلکو کښې هيت خان نيازی او عيسى خان
 نيازی د شېرشاه سوري په وخت کښې د پرد عزت خاوندان و ، خو
 د شېرشاه د مرگ نه پس د هغه د زوی سلیم شاه فوجونو نيانيانو
 ته د پرتاوتونه واپول او نيانيان د پر کمزوي شول . نيانيان
 د اباسيند په دواړه غاړو د کالا باغ نه تر پنيالی پورې په اوږدو
 باندې او د خټکو د غرونو د شرقي لمنې نه تر میانوالي پورې په -
 ساره کې د پراته دي او د علاقه د نيانو په علاقه مشهوره ده .

د وټانې ؟

د وټانې هم په لوديانو کښې کې دي ، لږه بڼه ده او اکثره
 مالداري کوي او د د وټانې په علاقه استوگن دي او په اوږه
 کې ځينې د غزني خواو شاته هم ورځي .

ځيسوری؟

د اخلک هم ځان لوديانو کېني ، لږ خلک دي او د اباسيند په -
 قطبيزه غاړه او د اسماعيل خان د پره ضلع کېني آباد دی ، او
 دوی په عمر خپلو هم مشهور دي . د دوی ځينې خلک د عيسى خپلو
 د علاقي په قطب لوري او د پنيالی ديوه ورکوټي غره په خوا

کښې د مروت په علاقه پراته دي . د دوی په علاقه کښې خرمادېرې

کښې .

بېلچ يا بېلچ:

دا خلک هم ځان په نياز وگډوي او ځينې وايي چې موز دولت
خپل يوو، په هر حال پښتانه دي . لږ خلک دي او اکثره په پښاله
کښې د غونډ شېخ بدین غره په خوا کښې اوسېږي او څه يې د
غزني خوا و شا هم شته دی .

مروت:

مروت خلک په سپين لوانې مشهور دي . په اوله کښې دا -
خلک په کتوازي پراته وو ، خو وروسته يې له سلېمان خېلو سره ،
بدي راغله او دوی ته را پاڅېدل او اوس په هغه ځمکه سلېمان
خېل پراته دي . ويلى شي چې د آزاد خان سلطان خېل د کاله نه
يو سري بنځه و تښتوله او مروت ته يې پناه ور وړه او دا واقع
د (۴۰۰ هـ) څلور سوم هجري پېړۍ پېښه بنودلې شي . سلېمان خېلو
دا مجرمان غوښتل او مروتو پرې ننگ وکړ او نه يې ورکول
او نتيجه يې دا شوه چې له سلېمان خېلو سره نور غلجې هم ودرېدل
او سخت جنگ وشو ، چې مروت ماڼي پکښې وخوړه او د هغه

نوټ : د دې خلکو ياد ماته سيد شمس الدين مروج کړې ؤ چې ويلچ په نوم يوه
قبيله شته دی .
سکياک

حُمکې نه په کډه کولو مجبوره شول او د تانک په علاقه کښې په څه
 حُمکه پرې وتل، خوڅه موده پس دولت خپلو دوی له دغه حُمکې
 پاڅول او وروسته بیا مروتو، دغه حُمکې ونيولې، خو کتې خپلو
 چې د دولت خپلویوه څانگه ده د گنډاپور په کومک دوی بیا
 له دغې حُمکې نه وشړل او مروت لارل د تل په فطب برخه -
 مېشته شول.

ویلی شي چې د اسلام نه وپاندي په دې حُمکویونيان او -
 هندوان او سپدل چې د هغوی داستوکني اثار لا اوس هم شته
 دی، خو سلطان محمود غزنوی او سلطان شهاب الدین غوري په زمانه
 کښې دغه خلک د دغه علاقونه وشړل شول او بیا په دغه ځای پوتې
 قام او سپدل، د دې خلکو اصلي حال معلوم نه دی چې څوک وو؟
 خو دوی سارنگ خپلو، عېسې خپلو او نازيانو له دغه ځایه وشړل،
 او دوی لارل پرې په خپله پرېوتل.

نيانو په هغه برخه کښې چې اوس پرې پهار خپل آباد دي، د
 گمپې نه په قطب لور ودانې شروع کړه او د رود نه يې درې
 ويالې را بېلې کړې او هغه حُمکې يې ځانله غوره کړه چې د گمپې او
 کړې تر منځ پرته ده د دغه برخې د جنوب پورې د دوی مال خرؤ
 په دغه وخت کښې د نيانو مشر «مدی سارنگ» و چې مالدار و او
 تر اوسه يې په هغه علاقه لاشهرت شته دی. د نيانو څه بز وخت

په دغه علاقه قبضه وه او د دوی یوه څانگه «مهیار» د سارنگ-
 خېلو او عیسی خېلونه په دې مرور شوچې دوی له یې سمه برخه
 نه ورکوله او د مروتونو یې د مرستې خواست وکړه او مروتو
 ورسره ومنله او د دوی په مرسته یې په نیاز و حمله وکړه ، خو
 آخر سوله وشوه ، خو مروتو د نیاز و پره برخه ځمکه لاندې کړه .
 د نیاز و په قبيله کښې مېچن خېل ستانه خلک دي ، مروتو هم په
 دوی څه غرض ونه کړو او تر اوسه دوی په پتې مېچن خېل پراته-
 دي .

ویل شي چې دا واقعه او په دې علاقه د مروتو قبضه د اکبر مغلی
 بادشاه د چې د همایون زوی او د بابر نسی و ، په وخت کښې شوې
 ده او د واقعاتو نه داسې څرک لگېدی شي چې بز و د پر مروت به
 په دې علاقه له (۳۶۰) کلونو نه راپدې خوا په دې ځمکه آباد وي .
 ځکه چې د اکبر باچا د حکومت په ابتدا کښې لاسیازي دلته آباد و .
 د مروتو دا علاقه په څلور و برخو وپشلی شوې ده : د سلاریو برخه
 د نونا خېلو یوه برخه ، د موسی خېلو یوه برخه او د درې پلارو
 یوه برخه .

او اوس د دې خلکو په دغه علاقه استوگنه داسې ده چې د لمر لوبه
 خواته تپې موسی خېل او نونا خېل ، په منځني برخه یې بهرام خېل او په
 نمرخاته خوی یې درې پلاري اوسېږي .

هغه خواره واره پښتانه چې له مروتوسره اوسېږي دادي:

۱- ملاحظیل؟

داخلک د ملاعثمان اولاده ده او ستانه خلک او پښتانه دي،
او دلوديانود لوانود کورنۍ نه دي، دوی له مروتوسره په کليو
کښې کېدو او اوسېږي. دامتل اوس هم هلته مشهور دی چې:
« الحمد لله خوهر خوک وايي خو خوله د ملاعثمان غواړي، » داخلک
له مروتوسره داسې خلط شوي دي چې بېلول يې اسان کار نه دي.

۲- ممرېز خپل؟

دا پته د مروتو په قام ورکېږي او د بهرام خپلونه يې برخه
اخېستې ده او په اوس کښې هم په مروتو حساب دي.

۳- ملک نري؟

داخلک په اصل کښې نيازي دي خو په موسی خپلو مروتو کښې
ورکېد شوي دي؟

۴- دانی وال؟

خپي خلک دوی خټک کښې خودا خبره معلومه نه ده، خوددغه
خلکو د مشرنیکه نامه خټک وه او دا خبره په غلطۍ سره مشهوره شوه.

۱۱، ویلی شي چې ملاحظیل بیټني دي، خونه د مشجرونه دوی لوانو لوديان دي.
۱۲، خټي ملک نري د منگوهاړ ولايت د کونړ کنړ دا ولسوالۍ په قلعه کښې م آباد دي.

چې دوی خټک دي ، نه داخلک د مروتو د وټماخېلو په ذيله پورې

منبلي او مروت دي .

۵- منگوخېل؛

خټي خلک دوی نيازی کښي ، خونه دوی د مروتو د موسی خېلو په

څانگه کښي د بايزی سره ورگډ شوي دي .

۶- خان خېل؛

په دولت خوازي کښي ورگډ شوي او د بهرام خېلو يوه پښه د.

د مروتو په علاقه کښي

نور قامونه

۱- د شېخ شاه روحاني اولاد؛

ويلی شي چې دوی سيدان دي او په اولس کښي پيرخانه-

کښلی شي ، او اکثر کرکيله کوي .

د شېخ محمد شاه روحاني قبر د سر ملي دموزو په لمرخانه د

غره په نيمايي کښي دی .

۲- مېچن خېل؟

په افغانستان کېنې گډوډ پراته دي ، خو د پرې د زابل په ولايت کېنې اوسيزي .
 د بنر په علاقه کېنې هم ، خېنې مېچن خېل د کړې د سيند په قطب په يوځای کېنې چې په ټټي مېچن خېل يا ديزي اوسيزي .

۳- عيسی خېل؟

د عيسی خېل اته څانگې دي : ابرخېل ، خواجه خېل ، ماما خېل ، گلزي زکوخېل ، ميراخېل ، داور شاه خېل ، احمد خېل دي .
 په دغو کېنې د درې ورونو اولاد پاتې دی او داسې معلومېږي چې د نورو ورونو زامن يې د سليم شاه په جنگونو کېنې مړه دي .

۴- مشواڼي؟

دا ټپه پښتانه او نيازي دي او په غلطي ځينې خلک دوی سيدان بولي . د دوی د مشرنیکه نامه شجره ليکونکو موحشيان ليکلي ده ، چې اصلاً مشواڼي دي . په اوله کېنې دوی د سارنگ له اولاد سره د اباسيند په لمخاته پراته وواو د دوی يو بناخ د داؤد خېل د داؤد خېلو سره پراته گډ او سپدل . او بل بناخ هوندي خېل يې په ميانوالی (ټټي) کېنې استوگن وو .

مشواڼي : د هروقتو او عيسی خېلو په د بنمنی کېنې د هروقتو ملگری وو ، دا طائفه اوس په شادي خېل او دادي خېل سره

په وېش کېنې راغلي ده ۱۵ اوڅه مشواېني د گنډ په اسمار او نور
افغانستان کېنې هم شته دي چې د بربرول ملک سيد خان پکېنې
مشهور سړی و .

سلطان خېل ، دا هم د تيازو د سارنگ خېلو يره څانگه ده په
اوله کېنې ميانواله کېنې آباد وې ، او وروسته يې د کورنيو جنگونو
له امله دغه حمکې پرېښودې ، د عيسی خېلو په صلاح د خټکو د غره په
خواکېنې استوگن شول .

د لوديانو د اولادې څه لنډ شان حال وليکلی شو . په اوسني
افغانستان کېنې داخلکځ حال خال چيرته پراته دي او هلته په ډېر
شمار کېنې نشته دي ، دوی او سوريان د لودي سلطنت په وخت
کېنې اکثره هند ته تللي او هم هلته آباد شوي دي .

په هند کېنې يرونی بنار «لوديانه» هم دې خلکو ودان کړی .
دی ، دوی له ډېر پخوانه اولسي او اجتماعي تشکيلات لري او د قوم پر
مشر به د ستر ملک په نوم ټاکل کېده او د هغه احکام به قام منل او د
هغه د لاس لاندې نور وېرو ملکانونه به د هغه حکونه په قام کېنې
تطبيقول .

دې خلکو پخوانو حکومتونو ته ماليه نه ورکوله خود اورنگ زېب
د زوی بها در شاه په زمانه کېنې د هغه حکومت څه پېسې ترې د مال .
شماری په نامه اخیستې وې او احمد شاه ابدالي هم ترې يو څواوښان

د مال شماری په نوم اخیستل .

۵- سرواښی :

دامنلي خبره ده چې سرواښی د شاه حسین غوري د بلې ښځې
مهی، نه چې د بی بی متوبین وه ، زوی دی ویلی شي چې د سلطان
شهاب الدین غوري په زمانه کېږي دا خلک د سلیمان غره په لمنو-
کښې درابني او هیود هوان په ځمکو پراته وو .
د سرواښی اولس خانی او مشري د سری یپال په خانګه کېږي د
شیخ ملیح قتال په کورنۍ کېږي وه ، دا هم ویلی شي چې دا اوستی
رابن هم شیخ قتال ودان کړی دی . دا خلک د همایون په وخت کېږي
د خپلې بې اتفاقی په وجه د بر کمزوري شول او د دغې علاقې
نه په وتلو مجبور شول او د یو ناموس داری په مسئله د دوی او
سوریانو ترمنځ د بنسټي راغله او په دغه وجه د واره طائفې دېرې
کمزورې شوې او څه موده پس بختیار و پرې حمله وکړه او دوی
پې در په دیکه کړل ، چېنې پېښور ته لاړل او څوک پنجاب ته ووتل
او بختیار و او میا خیلو د دوی علاقه لاندې کړه .
د مالیر او کوتلې نوابان د سرواښی په قبیله د سریپال په خانګه
کښې وه ، د دغه ریاست باني شیخ صدرالدین صدرجهان ؤ
چې د شیخ ملیح قتال په خانګه کېږي را ځي .

۱) د شیخ ملیح قتال حوز دوی انا د مومند یا یا ښځه وه .

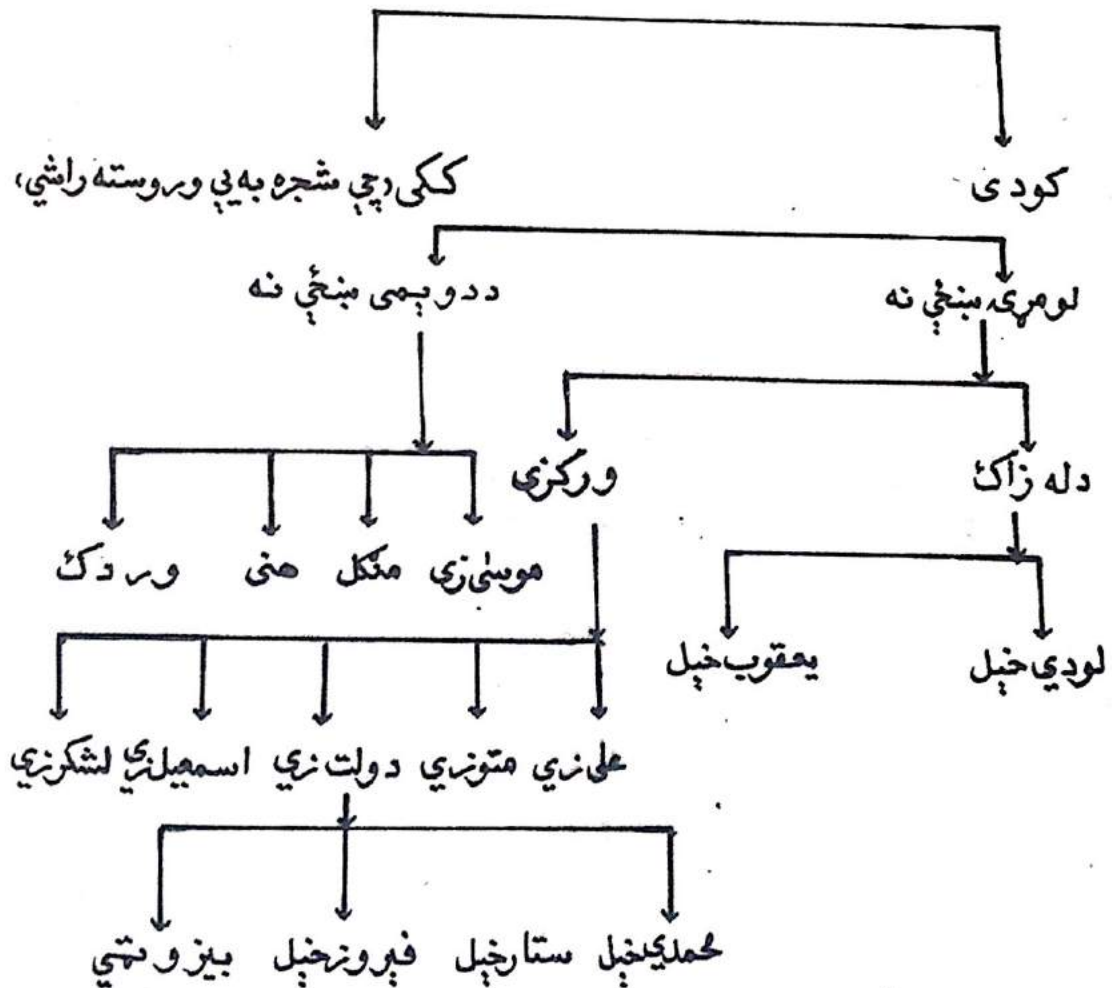
بھلول لودی چي د دیلی فتح کولو د پاره ورتللو، نو
له ده سره یې ملاقات کړی و او د عایې ورنه اخیستی وه.
نو کامیاب شو، او بیا وروسته یې ورته خپله لور هم
ورکړه، او د دوی دریاست بڼیاد کېښودی شو.

پنجمه طبقه:

«کرلانی قبائل»

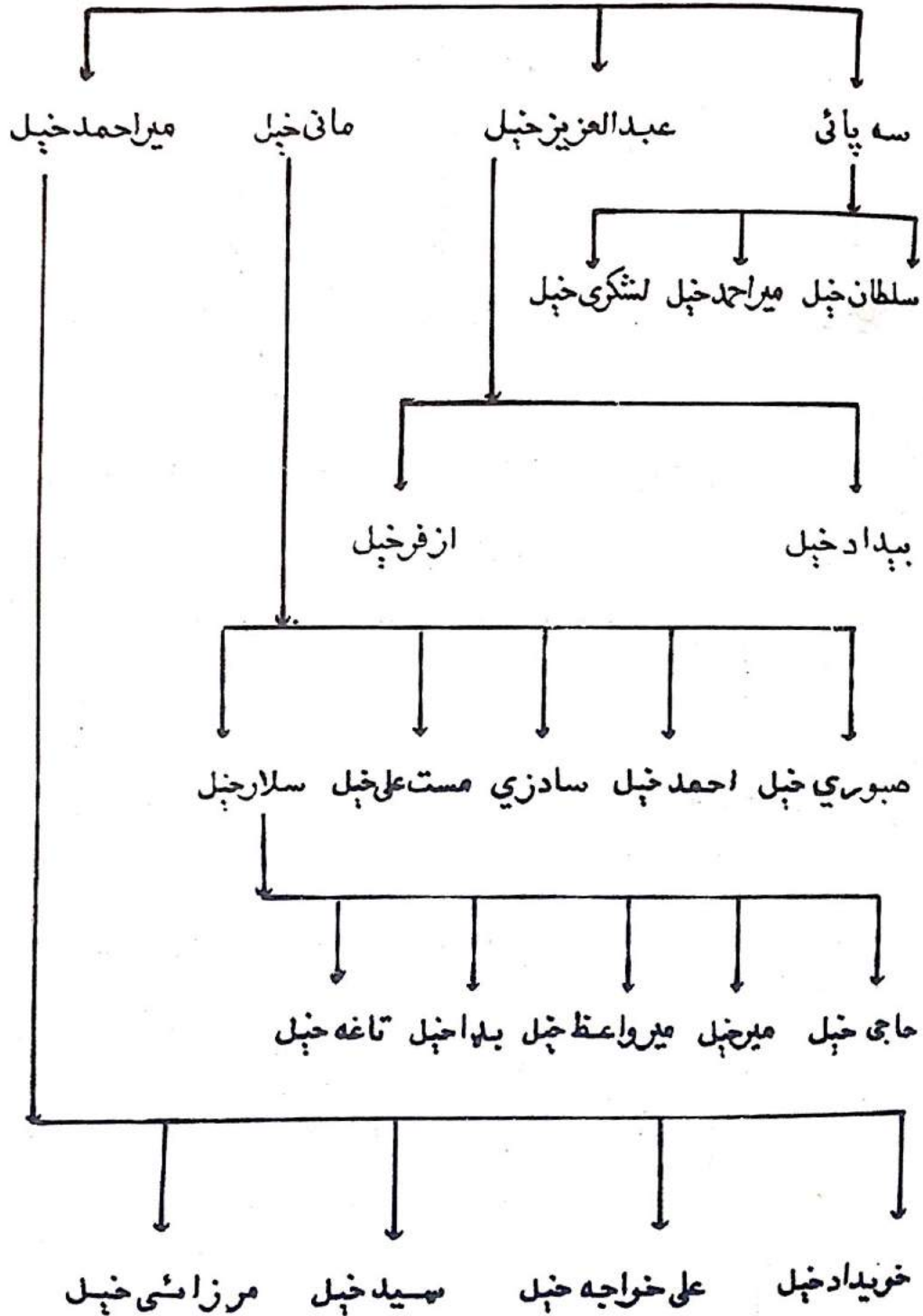
دله زاک، اورکزی، منگل اونور

«کرلانی»

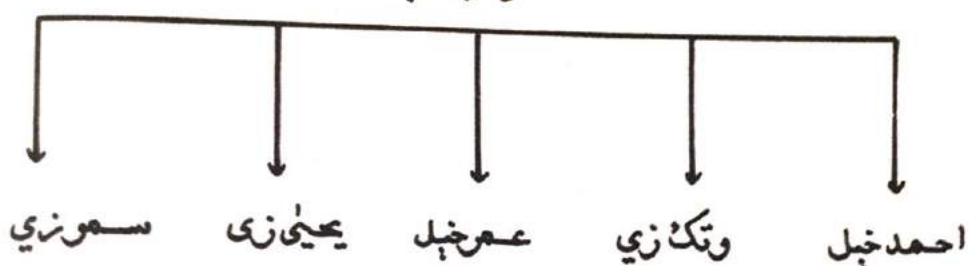
محمدی خیل بن دولت زی بن ورکزی بن کودی بن کرلامنی

« محمدی خیل »

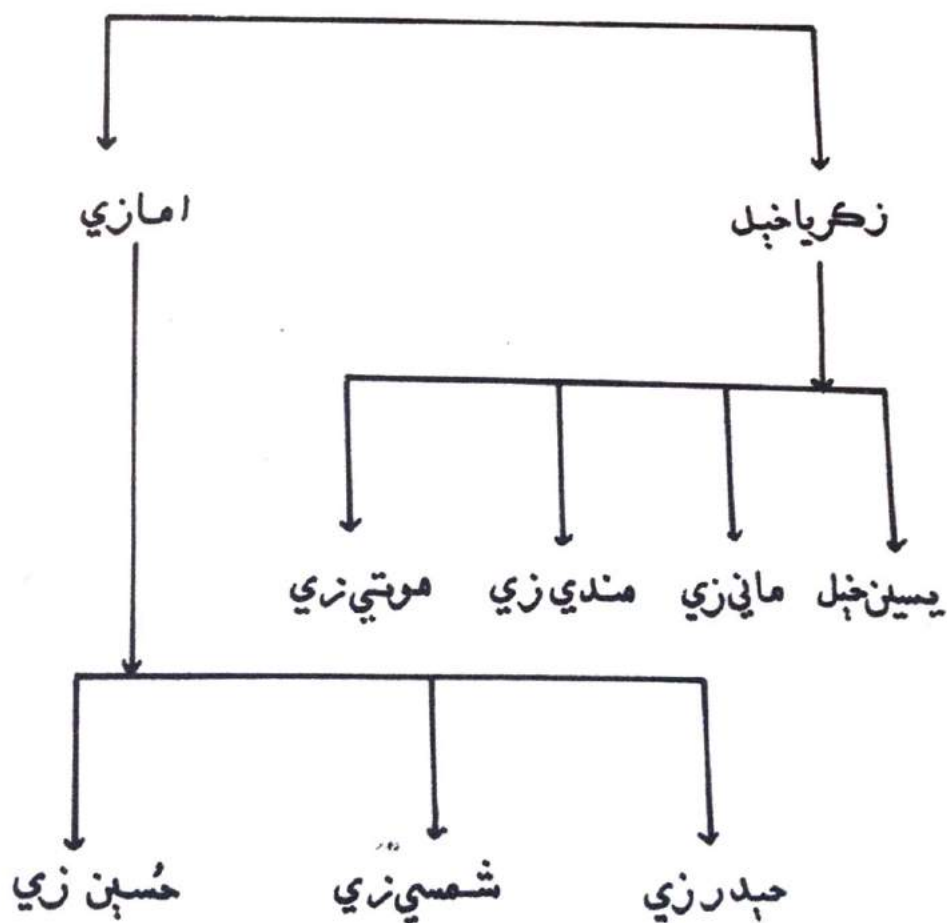
لودي خېل بن دله زاك بن كودي بن كرلاني

«لودي خېل»

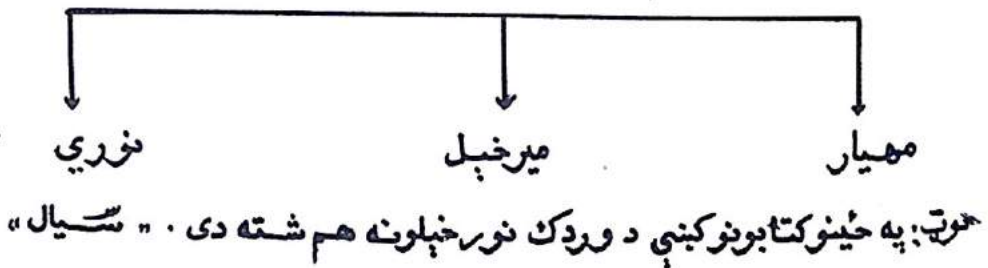
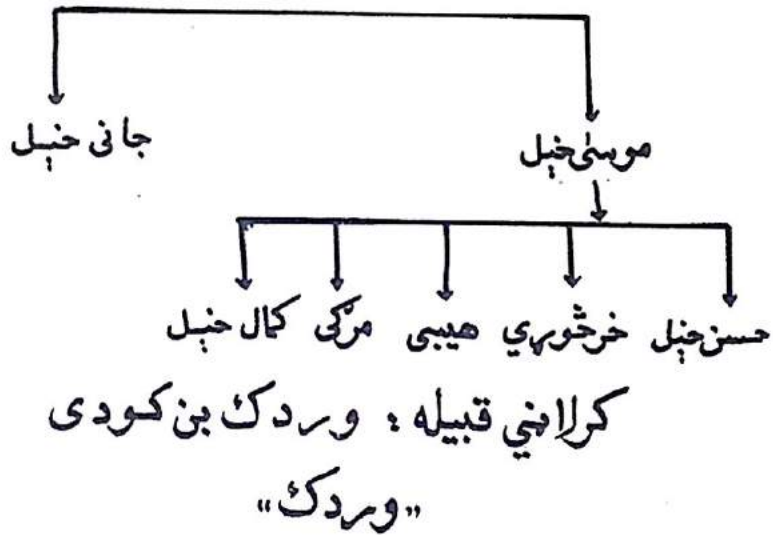
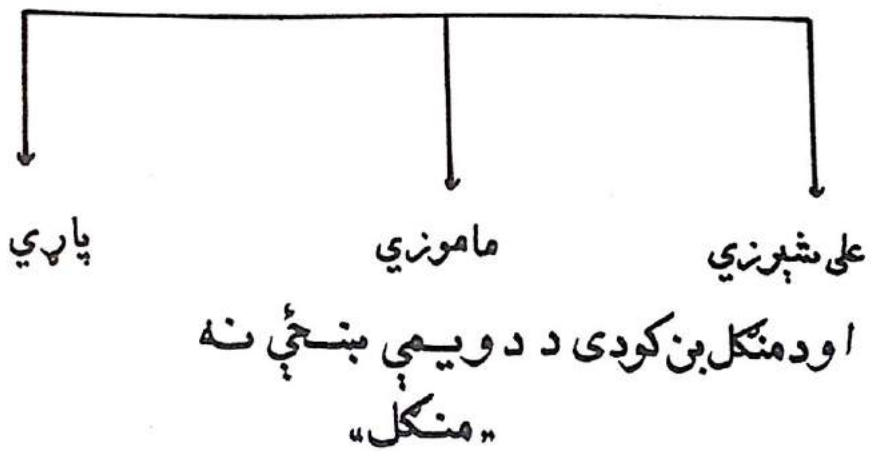
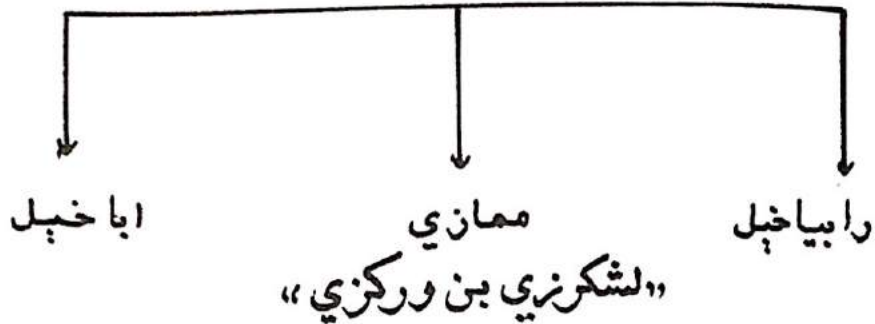

يعقوب خېل بن دله زاك بن كودي بن كرلاني

«يعقوب خېل»

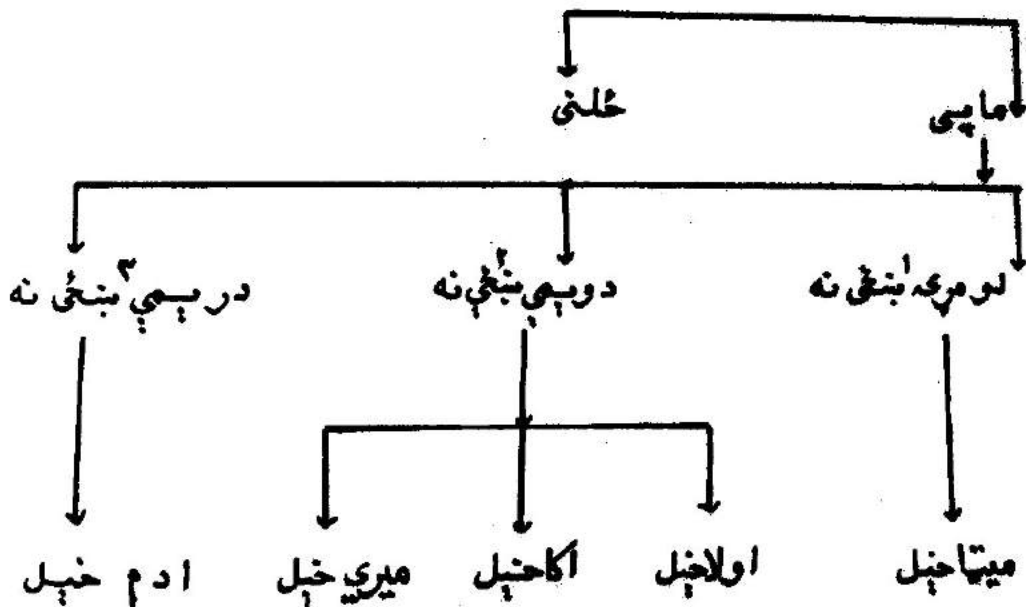
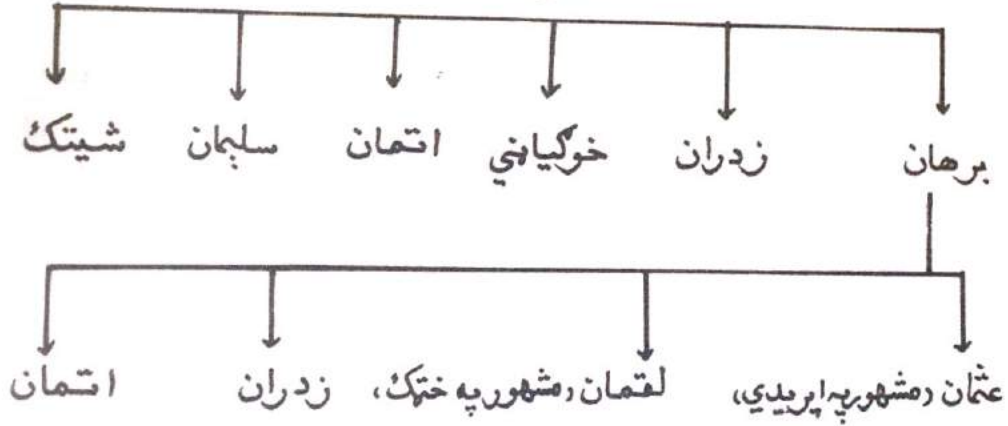
«اسماعيل بن وركزي»

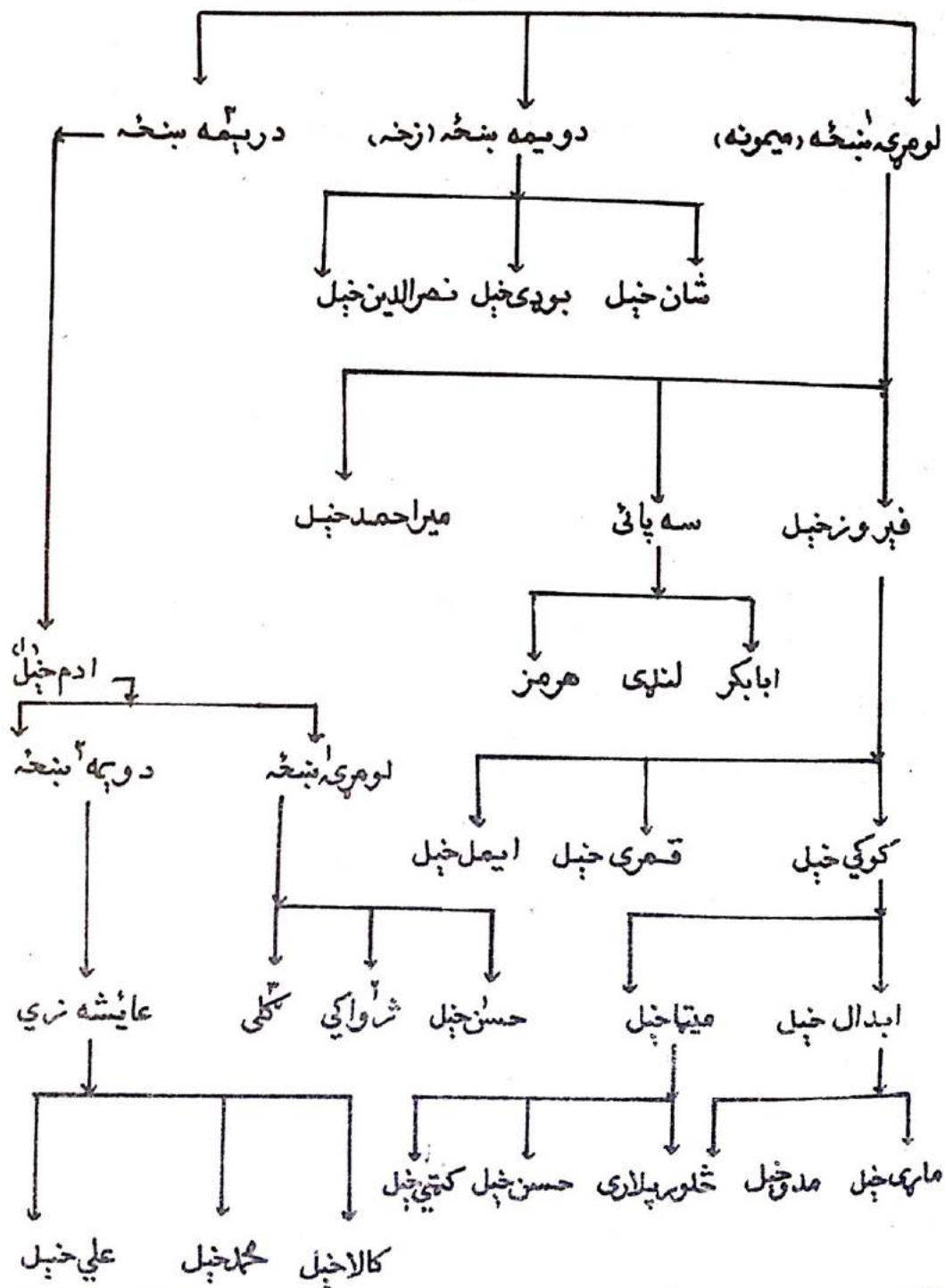
کرلانی قبائل:

ب: « اُپریدی »

«ککی بن کرلانی»

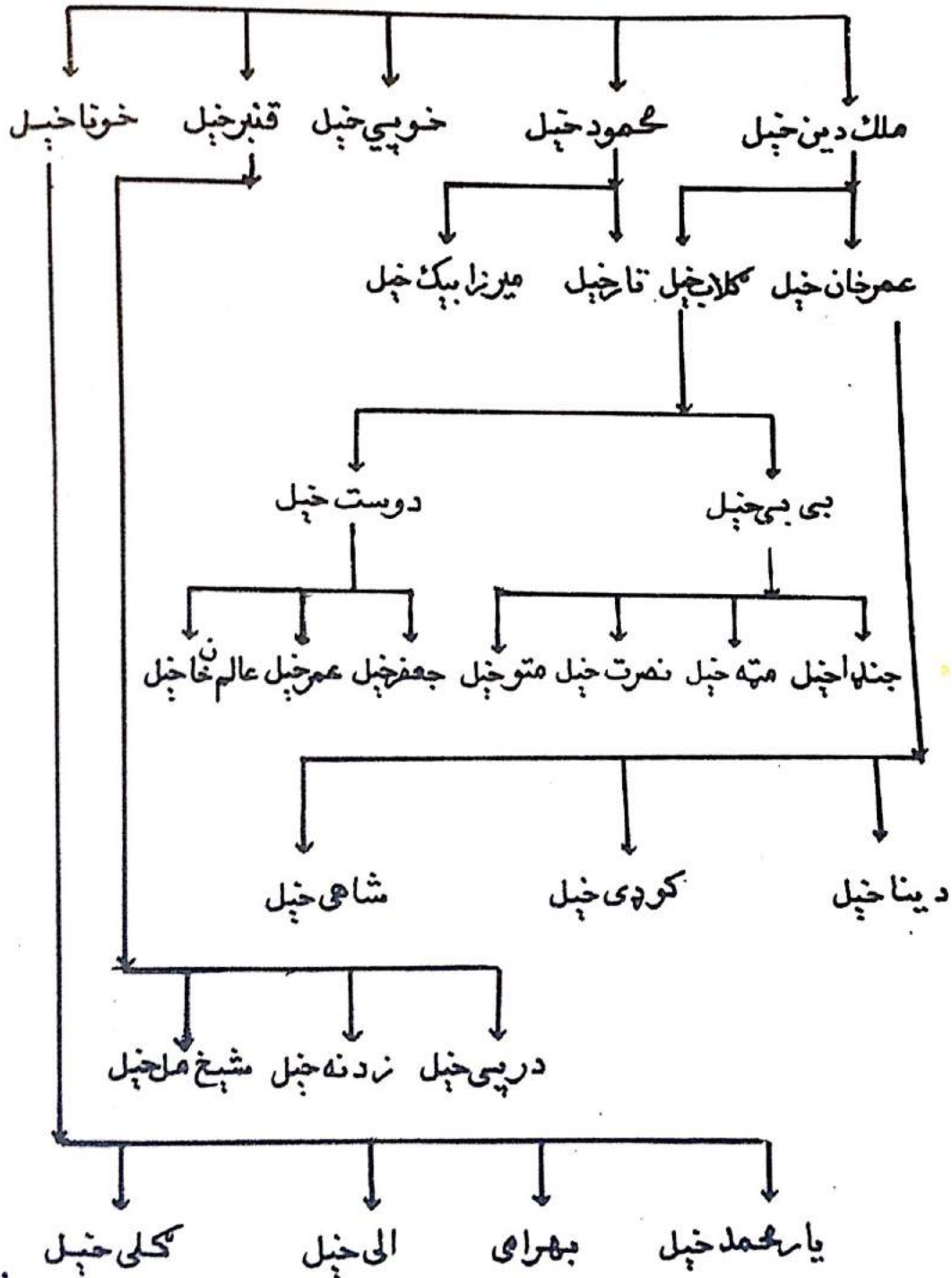

اولاخیل بن مای بن عثمان یا اپریدی «اولاخیل»

«خینچی وائی چی ادم خیل د اولانروی نه د مای بن مای د اپریدی نفسی کیری. (مسئال)

میر احمد خیل بن اولاد خیل بن عثمان یا اپریدی «میر احمد خیل»

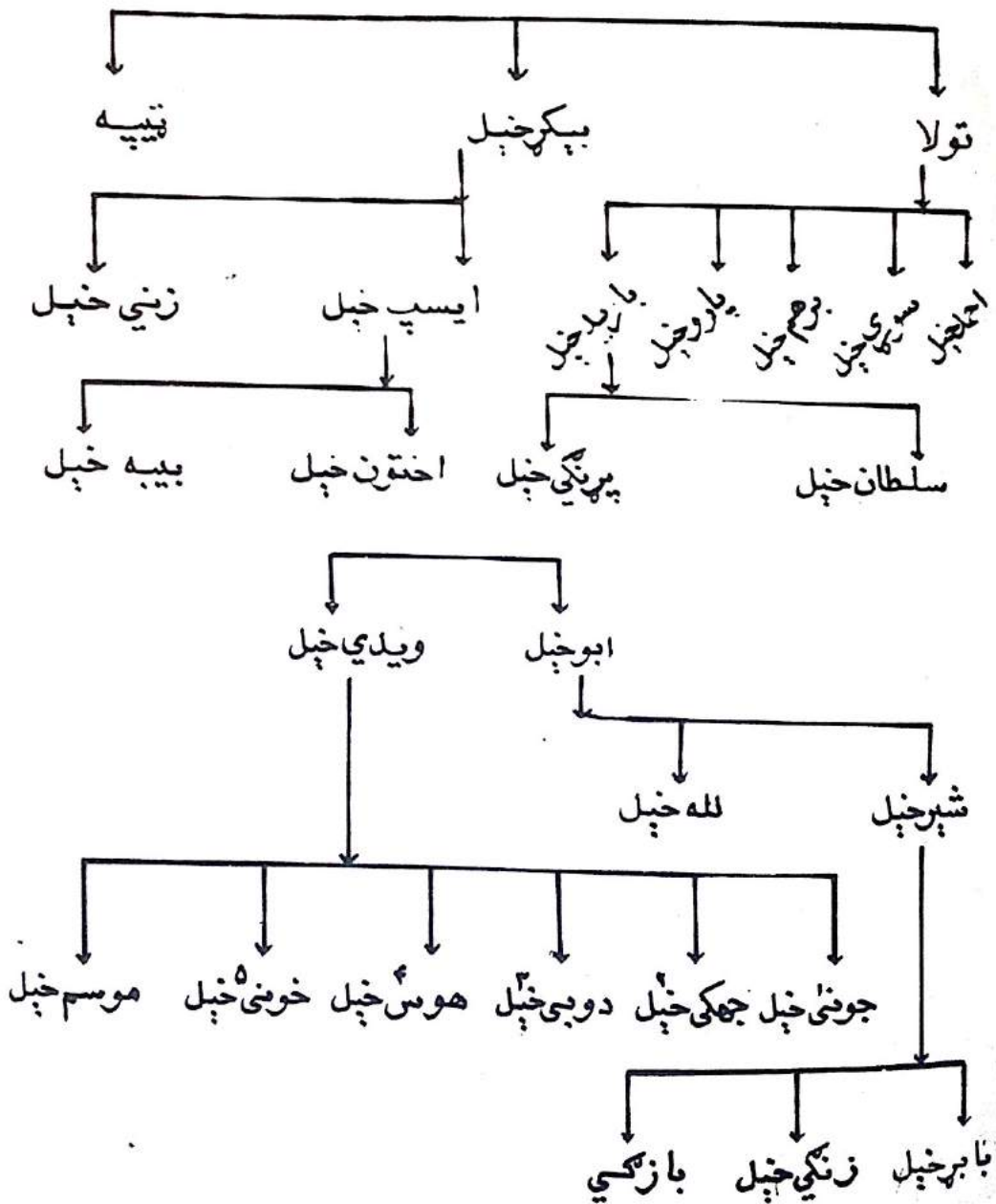

نوٹ: دپانی اولادی ذکر و شو، دہفہ دور و رخلنی اولاد لردی اوپہ بنگینوکی استرگن

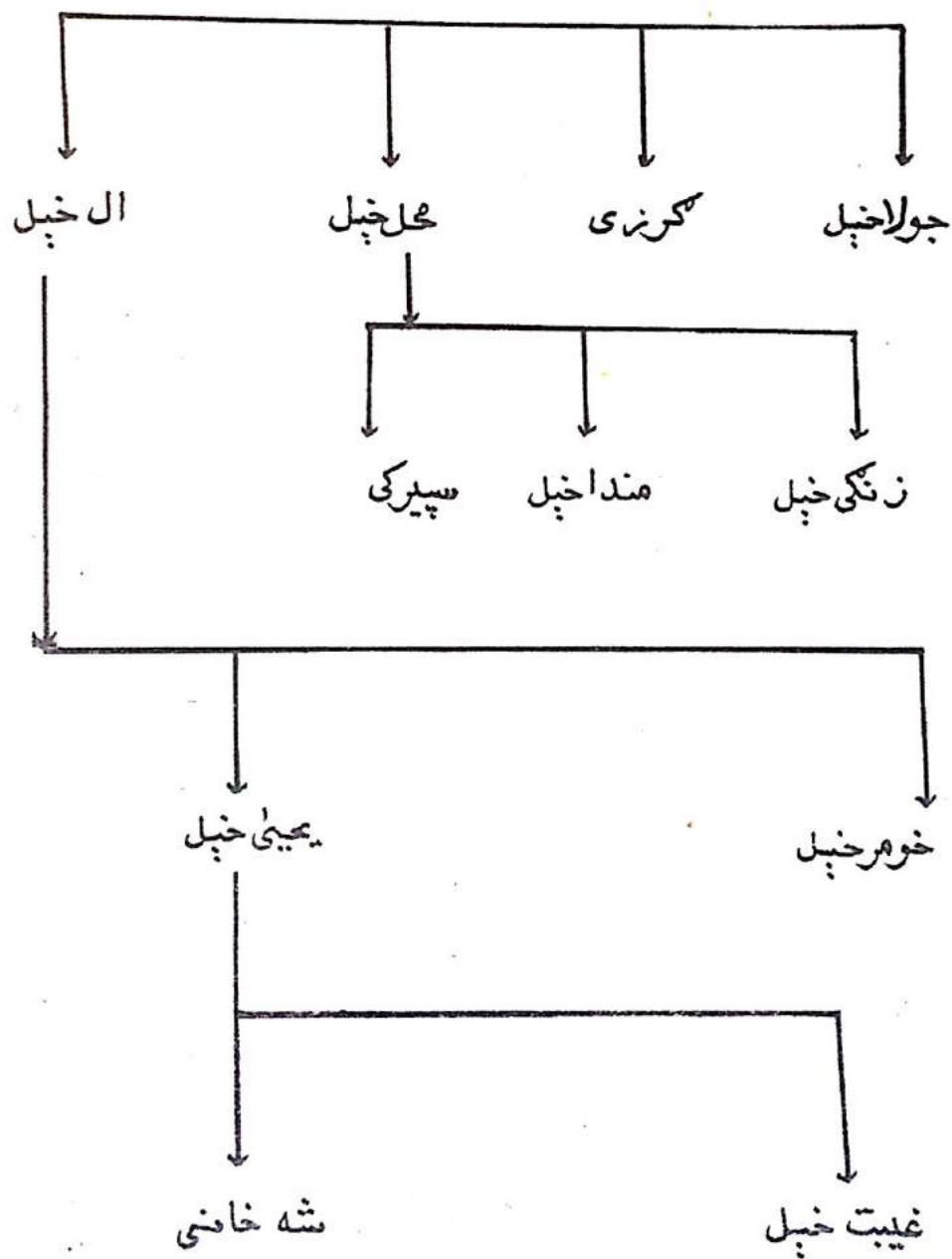
کرلاہی قبائل:

ج۔ «خُدران» زدران،

«خُدران»

نرخی خپل بن بېده خپل بن حُدران «زمني خپل»

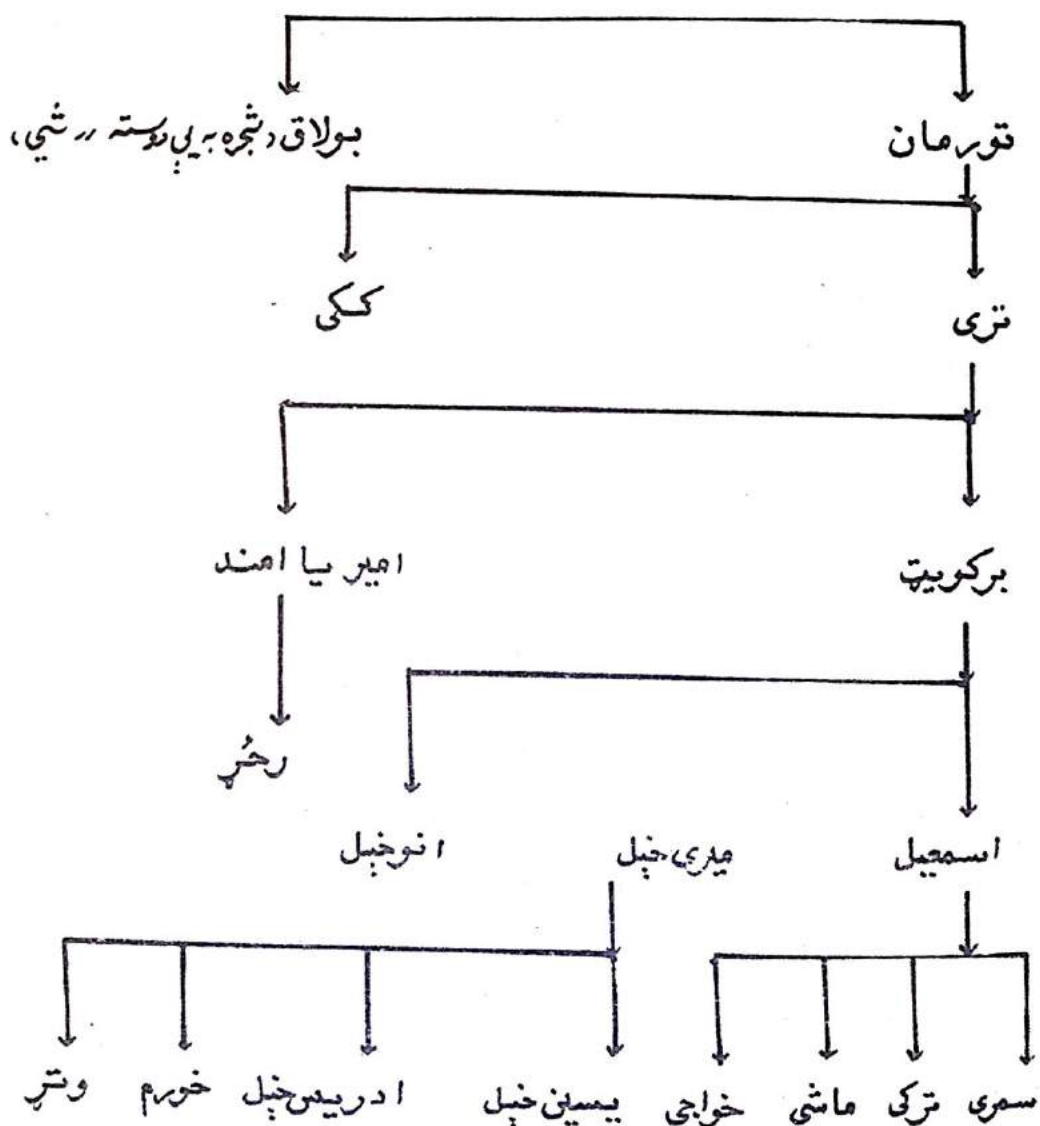

کرلاہنی قبائل؛

د- « ختک »

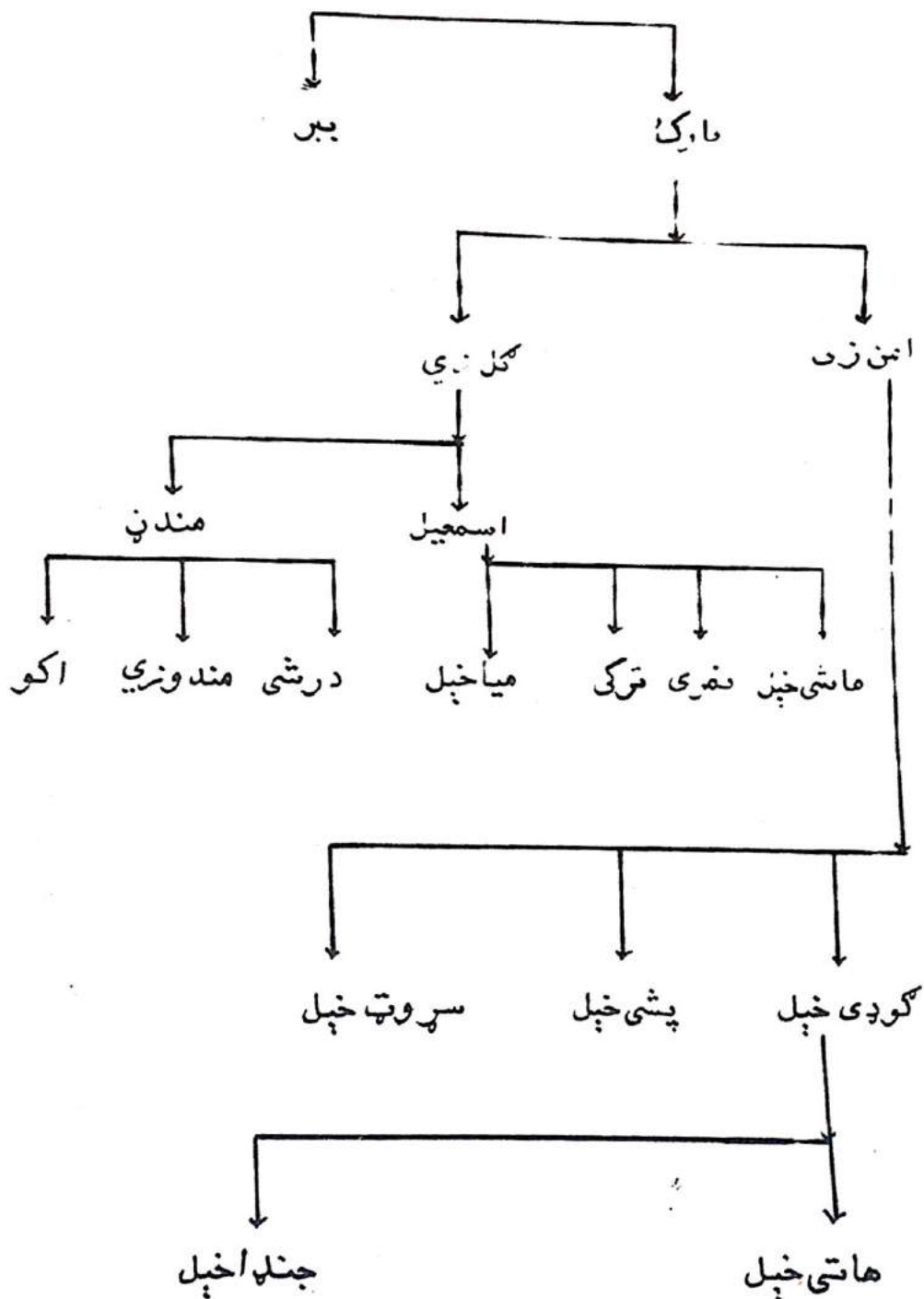
لقمان یعنی ختک بن برهان نہ

« ختک »

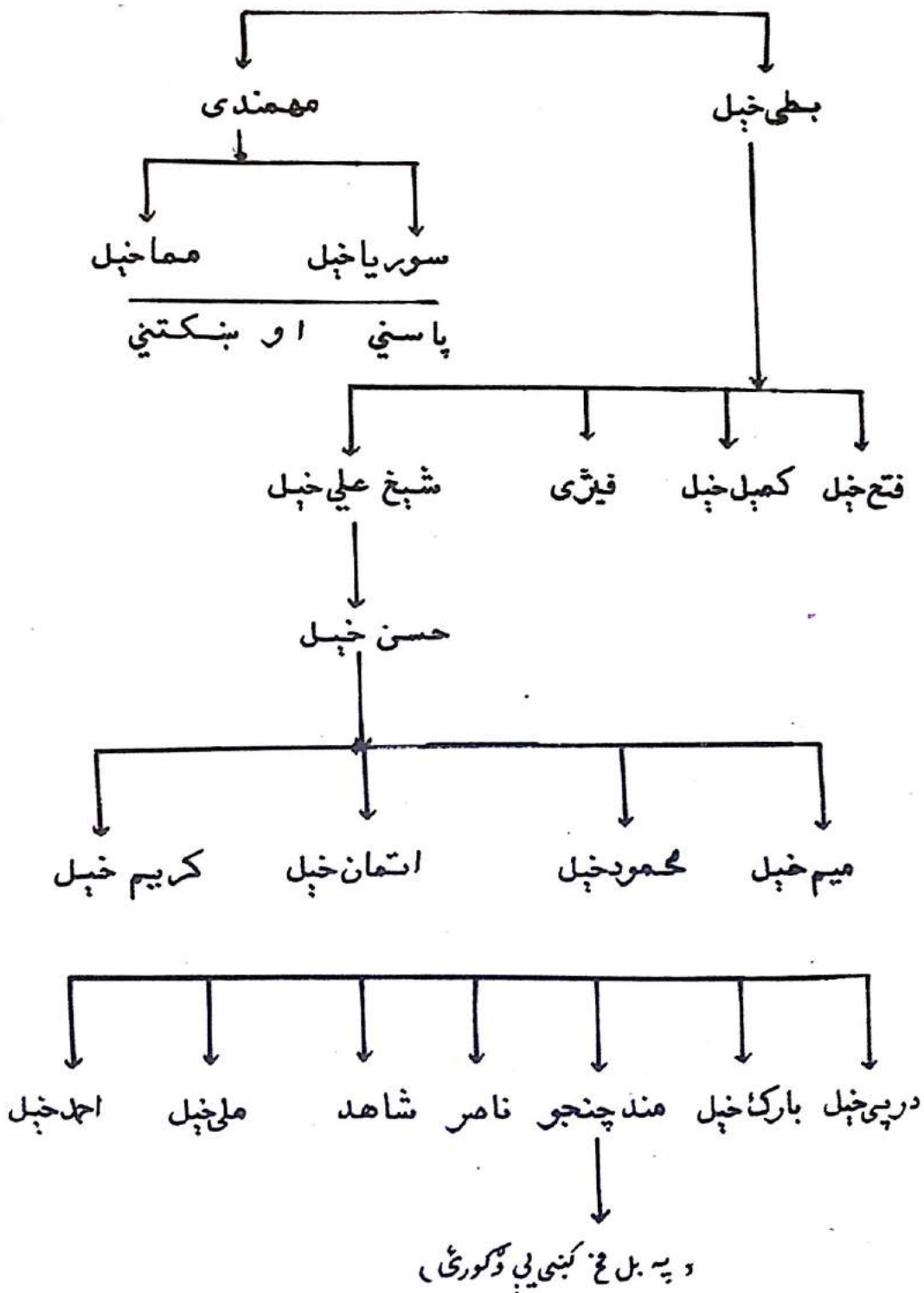

یسین خپل بن میری خپل بن برکویت بن قری بن ... بن لقمان خپک

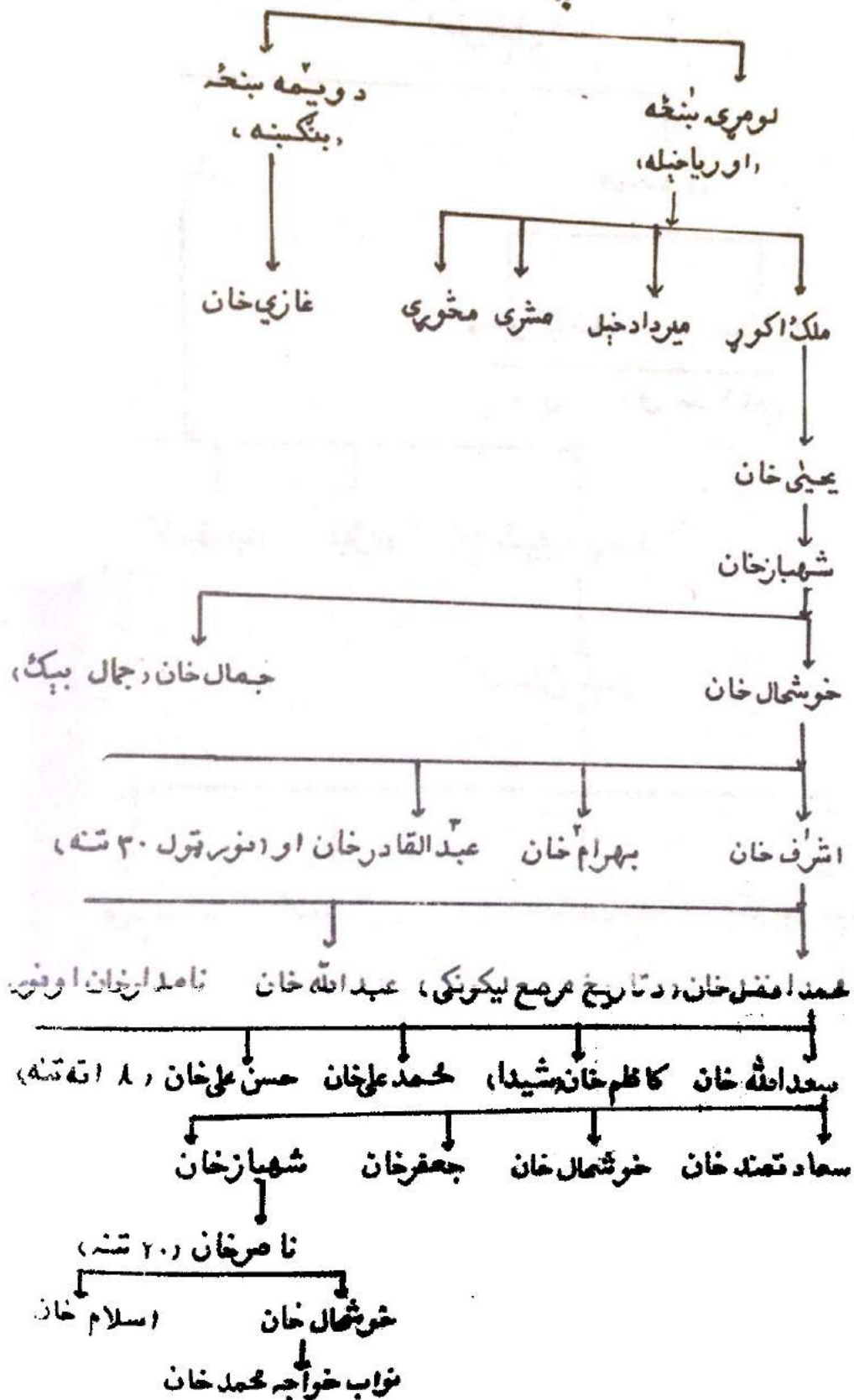
«یسین خپل»

انوخېل بن برکویت بن قری بن تورمان بن لقمان خټک
«انوخېل»

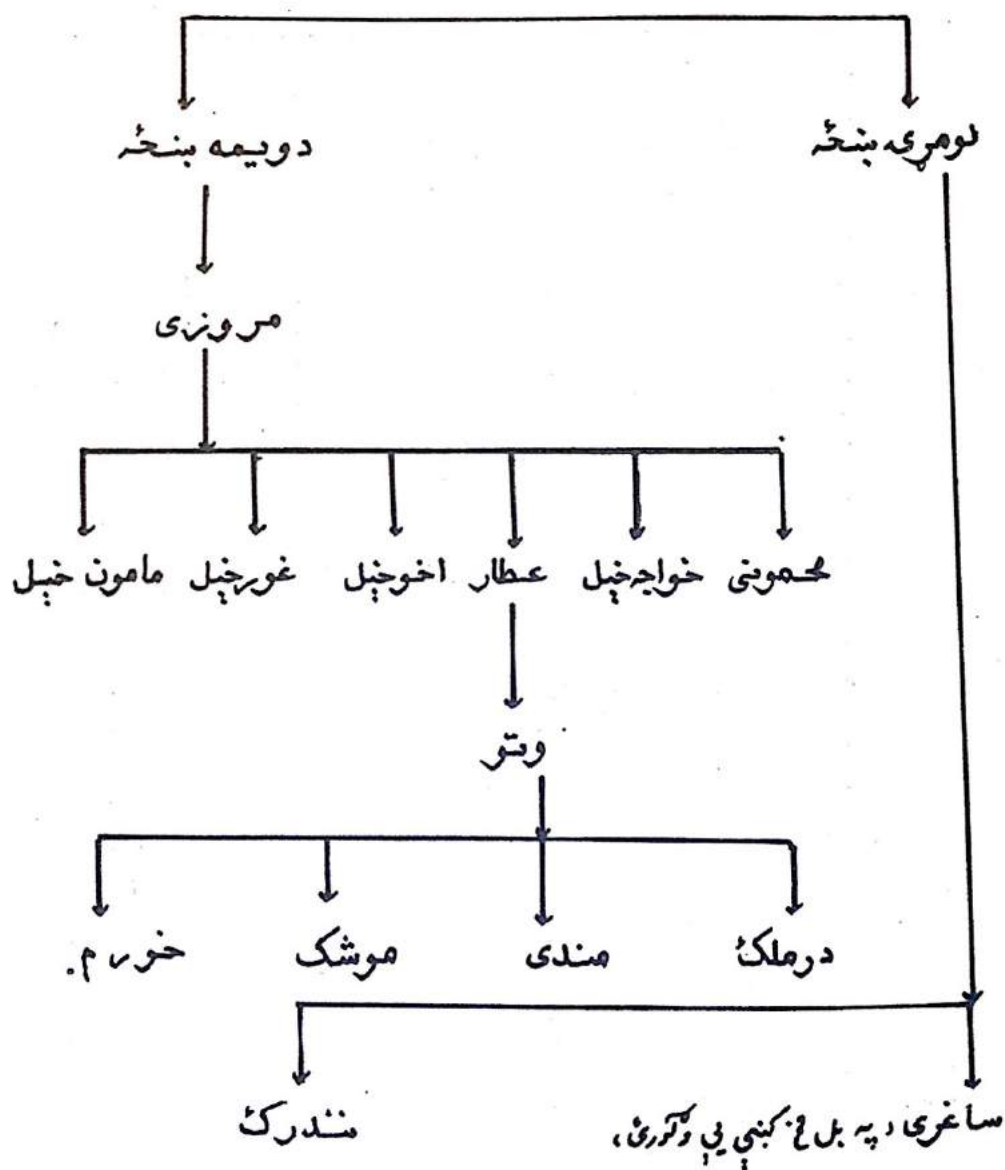
«چنگو»

کرلاڻي قبائل؛

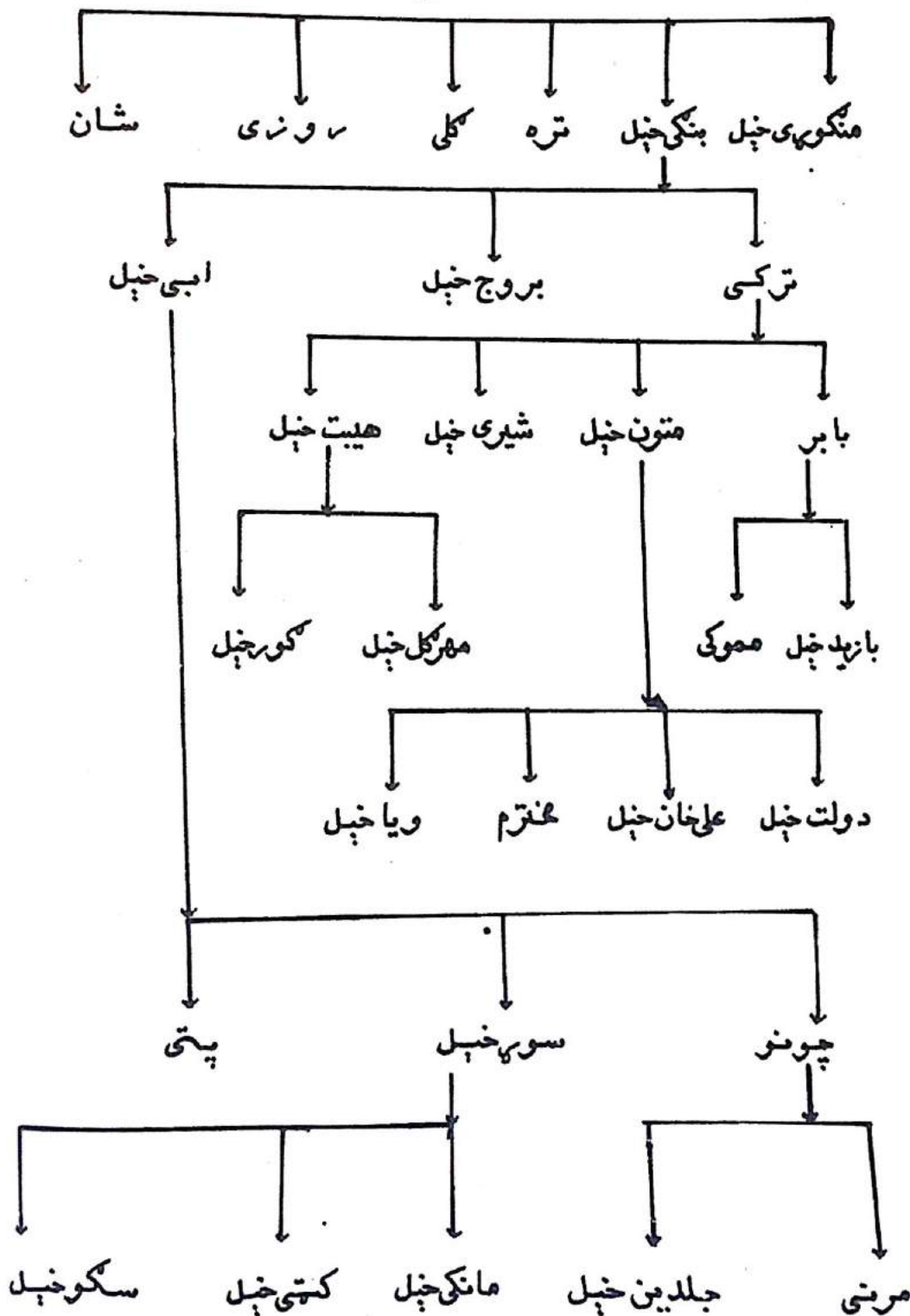
«ختڪ-بولاق»

«بولاق بن لقمان»

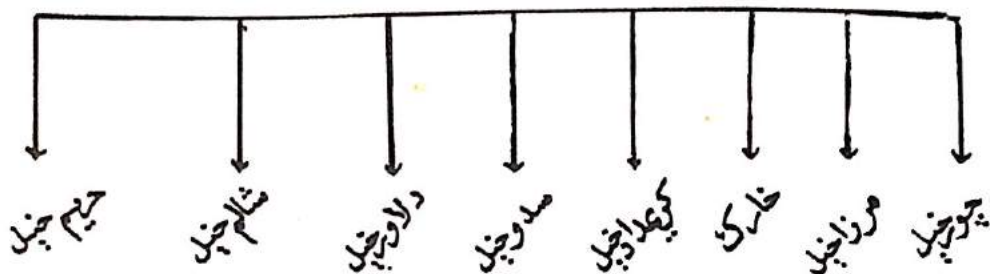
ساغری بن بولاق بن لقمان (ختک)

«ساغری»

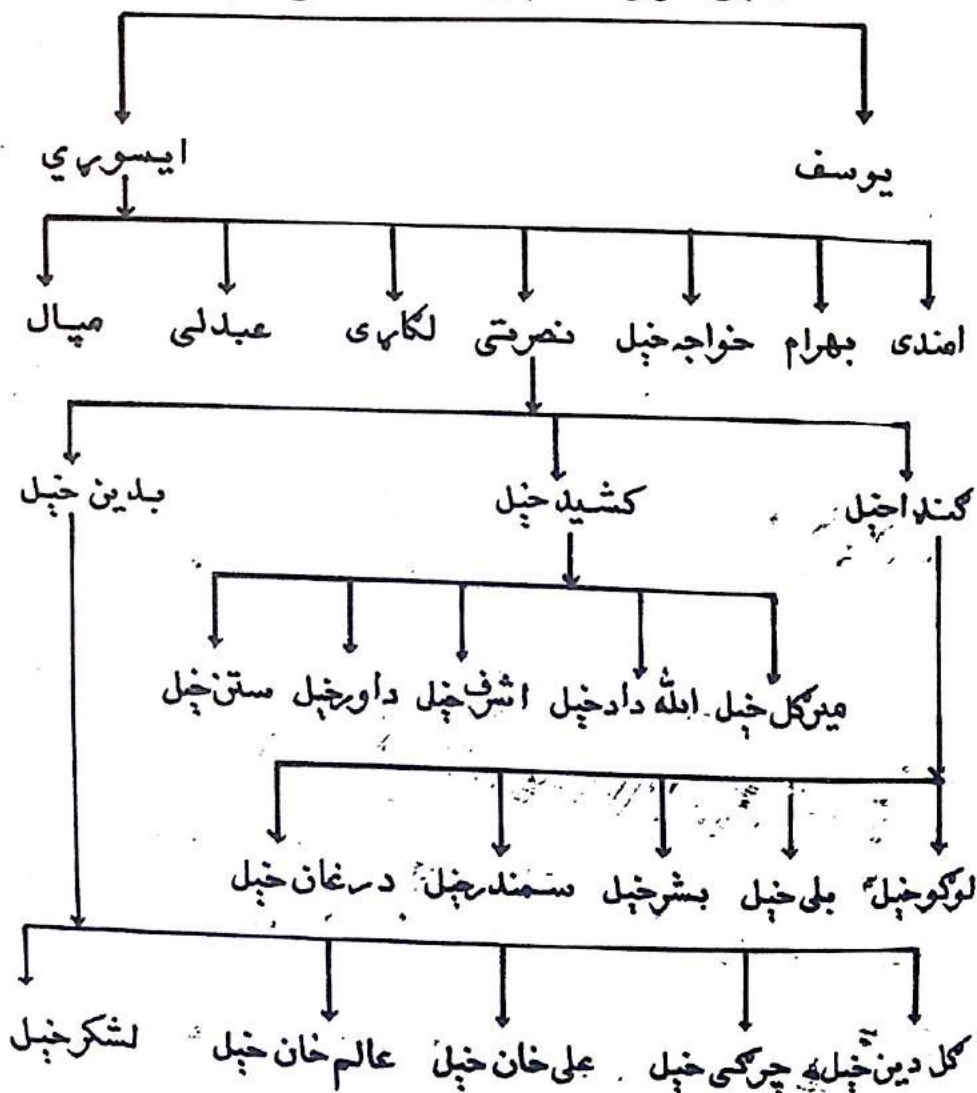

تپی بن ابی خیل بن بندگی خیل بن ساعری بن بولاق

«تپی»

ککی بن تورمان بن لقمان بن برهان

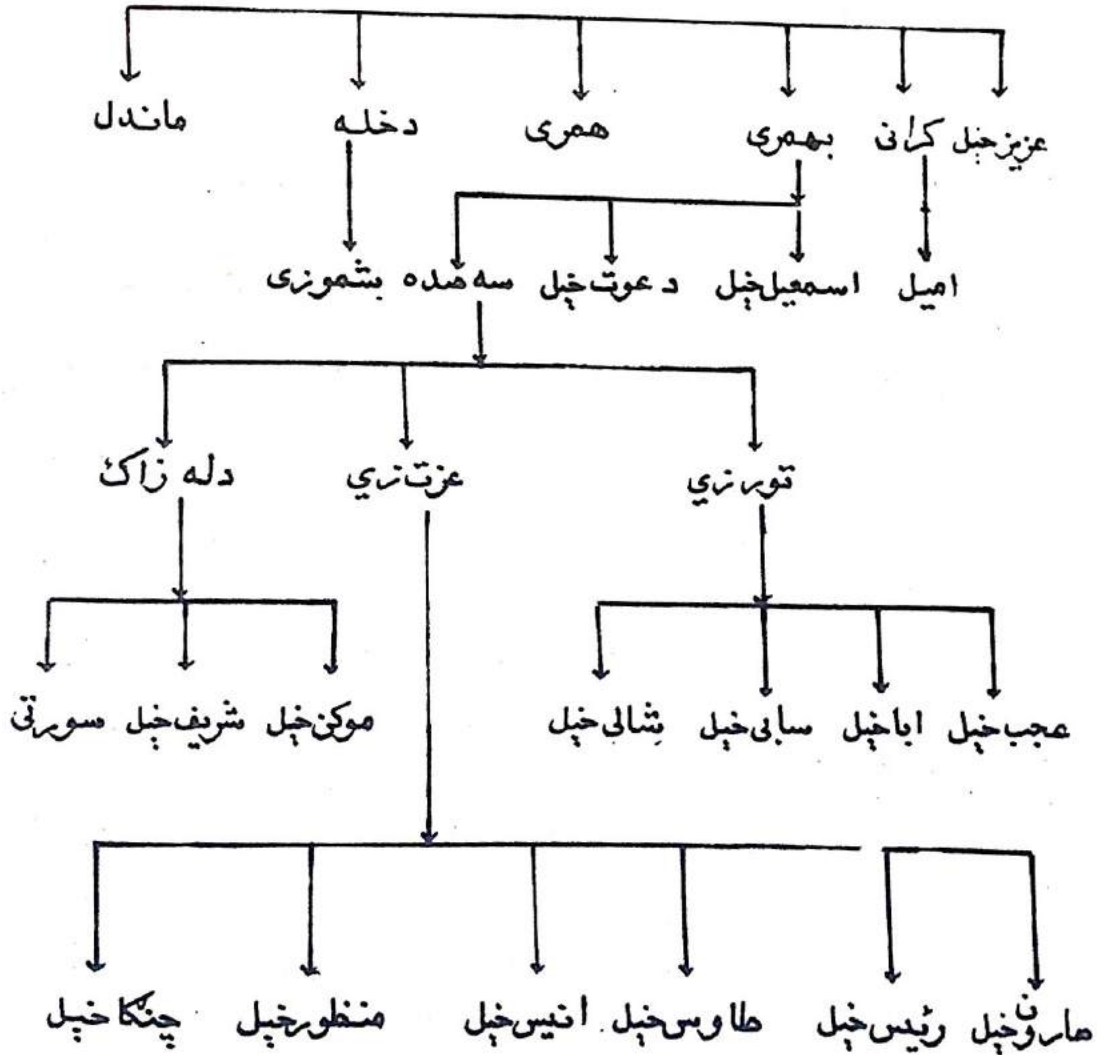

کرلانی قبائل:

«اتمان خیل»

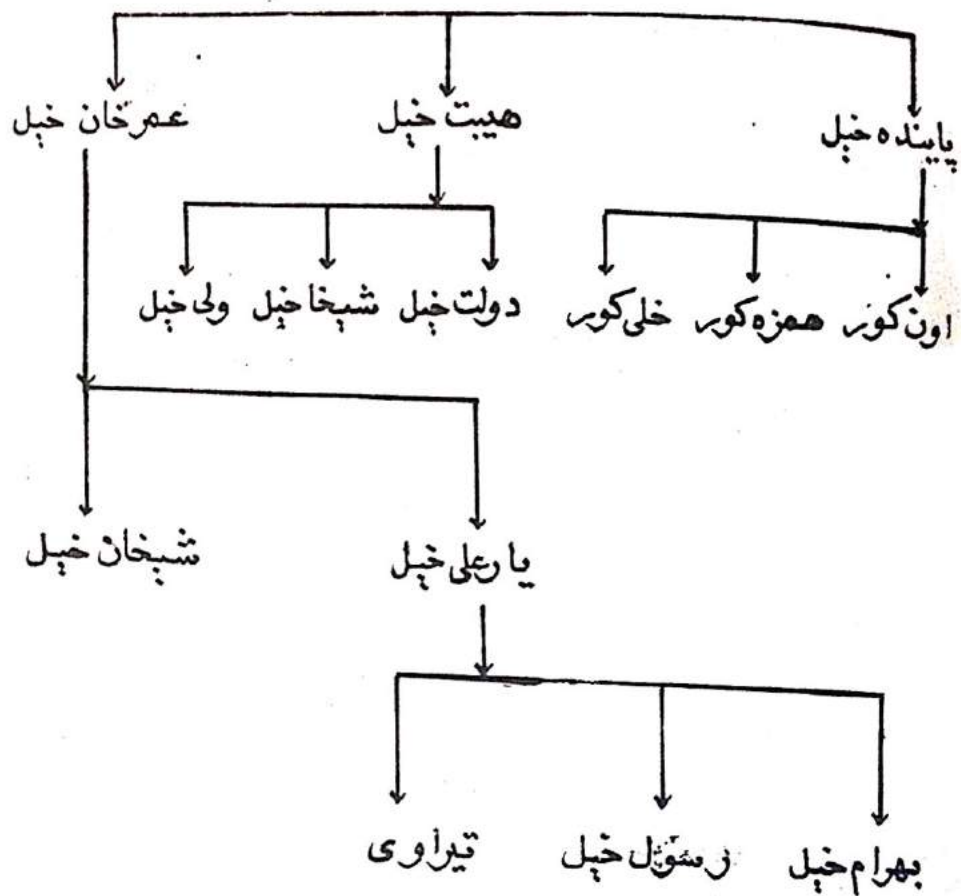
اتمان بن برهان، اتمان خیل بن حکمی -

بن کران

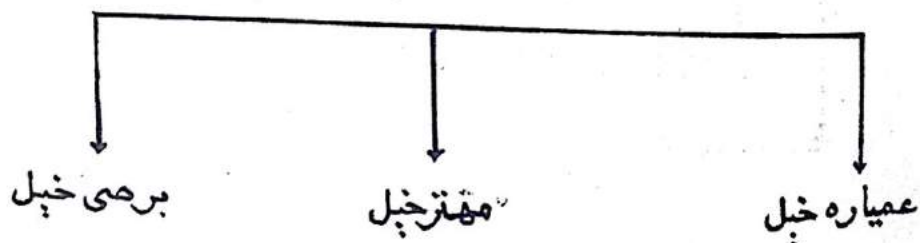
اسمعیل خیل بن بهمیری بن اتمان خیل

«اسمعیل خیل»

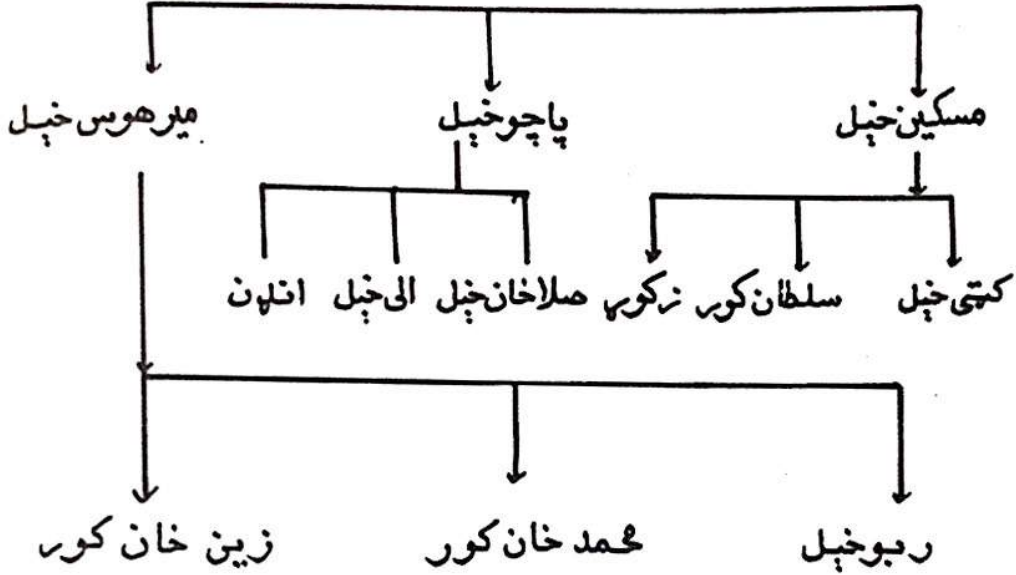

دعوت خیل بن بهمیری بن اتمان خیل

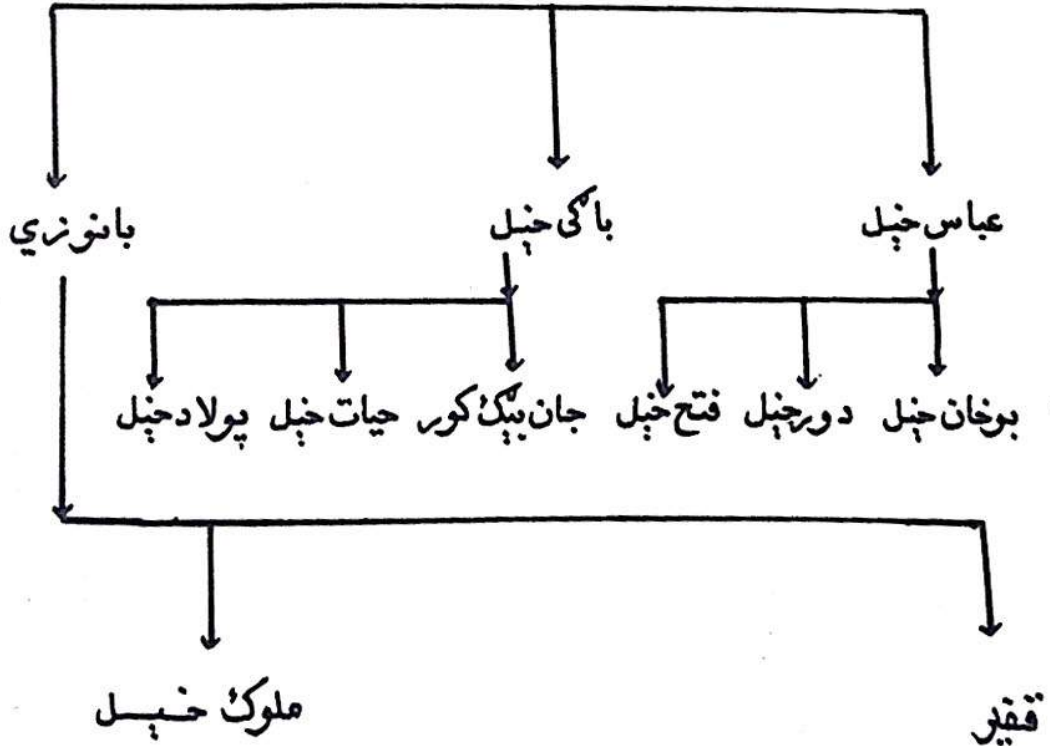
«دعوت خیل»

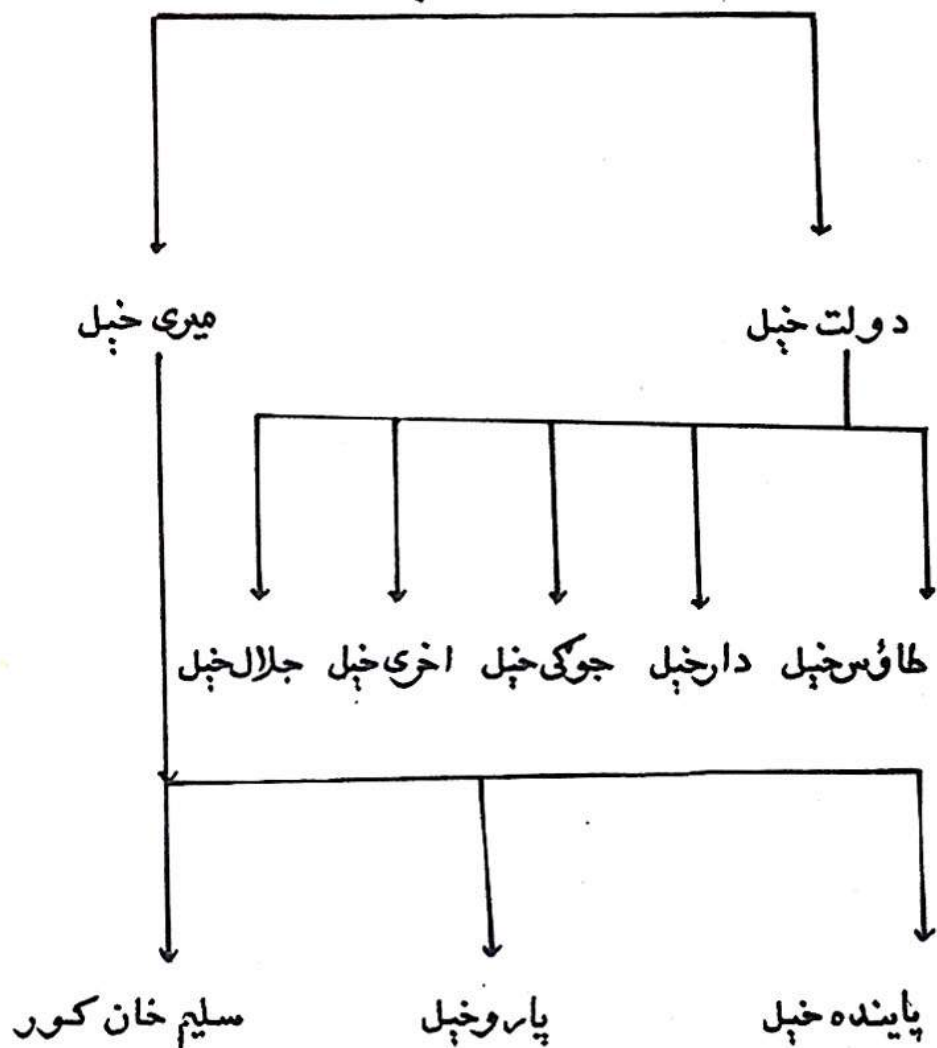
عمياره خپل بن دعوت خپل بن بهمري بن اتمانخپل
«عمياره خپل»

مهتر خپل بن دعوت خپل بن . . . بن اتمانخپل
«مهتر خپل»

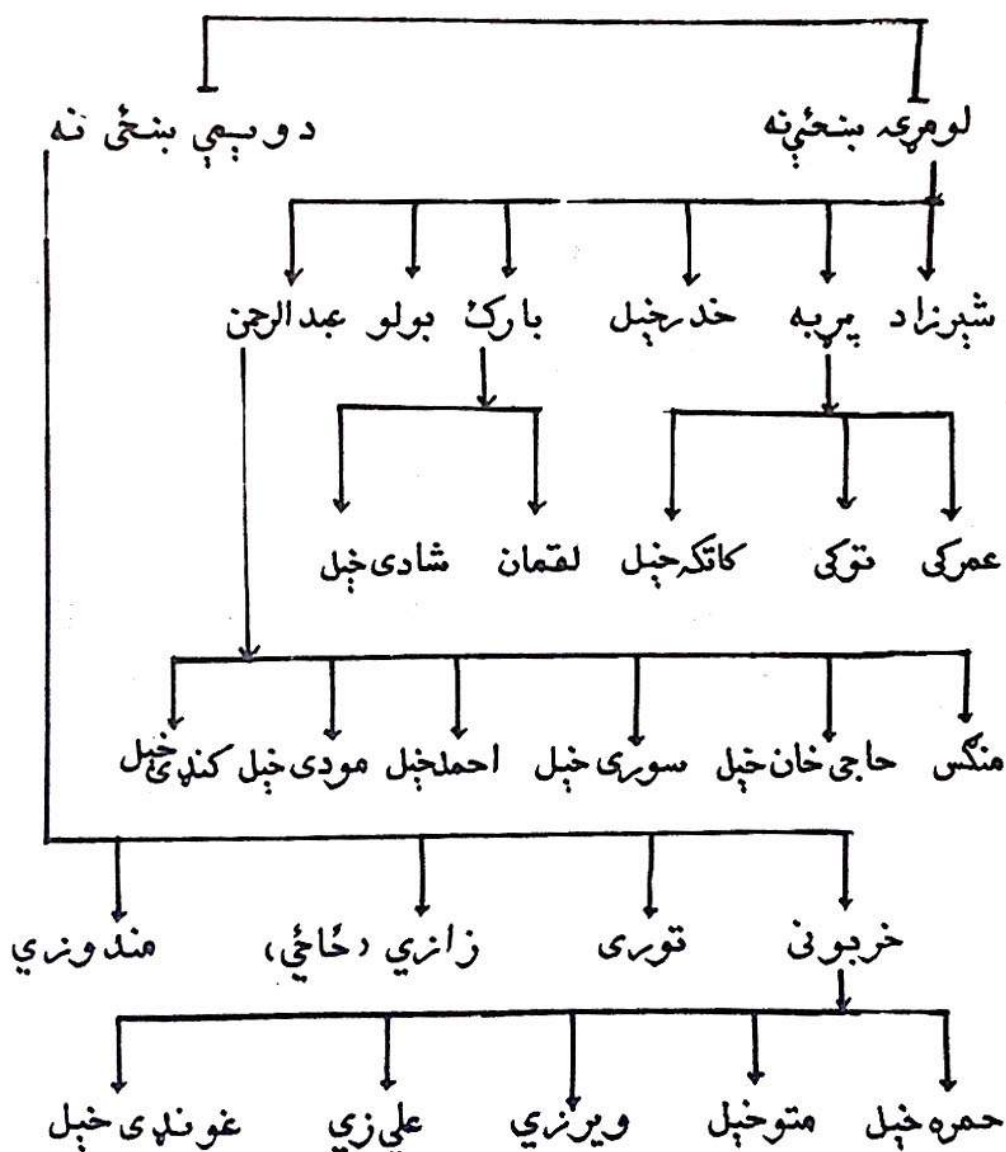
برصی خپل بن دعوت خپل بن... بن اتمان خپل
«برصی خپل»

کرانی قبائل:

و۔ «خوکیانی»

«خوکیانی»

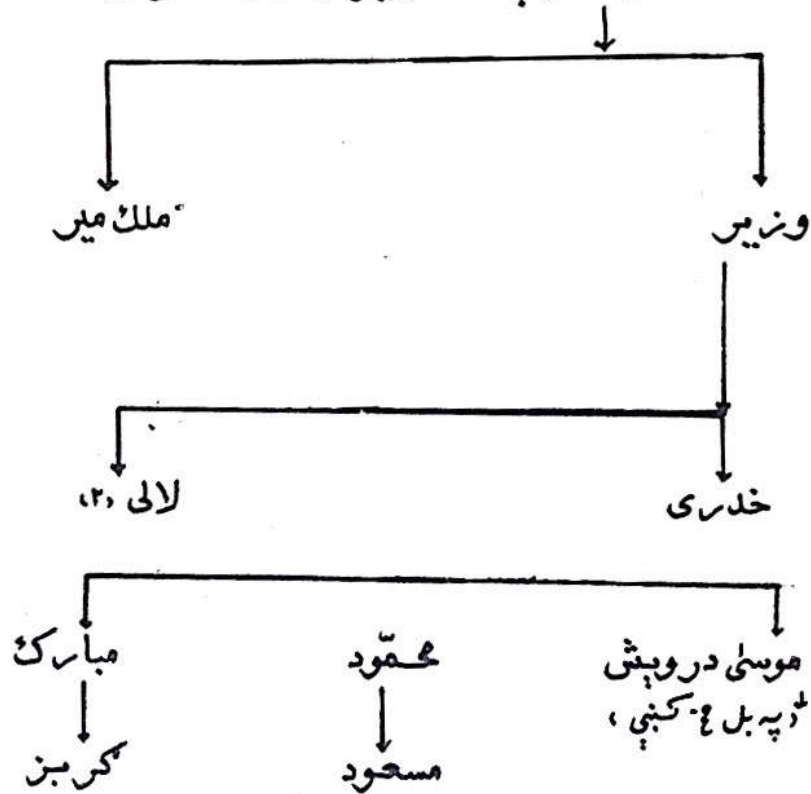

نوٲٲ : وزیر خوکیانی نه دی دلای و وزیر اولاده زرغلی له خوکیانوسره اړولیږي.

کرلاینی قبایل

۱- وزیر، مسعود

سلطان چچ د وزیر و مورث اعلیٰ و اولاد

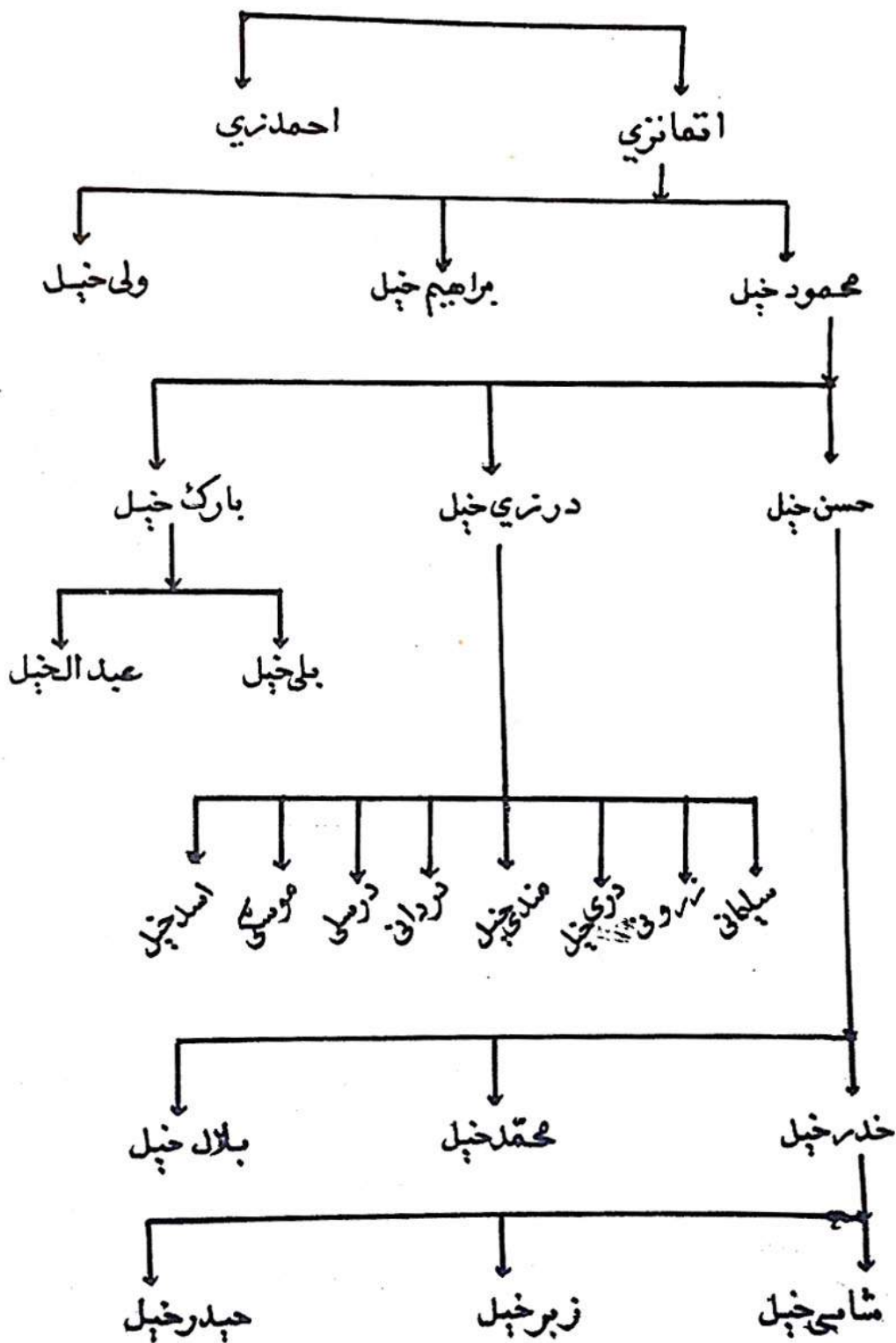
۱، خچی خلک و ایچی د سلطان نه وزیر او ملک میردی، او د وزیر نه خدری او لالی دی او د

ملک میر نه بنگینی دی ۱۲۷۶ د کپر و کتاب پتہان د محبوب علی شاه ترجمہ،

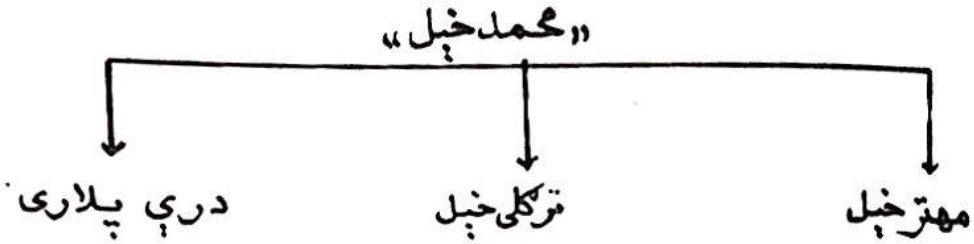
۲، لالی د خدری ورو و وزیر نروی د خپله ورو و خفه شوی او تلی د سپین غره په

شمال کبئی یی د خوگیا نوسره اہولی او خوگیا نی کبئی شی . « سیال »

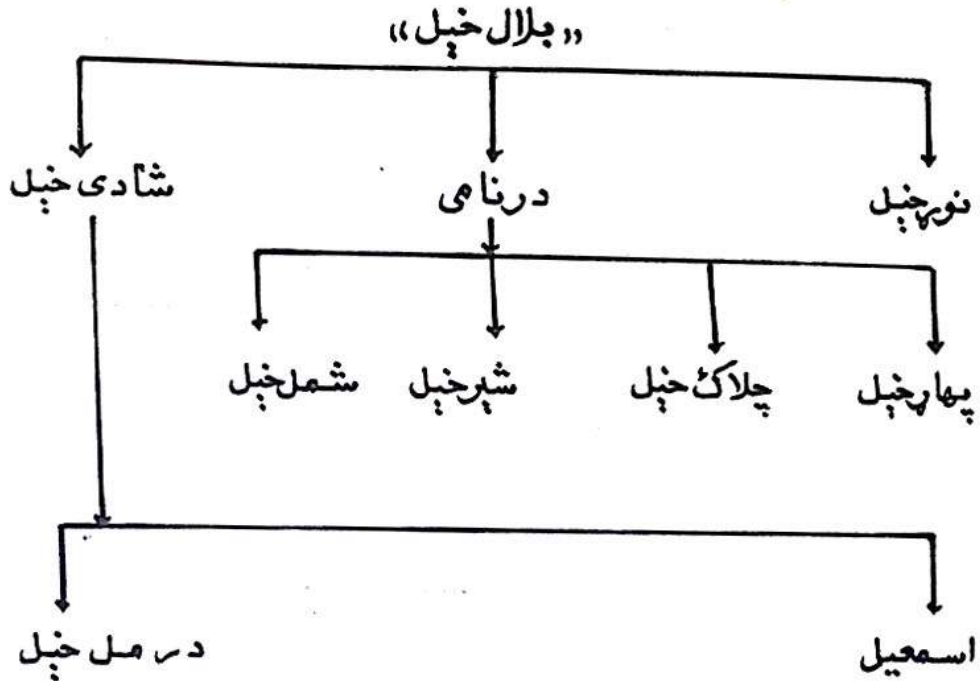
موسى د سروپش بن خدرى بن وزير
«موسى دروېش»

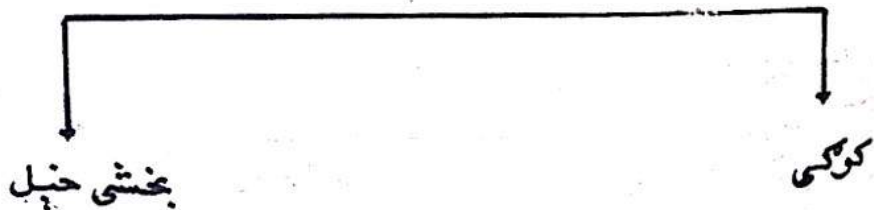
محمدخپل بن حسن خپل بن محمود خپل بن ... بن وزير

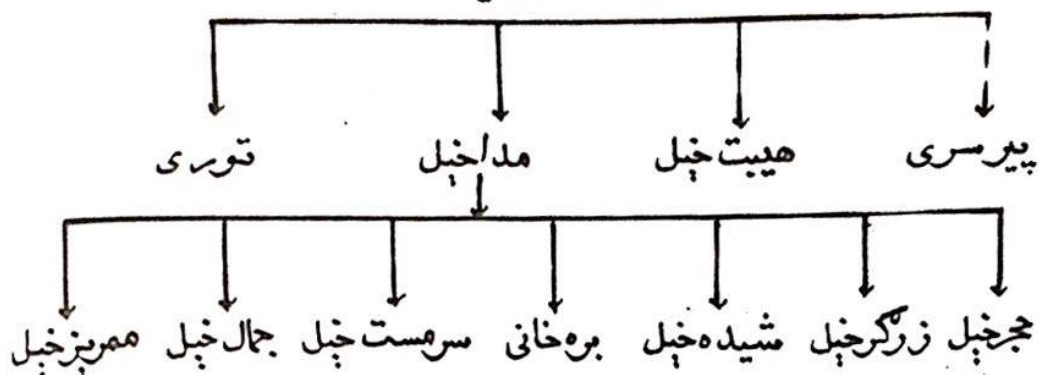
بلال خپل بن حسن خپل بن محمود خپل بن ... بن وزير

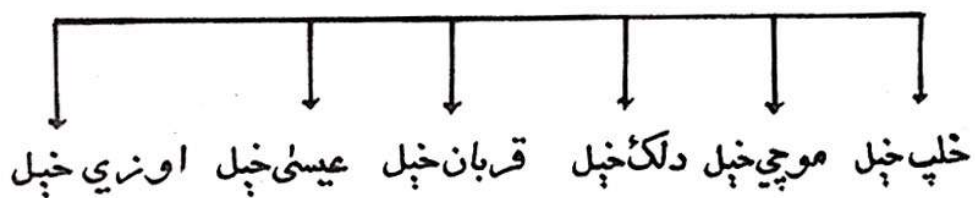
دمندی خپل بن درزی خپل بن محمود خپل نه

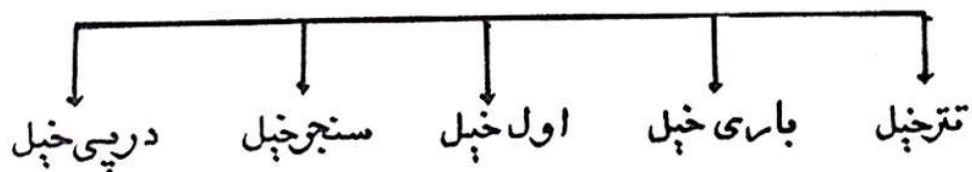
د دردافنی بن درزي نه

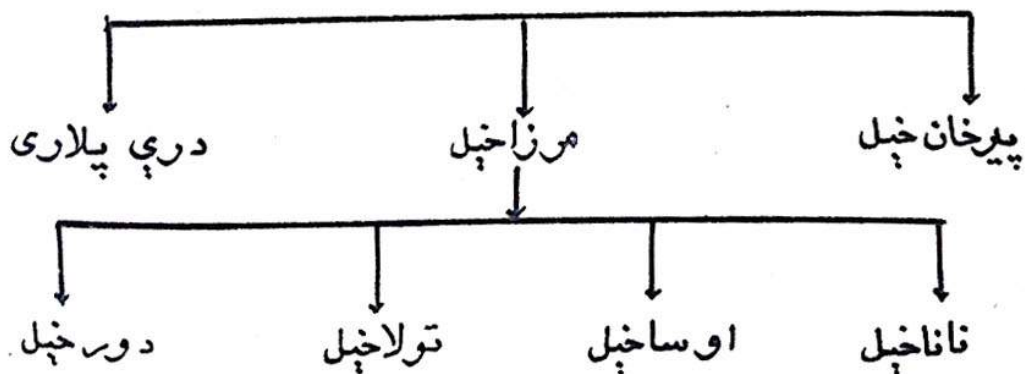
د «درسلی» بن درزي نه

د «موسکی» بن درزي نه

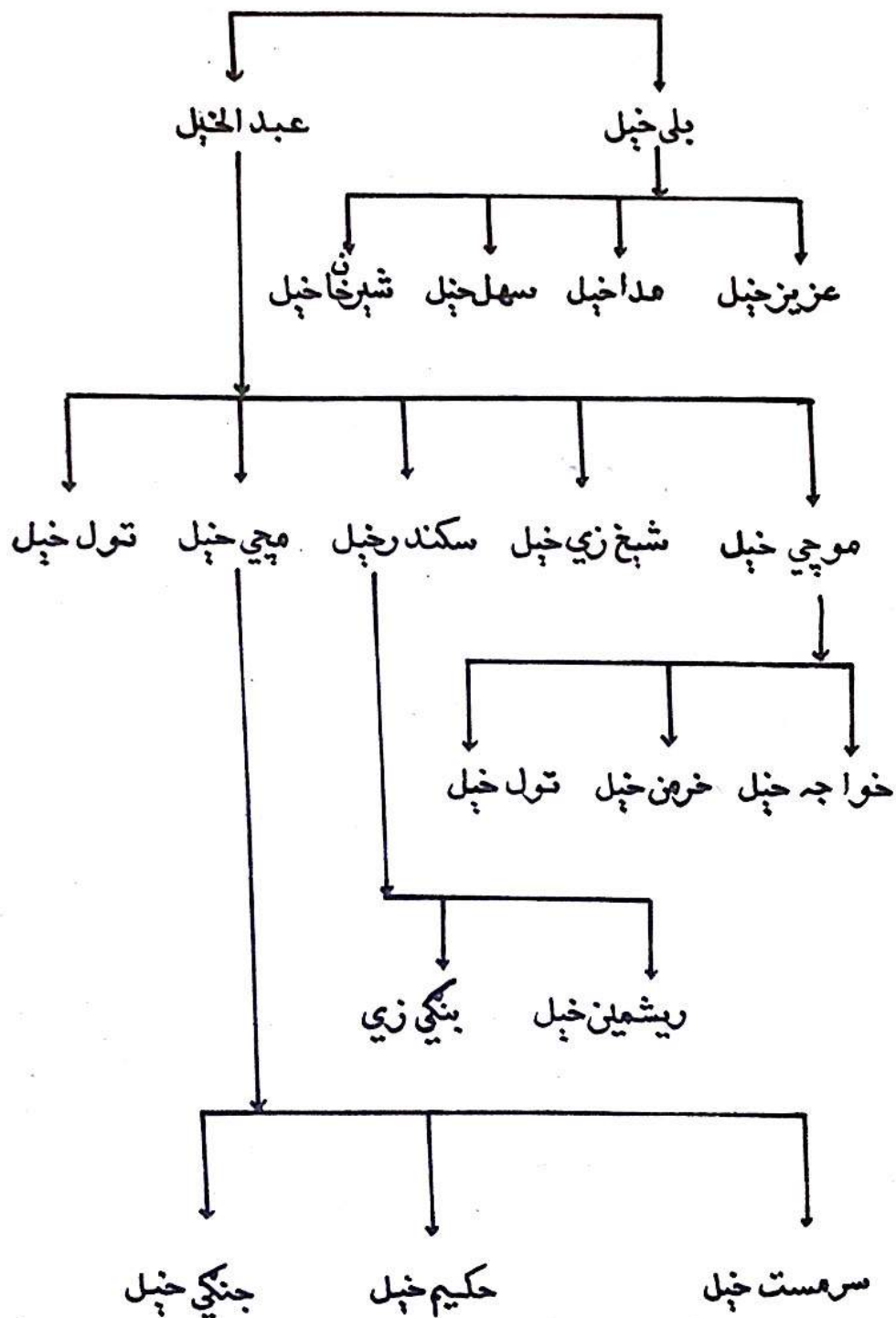

اود «اسد خېل بن درزي نه

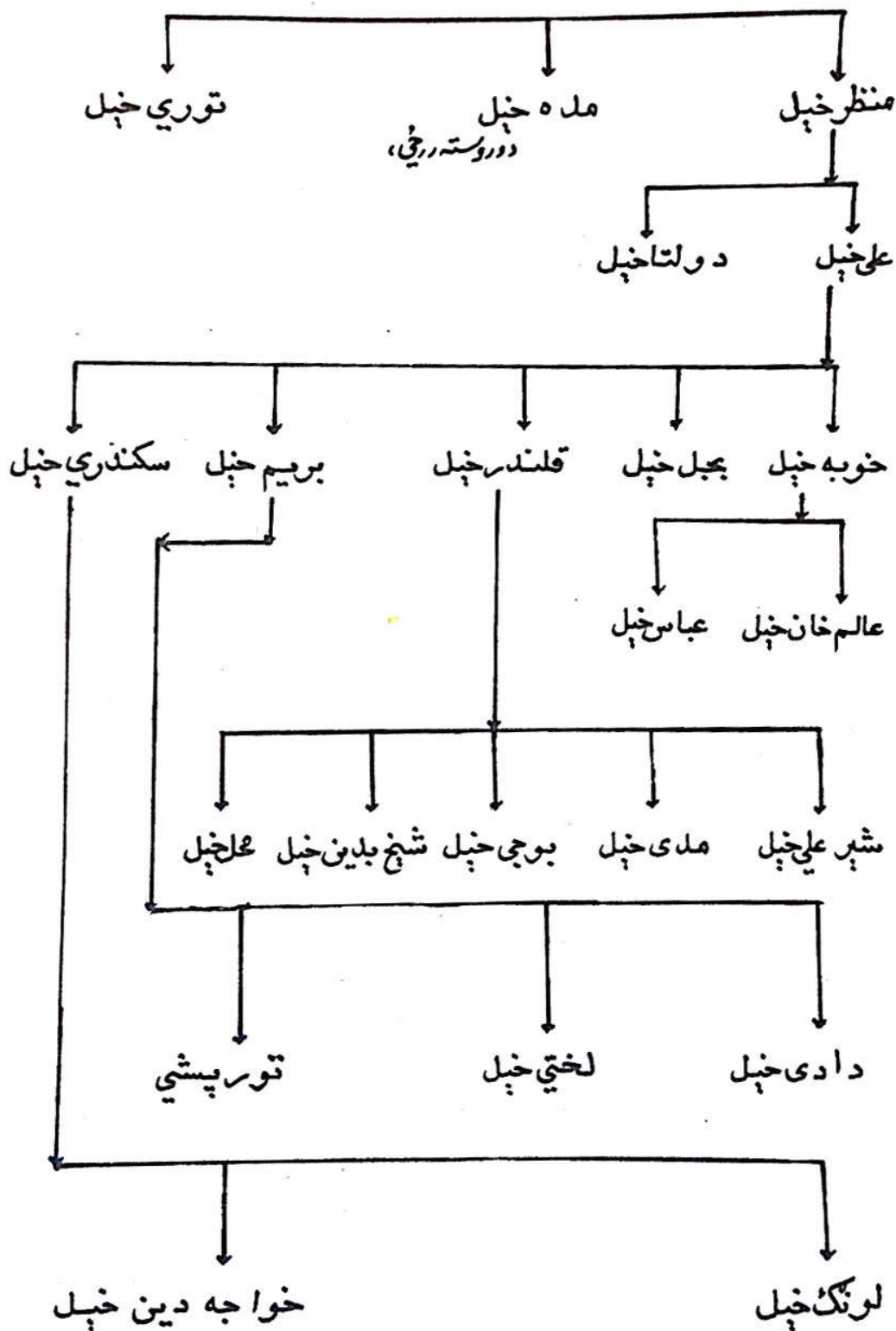

د بارک خېل بن محمود خېل بن اتما نزي نه

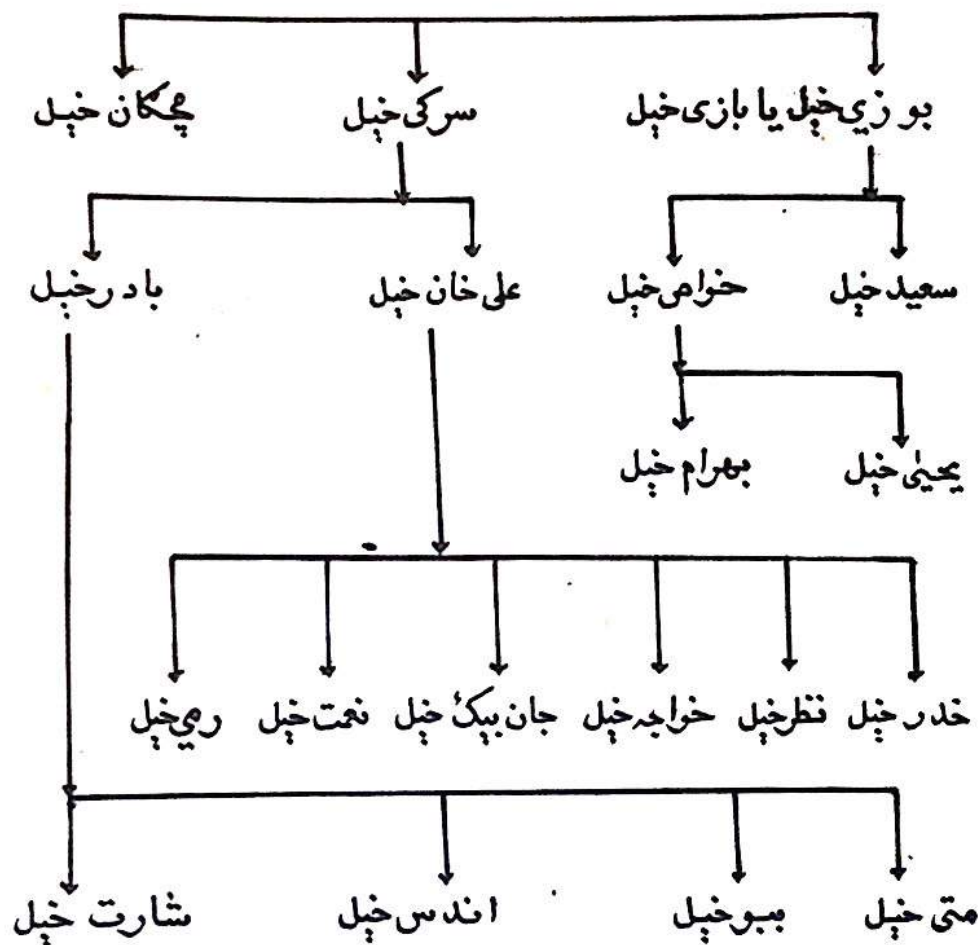
«بارک خېل»

بِراهِمِ بِنِ اَتَمَانِزِي

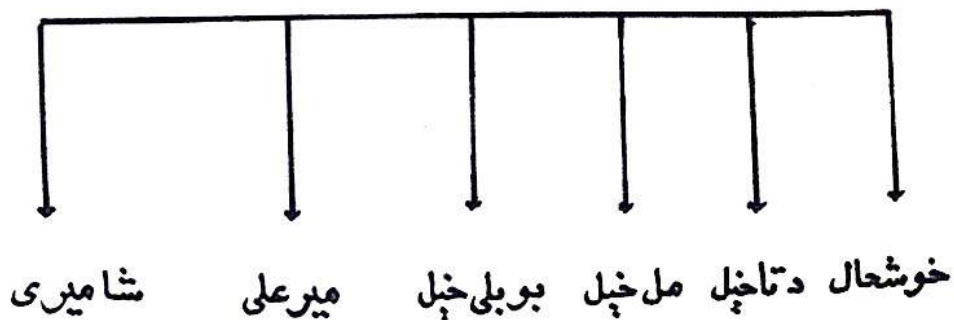

د «مده خپل» بن اتمانزي نه

د توری خپل بن براهیم خپل بن وتمانزی نه

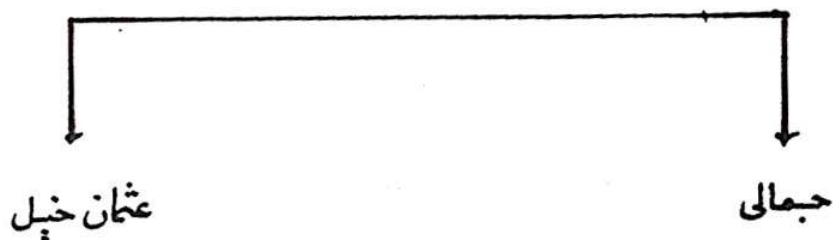
«توری خپل»

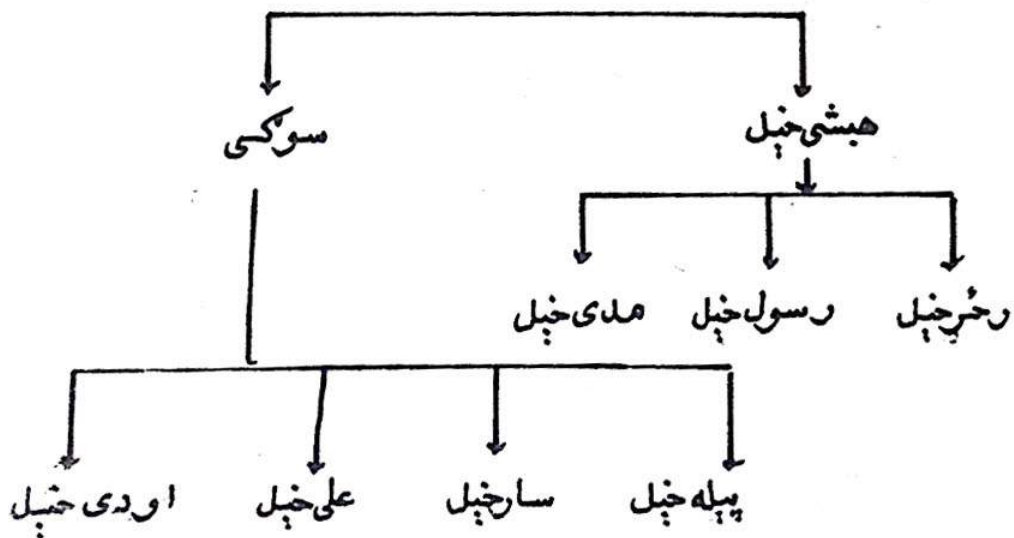
دخوشحال بن توری خپل نه

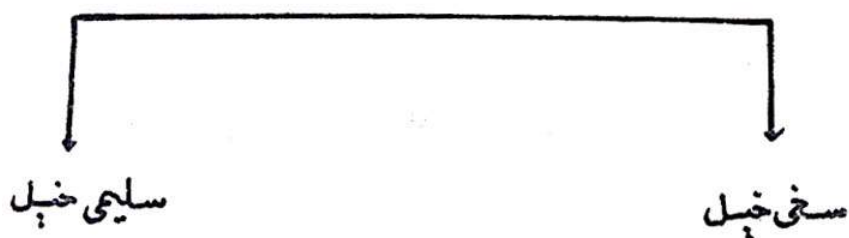
دقاخپل بن توري نه

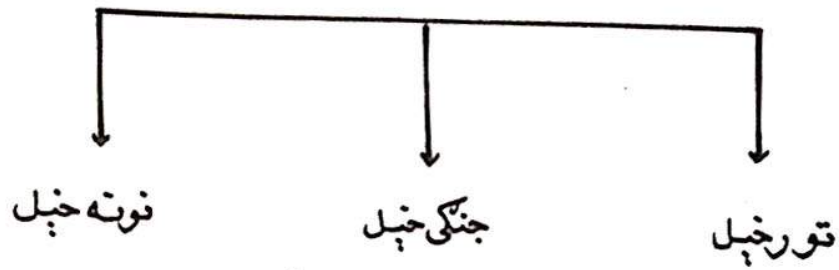
دمل خپل بن توری نه

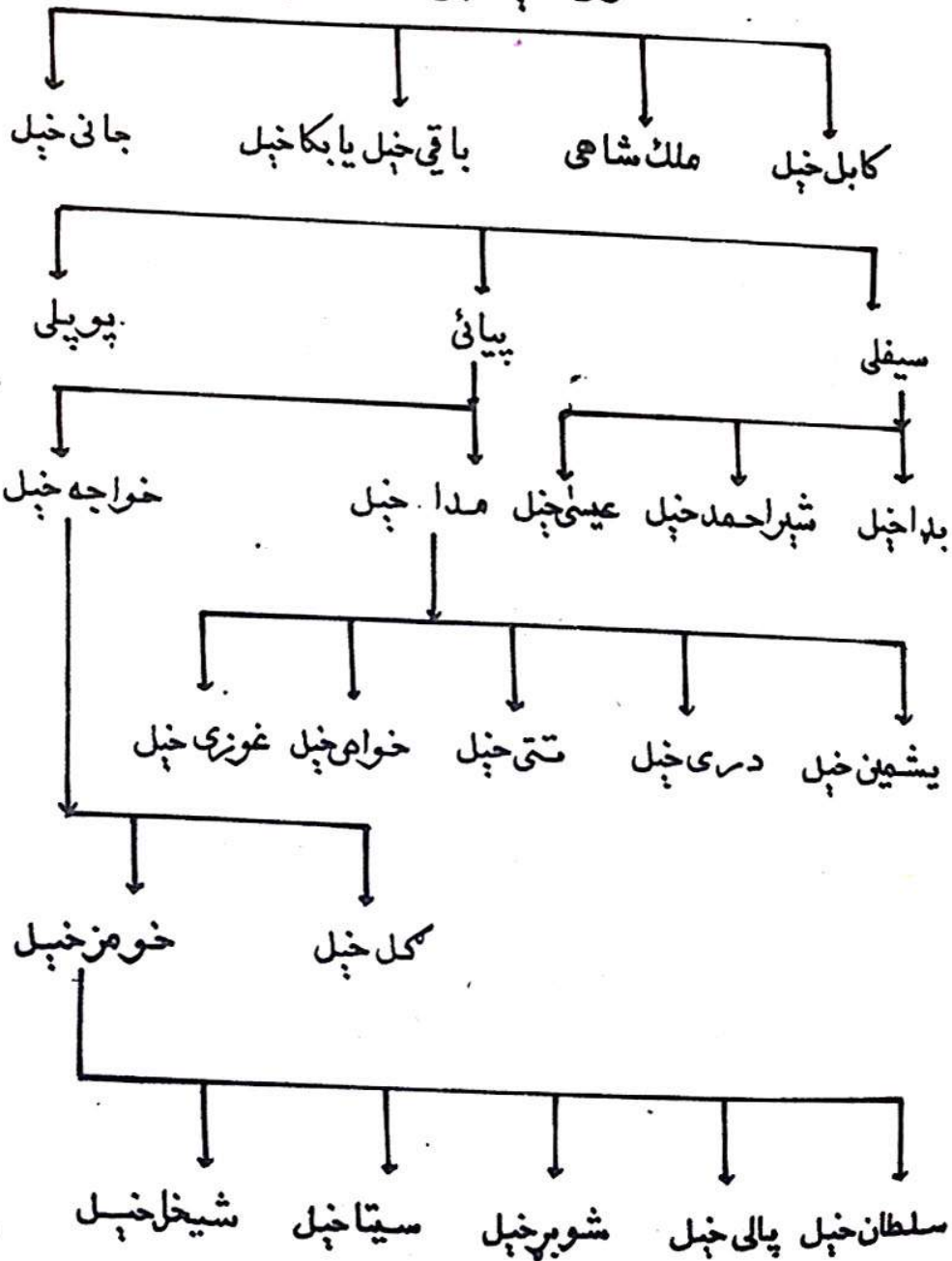
دبوپلی خپل بن توري نه

شامیری بن توری نه

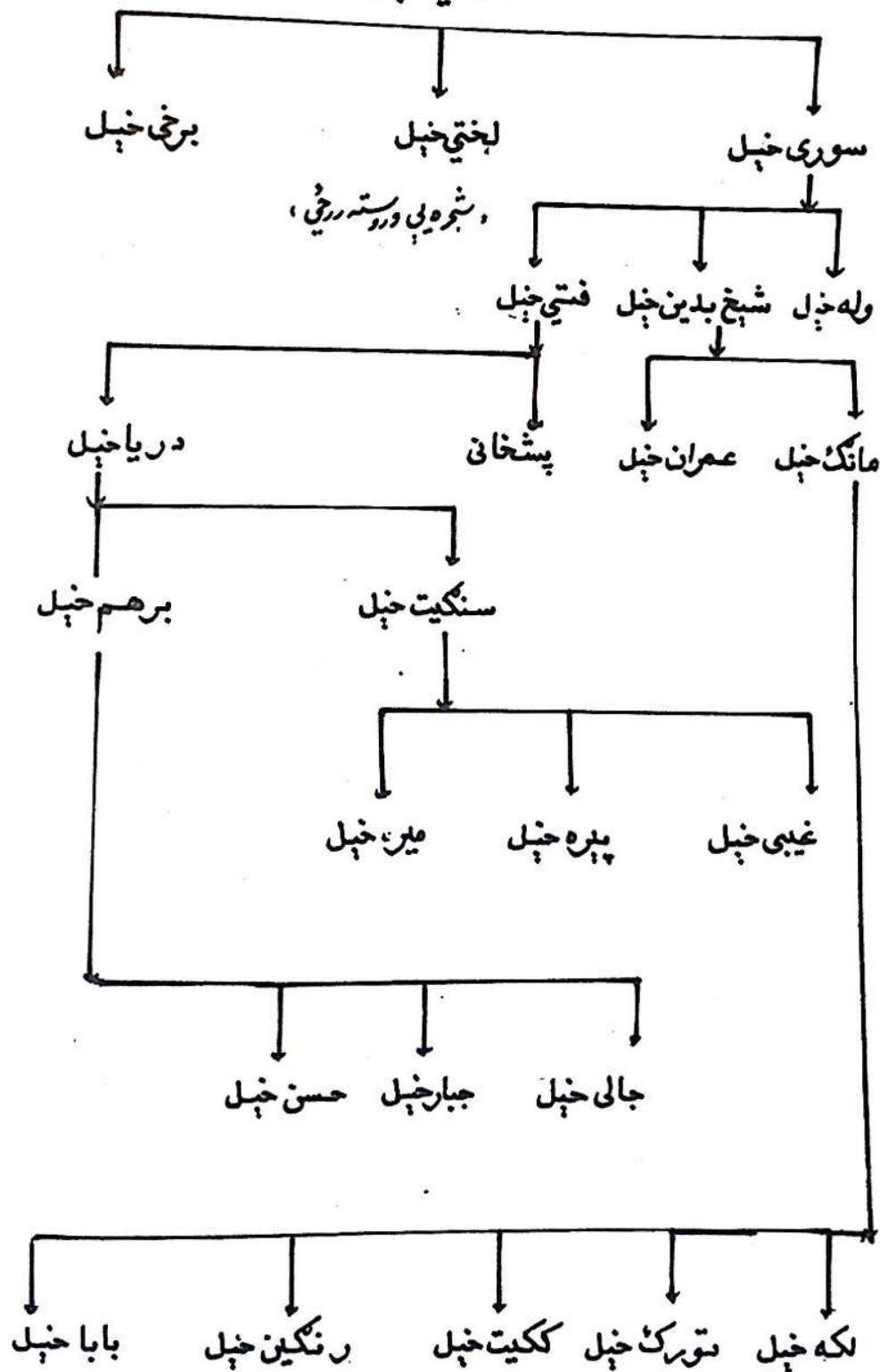

د ولی خپل بن و تمامزې نه

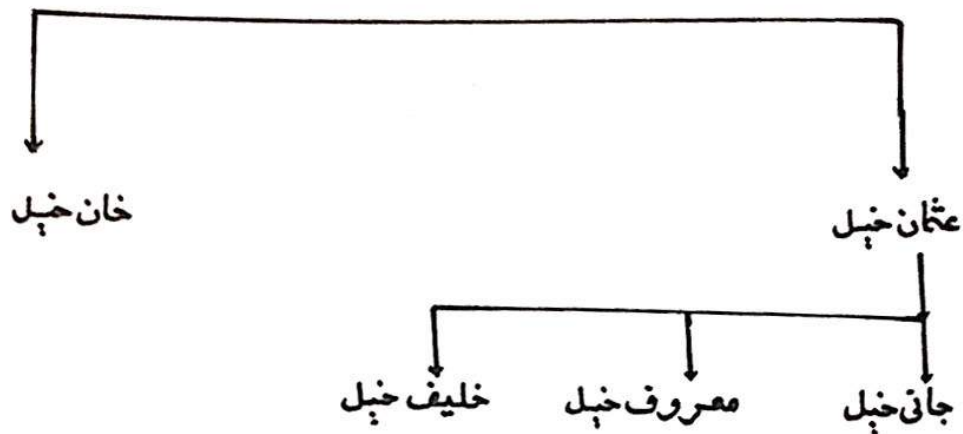

د «باقی خیل» یا بکا خیل بن ولی خیل بن و قمانی نه

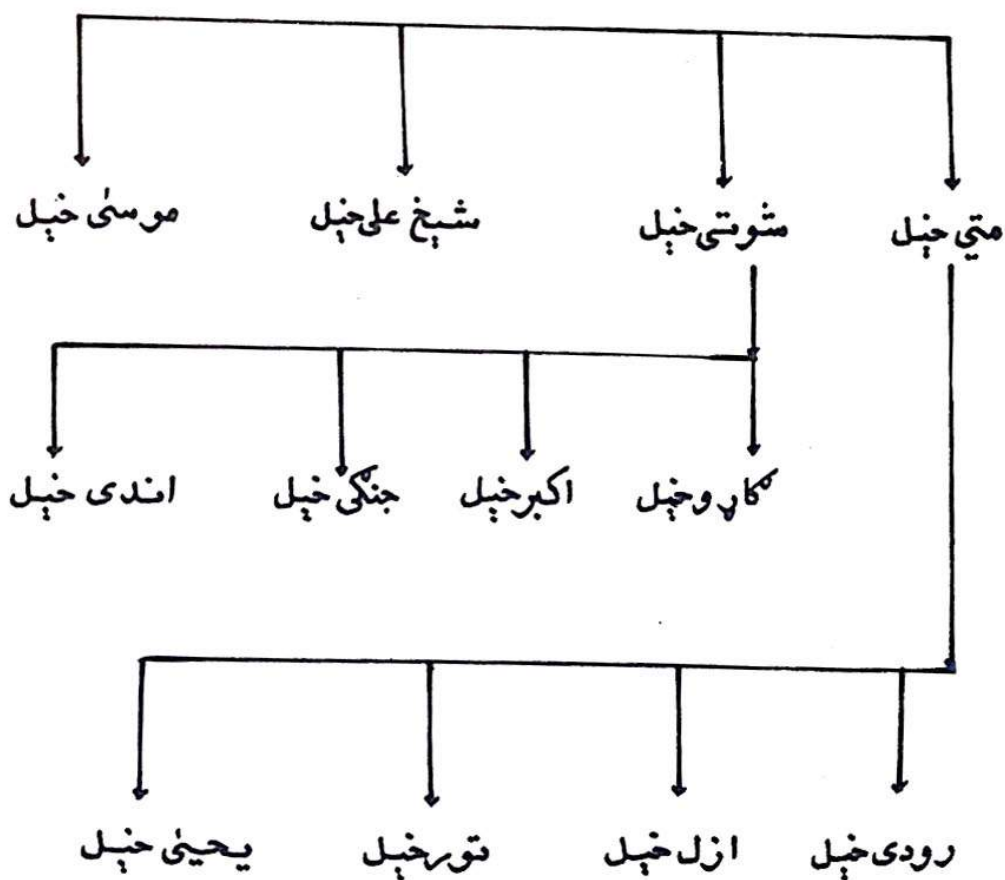
« باقی خیل »

لختی خپل بن باقی خپل بن ولی خپل بن وتمانزری

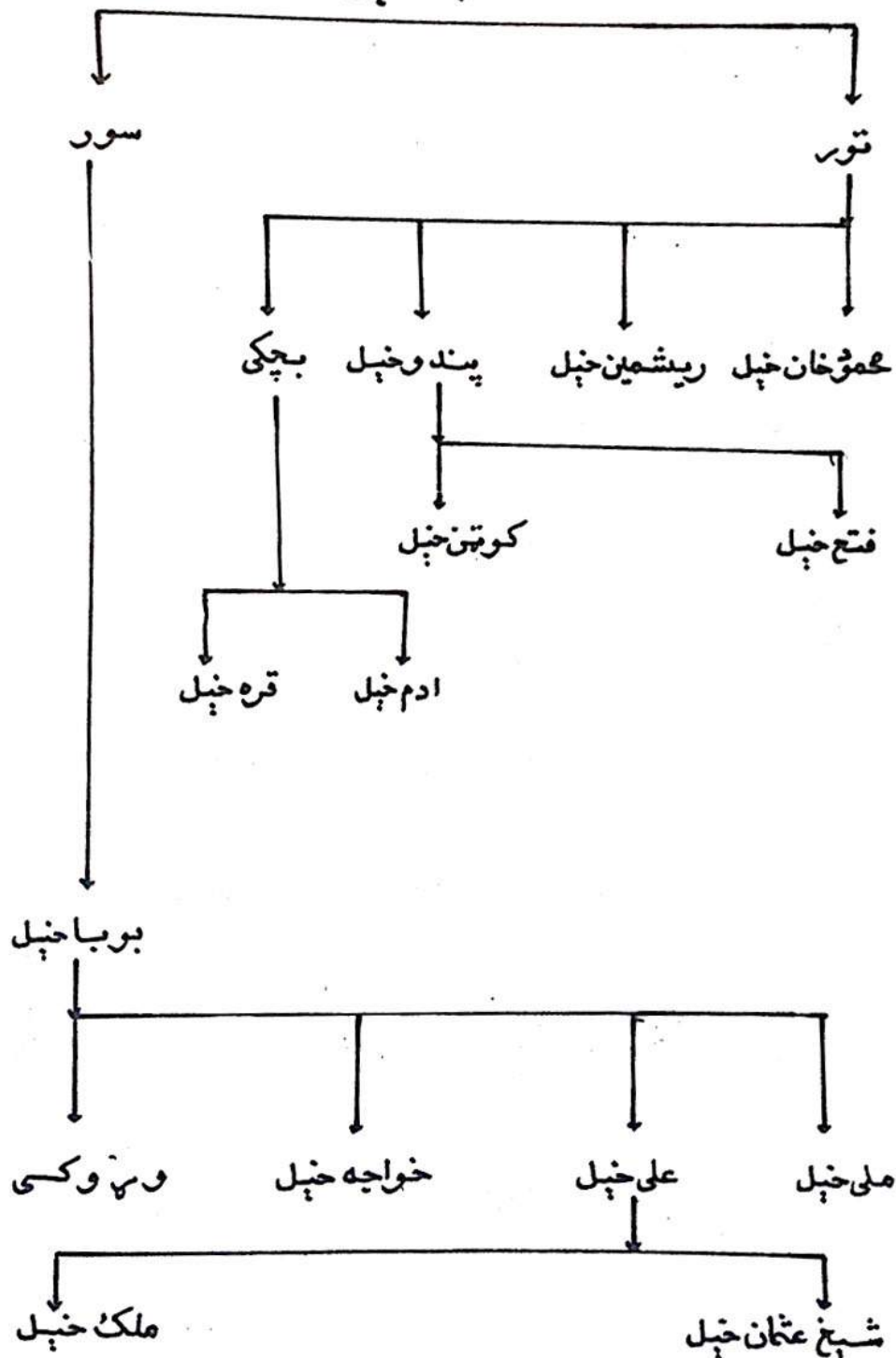

برہی خپل بن باقی خپل بن ولی خپل بن وتمانزری

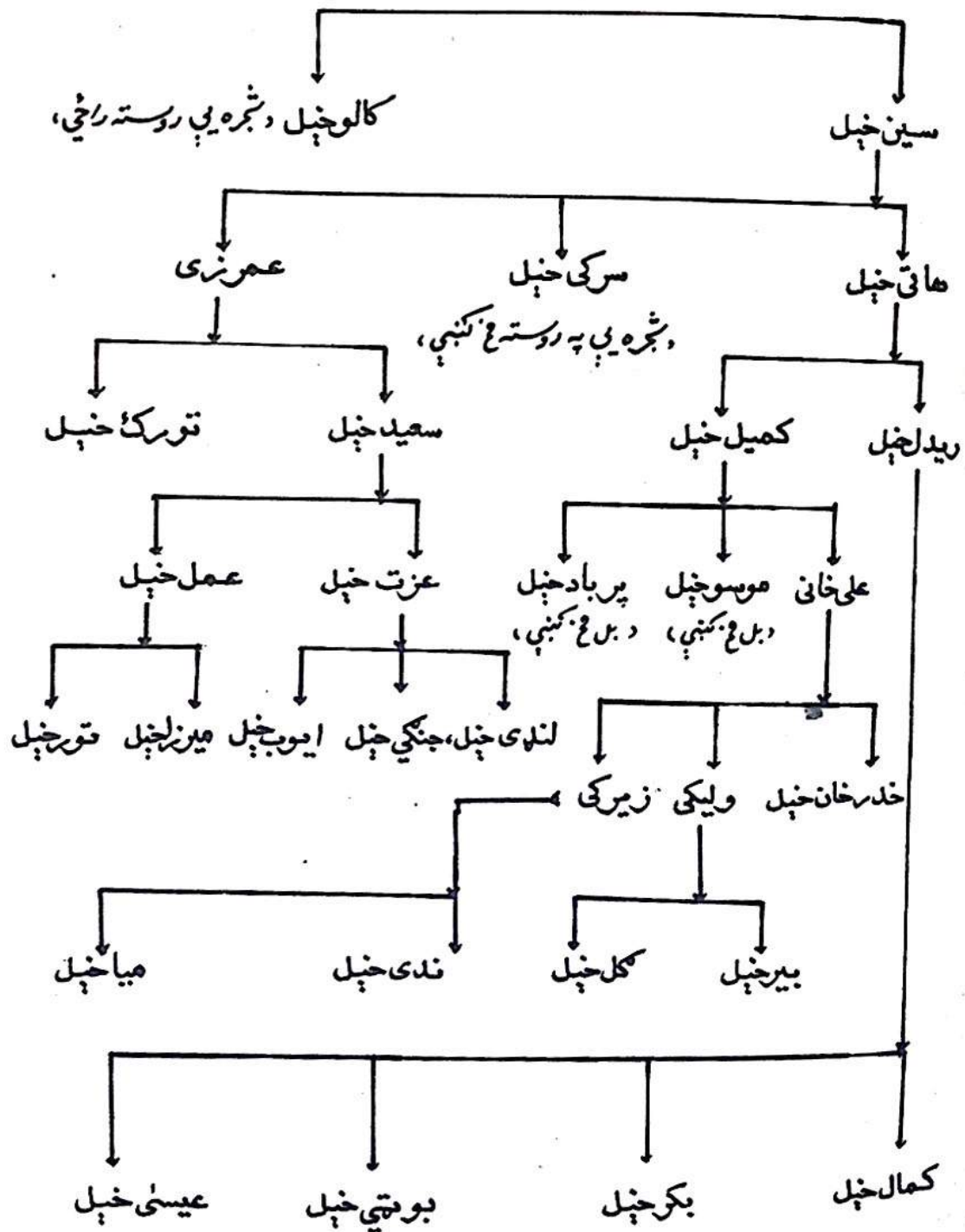
د جانی خپل بن ولی خپل بن وتمانزی نه

«جانی خپل»

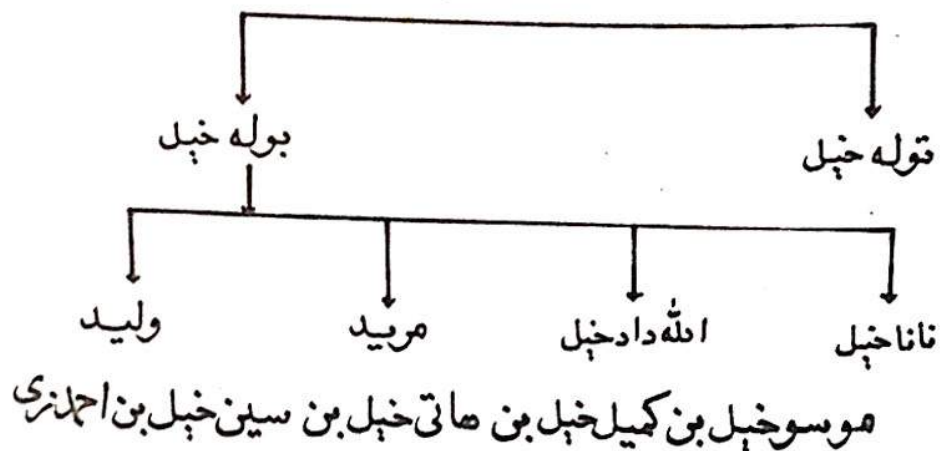
وزير، احمدزی

« احمدزی »

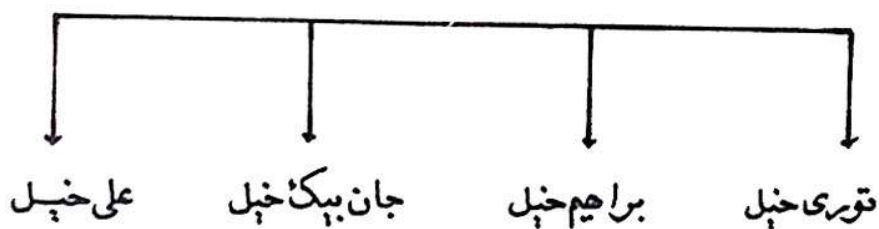

سرکي خېل بن سين خېل بن احمد نري .

« سرکي خېل »

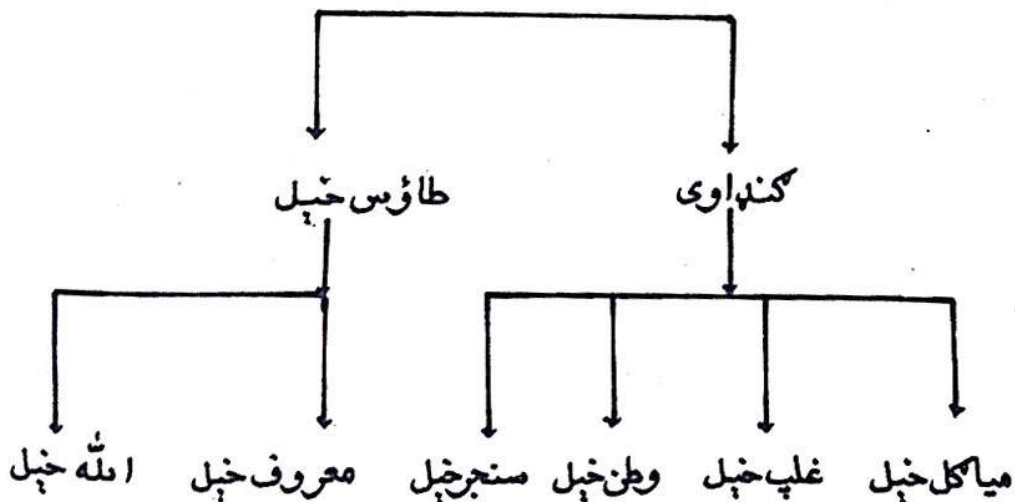

« موسو خېل »

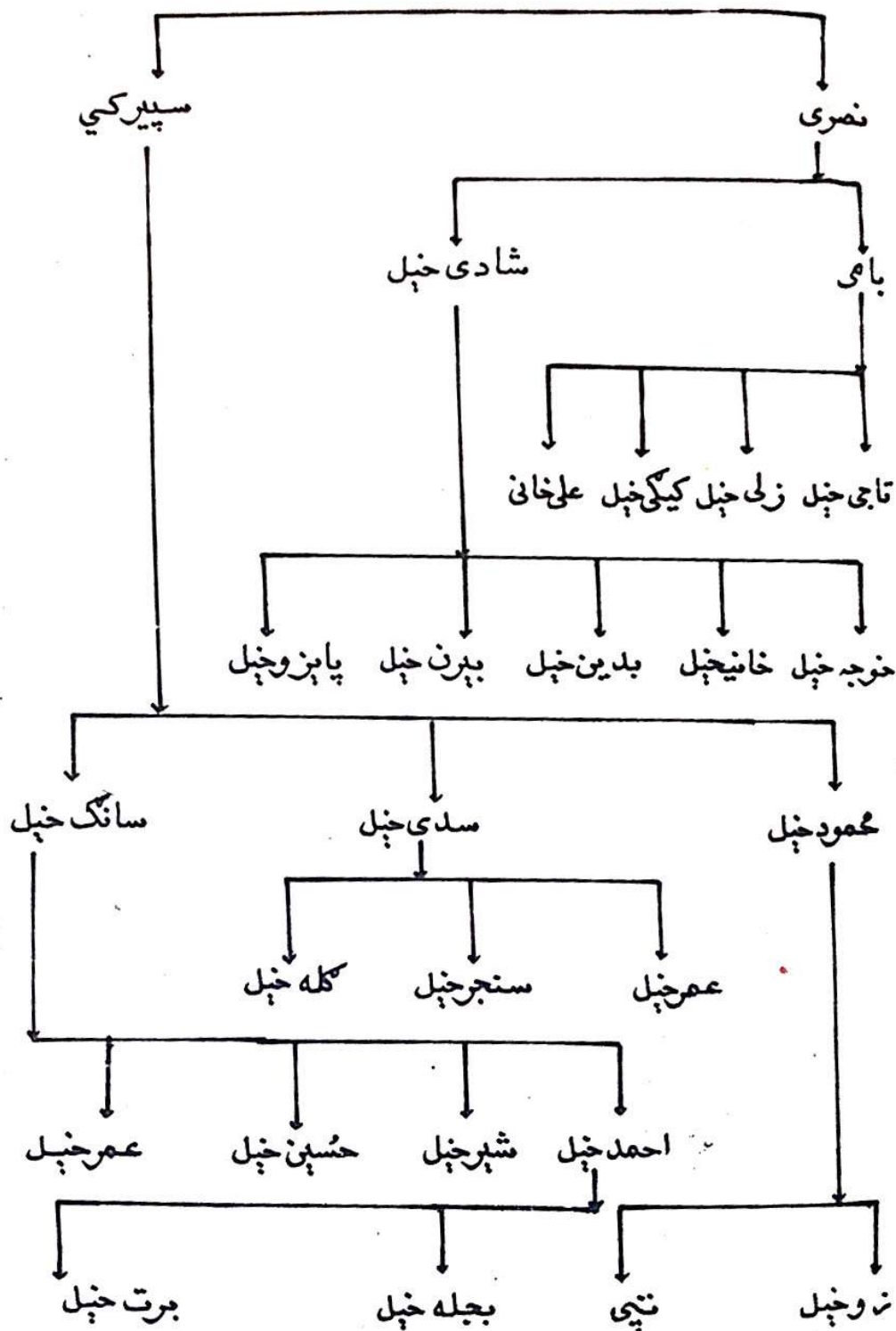

پريا دخېل بن کميل خېل بن هاتي خېل بن سين خېل بن احمد نري

« پريا دخېل »

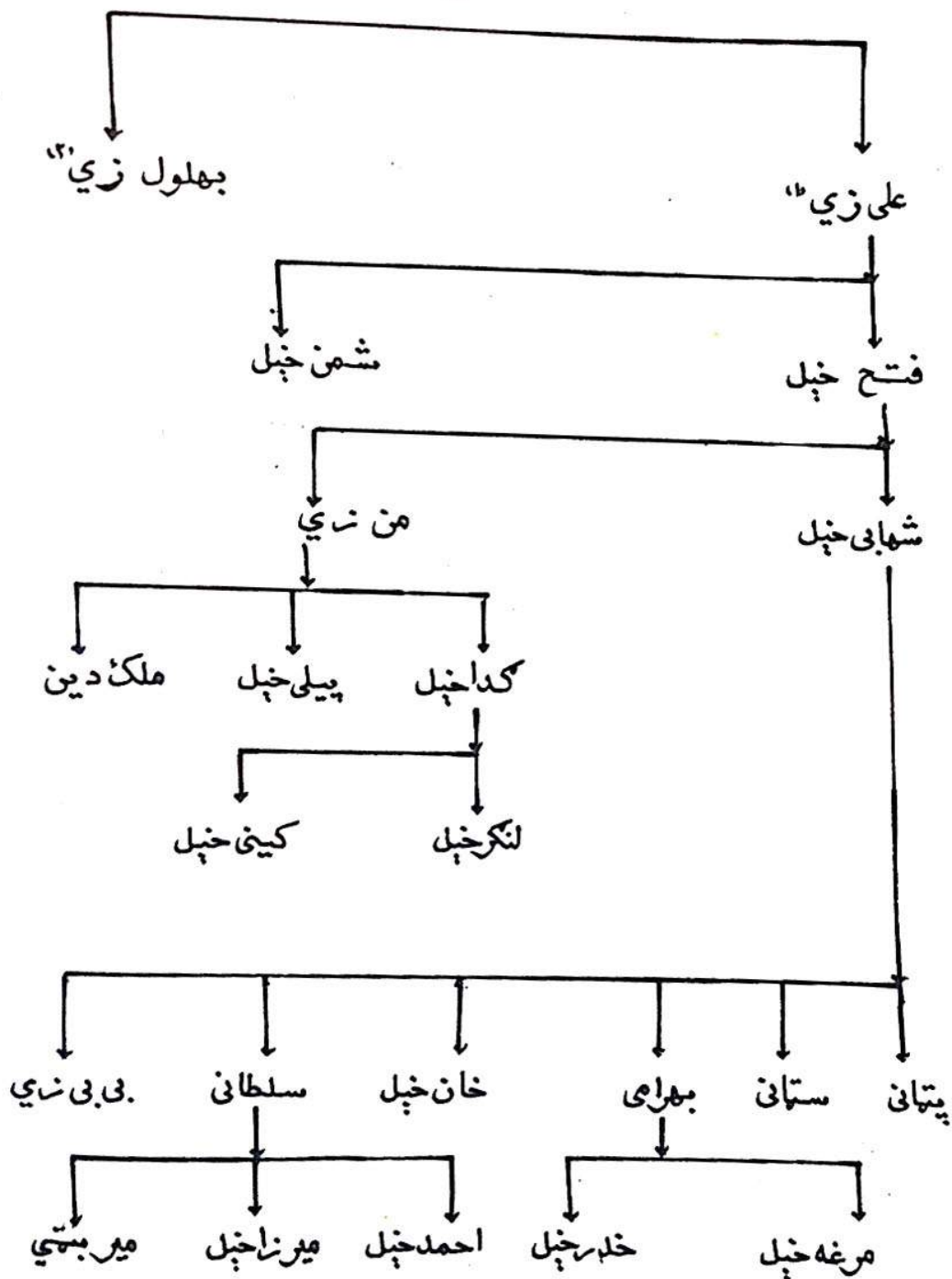
کالوخیل بن احمد زوی «کالوخیل»

کرلانی: مسعود بن محمود بن خداری بن وزیر-

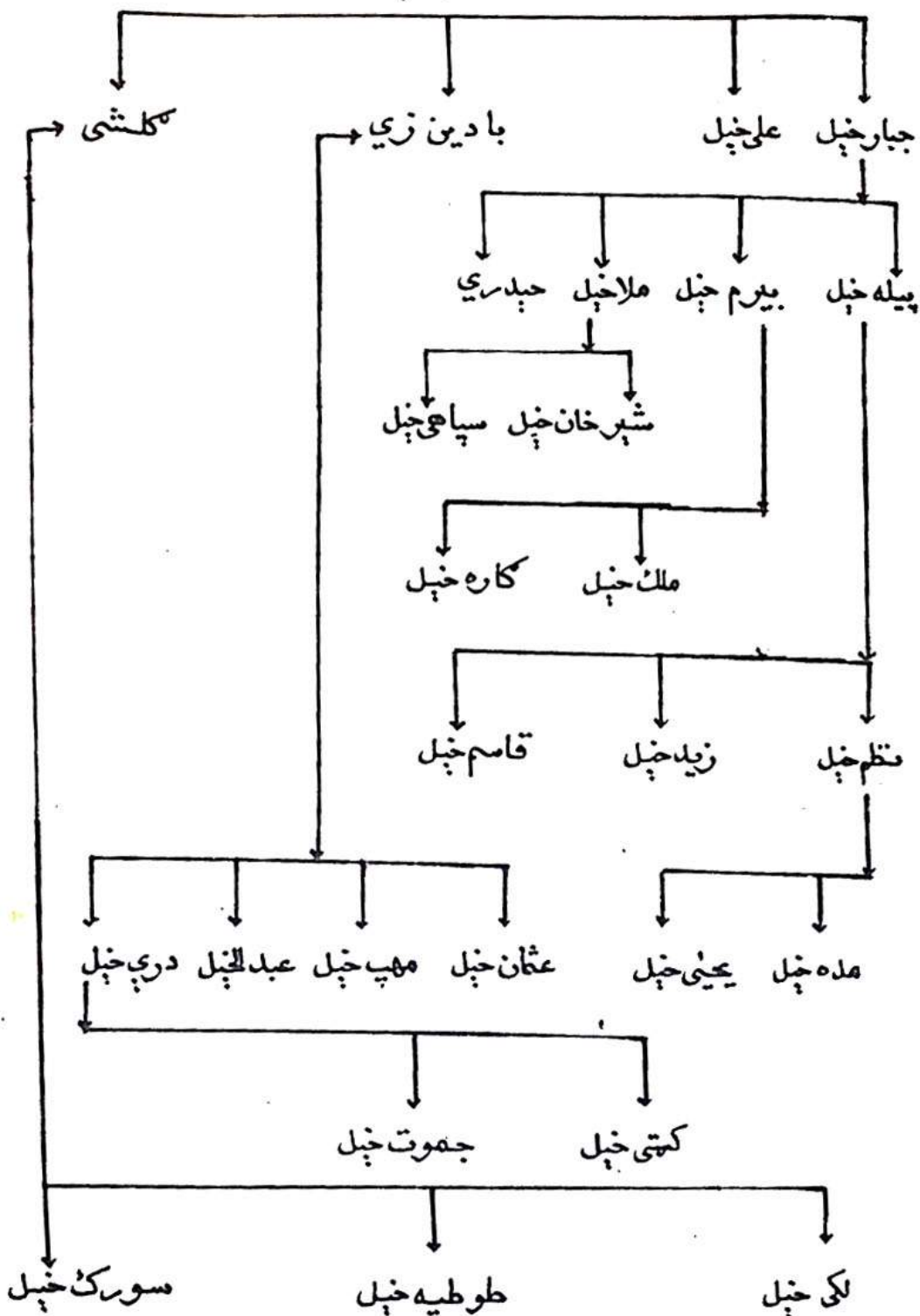
بن سلیمان بن کرلان

«مسعود»

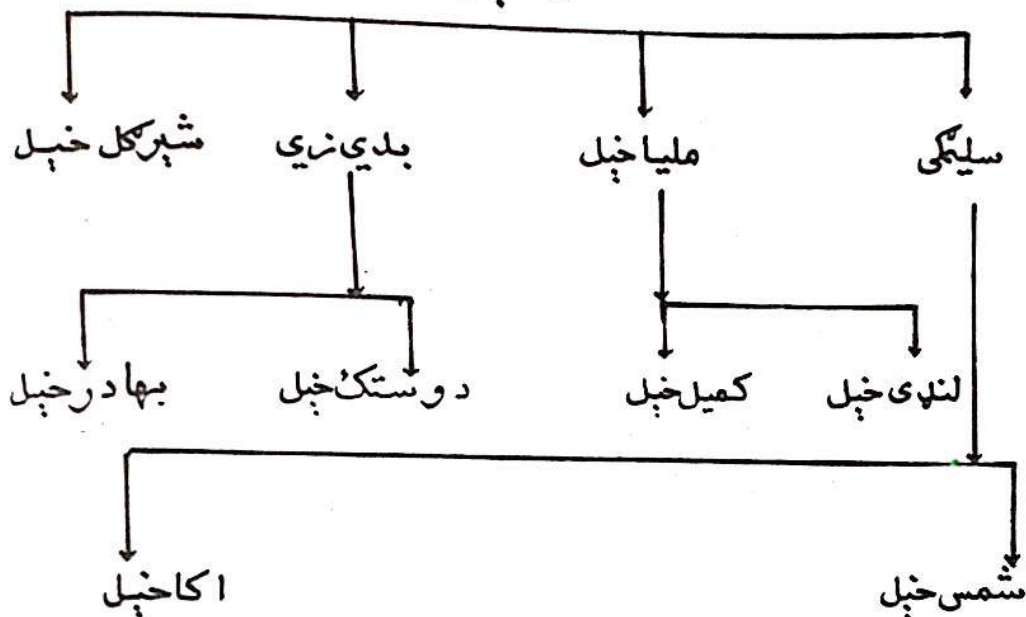
شمن خیل بن علی زی بن مسعود

«شمن خیل»

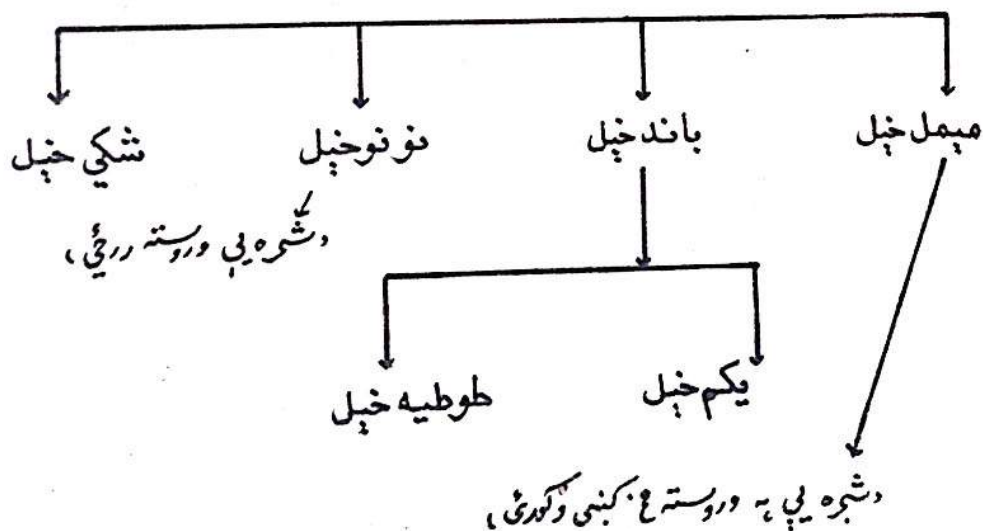
علی خېل بن شمن خېل بن علي زي بن مسعود

«علی خېل»

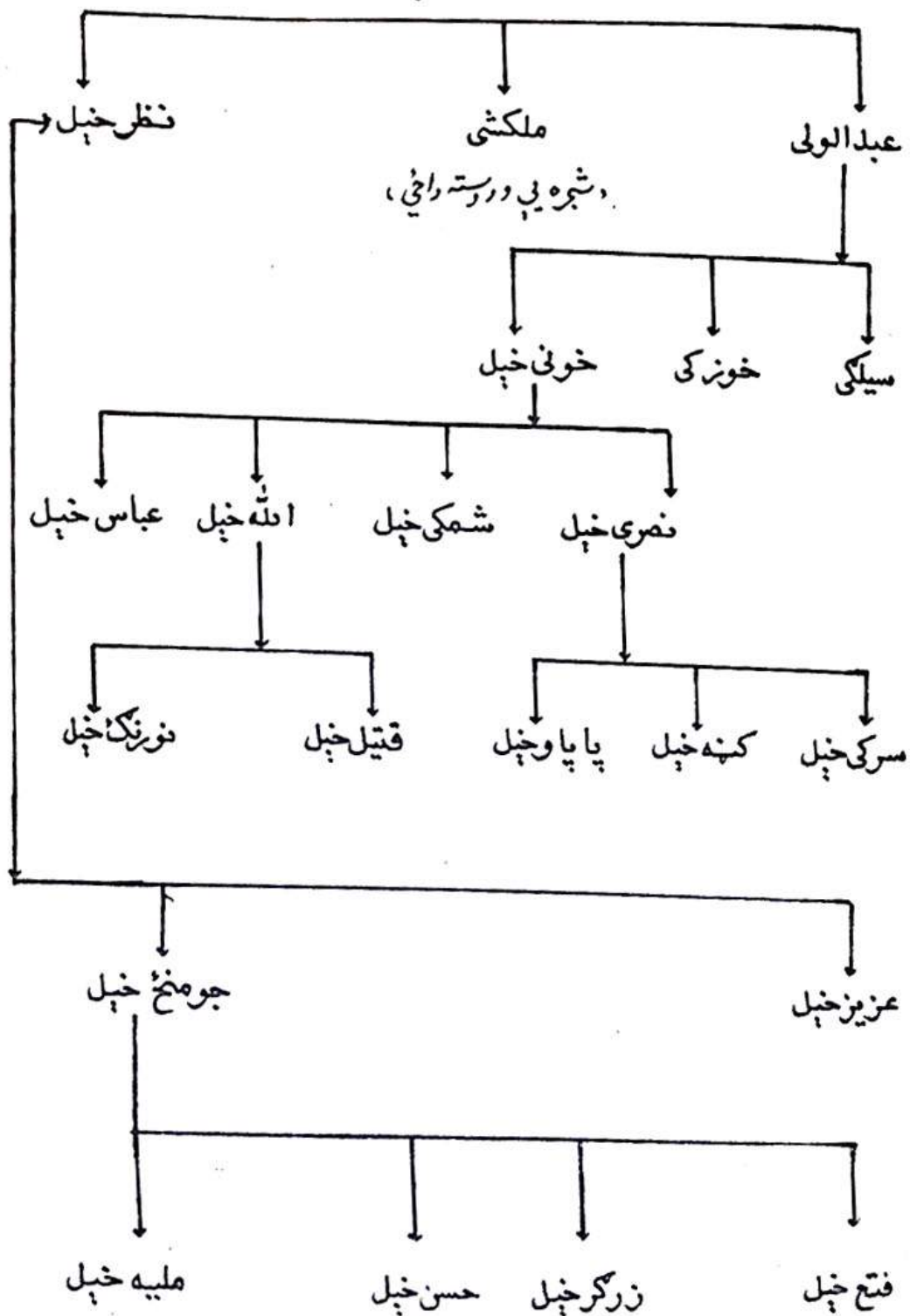
بهلول زري بن مسعود بن محمود بن خدر زري بن وزير

«بهلول زي»

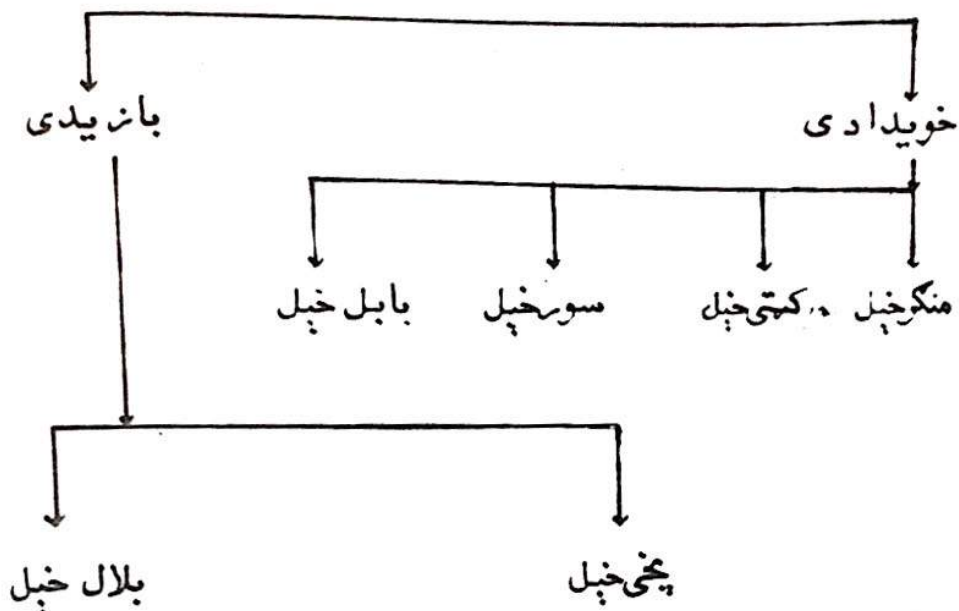

ميميل خپل بن بهلول نري

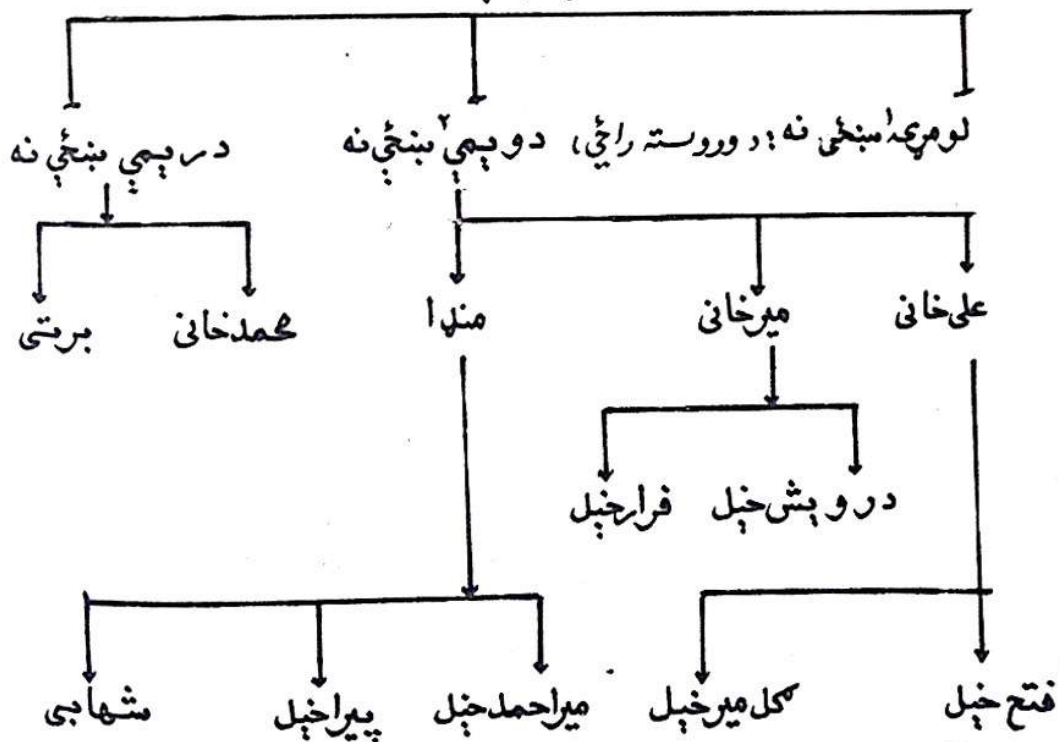
«ميميل خپل»

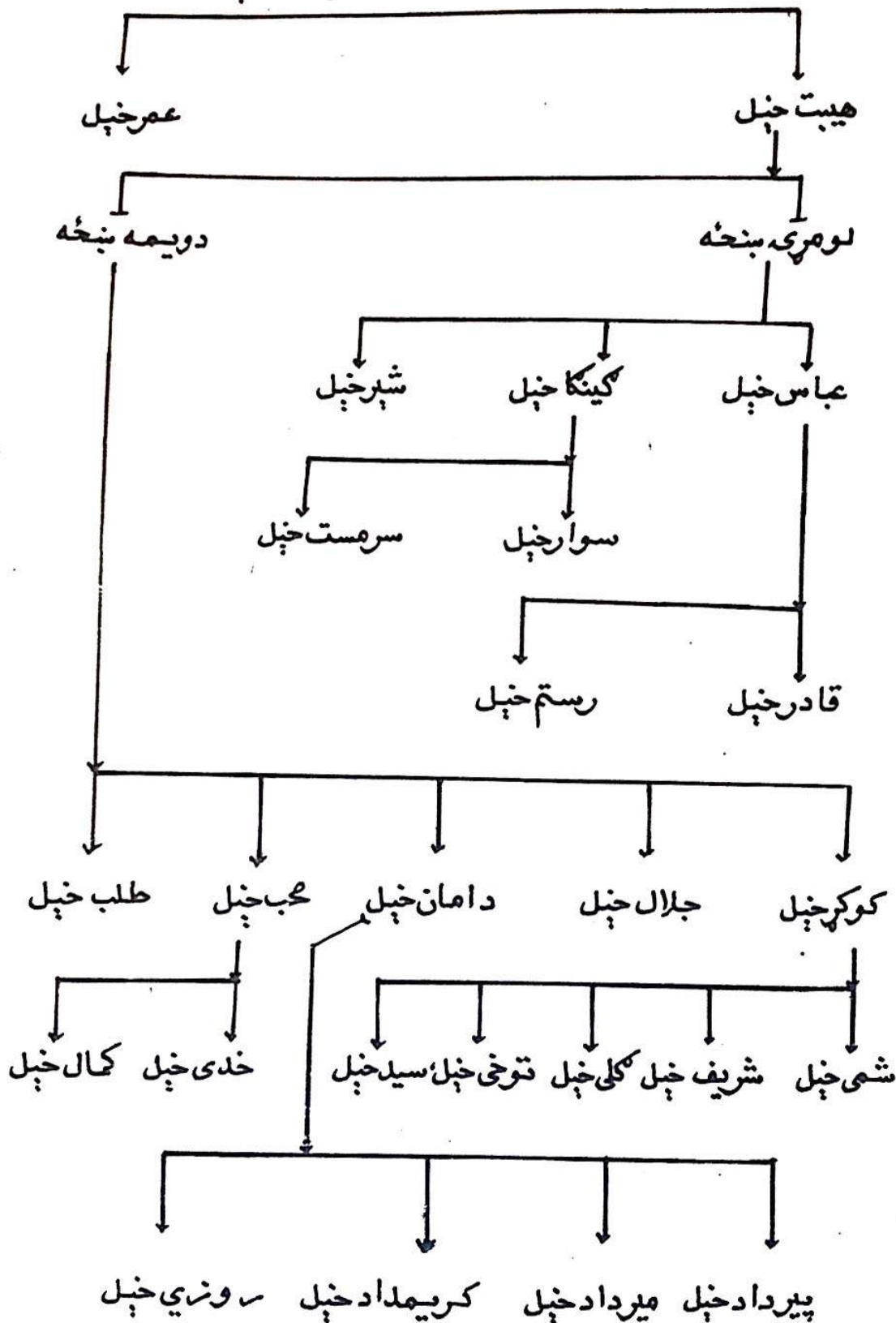
ملکشی خیل بن مهمل خیل بن بهلول زی «ملکشی خیل»

نونو خیل بن بهلول زی «نونو خیل»

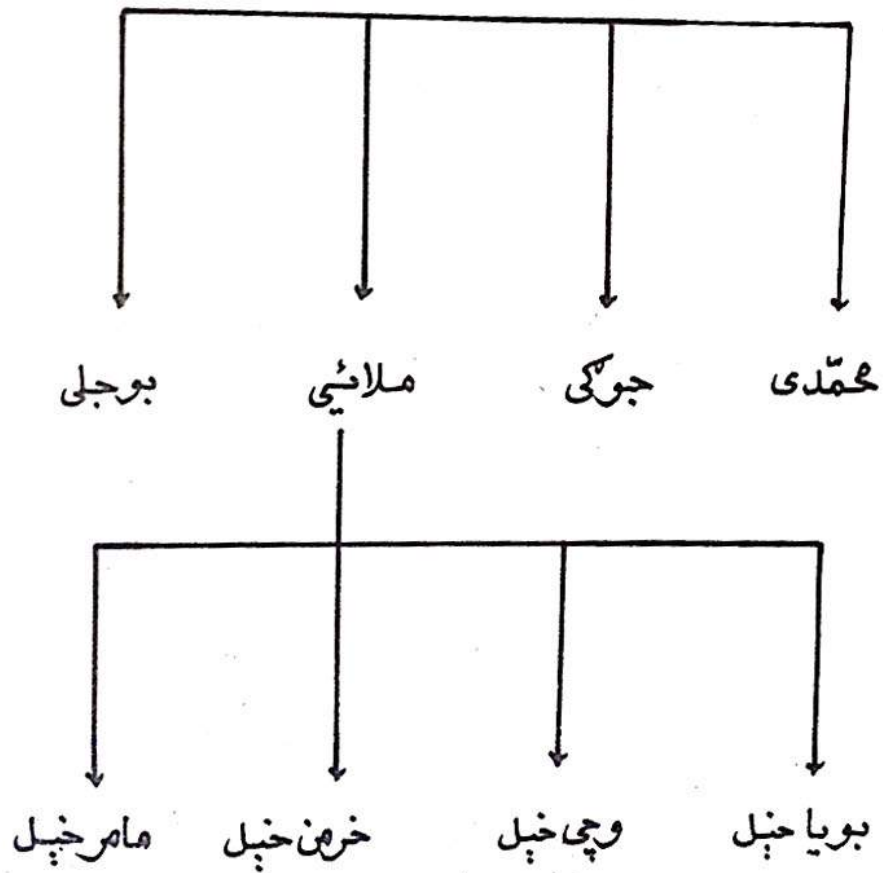

د نونوین بهلول زی له لومړي بنڅې نه

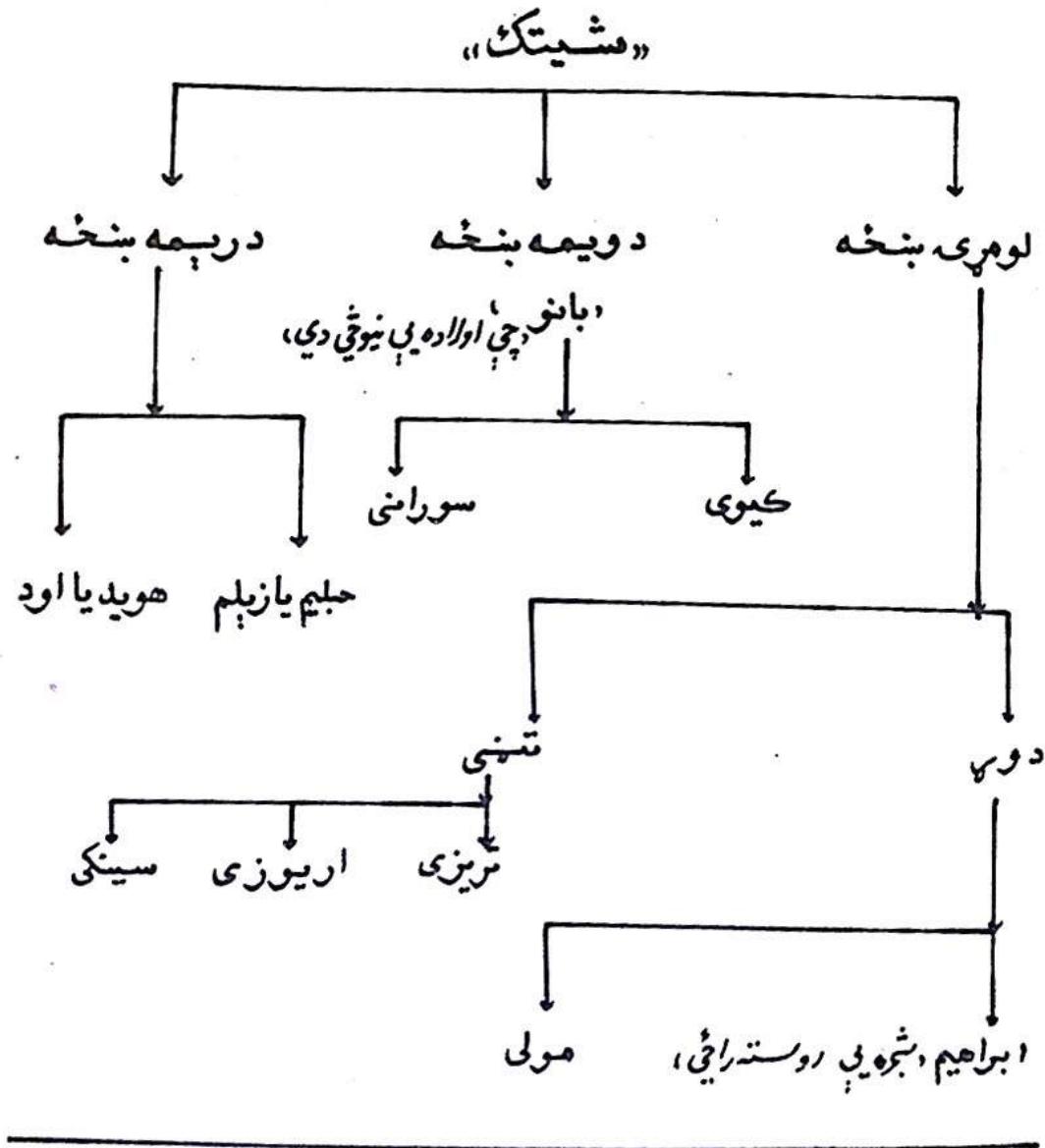
شنکی بن بهلول زی بن مسعود

«شنکی»

کرلانی قبائل:

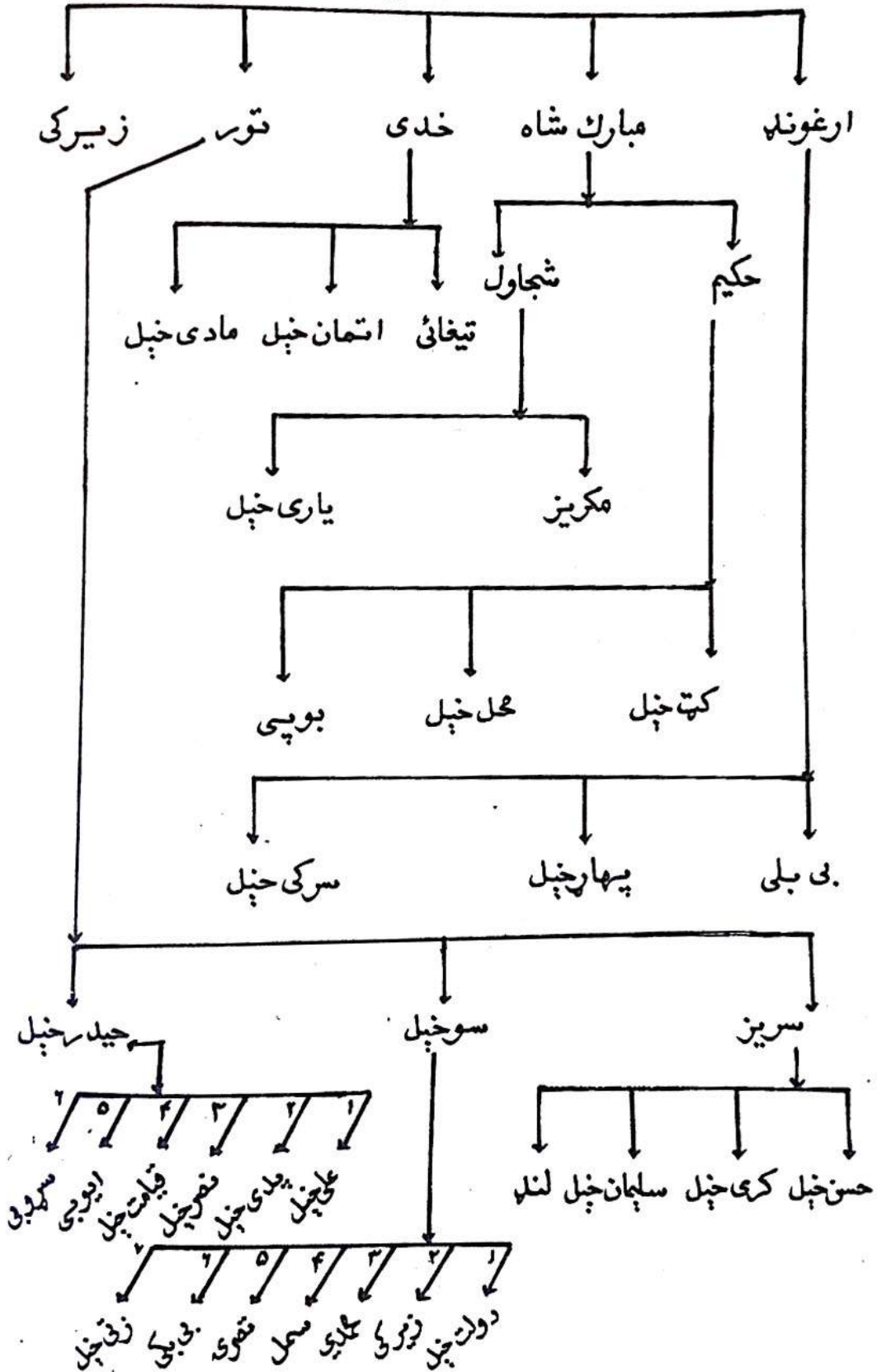
ح- شیتک (دور)

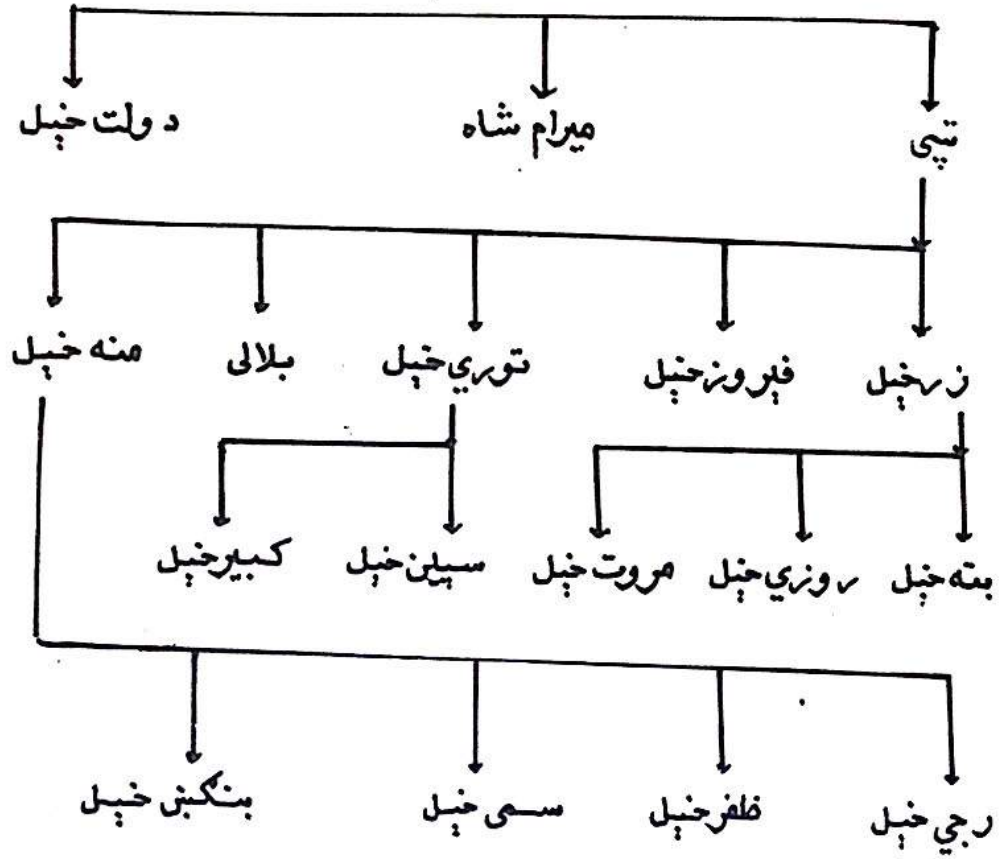
منوب: تریزی تہنی دی، خورشید جهان ۱۶۲ مخ.

دمولی بن دورین شیتکانه

«مولی»

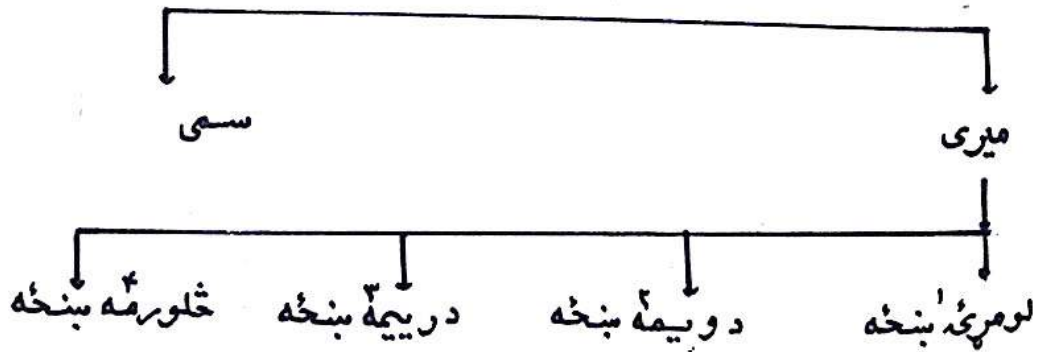

د ابراهيم بن د وړ بن شيتک نه
«ابراهيم»

«شيتک» کرلامي

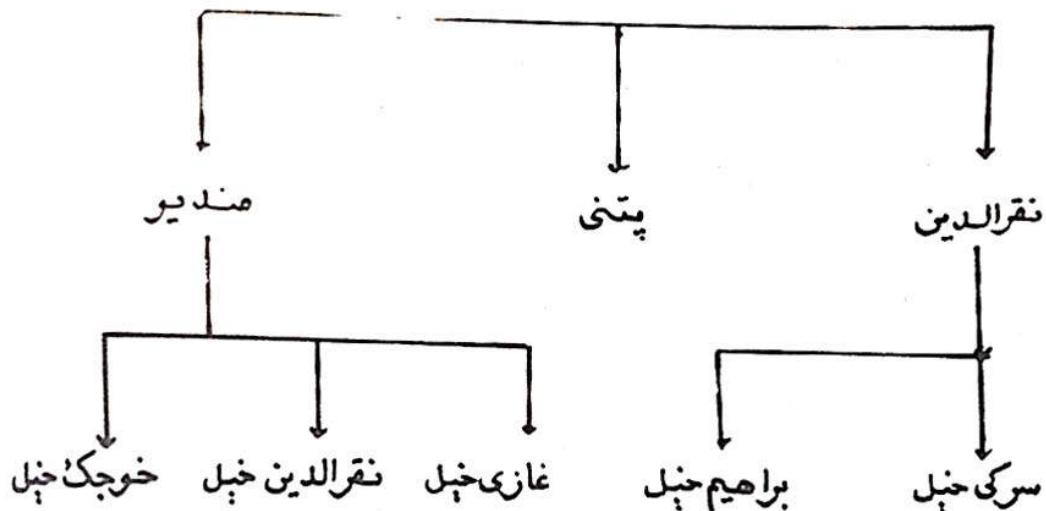
«کيو بن شيتک»

نوټ: اولاده يې په وروسته مخ کېږي وگوري.

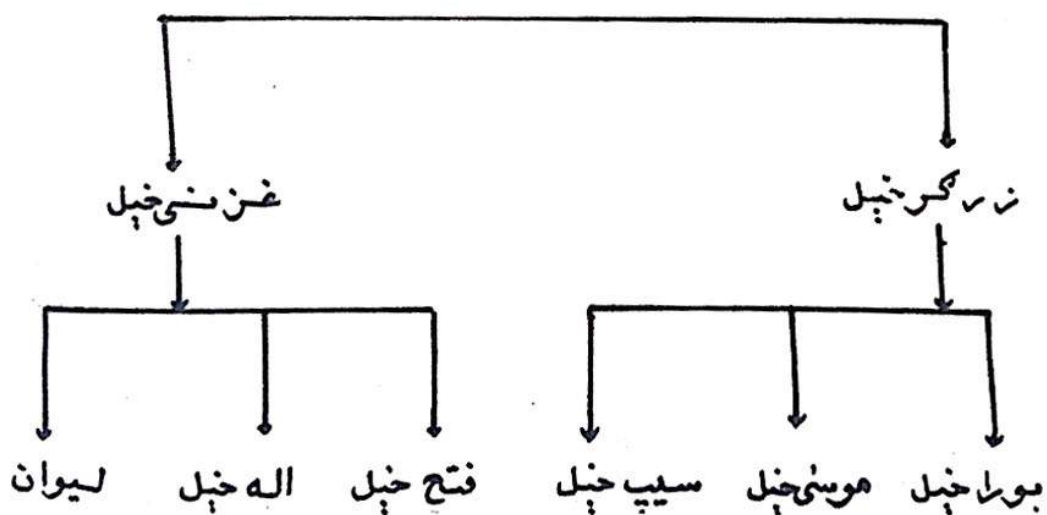
۱) د میری بن شیتک د لومړي ښځې اولاده

..میری

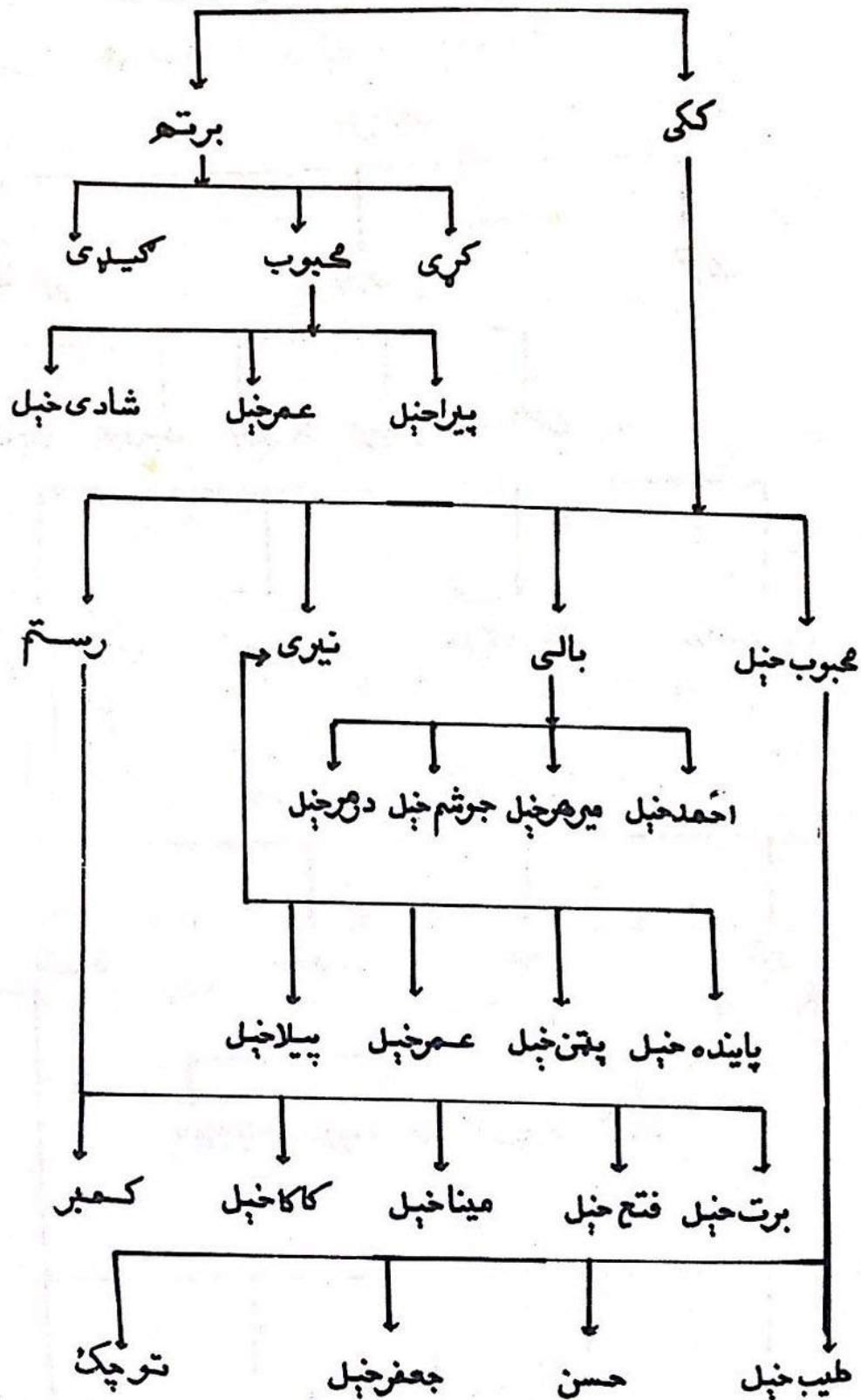

۲) د میری بن کیوی بن شیتک د دویمې ښځې اولاده

«ممه ځېل»

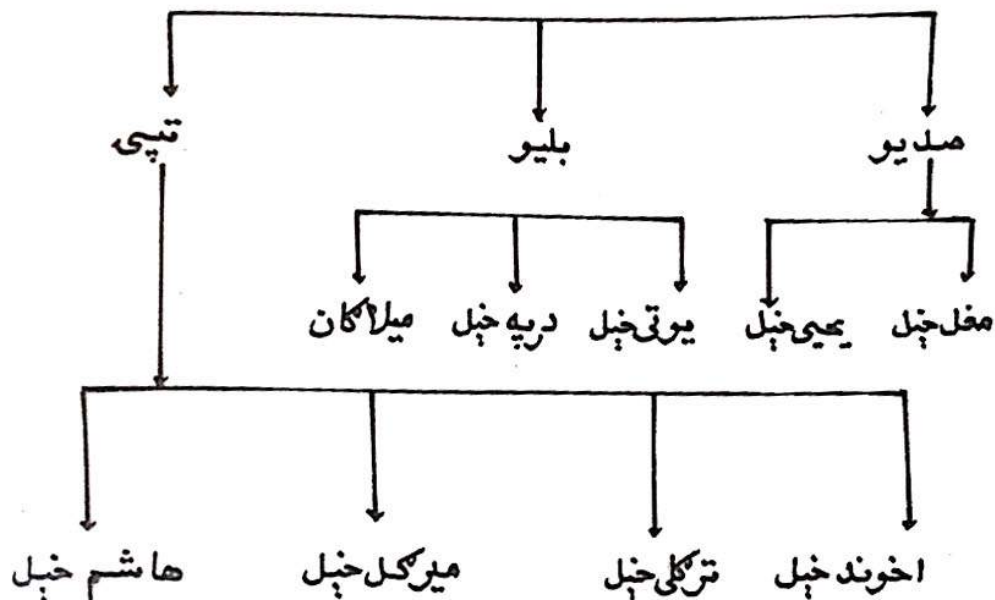

۴، د میری بن کیوی بن شیتک د درېی بنغی اولاده

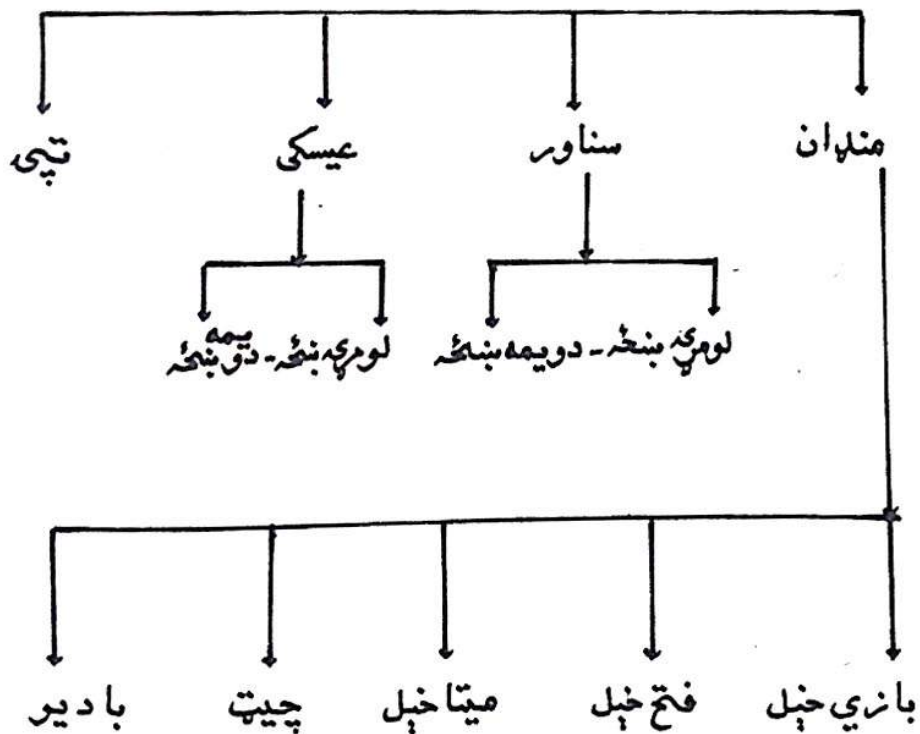

۴) د میری بن کیوی د خلوړې نه

نورسې

«سهي بن شيتک»

بازری خیل بن مندوان بن سہی بن شیتک

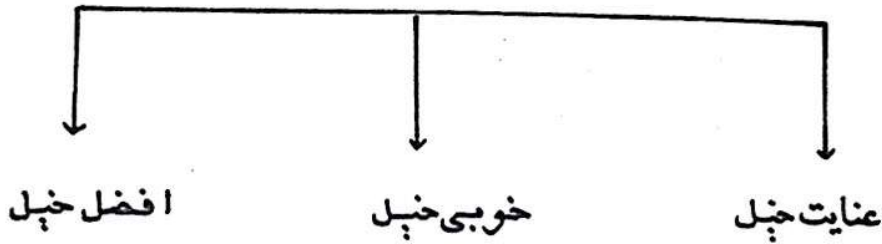
«بازری خیل»

بامست خیل

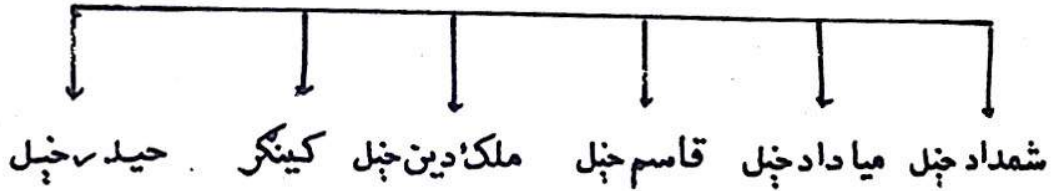
فتح بن مندوان بن سہی بن شیتک

«فتح»

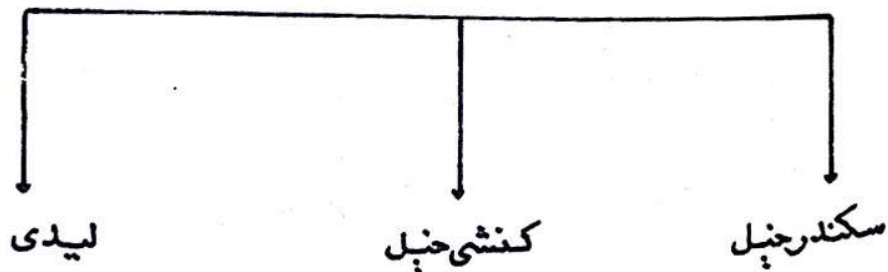
میتا خیل بن مندوان بن سہی بن شیتک

«میتا خیل»

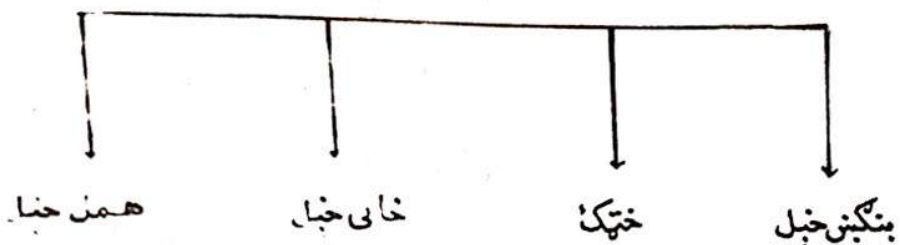
چیت بن مندوان بن سہی بن شیتک

«چیت»

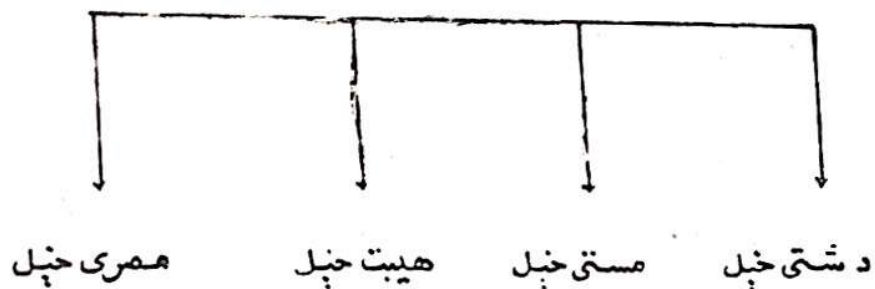

بادیو بن مندوان بن سہی بن شیتک

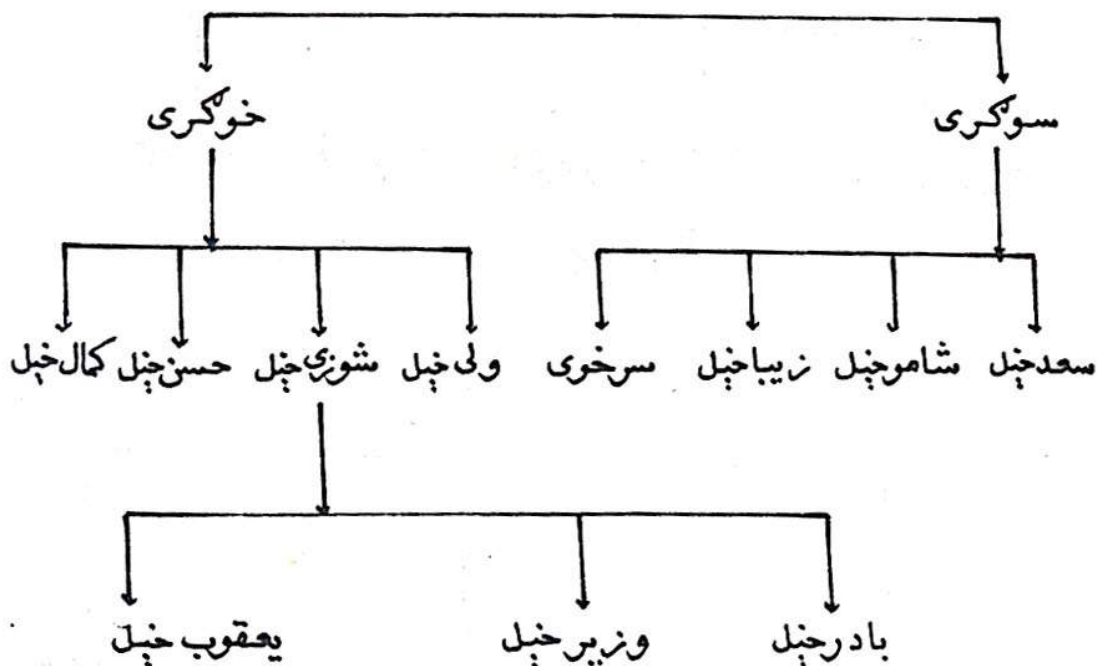
«بادیو»

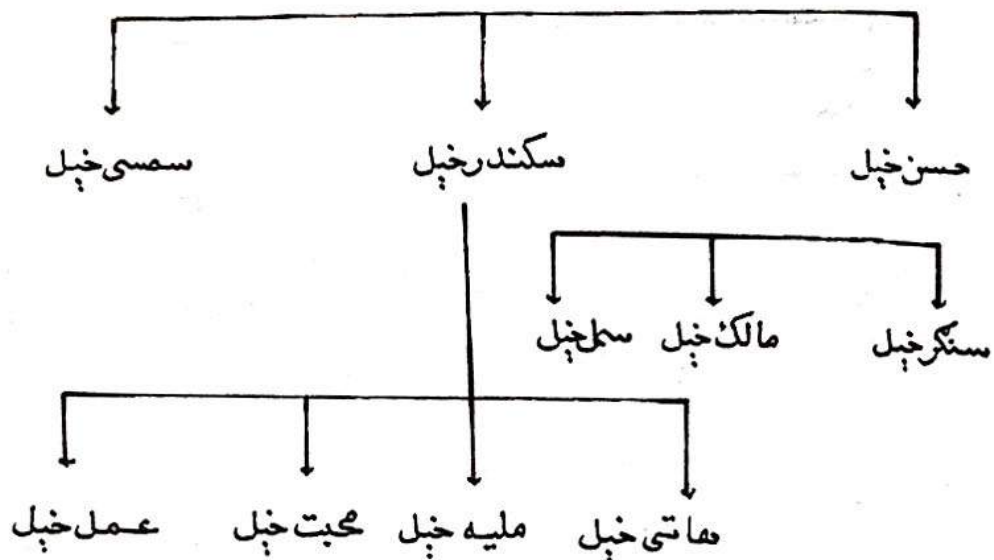
د سناور بن سہی له لہ مری بنخی اینخل نہ

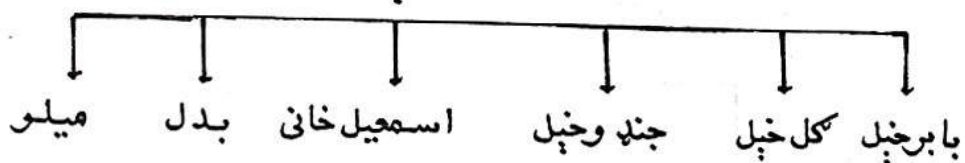
د سناور بن سہی له دویمی بنچی نہ

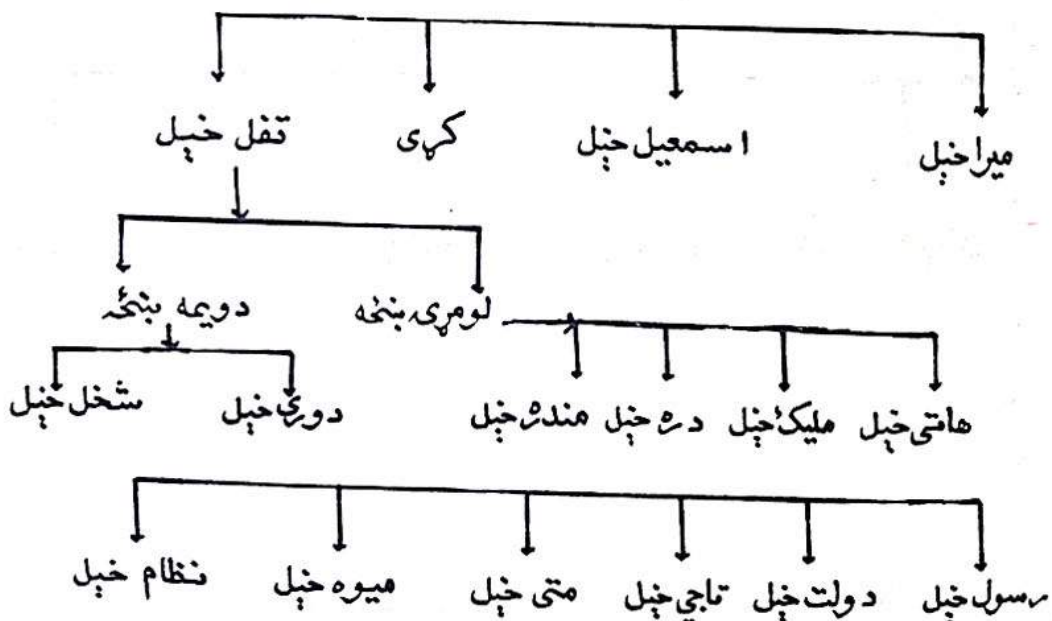
د عيسكى د لومړي بنځې نه

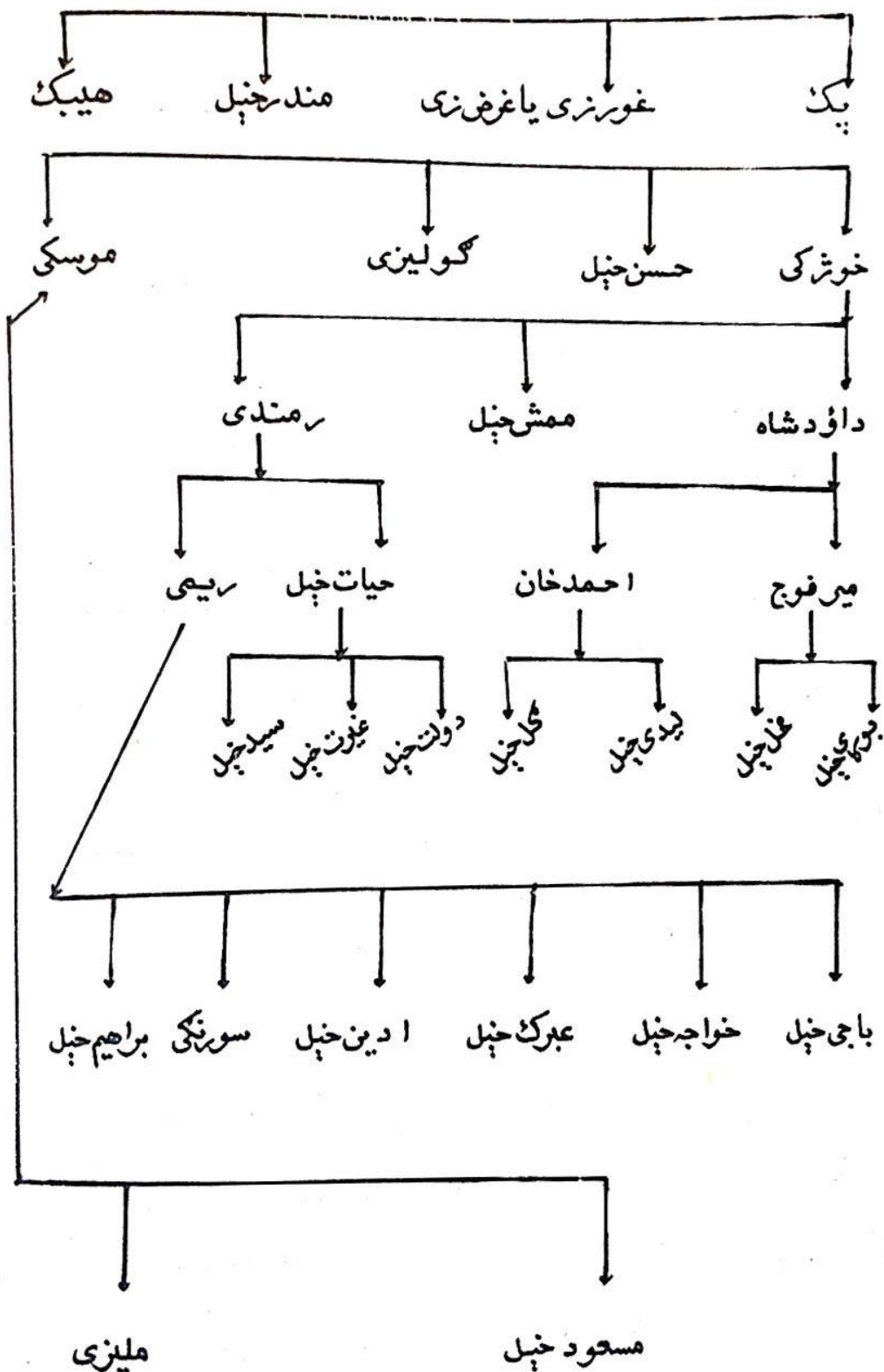
د عيسكى د دويمې بنځې نه

د پټې سمى نه

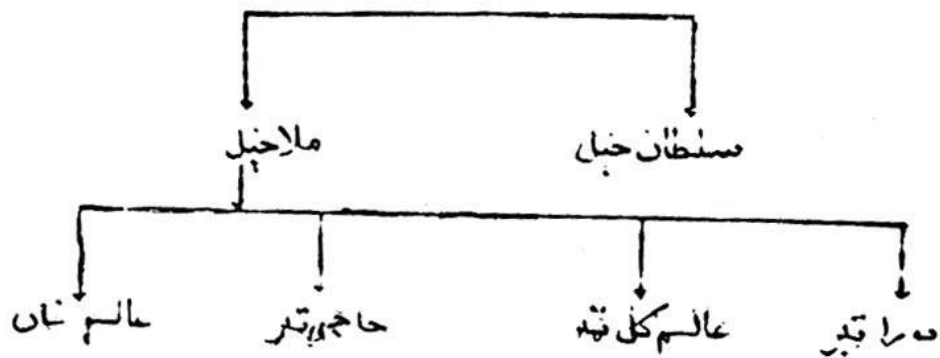

«سوریانی بن شیتک»

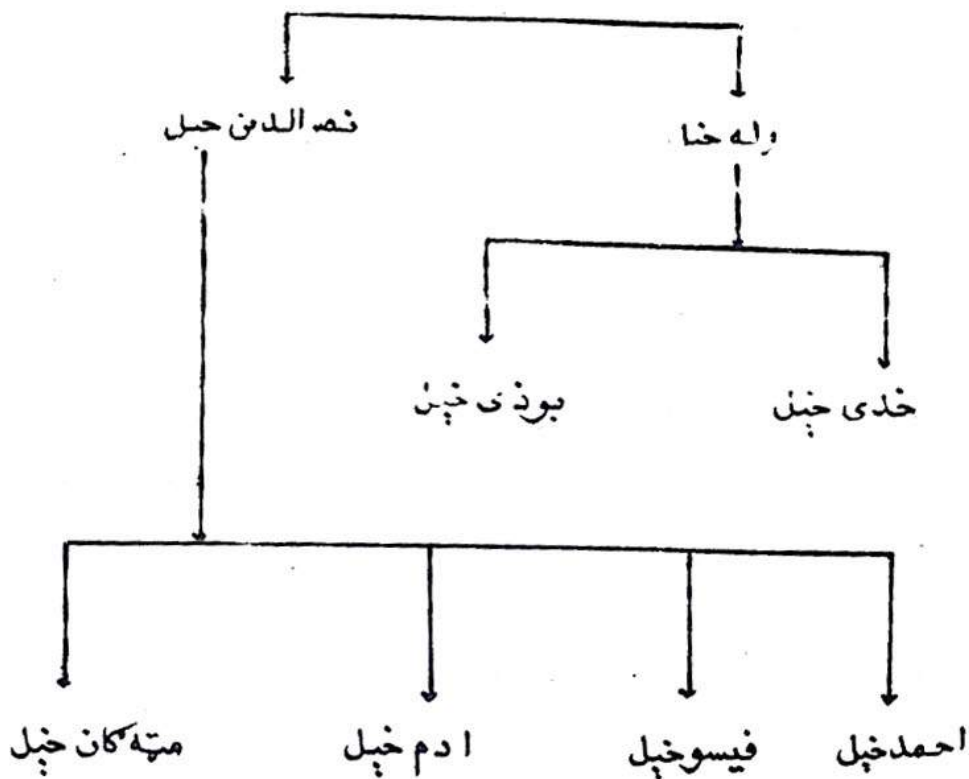
مسعود خیل بن موسیٰ بن پیک بن سوریا بنی

«مسعود خیل»

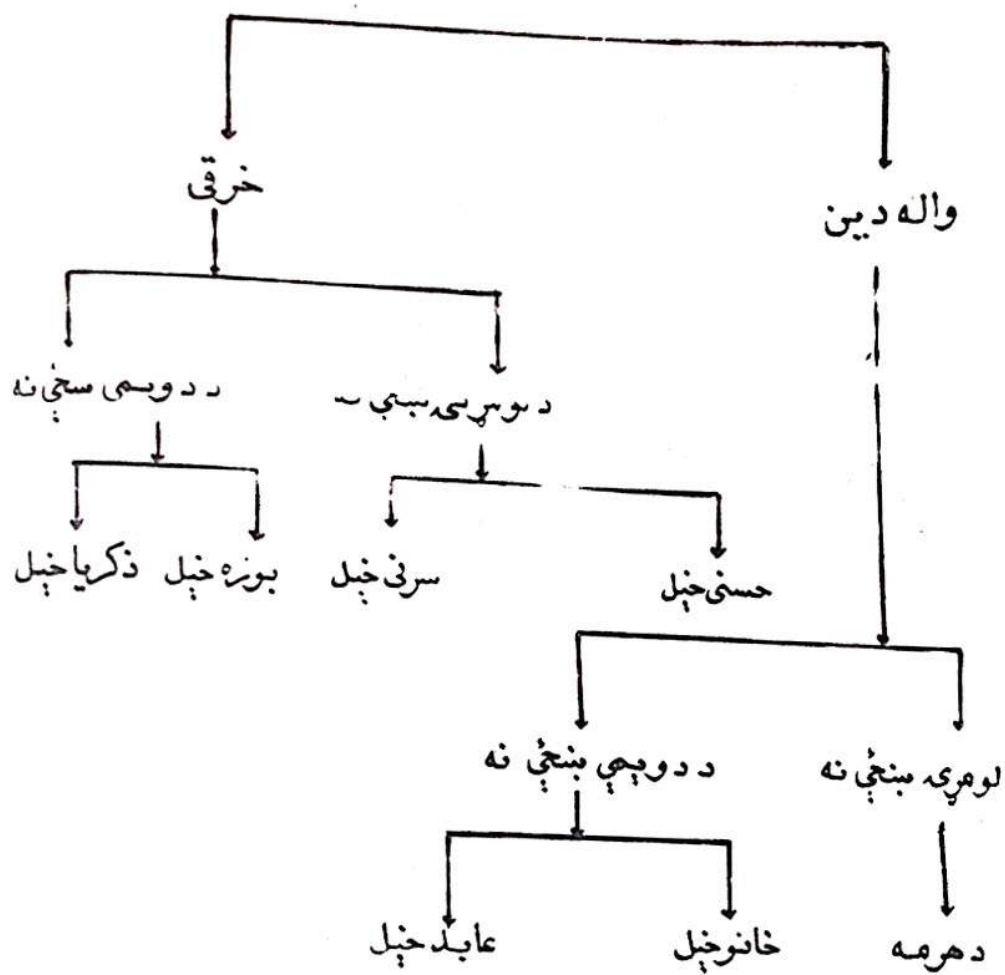

نلیری بن موسیٰ بن پیک بن سوریا بنی

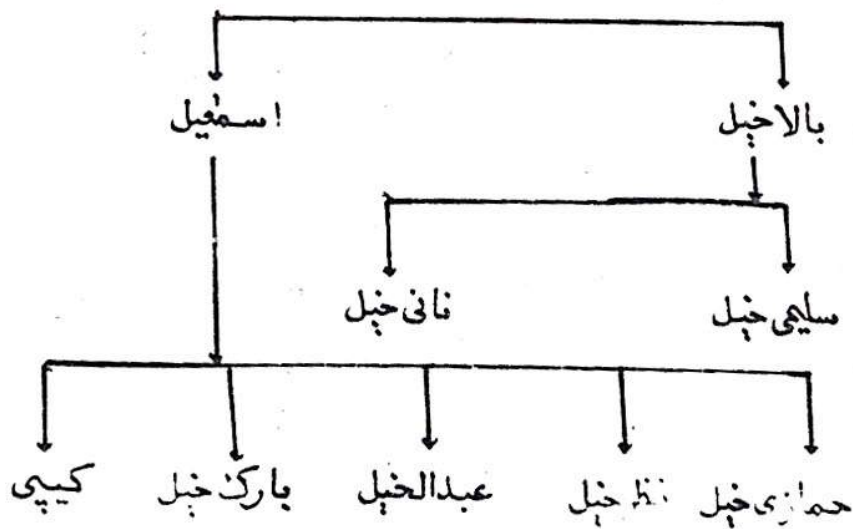
«نلیری»

د غورنري بن سورياني نه

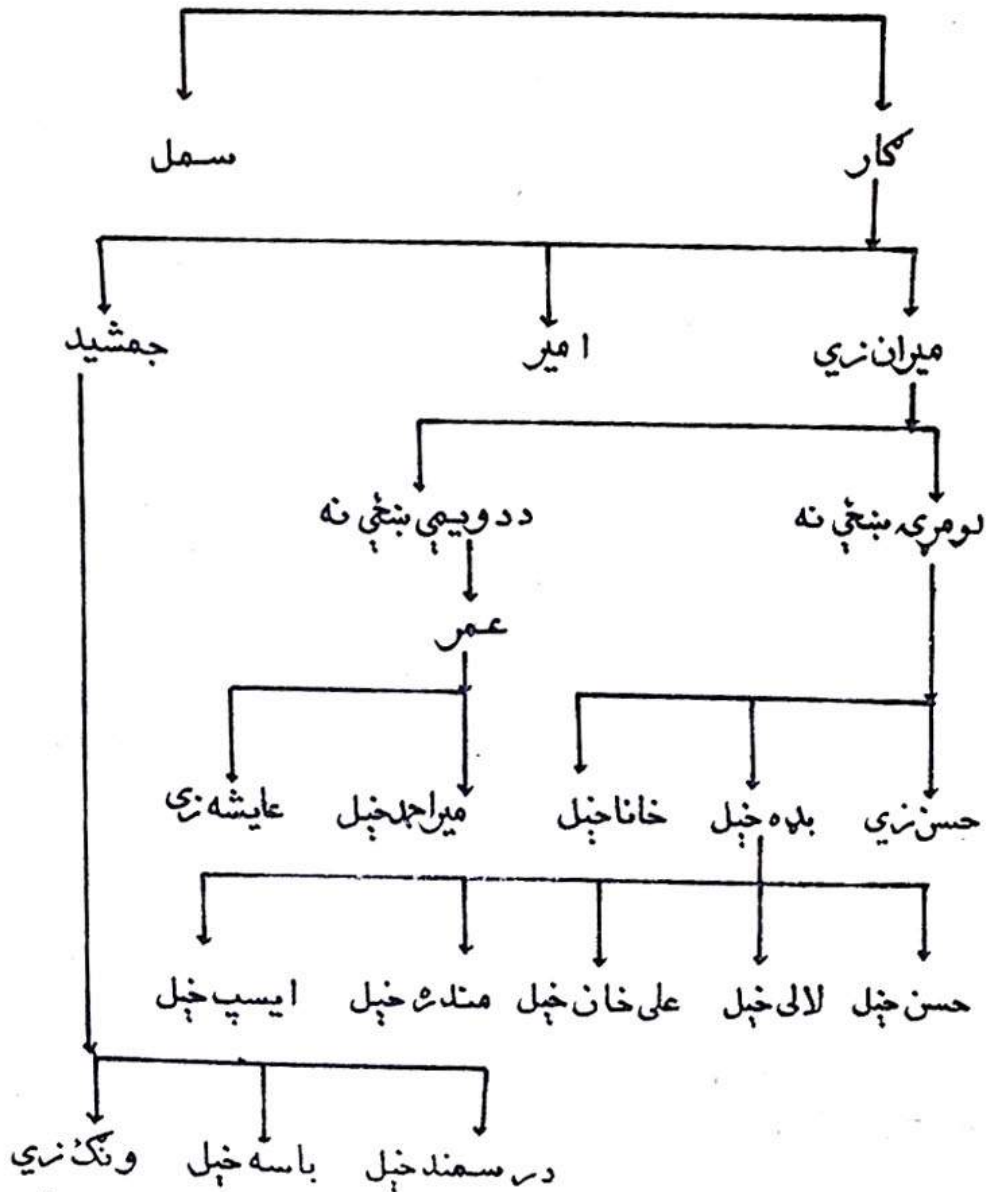
د هيبيک بن سورياني نه

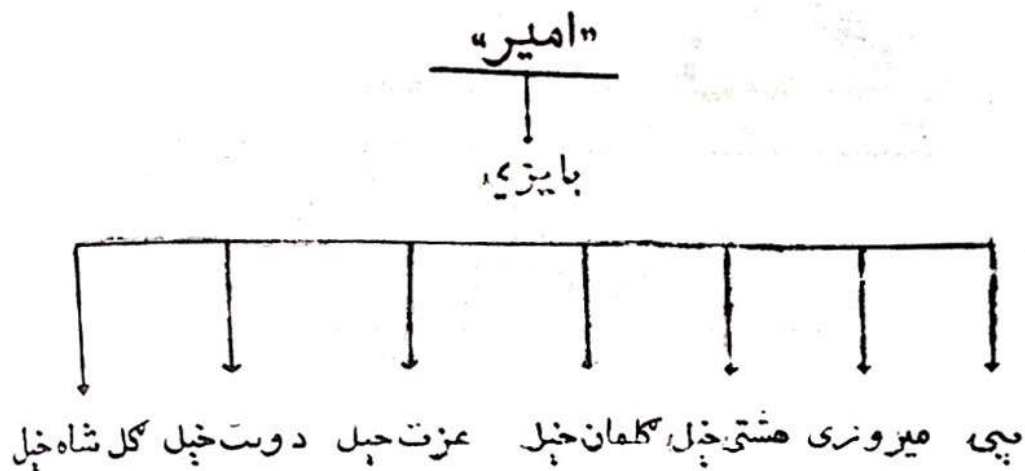
کرلاہی قبائل :

ط۔ اسمعیل معروف پہ بنکش

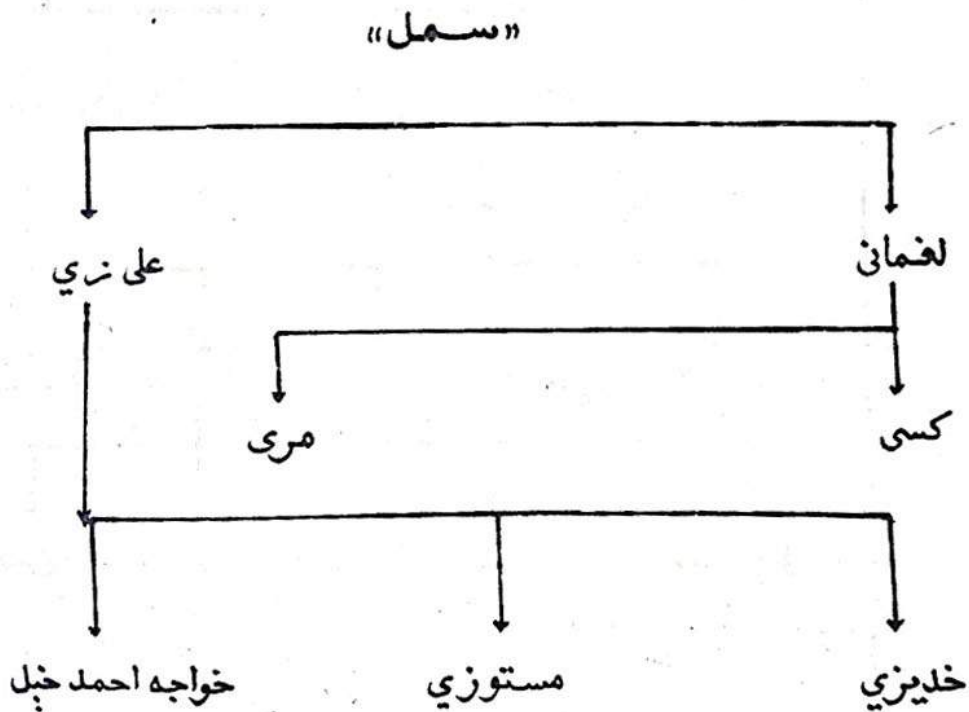
«بنگش»

د امير بن کار بن بنگين نه

اود "سمل" بن بنگين نه

د کرلاښي قبایلو شجرې وليکلی شوی ، په کرلاښي طبقه کېښې مشهورې
دي قبیلې دادی :

- ۱: دله زاک ۲: اورکزی ۳: خوگیانې ۴: اپریدي ۵: خټک
 - ۶: وزیر ۷: مسعود ۸: شیتک ۹: بنوخی ۹: دور ۱۰: حدران ،
 - ۱۱: توری ۱۲: بنگین ۱۳: حاجي ۱۴: اتمان خېل .
- موبز دلته د هرې قبیلې لندښان حال لیکو:

۱: دله زاک:

دله زاک دوه طائفې دي ؛ لودي خېل او يعقوب خېل دا دواړه
څانگې هم پخپلو منځو کېښې په وړو، وړو ذیلو وېشل شوي دي ، لکه
چې مخکېښې د شجرو په جدول کېښې راغلي دي .

ویل کېږي چې دله زاک لومړني پښتانه دي چې دوی پېښور ته
راغلي دي او د پېښور په علاقه د اباسیند تر غاړې استوګن وو .
ویلی شي چې دوی دې علاقې ته د هندو شاهانو^(۱) په زمانه کېښې -
راغلي او قبضه یې کړې وه ، د سلطان محمود غزنوي سره په هند د
حملو په وخت کېښې د هغه په فوج او لښکر کېښې هم دوی گډون
کړی دی . د میرزا الخ بیګ د کابل مغلي حاکم په وخت کېښې غالباً
د ۱۵۰۰ع کال خوا و شا دله زاک په پېښور کېښې بڼه د اقتدار -

(۱) هندو شاهان د کوشانیانو بقایا دي . (سکال)

خاوندان و و، خوهرکله چې الخ بېک د لاسه خاښي خپل راپه کډه شو او په مهاجرت پېښور ته راغلل نو د خاښي خپلو او دله زاكو - جنک جگړې سره پېښې شوې او دله زاك پكښې زيانمن شول. د بابر مُغلي بادشاه په وخت كښې هم يعنې د ۱۵۱۹ع شاوخوا لاسم داخله (د له زاك، بڼه زورور و او د بابر بادشاه سره د هند په چلو كښې مرستيال و او داسې معلومېږي چې له بابر سره يې تعلقات - بڼه وو.

دله زاك بڼه سوچه پښتانه دي، د دوی متعلق ځينې نورې خبرې بېخي غلطې دي، نور و خلكو ډېر كار كړې چې د پښتوننه خپل هلو و نه بېل كړي، خو «اوبه په ډانگ نه بېلېږي». د دله زاكو د پښتونوالي ثبوت د بابر مُغلي بادشاه له خپلوليكنو، نه لاسه - كېږي او اكثريت او اهميت يې هم منلی شوی دی. بابر داخله هم د نورو پښتونو غوندې د «افغانه، په نوم ياد كړي دي.

داخله اوس دومره ډېر نه دي، د پېښور په علاقه كښې يې هم يوكلې شته دي او خه خلك يې د هزارې په ضلع كښې هم اوسېږي، خود نورو كرلانيونه بېل دي او په تربه، جامه (لباس)، او خوی بوی كښې هم ترې بېل ښكاري.

۲: اورکزي:

دا قبيله د سپين غره په نمرخاته لوري د تيرا په سويلي کڅيو -
 کښې مېشته ده . د کواټ په ضلعه او پېښور کښې هم د اورکز وځيني
 خلک استوگن شته دي . ويلى شي چې د بنگښونه مخکښې اورکزي
 به ... د پراته وواو د بنگښو سره يې بدې تېرې شوي دي ،
 او هر چې د واره خوا په جنگونو سترې شول ، نو د رسمند په مقام
 يې يوه دروغې جرگه جوړه کړه او « دايي » نوم يې وپورته کړ ،
 د دوی تر منځه روغه وکړه . د « دايي » نايي د ا فيصله د پره
 ساده اولنده وه ، خوبنه جامع وه .

دای وويل : غرد ورکز او او سمه د بنگښو شوه ، په همدغه
 فيصله عمل وشو او تراوسه دغه وېش شته دی . د اورکز و
 په ټولو څانگو کښې دولت زي او مسوزي په شماره کښې د پېر دی او
 بيا پد دولت خېلو کښې مموخېل د پردي ، په دوی کښې د محمد خېلو
 نه پرته نور اورکزي سني مذهبي دي . محمد خېل شعيه مذهبي
 شوي دي . دا خلک هم په کار او سمل گوندونو په گنډو سره وېشل
 شوي دي . په رسو ، رواج او عاداتونو کښې د ا پريدو په شان دي
 او څه توپير يې نشته دی .

۳: منگل:

ويلى شي چې دا خلک د نن نه شپږ سوه کاله پخوا د بنر په علاقه

پراته و و خرد شیتکو دغلی له کبله دوی د دې علاقې نه په کچه،
شول او د خوست خواوشاته ورعد او هنته استوګن شول. خدرن
د دوی په سویل پراته دي. د منګلو او خدرانه تا بلدی وی.

۴: هني:

د پښتو د ځينو مورخينو لکه د حیات افغاني، په حیات هني د منګلو
و وروبولي او د کراني قبایل یوه څانګه ده، خو د حورشید جهان مؤلف
شېر محمد گندهاپور وايي چې هغه هني، چې د منګلو ورو و د هغه اولاد
اوس نشته او وايي چې د منګلو او شیتکو چې څه وخت بدی وه، نو هني
خلک په بدی کښې د پرمه دي او بزخه چې پاتې و، هغوی هند ته
په کچه تللي دي او ځینې هني چې مشهوره یې د زوخت یا زوینشت -
څانګه د بنګنوا او وړکز و سره په کرمه کښې د سپین غره په نمرخاته
لوري په غره نر کښې آباد دي. دا خلک پخپل منځ کښې په دواړو
څانګو سره مل دي. بې نخر او کلک خلک دي او ځینې هني د منګلو
سره هم شته دي. هني کچه د کر لیز کار خوي
د قبایلي مروجبر په لړ کښې ستر د "سمل" په گوند کښې دي.

۵: وردک:

دا خلک هم کراني دي. په غلطي ځینې خلک دوی سیدان کښې، خو

دومره په زرو نو سيدان په پښتو کښې چيرته هم نشته ، د سيدانو يوه نيمه کډه چې چيرته په يو کلي کښې وي ، نوبنه معلومداره وي ، په وردکو کښې چې په کوم کلي کښې سيدان دي هغه هم معلوم دي ، او خلک يې احترام کوي . ټول وردک نه سيدان دي او نه وو . (خوشيد جهان چې څه ليکلي دي ، هغه محض افسانه ده) .

د دې خلکو قبلينه پوله د هزاره جات سره لگېدې او نورودرې وارپو خواوته يې غلجې پراته دي . د دوی علاقه يوه او بنده کڅي ده او په قبله نمرخاته يې غرونه دي . دا علاقه د غزني رودته اوبه کيږي . تنکي ، شيخ آباد ، سيدآباد ، خوات ، سه آب ، جغتو ، تکیه او چک " يې مشهور کلي دي . د دوی علاقه بنه او آباده ده . د مني فصل يې بز وي ، وريجې هم پکښې کيږي چې غټې وريجې يې ډېرې مشهورې دي . بنه کلک او ډېر زړور خلک يې دي ، ډېر نوميالي خلک پکښې تېر شوي لکه : محمد جان خان غازي د افغانانو او انگرېزانو د دويم جنگ نوميالی فاتح غازي چې بيا وروسته امير عبدالرحمن شهيد کړو .

په وردکو کښې " ميرخېل ، په شماره کښې ډېر دي او بيا وريجې د " مهيارو " قبيله ده او بيا " نورنزي " يا " نوري " څانگه ده . -

۱۱ ، په چک کښې د برېښنا يوه فابريکه هم شته دی .

وردك حِينِي خلك په چچ (چچ هزاره) هم پراته دي اوڅه دکنږ په اسمار کښې هم شته دی .

«مهيار،» «ميرخېل،» او «نوري» پکښې مشهور خیلونه دي .

۶: اپريدي ۶

ويلی شي اولکه څنگه چې شجرو کښې راغلي د اپريدو د مشرنيکه نوم عثمان و چې دڅه واقعي په وجه په اپريدي مشهورشو، دهغه د وده زامن وو، «ماپي» او «نرلني». د زلني اولاد لږ و او په بنګښو کښې استوګن دي . د «ماپي» درې ښځې وې، يوه يې «ترينه» بله «زرينه» او دريپه يې فاطمه نوميدله، چې د اولادې تفصيل يې د مخه په شجره کښې ليکلی شوی دی .

په اوسني وخت کښې د اپريدو اته (۸) څانګې مشهورې دي :

۱: ملک دين خېل	۲: قمبرخېل
۳: کوکي خېل	۴: زخه خېل
۵: اکاخېل	۶: سه پايي
۷: کمرخېل	۸: آدم خېل

دا خلک په خيبردره، اخوردره، کراچ او تيرا کښې پراته دي .
نمرخاته بوله يې د خيکو سره لګېدلې ده . سويل ته يې اورکزي او بنګښ پراته دي او د سپين غره څمکني هم دي په قبله قطب يې .

شینواری دي او په قطب یې مومند دي او د هغوی علاقه پېښور دی، د کچه گری نه واخله تر ښکرهاره قبله په سویل غرونو باندي د دوی قبضه ده، د تیرا اکثره علاقه هم د دوی په قبضه کښې ده خود باغ برخه یې د غرونو په مینځ کښې واقع ده، دا علاقه د میدان په نامه یادېږي او د ښې آب و هواله کبله ډېر شهرت لري او د اپریدو مرکزی د ټولني حای دی، ځینې دا وایي چې داخلک دې علاقي ته په څوارلسمه عیسوی پېړۍ کښې راغلي دي، خو یوناني مؤرخ «هیرو-ډویتس» د پښتیا (پښتونخوا) د کورموخلورو قامونو یاد چې کوي، په هغوی کښې یوه قبيله د (ایپی ریتی) هم یادوي او دالفظ د فقه اللغه په اساس د اپریدي سره سمون خوري، نو داسې ښکاري چې دا خلک له ډېر پخوانه دلته پراته وو، سکندر اعظم چې د هند د حملې له پاره څه فوج د خیبر په لاره رالېږلی و، د هغه فوج سره هم داخلک جنگېدلي وو.

د خیبر درې په اوسېدونکو قومونو کښې اپریدي ښه زېر وراو ترریالي خلک دي، د خیبر دره د پخوانه د افغانستان او پاکستان ترمنځ یوه مشهوره لار ده، د خیبر دره د جمرود نه د لنډې خانې پورې (۳۳) میله اوږده غځېدلې ده، په دې دره کښې د رېلوی لین په (۱۹۲۵)ع کښې تېر شوی دی او پوره شوی دی، چې د انجنیرۍ یوه لویه کارنامه گڼلې شي.

د جمرود نه تر طورخم پورې د لارو موټرو یو بڼه پوخ سرک هم شته دی او ځای په ځای په دې دره کښې حفاظتي څوکه هم جوړې دي او ځنې پوځي قلاکاني هم شته دي. دا تاو راتاو سرک د جمرود نه شاګه قلا او بیا علی مسجد ته رسي. دا ځای د سمندر نه درې زره (۳۰۰۰) فټه اوچتوالی لري، د علی مسجد نه مخکښې سرک په یوه کڅۍ کښې تېر شوی دی او هلته د زخه خپلوکلي او قلاکاني پرېتي دي دا سرک دلنډی خانې سره یوې تانې ته ور پرېوځي.

د خیبر دره د تاریخ په هر دور کښې اهمه وه او ده نوڅکه یې اوسېدونکي هم اهمیت لري. په دې دره کښې اپریډي، شینواری شلماني (چې مومند دي)، پراته دي. خو په ټولو کښې اپریډي زور وړ دي. د تیرا د باغ جومات د اپریډو د سیاسي او مذهبي غونډو مرکز دی. د اپریډو په خیال دغه ځای ډېر مهم دی. د خیبر درې خواوشا ډېر پخواني آثار موندلی شوي دي اوله دې نه دا معلومېږي چې پخوا دا دره بڼه ودانه وه او تاریخي اثار یې زیات د بده د عهد گڼلې شي. د خیبر درې اوسیدونکي خلک له پخوانه زور وړ و او دي. د انگرېزانو او اپریډو ترمنځه جنګ جګړې هم پېښې شوي دي، خو اپریډو خلکو د انگرېزانو اقتدار نه دی منلی. د اپریډو خلک په خپلو خپلو علاقو کښې په دې ډول پراته دي:

۱: کوكي خېل:

د راج کول په دره اوڅه برخه يې په بازار کښې هم شته او نور
د جمرود او بالاچينې نه ان تر علی مسجد په پورې استوگن دي .

۲: ملك دين خېل:

په میدان چوره او په کجوری پراته دي او زياته آبادي په -
میدان کښې استوگن دي .

قمبرخېل ، په کاسودره او شنلونالی په غاړه ډېر او سبزي قمبرخېل
هم په شري کښې کجوری ته را کوزيږي .

زخه خېل ، د خپل جغرافيايي موقعيت له کبله د ډېر اهميت خاوندان
دي . کابل ته د پېښور نه بله تللي لار د زخه خېلو په علاقه ورغلي ده .
دا خلک ښه جنگيالی هم دي ، قمری د بارې نه په قبله پراته دي . -
همدغسې سه پايي هم په بازار کښې استوگن دي او په شري کښې کجوری
ته هم را کوزيږي په کجوری او د عالم گودر په مقام د وسلو جوړولو
ورې کارخاني هم لري او هر ډول وسلې جوړوي .

اکا خېل:

د نارې په سویل نمرخاته علاقه آباد دي . او د آدم خېلو ډېره
وداني د کراپت نه په قطب دره کښې پرته ده ، د خیبر درې سره د آدم خېلو
څه تعلق نشته خو يو دوه قبيلې يې کالاهېل او ژواکي د خیبر ایجنسی

په سياسي چارو کښې گډون کوي .

د آدم خېلو بريد په نمرخاته له خټکوسره لگېدلې دي ، د اپريدو
څه خلک په دکن کښې هم شته دي اوڅه په پاني پت اوڅه په کشمير
کښې هم آباد دي ، او د وزيرستان په کاني گرام کښې يې هم څه خلک
شته دي .

۷: کرلانی قبایل ، خټک؛

ويلی شي چې د خټکو د مشر نيکه نرم لقمان و ، چې د عثمان اوتان
ورور او د برهان زوی د ککی منسی او د کرلان کړوسی و ، لقمان
هم په څه واقع په خټک مشهور شوی دی .

دلقان يا خټک دوه زامن وو : ۱: تورمان ۲: بلاق . د تورمان
هم دوه زامن : ۱: تری ۲: لکی و او د پلار په اولاده کښې ترې نوميالی
و او د تورمان ټوله اولاده د ده په نامه نوموړې شوې ده . د تری
هم دوه زامن وو ، ۱: برکويت ۲: امير يا امند . د دوی د اولادې -
تفصيل دمخه په شجره کښې ليکلی شوی دی .

ويلی شي چې پخوا خټک په کوه شوال چې د سلېمان غره د قبليزې
سلسلې په لړ کښې واقع دی ، پراته وو ، چې اوس په دغه ځای -
کښې وزير خلک پراته دي .

لزو دېراووه سوه (۷۰۰) کاله پخوا د منگلو په ملکرتيا د چنلې
پخوانی مېنې نه راپاڅېدلي او د « بنو » علاقې ته راغلي و او په

عقد ځمکه يې واپول چې نن ورځ پورې احمدزي وزير پراته دي، څه
 مه د بس د شيتکرو او منگلو په منځ کې بدي پېښه شوه او منگل په کړه
 کولو مجبور شول، خوځتک لاهلته پراته وو، آخر د خټکو او شيتکو هم
 خره راغله اوځتک ترې په کله شو، او په کربوغه، تېری، لاجي او شکرده
 يې ان د اباسيند تر غاړې پورې په ځمکه يې واپول، په دغه وخت کې
 دغه علاقه شاړه او ورانه وه. په همدغه وخت کې د ويسی نه تر-
 کوهابته پورې علاقه باندي او رکزي پراته وو، او کړي له پلوه به
 بنگن هم د کوچيانو په ډول دغې علاقي نه تلل راتلل، خوڅه موده
 پس د اورکزو او بنگن بدي پېښه شوه، د خټکو او ورکزو په منځ
 کې چې هم خره وه، نوځتک او بنگن سره يو شول او اورکزي يې ووهل
 او په نتيجه کې ريسی، پنياله، د زيری نه تر تورخړ پورې ټوله-
 علاقه يې رالاندي کړه او د خټکو او بنگن تر منځ د لاجي او گداخپلو غر
 برید شو.

د خټکو علاقي قطب ته يوسفری، قبلي ته خلیل، اپريدي او بنگن او
 سويل ته يې د بنون علاقه ده. د دوی علاقه به په اورزد والی تقريباً
 سل (۱۰۰) ميله او په پلن والي به اندازاً پنځوس (۵۰) ميله وي. د دوی
 په نمرخاته اباسيند بهيري، د اباسيند نه پورې غاړه هم خټک شته
 دی ان تر بارې رسېدي دي. «مکهد» د خټکو مشهور ځای دی. خټک
 پخپلو منځو کې پر دوو برخو وېشل شوي دي. يوه د قطبي خټکو خره

او بله يې د سويلي خټکو برخه ده . د سويلي خټکو په علاقه کښې د مالکې -
کانونه دي د دې علاقي ځمکه شکلنه او ميداني ده ، غرونه يې هم
غیرآباده دي . تپری ، لاجی ، کرک ، شکر دره او نور د دې علاقي مشهور
کلي دي .

د قطبي خټکو علاقه هم غرنيزه او کانيزه ده او غرونه يې هم يې ښي
بې توښې دي . اکوړې ، شيدو ، نظام پور امير او اميرکلان د دوی
د علاقي مشهور کلي دي .

د خټکو رياست :

د خټکو د رياست او خانې باني ملک اکوړ و ، چې د دروېش محمد
مشهور په پنجو نړوی و ، د مهاجرت نه پس د خټکو په قبيله کښې
د بطني خېلر خانگه په کربوغه پرته وه ، ملک اکو په خه خبره د خپلو عزيزانو
سره خفه شو او خوږې ته راغی په دغه وخت کښې په خوږه کښې منډوي
لواښي استوگن و و ، نو ملک اکو په «گواز دره» کښې استوگنه وکړه .
ملک اکو د خان سره د حوانانو يوه ډله جوړه کړه او په شاهي سرکبه
يې داړې کولې . په هغه زمانه کښې د کابل صوبه د ميرزا حکيم مغلې
په لاس کښې وه . ميرزا حکيم د بابر ميرنې ورور و . اکبر باد شاه د
همايون نړوی او د بابر نمنسې د ميرزا حکيم په تعاقب نيلاو ته راغی
او د اټک د قلاد تعمير او ودانې اراده يې وکړه ، نو د شاهي سرک د
ساتنې تابيا يې هم وکړه ، د علاقي سپين ښيري يې را وبلل او د دې

سرک د ساتلویې ورته وویل، خودوی په اتفاق د دې کار د پاره
 ملک اکو په گوته کړو او باد شاه ته یې د ده نوم ورکړو، اکبر بادشاه
 هم ملک اکو ته دا کار وسپارلو او د دې خدمت په بدل کبې یې د
 خیرآباد نه نیولی تر نوښاره پورې او د پېښور نه نیولی تر موسی درې
 پورې علاقه په جاگیر کبې ملک اکو ته ورکړه. خلوزي او سپین خاک
 هم د ده په جاگیر کبې راغلل، او د شاهي سرک د محصول د حصولی.
 حق هم ورکړی شو.

ملک اکو هم ښه هوښیار او مدبر سړی و، هغه د شاهي سرک
 د ساتنې په غرض خپل سړی مقرر کړل او د لنډي سبند په سویلي غاړه
 یې مصري بانډې ته غماخ یوکلې هم ودان کړو چې تراوسه پورې
 هم د ده په نوم «سرای اکوړه» مشهور دی، او هغه وخت به وته
 خلکو ملک پور هم ویلو.

ملک اکو آمد د بولا قوسره په جنگ کبې د پیر سباق په مقام
 ووشلی شو.

د ملک اکو اته (۸) زامن وو:

- ۱، یحیی خان (مورې میري خپله وه او نوم یې تاروکه و)
- ۲، نظام خان (مورې بولا قه وه، نوم یې نندرکه و)، ۳، یوسف خان
- (مورې غوریه خپله وه او دردانه نوم یې و)، ۴، تاقارخان، ۵، خضرخان
- ۶، عبدالغفور، ۷، واره له یوې مور نه وو، ۷، طاؤس خان

د مورې څینځه وه، او بایې نوم ؤ (۱۸۱۰)؛ مصري خان (مورې څلوزی وه)،
 د پلار نه پس یحیی خان د خټکو دریاست واکدار شو. د یحیی خان
 په وخت کې د خټکو او یوسفزو بدی پېښه شوه او د جنګونو لړۍ
 ونښته.

د یحیی خان یو ولس (۱۱) زامن وو. شهباز خان، بهادر خان، محمد خان
 شریف خان، جلال خان، محمد خان، بناد ی خان، حکیم خان، عبدالله خان
 آدم خان او فرور خان.

د پلار له مرګه پس شهباز خان د خټکو رئیس شو، شهباز خان
 په ۱۰۰۰ هجری کال زېږېدلی ؤ، د زېږېدو کال او تاریخ یې د پښتو
 ژبې نومیالي شاعر او لیکوال خوشحال خان خټک داسې لیکلی دی:

شهباز خان د یحیی بنګلی فرزند
 وه په جنګ کې د رسم هسې څرګند
 چې تاریخ د زېږېدو یې دده ونځوښت
 عقل وی چې شهباز خان اجل بلند (۱۰۰۰ ه کال)،

* * *

د شهباز خان په وخت کې د خټکو او یوسفزو بدی نوره
 هم ډېره شوه، نوموړی له یوسفزو سره په یو جنګ کې سخت
 ژوبل شو او په کال ۱۰۵۰ هـ کښې وفات شو او په ځای یې د هغه
 مشر زوی خوشحال خان کښېناست. خوشحال خان خټک په ۱۰۲۲ هـ
 ۱۶۱۳

کال زېږيدلی او په ۱۱۰۰هـ ۱۶۸۹م کال مړ دی .۱۱

خوشحال خان د (۱۲۸۰) کالو په عمر د خټکو د سرداری په کار وټاکلی شو او د شاه جهان له پلوه ورته پلرني منصب او جاگیر دیو فرمان په ذریعه منظور شو، خود شاه جهان د زوی او رکن زبیر مغللی باد شاه په وخت د خوشحال خان د معلوم سره و، ان راعلزو تعلقات پی خراب شول. د دې واقعاتو پرره تعصین نه تاریخ مرصع، او پښتانه د تاریخ په رباکېې، شته دی.

خوشحال خان پخپل ژوند د قام مشري خپل مشر روی اسرفخان ته وسپارله، خو هغه هم د مغلو اعتماد او مرسته حاصله نه کړی شوه او په ۱۰۹۲ هجری کال سید بهولا شاه د پېښور مغللی حاکم و نیولو او بندي یې هند ته واستولو او بېچاپور کښې قید شو چې هملته وفات شو.

دا شرف خان د نیولونه پس په خټکو کښې کورنی بې اتفاقي را پیدا شوه او د خوشحال خان بل زوی بهرام خان د مغلو په طسون را پورته شو، جینې خټک په هغه پسې شول او خوک دا شرف خان

۱۱، خوشحال خان په ۱۶۸۹ع یا ۱۱۰۰م کال د اپریدو په د نمبره نومی خای کښې د مغزو بیت

په حال کښې د ۲۸ کالو په عمر وفات او مړی یې د اکوړې د غره په لمنوکښې ښخ شو.

۱۲، اشرف خان هم ښه شاعر ؤ، د دېوان خاوند، تخلص یې «هجری» دی.

هجري د زوی افضل خان (چې خوشحال خان پخپله د اشرف خان تر
بندي کېدلو وروسته مشري افضل خان ته سپارلې وه)، پسې ولاړ وو.
له همدې امله په خټکو کېنې جنګ جګړې ونښتې. په دې لړ کېنې بهرام د
خپل پلار (خوشحال خان)، مخالف و درید او د مغلو مرسته یې کوله (چې
د همدې مخالفونو په نتیجه کېنې خوشحال خان د چنل کور پرېښودو
ته هم مجبوره شو)، اخر د قام مشري د افضل خان شوه.

افضل خان خټک د مغولي باد شاه محمد شاه په وخت کېنې وفات
شوی دی. د افضل خان پر نورو اثارو برسېره د هغه لیکلی
تاریخ «تاریخ مرصع» لوی او د قدر وړ یادگار دی.

د افضل خان اته (۸) زامن وو چې دوه تنه پکېنې تر نورو
زیات د یاد وني وړ دي، ۱: محمد علي خان، ۲: سعدالله خان چې
په شهید خان هم مشهور دی. محمدعلي خان به په اکوړې کېنې اوسېدلو
او سعدالله خان په تېری کېنې د پلار له مرګه پس د واپه وروڼه
هم یې اتفاقه شول او محمدعلي خان په تېری حمله وکړه، خوشعدهالله
خان ورته ماڼی ورکړه او د اکوړې نه یې هم وروپستلو. د سعدالله
جان هم اته (۸) زامن وو چې سعدتمند خان او خوشحال خان
پکېنې مشهور دي. سعدتمند به د پلار سره په اکوړې کېنې
اوسېدلو او خوشحال د پلار له خوا په تېری کېنې حاکم، خودنادر
امین ايراني باد شاه نه پس چې د افغانستان حکومت پښتو ته په

لاس ورغی او احمد شاه ابدالی د پښتون باد شاه شو، نو د ټولو خټکو لوی خان سعد الله خان ژپې مرکز یې اکوهری و، څه وخت چې احمد شاه ابدالی په پنجاب د حملې کولو پر نیت راغی، نو د سعد الله خان مشر زوی سعادتمند خان د خټکو دیو لوی لښکر سره د هغه په خدمت کې حاضر شو او د هغه په فوج کې یې گډون وکړ، په دې وخت کې محمد علی خان زوی لښکر خان چې په نوبنار کې اوسېدلو، میدان خالی ولید، نو په اکوهری یې حمله وکړه، په دې کورنۍ جنګ کې سعد الله خان ووژل شو، څه وخت چې خوشحال خان په ټیری کې د دې واقعي نه خبر شو، د ټیری نه اکوهری ته را روان شو، په لښکر خان کې د هغه د مقابلې طاقت نه و، نو د خپل آل عیال سره سره بونیر ته وتښتید او کډې کړې یې په بونیر کې پرېښودې او پخپله پنجاب ته لاړ او د نواب معین الملک (مېرمنوخان، سره نوکر شون) خوشحال خان چې له دې نه خبر شو، نو د احمد شاه ابدالی حضور ته یې ټول احوال ولیکلو او د لښکر خان د نیولو خواست یې ترې وکړ، د هغه د خواست په اساس احمد شاه ابدالی لښکر خان بندي کړ او خوشحال خان ته یې را ولېږلو او هغه د خپل پلار په قصاص کې - لښکر خان مړ کړ. څه موده پس مرهټیانو په پنجاب حمله وکړه او احمد شاه ابدالی له کابله د هغوی د سمون د پاره را روان شو او پېښور ته راغی، نو د مرهټیانو د مقابلې د پاره یې د ټیری حاکم

خوشحال خان یې هم د چنل لومړني فوج سره ولېږلو، خوشحال خان د حسن ابدال په مقام له مرهټيانو سره جگړه وكړه او په همدې جنگ كښې شهيد شو. احمد شاه ابدالي چې خير شو د امداد د پاره يې نور فوجونه ورو لېږل چې سعادتمند خان هم پكښې و او په ميدان كښې يې ډېره مېړانه وښودله، نو احمد شاه ابدالي د دغه خدمت په بدل كښې د جهلمه پورې د ټولې علاقې حاكم سعادتمند خان مقرر كړو. احمد شاه ابدالي چې بل وار د مرهټيانو سره د يو نيمه كڼ جنگ د پاره راغی، نو سعادتمند خان هم د چنلې قبيلې د يولوی لښكر سره د احمد شاه په لښكر كښې كډون وكړ او د «پاڼي پت» په ميدان كښې يې بڼه توره او مېړانه وښودله، نو احمد شاه ابدالي ورته د سردارۍ خطاب وركړو.

د احمد شاه نه پس د هغه زوی تیمورشاه په زمانه كښې هم سعادتمند خان بڼه سعادتمند و او باد شاه ورته د سرفراز خان خطاب وركړی و، او همدی د خټكو په خانانو كښې آخري خان و چې پر ټولو خټكو حاكم و او د خټكو په ټول علاقه يې حكومت كړی دی، د هغه د وفات نه پس د خټكو خاني دوه ځايه شوه، د سويلي خټكو- خانان به په ټيری كښې اوسېدل او د قطبي خټكو خانان به په اكوړي كښې وو.

د سويلي خټكو خانان د سعادتمند خان نه پس شهباز خان په

تیري کښې حاکم شو، د شهباز خان مثل (۲۰)، زامن وو، په هغوی کښې منصور خان د پلار په ځای کښېناست او د هغه نه پس د هغه وراره ناصر خان، خان شو. د ناصر خان د وه زامن وو، ارسلاح خان او - خوشحال خان، چې په ناصر خان پسې ارسلاح خان د قام مشر شو، په دغه وخت کښې په افغانستان کښې د تیمور شاه سدوزی زوی شاه محمود باد شاه و، څه وخت پس شاه محمود لرې شو، هرات ته لاړ او د کابل حکومت بارکزو و نیولو او امیر دوست محمد خان د کابل باد شاه شو، په پېښور د هغه وروڼه او د پاینده محمد خان زامن یار محمد خان سلطان محمد خان، سید محمد او پیر محمد حاکمان وو، په دې موده کښې د خټکو خانان هم ډېر بدل رابدل شول او په صوبه سرحد د - سیکانو حملې هم شروع شوې، نو د خټکو خانان به هم کله د سیکانو ملګري شول او کله به د پېښور د بارکزو سردارانو سره وو، خو په ۱۸۴۹ع کال کښې د سیکانو اقتدار ختم شو او انګرېزانو د پښتنو علاقه (او سنی صوبه سرحد)، لاندې کړه. د ۱۸۵۷ع کال د ډیلي د آزادی د جنګ په وخت کښې خواجه محمد خان د تیري نواب و او د پیرنگیانو مرسته یې وکړه، د دې خدمت په بدل کښې د تېرې

۱: دې د ۱۸۵۷ع کال واقعي ته چې فوج بغاوت وکړو وطني خلک د آزادی جنګ وايي او پیرنگیانو به ورته د ډیلي غوښ و یلو.

ریاست د ده په کورنۍ کښې په زاړه د ستور نسل په نسل انگرېزانو
 ومنلو او دا علاقه د جاگیر په ډول د دغه کورنۍ په ولقه کښې وه
 خو کله چې بیا وروسته پاکستان جوړ شو او د جاگیردارانو سلسله
 ختم شوه، دا جاگیر هم له منځه لاړ.

د قطبي خټکوخانان؛

د سردار سرفراز خان (سعادتمند خان) نه پس د هغه زوی -
 آصف خان په اکوړې کښې حاکم ؤ، د هغه نه پس یې وراره فیروز خان
 او د هغه نه پس یې زوی عباس خان د قطبي علاقې د خټکونواب
 ؤ او د درنجیت سنگھ زمانه وه او هغه له عباس خان سره ښه
 تعلقات لرل، تردې چې رنجیت سنگھ ورسره خپل پټکی هم بدل
 کړی ؤ او هغه دالوبه له نورو بااقتداره پښتنو سره هم کړې وه .
 د پېښور د سردارانو د عباس خان نه وېره پیدا شوه، نزیو
 اورکزی ملک او خوتنه سپین بزیري یې په عباس پسې ورو لېږل
 او هغه یې پېښور ته راوبللو او مېلمه یې کړه او همدلته یې -
 بندي کړه او تر ورځې پس یې بیا په زهر و مړ کړه . له دې نه مخکښې
 د عباس خان ورورو خواص خان هم سیکانو نیولی ؤ او په لاهور
 کښې ؤ، خود رنجیت سنگھ د ناروغۍ په اله کوله کښې هغه د قیدنه
 وتښتېد او وچنې علاقې ته راغی، په دغو ورځو کښې د قطبي خټکو

لوی خان نجف خان و ، خواص خان چي راغي نوحوړی ته لار ، خو
هله د نجف خان زوی محمد افضل خان دی مرکړو .
د نجف خان او د پېښور سردارانو د بنځو خپلوي هم وه ، نو
نجف خان څه موده په دغه علاقه حکمران پاتې شو او سردار سلطان
محمد خان ته به يې د کال د خراج په ډول د ولس زره (۱۲۰۰۰) روپۍ
هم ورکولې ، خوڅه وخت چي د سيکانو سلطه راغله او جرنيل هری-
سنگه پېښور ونيولر غالباً چي د ۱۸۴۷ع کال و ، نو نجف خان نيلاو
ته وتښتېدو .

سيکانو په جهانگيري کښي يوه قلاجوړه کره او د خټکو ميداني
علاقه يې پخپلې ولقه کښي وساتله او غرنيزه علاقه يې د خټکو خانانو
ته په دې شرط پرېښودله چي دا ټک او پېښور په هينځ کښي لار به
د سيکانو د ټک او راتگ د پاره آزاده پرېږدي او ساتي به يې .
نجف خان څه موده حکمران و ، خو هغه هم د عباس خان نزي
و وژلو او د پلار په ځای محمد افضل خان د خټکو خان شو . د سيکانو
د گورنر ابو طيله (چي يو فرانسوي و) په وخت کښي د خټکو په خاني
کښي خوځله تغير او تبديل پېښ شو . د ۱۸۵۷ع کال د ديلي په واقع
کښي دې خانانو هم د انگرېزانو مرسته وکړه ، نو د دې خدمت په

۱۱: جرنيل هری سنگه بيا سردار اکبر خان د جمرود په جنک کښي و وژلو .

بدل کښې د دوی جاگیر په خپل حال پاتې شه

۸: کرلاښي قبایل: خدران:

خدران هم د کرلاښو یوه څانګه ده ، دا ډېر کلک ، تورپالې او زحمتکښ
مکت دي . د دوی علاقه د خوست نه په قبله او د زرمت نه په نمرخاته
په سویل پرته ده . دوی د کرکېلي ځمکه هم لري او په دې علاقه کښې
راو بادام هم ډېر کيږي . د دوی نه په نمرخاته خوستستان او
په قبله پې ګردیزيان ، سویل ته پې غلجې قبایل او قطب نمرخاته ته پې
منګل اوڅه توري پراته دي .

د دوی د غلجواو منګلوسره اکثره بدی وې . په دې خلکو کښې لوی اشخاص
هم تېر شوي دي ، لکه د المری بېرک خان ، چې جاهاهد او غازی شخص و .

۹: اتمان خېل:

دا قبيله هم کرلاښي دي ، خو د خاښي خېلر یوسفزوسره پې له
پخوانه ګډون کړی دی او له مغوی سره دې علاقی ته راغلي دي .
د دله زاګو او یوسفزو په جنګونو کښې اتمانخېل د یوسفزو ملګري
وو . ویلی شي چې دوی په اول کښې د ګوملې په دره او تانک کښې
اوسېدل او بیاله هغه ځایه را په کډه شول او له یوسفزوسره

یوخای د پېښور علاقې ته راغلل او بیا تیراه ته لاړل ، خو هلته هم
 ټیکا ونه شراوله هغه ځایه بیا په کډه شول او ارنګک برنګک ته
 راغلل او همدلته یې واړول او تراوسه پورې همدغلته استوګن
 دي .

د دوی قطب ته پنجګوره قبلي او قطب ته یې باجوړ او څه د
 هومندو علاقه او غرونه دي ، نمرخاته ته یې سوات او سویل ته
 یې هشتنغردی . د کروندې ځمکه یې لږه ده ، د غرونو په لمنوکښې
 یې څه د کرکيلې ځمکې هم شته ، چې د دوی گذاره پرې کیږي . د
 دوی په غرونوکښې میخړي هم کیږي .
 د دې خلکو ځینې قبیلې لکه بایزی ، اسمعیل خېل ، دعوت خېل او
 سه مده د مردان په علاقه کښې پراته دي . خرکي ، میا خان او
 کوه برمول د دوی مشهور کلي دي .

۱. خوکیاښي :

دا خلک هم کرلاښي دي ، د شجرې نه د دوی مشهور خېلونه
 دادي :

شېرزاد ، پرېبه ، خدرخېل ، بارک ، درمان (عبدالرحمن) ، بوبخېل
 لقمان خېل ، شادی خېل ، دا خلک د ننګرهار د علاقې نه قبلي ته او د
 سپین غره په قطب قبله استوګنه لري . ځایي او توري هم د دوی له

کھوله دي .

ويل کيڙي ڇي د شاه جهان (مغلی بادشاه) د جلوس دا اول کال په
 وخت کيڼي دلتمان خپلوا و شادي خپلوتر منځه د بنمڼي پيدا شوه ،
 لتمان خپلو د خدر خپلو په مرسته شادي خپل ووهل ، شادي خپلو
 بياله غلجونه مرسته وغوښتله او غلجويي مرسته وکړه او دکابل
 صوبه دار هو د دوی مرسته وکړه په دغه جنگونو کيڼي د بارک اولاده
 ډېره زيانمنه شوه او نتيجه يې داشوه څي شهرزاد او خدر خپل دواړه
 ټپي باد شاهي اطاعت ته مجبوري شوي .

د خوگياڼو په علاقه کيڼي انگور ، انار ، توتان ، انځر ډېر پيدا
 کيږي . دا خلک اکثر زمينداري کوي او ځيني پکيڼي تجارت هم کوي
 اوڅه مالداري هم لري ، په غرونو کيڼي يې لرکي هم شته ، سبه
 زړه وړ ، تکړه او توريالي خلک دي . د دوی ځيني خلک په خوست
 کيڼي هم شته دی . لکه پرېه او درمان .

پرېه :

د خوگياڼو يوه خانگه ده ، خوله ډېرې مودې را هيسي له خوگياڼو
 څخه بېله شوې او ځانله پخپل نامه مشهوره ده ، د دوی مشهور خيلونه
 دا دي :

مياخېل ، بسی خېل ، سردار خېل ، محمود خېل ، ترينزي ، مليزي
 رشي نزي ، ډوډه خېل او پوچي خېل دي .

ویلی شي چې په اوله کښې ټول خوگياښي په خوست پراته وو
 خود جهانگیر باد شاه په زمانه کښې د زرمتم غلجو په دوی يرغل
 وکړ او دوی يې له دغه ځايه وشړل او د شاه جهان په زمانه
 کښې د دوی په مينځ کښې کورنۍ جگړې هم پېښې شوې ، چې دوی
 يې ډېر کمزوري کړل .

د دوی اکثره خلک زمينداري کوي او خال خال سوداگر هم
 پکښې شته دی .

درمان؛

درمان هم د خوگياڼو ذيله ده او دوی په شپږو څانگو وېش دي ،
 چې هغه دادی :

حاجي خان خېل ، سوري خېل ، احمد خېل ، خودي خېل ، گندي -
 او منگس . دا شپږ واړه څانگې په مخورې هم مشهور دي ، او په خوست
 کښې استوگن دي او د کرکيلې کار کوي .

۱۱: حاجي؛

دوی هم د کرلاڼو طبقې سره گډ يزي او د شجرونه د خوگياڼو
 يوه څانگه ده . دا خلک د « توريانو » نه په قطب قبله د پيوار کوتل نه
 پورته د « اريوب » په ځمکه پراته دي . دوی په خوراک خېنان ،
 دود او دستوراو لباس کښې د توريانو په څېر دي ، خو په عقيد د

کښې د هغونه بېل دي او ټول سُني مذهب دي ، له همدې کبله د
دوی په مینځ کښې تل د بنسټي هوروی .

١٢: توريان؛

دوی ته توري زي هم ويل کيږي ، داد کړې وادی يوه مهمه
قبيله ده او شجرو کښې د خوگياڼيو يوه څانگه گڼلې شي او آخر په -
کرلاڼوگه پيږي .

توري په پنځو څانگو کښې وېش دی ؛ حمزه خېل ، مستوخېل
وپرزي ، علی خېل او غونډی خېل دي . او دوی په څلورو ډلو وېش
دي ، يوه ډله يې په ميامريد مشهوره ده او نورو درېو ډلو ته يې
درېوندي وايي . د دوی علاقه بڼه و دانه ده ، داخلک د عقيدې
په لحاظ شعیه دی او د هغه مذهب دا حکامو پابند دي او ډېر کلک
پرې ولاړ دي . د هانځه او سر و شړې هم بڼه پابند دي ، او د سيدانو
ډېر قدر کوي او هريويې د سيدانو مريد دی . دوی د هېلمه هم
ډېر قدر کوي . زه وراو بڼه توريالي خلک دی . د دوی په علاقه
کښې بې بدرگې تگ راتگ مشکل دی ، خوچې له چاسره بدرگه وی ،
نوهغه ته هېڅ خطره نه وي . داخلک ځينې مخصوص رسمونه هم
لري . د دوی په خيال ټول خلک دوه ډلې دي ، يوه يې رښتيني ده
او په سمه لار روان دي ، او بله يې د روغجن او په کزه لاره

تلونکی دی. دوی خپل هم عقیده او هم مسلک خلک ر بښنوني کښي
 او نور ورته په غلطه لار روان ښکاري. له دوی کره چي کله هلک
 پيدا شي. نو د سرد پاسه يې ډزې کوي او داهم د دې له پاره چي
 هلک له زهرو کوالی نه د ټوپک له ډزوسره بلد شي چي په زلميتوب
 کښي ميا له ډزوڅخه ونه ويريري.

۱۳: کرلانی قبایل، وزیره

وريل کيزي چي د دې قبيلې د مشرنيکه وزير نوم ؤ چي د سلېمان
 زوی د ککی نصی او د کرلانی کپوسی ؤ، د وزير دوه زامن وو
 ۱: خدری ۲: لالی.

ويلی شي چي په اوله کښي دا خلک د خوست خزاو شاپراته وو
 او په غرونو کښي استوگن وو. د خوار لسمې عيسوی پېړۍ په آخر
 کښي د قبلي په لور وغځېدل او د ټورچي په قطب د بنواوکوات
 په سرحدی غرونو کښي استوگن شول، او ورو، ورو يې دگرې
 درونه تر کوملي پورې ډېره علاقه رالاندې کړه او پرې استوگن
 شول. د دوی د استوگني په وجه دغه علاقه په وزيرستان
 مشهوره شوه.

د وزيرستان علاقه به تخمیناً اووه زره (۷۰۰۰) ميله مربع
 رقبه وي. په دغه علاقه د وزيرو دوه قبيلې احمدزي او اوتمانزي

پراته دی دا دواړه قبیلې هم په نورو ډېرو وروڼو کې سره وپېش
دي، چې تفصیل یې مخکې تېر شوی دی.

ویلی شي چې دخدري درې زامن وو:

۱: موسی چې په دروېش مشهور ؤ، خکه چې ډېر پرهېزکار او متقی سړی
ؤ. د موسی یادروېش قبر په «برمل» علاقه د ډېورنډ لین سره نژدې
په پاکستانی علاقه کې پروت دی، او دغه قبر د وزیرو په نظر کې
ډېر مهم دی او په هره سخته موقع کې ونړیر دغه قبر ته ورځي،
او دعا کوي. ویلی شي چې د موسی دروېش دوه زامن وو:

۱: اتمان زي، ۲: احمدزي. ویل کېږي چې دا دواړه په دروېش خېلو
هو شهرت لري او دخدري د دویم زوی نوم محمود ؤ او د محمود
یونړوی مسعود نومیده چې اولاده یې په مسعودو مشهوره ده. د
خدري د دویم زوی نوم مبارک ؤ دی هم یوښه سړی ؤ او د
قبر یې وزیر خلک ډېر قدر کوي او د مبارک یونړوی گربز ؤ چې
اولادې ته یې «گربز» ویل کېږي.

وتمان زي وزیر پخپل منځ کې درې خانګې دي: محمود خېل
براهیم خېل، او ویلی خېل. دا درې واړه خانګې بیا خاڼته نوري ډېرې
ذیلې هم لري، چې په شجره کې یې تفصیل تېر شوی دی.

همدغسې احمدزي ونړیر هم په دواړو خانګو سره وپشل شوي
دي: سین خېل او کالو خېل دي.

سین خېل هم درې بناخه دی: هاتې خېل، سرکي خېل او عمرزې
دی. اوله دوی نه هم ډېرې ذیلې بېلې شوي دي، دغه شان
کالو خېل دوه خانگې دي: نصری او سپرکي. نصری هم دوه بناخه
دي: باي خېل او شادي خېل دي. او د سپرکي هم درې بناخه
دي. محمد خېل، سدي خېل او سندن خېل دي، او دغه هر یو
بناخ بيا خانته نورې ډېرې ذیلې هم لري چې تفصیل یې د مخه -
تېر شوی دی.

د مسعود بن محمود هم دوه زامن وو یو علي چې اولاده یې په
علي نري یا دیري او بل نړوی یې بهلول و چې اولاده یې په بهلول نري
یا دیري. د علي هم دوه زامن وو د یو نوم فتح او د بل نړوی نوم یې
«شمن» و، د فتح اولادې ته فتح خېل، چې عوام خلک ورته پوتیه خېل
وايي او د شمن اولادې ته شمن خېل یا شمن نري ویلي شي. دوی
هم بيا نورې ډېرې ذیلې لري لکه بهلول زي چې په خلو رو خانگو
بېلیري: همل خېل، باند خېل، نونو خېل او شنکي دي، د همل خېل
هم درې خانگې دي: عبدلی، ملکشي او نظر خېل. په همدې ډول
باند خېل هم دوه خانگې دي: ایکم خېل او طوطیه خېل. د نونو خېل
درې بنجې وې د اولې بنجې نه یې: هیبت خېل او عمر خېل دي. د
دویمې نه یې: علي خاني، میرخاني او مندا دي اوله دریمې بنجې
نه یې میرخاني او برتی دي. د دې ټولو نه نورې ډېرې ذیلې هم

خوږې شوي دي .

د وزيرو مشهورې علاقې دادي:

۱: د شوال علاقه: په دې علاقه جلال خېل، کابل خېل او ملکشي پراته

دي چې دا وتمانخېلو ذيلې دي .

۲: د شاکی علاقه: دغه علاقه د غرونو په مينځ کښې واقع ده، اواره

کڅي ده، په دې علاقه کښې ملکشي، مياهي، شاديکي او خوناخېل استوگن

دي. د دوی نه وربنکته هاتي خېل دي او سندن خېل او سپړکي -

اوسپړي او د ټولو نه بنکته د مسعود و په څانگو کښې علي نري او -

بهلول نري اوسپړي .

۳: د برمل علاقه: د وزيرو د غرونو د ننه علاقې ته برمل وايي. داد

يوې درې په شکل ده. حُمکه يې اواره او د کرکيلې له پاره غوره ده.

دا علاقه په څلورواو ورو- ورو کڅيو وېش ده. په دې کڅي کښې د

مرغی په حُمکه د کابل خېلو ذيلې او څانگې سپيلي او پوپلي اوسپړي

وزير خلک په اوسپړي کښې خپل مالونه همدلته پيايي او د موسی

د روېش^{۲۷} قبر هم په دې علاقه کښې دی .

۴: د سرزمک علاقه: دا علاقه هم يوه وېره کڅي ده آب و هوا يې ډېره

ښه ده. په دې علاقه کښې توري خېل او محبت خېل، چې دا وتمان-

زو څانگې دي، اوسپړي .

۵: د خپسور علاقه يادره: دا يوه وېره کڅي ده چې د د ورو د علاقې

په سویل پرته ده ۰ په دې کڅۍ کېنې په بره ممیت خپل په منځ کېنې یې
تورې خپل او بڼه په بنکته وړه وکې پراته دي .

۶: مشرنه : د د وړه و په قبله واقع ده ، دلته مداخېل ، خدرخېل او په منځ
کېنې یې مسعود پراته دي .

۷: شکتو : دایره دره ده چې بر پکېنې تورې خپل او منځ کېنې یې مسعود دي .

۸: وانا : دجنوبي وزیرستان مرکز دی « وانا » د وزیرو د علاقې
دجنوبي برخې نه دگومل د درې په قطب ده اولورغرونه ترې
تاؤ دي ، چې سویلي خړه ی یې دگومل تر درې پورې رسېږي .
دا علاقہ په اصل کېنې یوه کڅۍ ده چې د قطب نه به د سویل په لور
تقریباً پنځلس (۱۵) کړوه اوبز ده وي . په دې کڅۍ کېنې یو خور
بهیري چې په آخر کېنې دگومل له سیند سره گډېږي . د دې خور
په دواړو غاړو وحمکه دکرني وړه ده ، خواکڅۍ یې للهي او باراني
ده او آبي حمکه پکېنې لږه ده . د « وانا » علاقہ نوده او په اوږه
کېنې د ماشوخاله ده ، او گذران پکېنې گران دی د وانا په منځ کېنې
دوتامنی ، چې دلودیانو یو بناخ دی ، اوسیري ، او په نوره علاقہ
د احمدنو وزیرو خانکې او ذیلې پرمتې دي . د وزیرو اکثره تپې
په اوږه کېنې خپل مالونه دلته خړوي .

۹: د بدرعلاقه : داهم یوه وړه کڅۍ ده چې اوبز د والی به یې د -
کامنی گرام پورې ایله (۵) کړوه وي ، او پلن والی به یې تقریباً یو

میل وي. په دې دره کښې سپېرکي او شينکي پراته دي. مسعود په خوره دره او ميدان کښې استوگن دي. د مکين او خو نور وکلونه پرته د مسعود و نورکلي واره - واره او دلش مثل کور و نونه ډېر نه دي. وزير او مسعود په اصل کښې يو خلک دي خو مسعود پخپل نامه خانله خوښ دي. مسعود ډېر په کافي گرام او مکين پراته دي. دوی د وزير و نه په شماره کښې لږ دي، خو په زړه ورتيا او شجاعت کښې زيات دي.

نن ورځ ټول مسعود په درېو لويو خانکو وېش دي، يعنې

علي نري، بهلول زي او شمن خېل.

د وزير و مسعود و شربه د نور و پښتنو په نسبت گرانه ده او نور خلک يې په خبرو په گرانه پوهيږي. دا خلک اکثره په فوځ کښې نوکري کوي او اوس خو پکښې تعليميافته هم شته او مليکي لوی لوی ماموريتونه (عهدي)، يې نيولي دي. دا خلک په خپل منځ کښې سره ښه متحد دي او له دې کبله دا قبيله اهمه گڼلې شي.

په دوی کښې ځنې مخصوص رواجونه هم شته دي او د ځنو خلکو انفرادي رايې هم اهميت لري. د تاريخ په اوبڼو کښې په دې خلکو چا حکومت نه دی کړی. انگرېزانو پخپل دور کښې له دوی سره جگړې رېږې کړي دي، خود اخلک يې نه دي ايل کړي.

د پاکستان له جوړېدو نه پس ورته ډېره توجه شوې ده،

د دوی په علاقه کېنې ډېر سکولونه جوړ شول او په دوی کېنې د علم
خپلولو او رواجولو کوشن لار وان دی، او امید دی چې داخلک
به زرمترقي شي.

گرېزې

ویلی شي چې گرېزې هم د وزیرو یو ښاخ دی او په اوله کېنې
دوی هم د وزیرو سره یوځای او سهېدل خود دوی اوبېتنو
جنگ جگرې ونښتلې، نو دوی له دی کبله دخپلې علاقې نه په وتلو
مجبوره شول. د دوی علاقه د وزیرو د علاقې قطب قبلي ته او د
خوست نه په سویل نمرخاته پرته ده او په افغانستان پورې
تړلي دي. د دوی غرونه دوه میاشتي په واورو پټ وي او
د کرکېلي او مالدارۍ کار کوي.

لالی وزیر

د شجرې نه یې څرگنده ده چې «لالی» د «خدری» ورو او
د «وزیر» زوی دی. دوی پخوا د شوال په غرونو کېنې د شیتکو
یوسړی مړ کړو، نو د دوی او شیتکو د ښمې شوه. دوی پرې
کمزوري شول او دخپلې علاقې نه یې کډه وکړه او دخوکیانو
علاقې ته ورغلل، او اوس هم داخلک د سپین غره په خوا و شا

کښې پراته دي، او پخپل نامه ياديري . د خوگياڼو وزير هم داخلک
دي او دلالي تېردی .

کرلانی قبایل؛ شیتک؟

د دور، بنوخي، تنی، څخه مطلب شیتک کېدی شي .

دور؛ څخه وخت چې بنوخي (د شیتک د بنخي «بانو» اولاده) يعنې (کيو
او سوراني) چې د شوال غره نه راغلل او د بنو علاقه يې ونيوله
نور د هرهم د توپي د سرود په دواړو غاړو پراته وو، دانه ده
معلومه چې له دوی نه مخکې به دلته څوک اوسېدل او که دا علاقه
به مشاهه وه، خود اورنگ زېب عالمکير په زمانه کښې (۱۶۹۶ع)،
کال د اورنگ زېب زوی شهزاده بهادر شاه چې د بنو علاقه لاندې
کړه، نو په دوېرې هم د ولس سره (۱۲۰۰۰) روپۍ کلنې ماليه -
کېښودله او سيد حسن نومی سړي يې په دوی حاکم کړ، خود اورنگ
زېب نه پس بيا داخلک پرته آزاد او خپلواک شول او د احمدشاه
ابدالي په وخت کښې هم هسې په نوم رعيت وواولزڅه به يې
باد شاه ته د خراج په ډول ورکول، خود باد شاه له خوا کوم
حاکم په دوی نه ؤ. خود سدوزواو بارکز و جنگونو، جگرو په
وخت کښې بيا داخلک بيخي آزاد شول .

د وروڼه په درې پلوه وزير پراته دي او د وزير واددوي

ورانہ ہم ده اوکله ناکله جنگ جگرې هم کوي ، خو که بل خوگ په
 دوی پری کوي ، نو دوی بیا پتول یو شي او په گډه د خان دفاع
 کوي او خپل منځی د بنمنی پرېږي . دي . عیدک ، درپه خپل او
 امر وپتی هم په دوه وکښې شامل خلک دي .

۱۴- قنې ؟

دا خلک هم کرلابی دي او د کرلابو یوه تپه ده او د دوه ورو
 دی . تنی په درېزو و برخوسه بېل شوي دي : ۱ : اریونري ، ۲ : میرخپل
 ۳ : سینکی .

دا خلک د خوست نه په قبلیزه او سویلی برخه پراته دي . د دوی
 قبلیز غرنه ودان دی او د بنکار د پاره مشهور دی .
 دا بنه جنگیالی او توریالی خلک دي او په خپل منځ کښې هو
 دوه گونده دي ، اریونري او سینکی یو گوند او میرخپل بل گوند دی
 په شمېره کښې میرخپل ډېر دی . د دوه ورو په نسبت دا خلک د پښتونوالي
 په دودونو بڼه ټینګ ولاړ دي .

درگی ، حصارک ، کرخه ، اتمان او پرځي د دوی د علاقې لوی کلی
 دي ، ځمکه یې بارانی ده او خلک یې کرکیله کوي . د خوست په لوی
 حکومت (لویه اولسوالي) پورې تړلي دي ، څو اکثره سرکشي کوي .

۱۵: بنوڅی ؟

د دوی د مشرینکه نوم شیتک ؤ او د شیتک مور کی نومیدله *

په اوله کښې داخلک هم د شوال په غره پراته وو، او اوس هم هلته
 یوځای د «ککي میله» په نامه شته. د شیتک د ښځې نوم «بانو»
 ؤ نو په دې وجه یې اولاده ښوځي شول. ویلی شي چې د شیتک
 درې ښځې وې دیوې ښځې نه یې دوې او تنې دي، د بلې نه یې اکیوی
 او سوراني، دي او د بلې ښځې نه یې جېلم یا زېلم او هویدیا او د-
 دوی اولاد لږ دی او په کیوې او سوراني کښې ورگډ شوی دی. دا
 خلک د ټوچي درود په سویل د غره په لمن کښې او سپدل، خود
 سلطان شهاب الدین غوري په زمانه کښې شیتکو د ښو په علاقه
 حملې پېل کړې. په دغه وخت کښې په دغه علاقه کښې: انگل او منگل
 پراته وو او ورو- ورو شیتکو کیوې او سوراني دا علاقه ونيوله.
 «انگل» قام هندوستان ته ولاړ او «منگل» د سپین غره په سویل
 کښې پرېوتل.

د دې نه پس شیتکو دغه علاقه د چنل پیر په صلاح او مشوره
 په چنل میخ کښې سره وپش کړه او داسې وپش یې وکړه: د کیوی
 مشر زوی د میری اولاد ته یې سویلي برخه ورکړه او د هغه بل ورو
 «ککي» ته یې مشرقي برخه ورکړه. دا علاقه په هغه وخت کښې ښه
 ودانه وه او د «سې» اولاد ته یې چې د ککي درېم زوی ؤ

*: او په شجر وکښې د شیتکو د پلار نوم هم ککي ؤ او برهان خوکیا ښی او سلېمان سره وروڼه دي.

په منځ کښې برخه ورکړه او د سورياني برخه د قطب پلو تر قبل پورې ورسېدله . دا علاقه هغه وخت ځنګل ؤ، خواوس بڼه ودانه ده .

۱۶: ګنډاپور؛

ويلی شي چې د ګنډاپور مشرنیکه نوم ستوری یا ستورامنۍ یا تورامنۍ "وچې د ستور ياني پنځه نامن وو : ۱: شېخی ۲: میرپری ، - ۳: مری یا "ګنډاپور" ۴: اسرار ۵: دهمر . په دوی کښې د د همراولاد د پلار په نامه ستور ياني یادېږي او د نورو اولاد يې ګنډاپور کښې کېد . دی ، د ګنډاپور مشهورې بڼې دادي : يعقوب زي ، براهيم زي ، حسن زي ، عمران زي ، خوبی زي او درې پلاري .

ګنډاپور په اوله کښې پرونده او کوچيان وو ، په شري کښې به دامان ته راتلل او په اوږې کښې به افغانستان ته ور تلل . د مغلی بادشاه شاه جهان په زمانه کښې د مروت او دولت خېلو په ميځ کښې جنګ وشو چې مروت پکښې بريالی شول او دولت خېل د " تانګ " نه په و تلو مجبور شول ، د دولت خېلو لوی خان زماڅښان د ګنډاپور نه مرسته و . غوښتله ، او ګنډاپور ورسره کومک وکړو ، او په مروت يې په ګډه يرغل وکړو او مروت يې د خپلې علاقې نه و وپستل . د کښې نه پس

۱،: ځينې وايي چې محمد کيسو دراز اولاد دی ، خوداغلطه خبره ده ، داخلک پښتانه دي خو ګنډاپور شيرامينی دی .

د زمانخان په خوا هاش گنډاپور هم دروړی به علاقه استوګن شو.
 د گنډاپور د علاقې قطب ته درت جبل سرین به یی ماڅپس ، قبلی ته
 کوه سلیمان او نمرجاته ته یی د د اسمین خان دی .
 د دوی مشهور کښي : لړچي ، پتوارپه ، نومی ، همدی ، وچرپه .
 کورټ ظفر او نور دي .

۱۷: بنګینر ؟

بنګینر هم په کرز پو کښې شامله ضبقه ده . دا خلک په خالده افغانه
 هم مشهور دي .

ویل کیږي چې د دوی د مشریکه اسمعیل نوم و د هغه دوه
 زامن وو (کار او سمل) لومړی دا خلک د نرمت په علاقه کښې
 په گردېز پراته وواو د خپلو کورنیو جنګونو له امله کمزوری شول .
 دوی په خپلو کښې په د و او کونډونو وپش دي ؛ کار او سمل ،
 د نرمت د علاقې نه دا خلک غلجو په شرلو مجبوره کړل او دوی کډې
 راو کړې او د سپین غره په سویل د کړې ، پپوار او شلوزان په -
 علاقه یې قبضه وکړه ، خود ورکز او د دوی ترمنځ بدی پیدا
 شوه . بنګینو د خټکو په مرسته ورکزي د کواپ نه و شړل ، خو د
 دوی ترمنځ د جنګونو د لړی لار وانه وه ، آخري یې سوله وکړه د
 قطب په لور غرنیزه علاقه د ورکز ورسپده د بنګینو دره قبله
 په نمرجاته او بزده او د غرونو په منځ کښې ده ، د دوی مشرقي

جنوبي او غربي پولې له خټکوسره لگېدلي دي او قطب ته يې -
اورکزي دي ، د دوی څه مغربي او جنوبي برخه له وزير و سره هم
لگېدلي ده .

بنگن ډېر زړور او توريالی خلک دي ، هنگو ، درسمند ،
سترزي ، توغ ، توره وري او نور د دوی د علاقې مشهور کلي
دي .

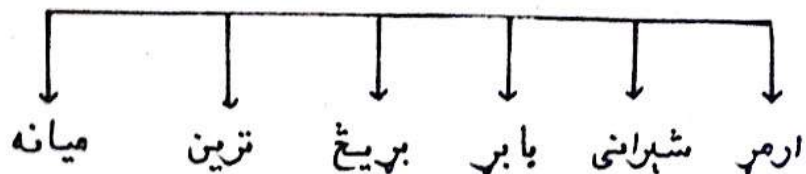
د دې قام ځني خلک د ايران د مازندران په صوبه کې هم شته
دي او ځني په هند کې هم مېشته دي ، خصوصاً په فرخ آباد کې .
د فرخ آباد نوابان په خټه بنگن دي .

بنگن په پښتونکې ډېره اهمه قبيله ده او په دوی کې د
هنگو خانان د بنواخلاقوله کبله ډېر بڼه ياديري .

۱۸- بابري

بابر په اصل کې په شېرانوکلېزې ، شجره يې داسې ده :

شرخبون

لکه چې دمخه مو وويل دوی په شېرانوکلېزې خوځانله پخپل
نامه هم مشهور شوي دي . دوی د مياخېلو په سويل پراته دي او

د دوی د علاقې سويلي برخه سخته او غرنيزه ده. دوی له ټولو
پښتونه وروسته ميداني علاقې ته راغلي دي او په چود هوان کښې يې
اړولي دي.

دا خلک اکثره تجارت کوي او بڼه دولت مند دي. د بابر و ډېره
برخه د سلېمان غره نه هاغه خوا په محراکښې اوسېږي او پوله يې له
شېرانو سره لگېدلې ده. دوی په دود او دستور کښې د شېرانو په
څېر دي په مغربي افغانستان کښې او د مشرقي افغانستان په جلال آباد
د ننگرهار، کښې هم بابر شته دی او بڼه د عزت خلک دي او بڼه مشران
پکښې تېر شوي دي.

د پښتونخوا نه د باندې پښتانه^(۱)

هغه پښتانه چې په پاکستان او هند کې له پښتونخوا نه وتلي
او سیري په دې ډول دي :

لومړی وار پښتانه د محمود غزنوي او شهاب الدين غوري سره
په لښکر کې برصغیر ته ورغلي وو او هلته مېشته شوي دي ، بیا
وروسته د نور و حکومتونو په وخت کې هم پنجاب او مغربی هند
ته نور پښتانه ورغلي دي ، خود لودي او سوري حکومتونو په -
دور کې ډېر پښتانه هند ته ورغلي دي . په تېره د بهلول لودي
او شېرشاه سوري په وخت کې ډېر پښتانه هند ته تللي دي . په دې
پښتون کې ډېر غلجی پښتانه وو او د هند په خصوصو کې مېشته

(۱) : د لفظتې کرنل احسان الله خان د « پښتون قبائل » نوي کتاب نه .

شوي وو. (سوري اولودي، اوغلي غلجي، بتول يوخپل متوزي دي، بتولو ورغلو پښتنوته به په هند کښې رو هپله ويل کېدل، او دوی به فوځي نوکري خوښولې او دوی زېر ورا او زجمتکش پېژندل شوی وو.

څه وخت چې په ۱۵۲۶ع کال کښې بابر په هند حمله کوله د ده په لښکر کښې پښتانه، چې دېر پکښې یوسفزي وو، شامل وو. د مغلو په وخت کښې دېر پښتانه د پنجاب نه نیولی تر یوپی پورې رسیدلي او آباد شوي وو. د مغلي حکومت په زمانه کښې پښتنو په هند کښې غټې عهدې هم لرلې او ځینې نوابان هم پکښې وو، خود مغلو د حکومت په وروستي وخت کښې چې څه وخت افراتفری راغله او مرکزي حکومت کمزوری شوی ؤ، نو پښتنو نوابانو هم پخپله علاقه کښې د خپل اقتدار نغاړې وهلې.

د اتلسمې پېړۍ په اوایلو کښې پښتانه د هماليه د لمنونه نیولی تر اوډه پورې خواره واره آباد شوي وو په ۱۷۷۴ع کال کښې چې څه وخت انگرېزان په هند کښې له پښتنو سره مخامخ شول، نو پښتنو یې -
 سخته مقابله وکړه خو په شاه جهانپور کښې یې ماتې وخوړه خو وروسته انگرېزانو د دوی یو مشر فیض الله خان د "رامپور" پڅه زره (۵۰۰۰) پښتنو کورونو د اوسېداني اجازه وه او نور اتلس زره (۱۸۰۰۰) کورنۍ د وابه، راجپوتاني او دکن نه په تللو مجبوره

کړی شوي . لږڅه وخت وروسته اميرخان د ټونگ حواب مقرري شو ، هغه هم په دغه پښتونکښي ژ .

د پښتون هند ته د تللو مهم عوامل د دوی کورني د بښمنی ، خواري او د حکومتونو بې نظمی وې . هند ته راغلو پښتون هلته خو رياستونه هم جوړ کړي وو ، چې دوی به هغه رياستونه اداره کول ، لکه : مليرکوټله ، ممدوت ، پالن پور ، جوناکر ، سوانر ، بلاس نر ، جگدگره ، پاتوډي ، رامپور ، ټونگ ، بهوپال ، بلاس پور ، گدی ، دوجانه ، پاونی ، کړدی ، مناداوسر ، پتهاری ، بښتوا ، کوردانی او نور .

د ۱۹۴۰ع کال د احمایي له مخې په برصغیرکښي په مختلفو ځایونو کښي لکه : پنجاب ، راجپوتانه ، کشمیر ، بمبئي ، بروده ، مدراس ، میسور ، یوپی ، سی پی ، بهارا وبنگال ، تههای لینډ ، چین او انگلستان کښي - تقریباً پنځه لس (۱۵) لکه پښتانه آباد وو ، لاندې د ۱۹۲۷ع کال نه مخکښي د یادوڼي ورو دې ځایونو کښي پښتانه ودان وو :

په پنجاب کښي هغه درې نیم لکه پښتانه وو چې د مختلفو قومونو نه وو ، چې ښکاره پکښي یوسفزي ، لودي ، ترین او کاکړوو او مهې ودانۍ یې په ملتان ، لاهور ، میانوالي ، سیالکوټ ، لودیانه ، جالندهر ، گورداس پور ، هوشیار پور او په اټک کښي وې ، او په نورو - ځایونو کښي هم څه پښتانه وولکه : ضلع هزاره او نورو علاقو کښي ؛ د پنجاب په پښتونکښي خوېشکي پښتانه چې د حُمد د ذیلی نه دي ،

بنکاره حیثیت لري.

خوپشکی لومړی د افغانستان په غوربند دره کښې اوسېدل او د بابر په لښکر کښې هند ته راغلل، د پانې پت په جنگ کښې (۱۵۲۶ع کال) چې بابر په ابراهیم لودي بری وموند، خوپشکی د بابر په لښکر کښې د سردار سلیم خان په کمان کښې وو، او قصور یې ورته په جاگیر کښې ورکړی و او خوپشکو ته به خلکو قصوري پټان ویل. وروسته یې بیا مغلو ته خراج هم نه ورکولو، او خوجکړې یې هم ورسره وشوې، د سیکانو سره یې هم په ۱۷۷۴ع کال کښې جنگ وشو، او خوپشکويي په مقابله کښې بڼه مقاومت وکړه، خو چې په (۱۸۰۰ع کال) کښې سیکانو لاهور ونيول نو په (۱۸۰۱ع کال) یې په قصور هم حمله وکړه او - کامیاب شول او سوله وشوه، خو وروسته بدمرغه پښتانه پخپل منځ کښې د بې اتفاقي له امله فتح الدین خان رنجیت سنگه د حملې د پاره ولماوه او سیکانو په ۱۸۰۷ع کښې قصور لاندې کړ او خوپشکی لاهل د ستلج په نمرخاته علاقه کښې پرېوتل او وروسته ورته بیا د ممدوت جاگیر ورکړی شو، او د ۱۹۴۷ع کال پورې د دغه علاقې خوپشکي نوابان په اقتدار کښې وو.

په رهنک اوسېدونکی پښتانه یو سفزي وو او گوريانه او گوهانه چې د غلجوزیلې سره تعلق لري هم په رهنک کښې اوسېدل او خپې کاکړان هم د غلته وو او خوکلي یې لرل. د پاتوډي حکمرانه

کورنی هم د پښتنو وه . د سر هند او سپد ونکی پښتانه هم د پرنګی
قبیلې لودی پښتانه وو ، چې سلطان بهلول لودی هم له دغې کورنی
نه ؤ ، چې په هند کښې یې یولوی سلطنت جوړه کړه .

او ځینې نور پښتانه په لودیانه او پراو په شمالي انباله کښې هم
شته دی . د مالیر کوتلی دریا ست بانی هم د شېرانی قبیلې یو پښتون
بزرګ صدرالدین خان ؤ چې د دغه ریاست بنسټ یې ایښی ؤ ، دی
په ۱۴۴۲ع کال کښې په سر هند کښې په یو ځای استوګن شو او دهغه
ځای نوم یې مالیر کېښود . په ۱۴۵۱ع کال ورته سلطان بهلول لودی
خپله لور تاج مرصع بېګم په نکاح ورکړه او غټ منصب او جاګیر یې هم
ورکړه او دخپلې قبیلې سردار مقرر کړی شو .

دا ورنگ نرېب په زمانه کښې د مالیر سره دکوتلی په ځمکه د
بازید خان په نوم یوه آبادی جوړه شوه ، چې وروسته د مالیر کوتلی
په ریاست مشهور شو .

په جلندهر کښې او سیدونکی پښتانه لودیان ، سوریان او -
اور مردی . او د کرنال او سیدونکی پښتانه د قندهار نه راغلي خلک
دی چې په ۱۷۲۹ع کال کښې هلمته ورغلي دي . په پانی پت او ارهیانه
کښې او سیدونکی پښتانه اکثر شېرانی دي ، داد محمود غزنوي
سره راغلي خلک دی او بیا چې شاه شجاع ماتې وکړه . نو په ۱۸۴۴ع
کال کښې نور د پښتانه هم دغه علاقې ته راغلل او په ارهیانه

او پانې پت کښې دېره شول .

د جهانگیر (مغلی بادشاه) په وخت کښې ، ځینې اږیډي دروښاني
څرک په ترڅ فرار شوي ، هغوی هم دغې علاقې ته راوستل شوي
دي .

په مسان کښې اوسیدونکي پښتانه اکرا بدالي ، ترين ، پښتانه
دي ، یحي داورنگ ، زېب پد وخت کښې د قندهار نه دغله راغلي
دي چې په دغه وخت ځمده پښتانه دغله بڼه په زور کښې وو .

په ۱۷۹۴ع کال د رانیانو نواب محمد خان سدوزی په دېر وکښې
گورنر مقرر کړو ، نو د هغه سره نورې پښتني کورني هم ملتان ته
ورغلي ، دا خلک علي نري ، اسماعيل نري ، خاکوراني او خوجکزي وو .
په پنجاب کښې د پرد کاکي نري ، ماموند ، ترکانې قبيلې خلک دي .
چې په جلندهر ، کوجمانواله ، پتاله او سيالکوټ کښې اوسېږي ،
چې په باجوړ کښې د کاکي نري قبيلې نه پاتې مسعود خېل ، ايسپ خېل
عمر خېل ، سلېمان خېل او بادين خېل دي .

په یوپی کښې : د ۱۹۳۱ع کال د سرشمېرنې (مردم شماری)

مطابق په یوپی او د هغه متعلق ریاستونو کښې پنځه لکه او اتیا
زره (۵۸۰۰۰۰) پښتانه یوازې په مراد آباد کښې وو ، چې اکثرې کښې
یوسفزي ، اږیډي ، بنگښي ، غوریا خېل ، کاکرا ولودي وو ، او په
راهپور کښې پنځه زره اورکزي هم وو چې کرلانی پښتانه دي .

او په میرپتھر د وپژن کښې څلور پښت سره پښتانه وو، چې نریات د
سهار نپور په مشرق او د مظفرنگر په مغرب کښې استوگن وو او د
سرد هغه غاړې آباد او هاپور د دوی مهم مرکزونه وو، او د اکبر
او شاه جهان په وخت کښې بیا ځنې شدای پښتانه په علیگر او بلند شهر
کښې سترگن کړی شول.

په یرونسمه عیسوی پېړۍ کښې دا وده هم په خپل ضلع کښې
پښتانه او سپال او په هر دوی کښې هم د غور باد په کلر شته
چې وایي مورین د علازالدین غوری په وخت کښې (۱۳۰۰ع) کال کښې
دلته راغلي یوو.

په ۱۶۵۰ع کال، کښې د ایریدو د پری کورنۍ په لکهو کښې مېشته
شوي دي او څه وخت وروسته بیا قندهاری هم هلته تللي دي
او آباد شوي دي او په اتلسمه پېړۍ کښې د پری پښتانه بهر اچ او
گونده ته تللي دي او کلي یې پکښې آباد کړی دي او په نریرین
د وابه کښې فرخ آباد چې د بنگینو نوابانو پایتخت و، د پری پښتنو
قبیلو پکښې کورونه جوړ کړي او هلته استوگن وو، چې د بنگینو
نه ورتېر یو سفري، غوری اخیل او ایریدی قبیلې پکښې هم وې.
بنگین لومړی د اورنگ زب په وخت کښې په ۱۷۱۳ع کال د
جنل مشر ملک حسین خان په مشرۍ هغله ورغلي وو، تر ۱۷۵۰ع کال
پورې دوی بڼه په نورو کښې ووچې د هغوی مشرتابه د نواب خطاب

هم ورکړې شوی ؤ. د ۱۸۵۷ع کال د آزادي په جنگ کې د وی له انگرېزانو سره سخت جنگ وکړو، خو مات شول او نواب تفضل-حسین خان معزول شو او مکې معظمې ته لاړ. په ۱۹۳۱ع کال په فرخ آباد کې پښتني آبادي شل زره (۲۰۰۰۰) تنه وه او په همدغه کال ۱۹۳۱، په اوده کې یولک ایتانزره (۱۸۰۰۰۰) پښتانه وو. په دغه ورځو کې په یوپی کې تقریباً (۲۷۰۰۰) او په ویشټ نر له لودي پښتانه پراته وو. د وی په پنځلسمه (۱۵) عیسوی پېړۍ کې ډیلي او یوپی ته ورغلل وو او هلته مېشته شوي وو. وروسته یې بیا د برطانت و موندې په نتیجه کې یې لوی حکومتونه تشکیل کړل. د لودیانو او سوریانو په وخت کې نور پښتانه هم هند ته ورغلل او په سرهند، اکره، سیهرام، بنارس، میرزا پور، غانزي پور، بکر چنار او نورو ځایونو کې مېشته شول. په یوپی کې کاکړ-ډېردي، په بلند شهر کې په ۱۹۶۰، ځایونو کې د ولس ځایونو د وی نیولي دي، او په خورج کې یې اکثریت منلی شوی دی. په فتح-پور کې د پښني "قبیلې څلور طائفې دریاخان، یوسف خان، مظفرخان او موسی خان آباد دي.

د پښني په امد کې د غور غشت زوی دی.

په بهار او بنگال کښې ؛

په ۱۹۴۰ع کال کښې د غلته له درېټو لکو (۳۰۰۰۰۰) نه ډېر پښتانه اوسېدل ، چې د بهغوی اهم مرکزونه پټنه او بردوان او ډهاکه وو . او په کلکه کښې پنځلس زره (۱۵۰۰۰) پښتانه استوګن وو . په کلکه کښې اکثر پښتانه یوسفزی ، اتمان خېل او پښي وو .

په راجپوتانه کښې ؛

په ۱۹۴۰ع کال کښې په راجپوتانه کښې یونیم لک پښتانه اوسېدل چې د غلته یې ریاست په ټونک کښې هم وو ، چې نواب امیر خان یې باني ؤ ، داخلک یوسفزی ، سالارزی او الیاس زی وو ، او د جهانگیر په امرڅه اړیدي هم د غلته راغلي وو .

منځني او وسط هند ؛

د غلته پښتانه هرچېرته آباد وو ، خواکثریت په گوالیار ، پهوپال او مالوه کښې وو . د پهوپال نواب حکمران فېروز خېل ، دولت نزي او وړکزي وو .

د دغه سلطنت باني دوست محمد خان ؤ ، چې څه وخت د اورنگ زیب - سره هم نژکر ؤ . په ۱۹۳۰ع کال کښې په گوالیار کښې اته پنځوس زره (۵۱۰۰۰۰) او په پهوپال کښې څلور دېرش زره (۳۴۰۰۰۰) او په مالوه کښې لس زره (۱۰۰۰۰) پښتانه اوسېدل .

د حیدرآباد ریاست:

د ۱۹۴۷ع کال نه مخکې د غلته دوه لکه (۲۰۰۰۰۰) پښتانه پراته وو. دکن ته لومړی وار په ۱۲۹۵ع کال کښې پښتانه د علاؤالدین خلجي سره ورغلي وو، خو مېشته شوي نه وو، په ۱۳۱۱ع کال کښې د وخت چې د دیرکړه راجه ووهلی شو او دغه علاقه مسلمانانو و بيوه نو پښتانه هلته ورغلل او آبادي شول او چې په ۱۳۴۷ع کال کښې د حسی ککو په قیادت کښې په دکن کښې انقلاب راغی او د بهمني "سلطنت" بڼه کښودل شو، نو د فوځ د پاره د پښتنو ضرورت و. نو پښتانه هم ورغلل. دغه وخت په دکن کښې عرب، ایرانی، حبشي او مغل هم وو، خو پښتنو خپل انفرادیت پکښې ساتلی وو او د خپلو پښتنو نه پرته یې د بل چا سره رښته او خپلوي نه کوله. او په دکنی فوځ کښې د پښتنو خامې د سټې وې او دامن او امان ساتل د دوی په غاړه وو، دا پښتانه قبایل، مسعود، یوسفزي، کاکړ او اږیدی وو. او نور هم لږو د پښتانه پکښې ورغلي وو.

په بهمني او بروده کښې:

گجرات او مهاراشتر ته پښتانه په فوځ کښې او په سوداگری ورغلي وو، وروسته په بهمني، احمدآباد او بروده کښې د دوی خوځېلي ودامنی شوی. د غلته د دوی ریاستونه جوناګر، منادا د و

(۱) بهمني هم پښتانه دی.

او جاوره وو.

د جوناگر حکمرانه کورنه بابي جنل یوسفزي وو.

په ۱۹۳۱ع کال کښې په بمبئي کښې یولک شپږویشته زره (۱۲۶۰۰۰)

پښتانه استوګن وو او په بروده کښې شپاړس زره (۱۶۰۰۰۰)

پښتانه استوګن وو.

په مدراس کښې؛

په مدراس کښې په ۱۹۳۱ع کال کښې پنځوس زره (۵۰۰۰۰) پښتانه

ووچې د تجارت او د قرضه کاروبار به یې کولو.

د جیسور په ریاست کښې؛

په جیسور کښې په ۱۹۳۱ع کال کښې یوولس زره (۱۱۰۰۰) پښتانه

وو او د تجارت او کرکيلي کار یې کولو او په اسام کښې اووه زره

(۷۰۰۰) پښتانه او سپدل چې اکثر په سهلت کښې استوګن وو.

د کشمیر په ریاست کښې؛

په ۱۹۳۱ع کال کښې د غلته د نهه ویشته زره (۲۹۰۰۰) نه ډېر -

پښتانه استوګن وو. په دې کښې هغه اړیدي هم ووچې جهانگیر

باچا هند ته فرار کړي وو.

په ځینو وایاتو کښې راغلي دي چې بجري، تراپنل، پلندري

پونچھ، اجره، او نور وکښې سدن قوم په اصل کښې سدوزی

دی چې د احمد شاه بابا په وخت کښې د غلته راغلي او آباد شوي دي.

په برما کښې؛

په برما کښې پښتانه دکابلي په نوم ياديږي په ۱۹۳۱ع کال کښې دغلته د پښتنو آبادي څلورنيم زره (۴۵۰۰) تنه وه .

د پورتنۍ اندازې نه معلومېږي چې د پاکستان له جوړېدونه مخکښې پښتانه له کشمير نه نيولی تر راس کماري پورې خواره شوي وو او د دُنيا نور وځايونو ته هم ورغلي وو .

د جنوب شرقي آسيا ځينو ملکونو، استراليا او د امريکې کالفورنيا ته هم پښتانه تللي دي ، او هلته ودان شوي دي .

په ايتاليا او نورو يورپي ملکونو کښې هم پښتانه استوگن شته دي ، چې څوک ورته پټهان ، څوک ورته افغان او څوک ورته کابلي وايي .

د پاکستان له جوړېدونه وروسته ډېر پښتانه د شرقي پنجاب او يوپي نه پاکستاني پنجاب او سندهر ته د مهاجرو په توگه راغلي دي او ودان شوي دي ، نور و ملکونو ته هم د خوارۍ ، مزدورۍ د پاره د نورو پاکستانيانو په څېر پښتانه هم ورغلي دي او هلته آباد شوي هم دي . خلجي ملکونو او منځني ختيځ (مشرق ووسطی) ته پښتانه د مزدورۍ د پاره تللي او داچې هلته د اوسېداني امکان لږ دی نو آباد شوي نه دي .

دا هغه معلومات و چې ماته په لاس راغلي و و نو دلته يې

۳۰۱

ولیکل ، همدلته دا کتاب ختمیری ، او په ډېر ادب او احترام
یې گرانو لوستونکو ته وړاندې کوم .

م . ج سیال مومند

نومبر ، ۱۹۸۵ع کال

عقرب ، ۱۳۶۴هـ ش کال

«کوډا خپل ، مومند»

Greater Afghan

Library

@Greater_Afghan_Library93

@Greater_Afghan_Library_Group

This Book is Scan & PDF By:

Kitaboona.BlogSpot.Com

Visit Us For Books

د دے مصنف چھاپ شوی آثار

م۔ ج سیال تصنیفات

- ① مومند بابا
- ② دمومند و غزاکانی
- ③ دلپنتو قبیلو شجرې
- ④ افغانستان کنبی مہمی تاریخی پیښې
- ⑤ پهلسمه پیری کنبی دافغانی تاریخ خه برخه

1, 2, 3, & 4 Books are available on:

Kitaboona.blogspot.com

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**